

Asi

Onu kendine aşık etmek için yalnızca bir yılı vardır... Isabel MacDonald, amansız kavgaya bir son vermek için klanının en azılı düşmanı Rory MacLeod ile nişanlanmayı kabul eder. Ancak nişan onun kaleye - ve biraz tahrikle kalbine - girişini kolaylaştırmak için bir paravandır. Ne var ki haince planları hayranlık duyduğu her şeye sahip güçlü ve korkusuz bir Highland reisi olan Rory tarafından sınanır. Şimdi Isabel hep hayal ettiği mutluluğu, tam da ihanet etmesi gereken adamda bulmuş ve ihtirasın, intikamdan çok daha tehlikeli olabileceğini görmüştür.

Dostların yakınında olsun ama düşmanların daha da yakında... Rory'nin MacLeod klanının reisi olarak görevi açık ve nettir: Kralın emrine itaat edip MacDonald'ların kızı ile evlenmek - şartları ise kendisi belirleyecektir. Rory nişanın yalnızca bir yıl sürmesine karar verip kızı ailesine teslim ettikten sonra başka biriyle evlilik yapmayı planlar. Fakat bu baştan çıkarıcı güzellikteki kadının, onun çelik gibi dirayetine meydan okuyacağını ve sert görünüşünün altında içten içe kaynayan dizginlenmemiş ihtirası ortaya çıkaracağını tahmin edemez.

12 80 T

ISBN 978-605-4188-58-1

16 00 T

Monica McCarty

Asi

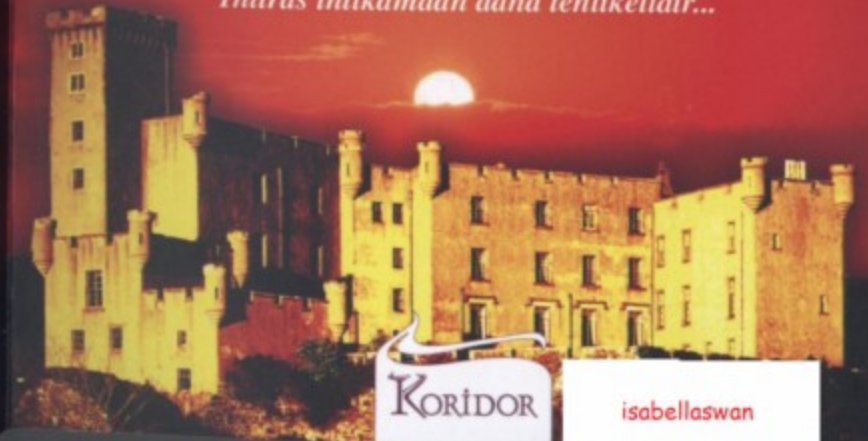
K

"Dolu dolu, romantik
ve mest edici!"
Teresa Medeiros

Monica
McCarty

İhtiras intikamdan daha tehlikelidir...

KORİDOR

isabellaswan

Asi

Monica
McCarty

KORİDOR YAYINCILIK - 144

ISBN: 978-605-4188-58-1

ASİ

Monica McCarty

Özgün Adı: *Higlander Untamed*

© 2007 Monica McCarty

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Anadolu Ajansı aracılığıyla Koridor Yayıncılık'a aittir.
Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz

Editör: Zübeyde Abat

Çeviren: Aslıhan H. Bağdatlı

Kapak ve sayfa tasarımı: İlknur Muştı

Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul

Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2010

KORİDOR YAYINCILIK

Telsiz Mah. 85. Sok. No.100

Dikilitaş-Zeytinburnu / İSTANBUL

Tel. : 0212 - 546 86 32 / 39 - 46 - 47

Faks.: 0212 - 546 86 64 / 65

E-posta: info@koridoryayincilik.com.tr

www.koridoryayincilik.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**

Tel.: 0212 546 86 57

Faks: 0212 546 86 64

E-posta: info@yelpaze.com.tr

Asi

Monica
McCarty

Çeviren: Aslıhan H. Bağdatlı

KORİDOR YAYINCILIK - 144

ISBN 978-605-4104-05-1

ASİ

Monica McCarty

Günün Adı: Monica McCarty

© 2007 Monica McCarty

Bu kitabın Türkiye'de yayımlanması için Monica McCarty ile Koridor Yayıncılık arasında bir anlaşma yapılmıştır. Bu kitabın tüm hakları Monica McCarty'ye aittir.

Yayıncı: Koridor Yayıncılık

Yazar: Monica McCarty

Çeviren: Arslan H. Başkaya

Yayıncı ve yaygın kurumu: Koridor Yayıncılık

Yayıncı: Koridor Yayıncılık

Yayıncı: Koridor Yayıncılık

Yayıncı: Koridor Yayıncılık

KORİDOR YAYINCILIK

Yayıncı: Koridor Yayıncılık

Yayıncı: Koridor Yayıncılık

Çeviren: Arslan H. Başkaya

Yayıncı: Koridor Yayıncılık

Yayıncı: Koridor Yayıncılık

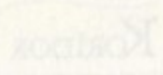
Yayıncı: Koridor Yayıncılık

Yayıncı: Koridor Yayıncılık

Yayıncı: Koridor Yayıncılık

Yayıncı: Koridor Yayıncılık

Yayıncı: Koridor Yayıncılık

Sahnemizi açtığımız şu güzel Verona'da

Soylulukta birbirine denk iki aile

Eski bir düşmanlıktan gelen yeni bir kavgada;

Yurttaş kanı yurttaş elini lekeler burada.

İşte ölümcül döllerinden bu iki ailenin

Doğar yıldızları sönük iki talihsiz sevgili,

Yürek parçalayan acı yazgılarıyla bu iki genç

Ölümleriyle toprağa gömer büyüklerin kinini.

Ölümle mühürlenmiş aşklarının izlediği seyir

Ve kimsenin değiştiremeyeceği, çocuklarının

Yok olmasıyla son bulan ana babaların öfkesi,

Sahnemizin iki saat sürecektir trafiğidir.

Söylediklerimizi dinlerseniz sabırla

Söylemediklerimizi de görürsünüz oyunda.

—William Shakespeare, *Romeo ve Juliet*, Giriş

GİRİŞ

Dunscaith Kalesi, Skye Adası, 1599

Savaşçılar Dunscaith Kalesi'ne yaklaşırken, atların toynaklarının sert vuruşuyla yer sarsılıyordu. Liderleri Roderick MacLeod, Macleod'ların reisi, atını ileri doğru, sarp kayalıklardan yukarı büyük bir hızla sürüyordu. Ona daha önce ulaşmalıydı.

Tam o sırada atların sesiyle büyük bir gürültünün yükselmesi tüm umutları gölgede bıraktı. Rory, kalabalığın sevinç çığlıklarının tek bir anlama gelebileceğini bilerek lanetler yağdırdı: Uyarı çok geç gelmişti.

Çoktan bildiği şeyi kabullenmeyi reddederek, Rory dik patikayı daha hızlı tırmanması için atını hızla sürdü. En sonunda, at ve binicisi tepenin zirvesine varmışlardı. Tepede en nefret ettiği düşmanın yol açtığı zalim manzarayı görebiliyordu.

İki yüz metre kadar ileride, Rory'nin kız kardeşi atının üzerinde göründü. Eğlenen köylülerin arasından, yavaşça süzülüyordu. Çılgına dönmüş kalabalığın arasında çok ufak, acı verici derecede yalnız görünüyordu. Dolgun saçlarının başına buyruk dalgalarının göz alıcı ışık çemberi yaz güneşinde beyaz altın gibi parlıyordu. Ancak ne saçlarının muhteşemliği, ne de bir zamanların asil güzelliğinin izleri, köylülerin dikkatini tek gözünü kapatan şüphe çekici siyah göz bandından alıkoymaya yetiyordu.

Rory, uzaktan bile Margaret'in acısını görebiliyordu. Dimdik

sırtı, sakat atının dizginlerini tutarken belli belirsiz titreyen elleri ve insanlar gururunu ayaklar altına alırken, kenara çekilişi...

Rory, onların nefret dolu sözlerinin ancak bir kısmını duyabiliyordu. "Yüz... korkunç... tek gözlü... şeytanın işareti..."

İş işten geçmiş olsa da, Rory devam etti.

Ancak MacDonald'lardan Sleat, onu bu kadar korkunç bir şekilde uzaklaştırabilirdi. Sleat, Rory'nin kız kardeşini utandırmak için çok ileri gitmiş, talihsizliğiyle zalimce alay etmişti. Dunscaith'e vardikten yalnızca birkaç ay sonra, ata binerken geçirdiği feci bir kaza sonrasında bir gözünden yaralanan Margaret, tek gözlü bir atın üstünde oturuyordu. Bu atı da tek gözlü bir adam çekiyor, adamın arkasından da tek gözlü bir köpek geliyordu.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi, Sleat nişanı bozmaya karar verip, Margaret'i baba ocağına göndermişti. Bunu, tek bir amacın anlaşılması için yapmıştı - MacLeod gururunu o kadar çok incitecekti ki, karşılık vereceklerdi.

Kahrolası Sleat, şeytanın dölü, masum bir kadını erkeklerin kavgasında kullandığın için sana lanet olsun.

Margaret'in siyah göz bandının arkasından, solgun yanağına küçük bir damla yaş süzülüyordu Rory'nin kalbi parçalandı. Margaret bir parça güç toplamak istercesine iki yana sarsıldı. Güç bulamayınca çenesi göğsüne düştü.

Rory'nin beynine kan sıçradı, hiddeti nihayet MacDonald Klanı'nın acımasız seslerini dindirdi. Kendi klanını toplamak için kılıcını kaldırdığında, ciğerlerinden yırtıcı bir çığlık çıktı. "Sımsıkı tutun!" diye haykırdı klanının sloganını. "Bir MacLeod için!"

Sleat yaptıklarına pişman olacaktı. MacLeod'lar bunun intikamını alacaklardı.

BÖLÜM 1

Batının kudretli kalesi
Yalnızlığındaki ihtişamıyla üstünlüğe hükmeden,
İhtilaf gücünün eseri,
Bir kralın muhteşem sığınağı.

—M. C. MACLEOD

Dunvegan Körfezi, Skye Adası, Temmuz 1601

Isabel MacDonald cesaretinin olmadığını hiç düşünmemişti, ancak son birkaç gündür bunu tekrar gözden geçirmek durumunda kalmıştı. Fazlasıyla düşünmekten başka yapacak bir şeyin olmadığı uzun süren yolculuk, cesaretini sınamasını sağlamıştı. Edinburgh'tayken klanına yardımcı olabilmek adına çok iyi tasarlanmış gibi görünen planı, İskoçya'nın en uzak noktasındaki duraklarına yaklaştıkça, daha çok kurban edilmek üzere götürülen bir bakireyi andırıyordu. Aniden, bunun gerçeğe çok yakın bir benzetme olduğunu fark etti.

Isabel, küçük kadirgada, MacDonald klanından adamlarının arasında kendisini çok yalnız hissetti. Tıpkı Isabel gibi, kadirgadaki herkes düşman sınırlarına yaklaşırken sessiz ve tetikteydi. Yalnızca, altlarındaki kara derinliğe dalan küreklerin monoton

sesi uğursuz sessizliği delip geçiyordu. İleride bir yer'erde, körfezin ötesinde MacLeod Klanı'nın zapt edilemez bölgesi, Dunvegan Kalesi vardı.

Körfezde, kemiklerini donduran buz gibi bir rüzgar esip geçti. Skye'in İskoçça ismini anımsadı: *Eilean a Cheo*, "Pus Adası" – ne kadar da kifayetsiz bir tanımlamaydı. Isabel uygunsuz seyahat kıyafetine lanetler yağdırarak, üzerindeki sıcak tutan tek giysi olan kürklü pelerinini ısınmak için nafile bir çabayla daha sıkıca sarındı. Üzerindekiler o kadar yetersizdi ki, orada sadece bir kombinezonla oturuyor olsa da fark etmezdi.

Isabel'in tehlikeli görevi göz önünde tutulduğunda, bozuk hava da duruma oldukça uygun görünüyordu.

Isabel güçlü MacLeod reisiyle nişanlandırılmıştı. Görünüşte, bu nişan kralın MacLeod ve MacDonald'lar arasında uzun ve zor kan davası dolu iki yılı bitirmek üzere aracı olduğu bir birleşmeydi. Gerçekte ise bu, Isabel'in düşmanın bölgesine ve eğer her şey planlandığı gibi ilerlerse, kalbine girmesi için hazırlanmış bir oyundu.

Bu nişanın sonunda nikah yapılmazdı. Isabel, uğruna geldiği şeyi bulduğunda, nişanı bozacak, klanına yardım etmiş olmanın bilinciyle Kraliçe Anne'in nedimesi olarak hiçbir şey olmamış gibi sarayda oturacaktı.

Elbette bu planları, açığa çıkarılmadığı varsayımında bulunarak yapıyordu.

Tekrar düşündüğünde, günlerini casusların nasıl cezalandırılabilirceğini düşünerek geçirmek, zamanını pek etkili bir değerlendirme şekli değildi.

Isabel'in huzursuzluğunu hisseden sevgi dolu dadısı Bessie, uzanıp birbirine sıkıca kenetlediği ellerini nazikçe sıktı.

"Endişelenme, küçüğüm, o kadar kötü olmayacak. Sanki nişanına değil de, cellada gidiyorsun. Damadın İngiltere'nin eski Kral Henry'si değil ya."

Olabilirdi de aslında. Isabel'in ihaneti ortaya çıkarsa, kader VIII. Henry'nin eşlerine yıllar önce yaşattıklarını ona da yaşatabilirdi. Haşın bir İskoçyalı klan reisinin ona merhamet göstereceğini düşünmüyordu. Güvendiği tek şey, onu evine kızı gibi kabul eden Kral James'in vahşi bir hayvana mahkum olduğunu görmeye tahammül edemeyeceğiydi. Isabel yüzüne zorla kondurduğu hafif bir tebessümle, "Ben iyiyim," diyerek onu rahatlatmıştı. Yabancı biriyle nişanlandırıldığı göz önünde bulundurulduğunda, ne kadar iyi olabilirse o kadar iyi olduğunu düşündü.

Son günlerde gitgide artan endişesinin sebebi bir bakıma, aldatması gereken adamı düşünmekti. MacLeod reisinin kişiliği hakkında daha fazla bilgi toplama girişimleri başarısızlığa uğramıştı. Kral, onun yeterince sevimli bir adam olduğunu iddia etmişti... En azından bir barbar için. Kral tüm İskoçyalıları barbar olarak gördüğü için, bu tanımlama Isabel'i çok da ilgilendirmemişti.

Babası da aynı şekilde tedbirli davranmış, MacLeod için "iyi kılıç kullanan çetin bir düşman" ifadesini kullanmıştı. Çok da inandırıcı değildi. Ağabeyleri biraz daha samimi davranmıştı. MacLeod'tan klanında saygı gören kurnaz bir reis ve savaş alanında rakipsiz haşın bir savaşçı olarak bahsetmişlerdi. Ama adam hakkında hiçbir şey öğrenememişti.

Çok geç kalmıştı, Bessie'nin onu hâlâ izlemekte olduğunu fark etmişti. "Her şeyin yolunda olduğundan emin misin, Isabel?"

Başını salladı. "Sa lece donuyorum ve bir an önce bu gemiden inmek istiyorum."

Isabel, Bessie'nin kırk iki yaşında olmasına rağmen tuhaf bir şekilde onu genç gösteren küçük burnunun üzerinde ağaran kaşlarını çatışını endişeyle izledi. *Tanrı biliyordu ya, Bessie çok fazla şeye şahit olmuştu.* O bilge yeşil gözleri, doğrudan ruhunun

derinliklerini görüyordu. Isabel, dadısının bir şey olup bittiğinden şüphelendiğini biliyordu. Isabel'in hiç tanışmadığı biriyle nişanlanma kararından, dayısının giymesi için ısrar ettiği uygunsuz seyahat kıyafetine kadar, Bessie'nin Isabel'in belirsiz açıklamalarına kanmadığı belliydi.

Isabel, Bessie'nin sorgulayan bakışını gördü ve canını gerçekten neyin sıktığını sormaması için sessizce yalvardı. Onunla annesi gibi ilgilenen bir kadına sırtını dayama arzusu çok güçlüydü ama buna cesaret edemezdi. Yalnızca babası, ağabeyleri ve dayısı bu nişanın gerçek amacından haberdardı. Böylesi daha az tehlike yaratırdı.

Bir süreliğine Bessie merhamet göstererek, yakında gelin olacak birinin gerginliğinden çok daha fazlasının olduğunu farkında değilmiş gibi davrandı. Tekrar Isabel'in elini sıktı. "Varır varmaz banyoyu hazırlamalarını söyleyeceğim, çok daha iyi hissedeceksin."

Isabel gülümsemeyi başardı. Sevgili Bessie lavanta kokulu sularla geçirilen uzun bir zamanın tüm sorunları çözebileceğine inanıyordu. "Kulağa muhteşem geliyor," diye mırıldandı. Ama Isabel dinlendirici ılık bir banyonun ağrıyan, yol yorgunu kemiklerine iyi geleceğini bilse de, sorunlarının kolaylıkla çözülmeyeceğinin farkındaydı.

Birkaç hafta önce babası, Glengarry MacDonald aniden saraya geldiğinde her şey çok net görünmüştü. Ancak bu beklenmedik ziyaret karşısındaki şaşkınlığı ve heyecanı yerini kısa sürede ihtiyata bıraktı. Babası daha önce ona hiçbir zaman fazla ilgi göstermemişti, o yüzden bunda bir bit yenliği olmalıydı. Edinburgh'da olsaydı, önemli bir şey için olduğunu düşünürdü ve Isabel hiçbir zaman önemli olmamıştı.

Şimdiye kadar.

Şaşırmış olsa da bu rica karşısında çok memnun olmuştu. Ba-

bası onun yardımına muhtaç olmuştu! Babasının ona bu kadar önemli bir görevi teklif etmesi fikri onu öyle heyecanlandırmıştı ki, tehlikelerini hiç düşünmeden yardım etme fırsatına atladı.

Isabel daha önce de ailesini etkileme çabaları sonucunda zor durumlarda kalmıştı, bunu Bessie de doğrulayabilirdi. Ama şimdi bile kararından pişman değildi. Ağabeyleri şimdiden onun yanında çok daha rahat davranıyorlardı, ona sarayda komik lakaplar bile takmışlardı. Babası da farklı görünüyordu. Hatta ona bir dakikadan uzun bakmıştı.

Maalesef bunu yapan tek kişi babası değildi.

Ensesi bu düşüncenin üzerine diken diken oldu. Dayısı onu izliyordu. Yine. Birkaç gün önce Dunscaith Kalesi'nden çıktıklarından beri, Isabel sık sık dayısının bakışlarını ensesinde hissediyordu. Isabel'in cesaretini kırıyordu. Ne zaman arkasına baksın, orada gözünü kırpmadan onu seyrediyor oluyordu.

Isabel farkında değilmiş gibi davranmaya çalıştı, ama dayısının bunalıcı varlığı bunu imkansız kılıyordu. Sürekli göz hapsinde olmaya daha fazla dayanamadı. Yılmamaya çalışarak, yüzünü dayısına çevirdi.

"Daha ne kadar, dayı?" diye sorarken sesindeki titremeyi fark etti. Dayısı, Sleat MacDonald da bu titremeyi kaçırmamıştı.

Kaşlarını çatıp, kalın kollarını göğsünde birleştirdi. Al yanaklı kırışmış yüzü ve geniş alnından keskin bir çizgiyle ayrılmış ağarmaya başlamış kızıl saçları, onu otuz altı yıldan beklenenden daha yaşlı gösteriyordu. Isabel, dayısının yüzünün ortasına, aşırı viski tüketiminin parlak kırmızı ve yuvarlak hale getirdiği burnuna bakmaktan kendini alamıyordu. Genel olarak bakıldığında heybetli görünüyordu. Sleat iri bir adamdı, geniş gövdesi kalın kaslarla dolu, gür koyu kızıl tüylerle kapılıydı. Dayısının keskin kokusu geldiğinde, burnunu iğrenerek buruşturdu. Leş gibi kuyordu.

Isabel'in gözleri bir bağlantı bulabilmek umuduyla hızla dayısının gövdesinde dolaştı. Onun, annesiyle akraba olabileceğine inanmak çok zordu. Isabel'e, ten renkleri dışında annesi Janet'in, küçük kardeşinin tam tersi olduğunu söylemişlerdi. Janet servi boylu, zarif bir güzelken, kaba Donald Gorm Mor yakışıklı olmaktan çok uzaktı.

Ancak güçlü olduğu da bir gerçektir. Eğer klanı hayatta kalmak istiyorsa da çaresizce bu güce muhtaçtı.

Dayısının rahatsız edici bakışları altında Isabel telaşlanmama-ya çalışarak, cevabını bekledi. Babasına baktı, ama o da Isabel'in sinirlerine hakim olamamasına dayısı kadar sinirlenmiş gibi görünüyordu. Oradan da huzur gelmeyeceği anlaşılmıştı. Babasının dayısına, dayısının da Isabel'e ihtiyacı vardı.

Babasının bir sonraki kelimeleri bunu hatırlamasına yetti. "Beni hayal kırıklığına uğratma kızım."

Isabel'in göğsü sıkıştı. Sorun hep bu olmuştu.

"Senin daha sağlam bir yapıya sahip olduğunu düşünmüşümdür, yeğenim," diye ekledi Sleat. "Sense daha kaleyi görmeden, paylanmış velet gibi titremeye başladın. Kendini toparla."

Isabel onun ne yapmaya çalıştığını biliyordu, onu cesaretlendirmek için utandırıyor, ama bu da işe yaramıyordu. Neyle karşı karşıya olduğunun farkındaydı. Biraz bile gergin olmamak için aptal olmak gerekiyordu.

"Bakın, prensesim, işte orada," diye adamlarından birisi küreği indirip, önlerindeki körfezi işaret ederek sessizce fısıldadı.

Isabel parmağın işaret ettiği yere bakmak için kendini zorladı. Yavaşça bakışlarını yakında evi olacak kaleye çevirdi, yakalandığı takdirde zindanı olacak yere.

Çok da kötü olmadığına kendini inandırmaya çalışıyordu. Dışarıdan bakıldığında Dunvegan Kalesi tehditkar durmuyordu, en azından göğe uzanan taş duvarları düşünülmediğinde. Deniz

kenarındaki dik kayalığın üstüne yerleştirilmiş, uçurumun kenarını çevreleyen uzun, köşeli duvarlar, solda uzun kare bir kaleyle, sağda daha ufak bir kuleyi birbirine bağlıyordu. Üstelik yapı yerterince ürkütücü değilmiş gibi, bir de kule hayvan başlı taş oluklarla bezenmişti.

Hiçbir hoş karşılama iddiası olmayan, yalnızca savunma amaçlı inşa edilmiş, sevimsiz bir yapıydı. Kale bir saldırıya karşı hatta daha da önemlisi kaçışa karşı yıkılmaz duruyordu. Bir kez içeri girerse, bir daha çıkış olmayacaktı.

Kadırga deniz girişi basamaklarının ayaklarındaki kayalara doğru ilerlerken, Isabel bir an perilerin rüzgarın içinden ona güldüğünü duyduğunu hayal etti. Daha önce kalenin etrafındaki ormanlık alanda mistik yaratıkların yaşadığı hakkında hikayeler duymuştu, hatta MacLeod'larda peri kanı olduğu bile söyleniyordu. Genelde bu hikayeleri, koca karıların uydurduğunu düşündüğünden, duymazlıktan gelirdi. Ama böyle ruh gibi bir gecede, fikir çok da uzak gelmemişti.

Hayal aleminden çıkarak, kendi kendine, duyduklarının muhtemelen onun Dunvegan'a gelişini haber veren gaydacıların uzaktan gelen sesi olduğunu söyledi.

Öyle bile olsa, gözlerini kapadı ve güç vermesi için kısacık dua etti.

Güvende olmak hiçbir zaman zarar vermezdi.

Kendini korumaya alırcasına pelerinini üzerine çekti. Kollarındaki ufak tüyler diken dikendi. Tüm içgüdüleri yapmak üzere olduğu şeye karşı çıkıyordu ama başka seçeneği yoktu. Klanının hayatta kalması ona bağlıydı. Ya da daha doğrusu onun yüzüne bağlıydı.

Isabel kaşlarını çattı. Dayısı onu, güzel olduğu için seçmiş olabilirdi ama zekası ve azmi sayesinde başarılı olacaktı. Yüzünü hep bir bela olarak görmüştü. Geçmişte babasının ve ağabeyleri-

nin saygısını kazanmasına yardımcı olmamıştı ama belki bu sefer değerli olduğunu kanıtlayabilirdi. Cazibesini kocasının güvenini kazanmak, onu ayartmak, tahrik etmek ve gerçek amacını göremeyecek kadar kör etmek için kullanabilirse, o zaman her şeye değecekti.

Isabel sert, tahta oturağın üzerinde dikleşti. Bu onun kendini kanıtlaması için bir şansı. Bunu kullanması gerekiyordu. Çenesini yukarı kaldırıp, derin bir nefes aldı.

O bir MacDonald'dı ve kimse onu durduramazdı.

Hele klanının en seilmeyen düşmanı Rory MacLeod, müstakbel nişanlısı, *geçici* nişanlısı hiç durduramazdı.

Isabel azimli bir ifadeyle döndüğünde, Sleat'in sert bakışına takıldı.

"Hazırım, Dayı."

Sisin gizlediği ay ışığının altında Rory MacLeod yalnız başına, terk edilmiş gözetleme kulesinde bir ileri bir geri yürüyordu. Kasları beklediği şeyin düşüncesiyle gerilmişti. Aşağıda bir yerlerde MacDonald gelini yaklaşmaktaydı. Uzun bir süre duraklayıp siperlerin arkasından kasvetli kara sisin içinde kadırgayı aradı. Ancak hâlâ lanet olası MacDonald'lardan ya da istenmeyen nişanlısından bir işaret yoktu.

Hâlâ mümkün değilmiş gibi görünüyordu. Geçen iki yıl boyunca her gün Rory, kız kardeşi Margaret ve MacLeod'lara yaptıkları yüzünden Sleat'i ortadan kaldırma yeminini düşündü. Ama bugün kan davası sona erecekti.

En azından geçici bir süre için.

Bir yıl. Krala borcu bu kadardı. Yıl sona erdiğinde Rory planını uygulamaya koyacaktı. Sleat temizlenmedikçe ve MacLeod'ların hakkı olup da MacDonald'ların elinde tuttuğu Trotternish yarımadasını tekrar MacLeod'lar almadıkça rahat uyuyamayacaktı.

Rory hissizleşmişti, savaş yarası dolu parmaklarını sertçe omuzlarına dökülen saçlarının arasından geçirdi. Düşmanını ele geçirmeye çok yaklaşmıştı ki Sleat krala gitmiş, James de duruma el koymaya karar vermişti.

Ancak eğer Kral James kavgaya son vermenin yolunun evlilikten geçtiğini düşünüyorsa, çok yanıliyordu. Sleat'in Margaret'a yaptıklarından sonra bu asla bir çözüm olamazdı. Klanların arasındaki nefret çok daha derinleşmişti.

Rory'nin gözleri Margaret'in uyuduğu kuleye dikildi. Gözleri parlayan, güzel kız kardeşi Dunvegan'dan çıkıp, Sleat MacDonald'ın genç ve mutlu nişanlısı olarak Dunscaith'e yalnızca üç yıl önce gitmiş olabilir miydi? Böyle kısa bir sürede bu kadar çok şeyin değişmiş olabileceği kulağa imkansız geliyordu. Margaret, hafızasındaki o tatlı, saf ve canlı küçük kız kardeşin hüzünlü bir kabuğu olarak Dunvegan'a dönmüştü.

Margaret'in dönüşünden çok kısa bir süre sonra, MacLeod'lar, MacDonald'lara Trotternish'te ateş ve kılıçla saldırdı. Böylece iki uzun yıl süren kanlı kavgalar başladı. MacDonald'lar bu kavgaya *Cogadh na Cailliche Caime* "Tek Gözlü Kadının Savaşı" adını verdi. Bu saçma isim bile öfkesini kabartmaya yetmişti.

Rory tekrar volta atmaya başladı. Her hücresi bu ittifaka isyan etse de, başka seçeneği yoktu. İskoçya'daki huzursuzluk yüzünden Kral James kendi krallığını yönetemiyormuş gibi görünüyordu. Bu evlilik konusu kral tarafından ilk ortaya atıldığında, Rory teklifi düşünmeyi bile reddetti. Hiç aralıksız süren kavgalar klanını yormuştu ama bir kan davasını sona erdirmek için bile olsa, bir MacDonald'a bağlanmayı reddediyordu. Ama James reddedilemezdi. Böylece Rory bir fikir ortaya attı, bu sayede sonsuza kadar düşmanlarına bağlı kalmak zorunda olmayacaktı. Bu kızla evlenmeyi kabul etmiyordu ama nişana razı olmuştu. Evliliğin aksine, nişanın bağları kolayca koparılabilirdi.

Rory hafif uzamış sakalını sıvazladı. Özellikle kız kardeşinin getirdiği yıkıntıdan sonra, MacDonald'ların da evlilik talebinde bulunmamaları ilginçti. Belki de Sleat görüldüğü gibi, kavgayı sonlandırma niyetinde değildi. Acaba o da mı bu ittifaktan bir kaçış yolu arıyordu? Eğer Sleat bir şey peşindeyse, çok büyük olasılıkla Rory'nin yeni gelinini de kapsayan bir planı vardı.

Rory bu Truva atına karşı tedbirli olacaktı.

Karanlıktan gelen ses, onu derin düşüncelerinden uyandırdı. "Kafese konulmuş aslan gibisin, Reis. Sanırım gelinin daha gelmedi?"

Rory volta atmaya kesip, eski kalenin gözetleme kulesinden ona doğru gelen kardeşi Alex'e döndü. Rory bu kez de Alex'e yapılanlar yüzünden MacDonald'lara lanetler yağdırdı. Rory yine aynı çapkın sırtıymayı fark etti, ama yüzündeki sahte kaygısız ifade, Alex'in MacDonald zindanından kalan, gözlerinin altındaki gölgeleri ve ağzının etrafındaki derin çizgileri saklayamıyordu.

"Hayır," dedi Rory. "Daha ortalıkta görünmüyorlar ama eminim birazdan görünürler."

Alex homurdandı. "MacDonald'lar Dunvegan'da. İnanılacak şey değil."

"Evet, ama fazla uzun sürmeyecek," diye söz verdi Rory.

Alex başını çevirdiğinde göz göze geldiler. "Sleat'in gerçekten buralarda görünmeye cesaret edeceğini düşünüyor musun?"

Rory'nin dudağı inceldi. "Bana güvenebilirsiniz. Highland misafirperverliğine güvenerek, bize varlığıyla sataşma fırsatını kaçırmayacaktır. Dunvegan'dayken ona zarar vermemek durumunda olduğumuzu biliyor."

Alex iç çekip, başını salladı. "Zavallı Margaret."

"Endişelenme. Margaret'la ilgilendim. Sleat'ten uzak tutulacak."

* Highland: Kuzey İskoçya'nın dağlık bölgesi. (Ç.N.)

"Kahrolası Kral James neden araya girdiyse," diye küfretti Alex.

Rory yalnızca birkaç dakika önce aynı şeyi düşündüğünden, sessizce gülümsedi. Karanlıkta bile Alex'in yüzüne yerleşmiş hayal kırıklığını fark edebiliyordu. Kendisi gibi Alex de James'in onları düşürdüğü durumdan nefret ediyordu. "Yalnızca bir yıl," dedi Rory, "sonra da Argyll'le daha güçlü bir ittifak için müzakereleri başlatacağız."

"Nişan önerisi dahiyane bir hareketti," dedi Alex. "Bu güzel bayanı boşamak krala yakışmayacak. James'in de Anne'in de favorisi olduğunu duydum."

Rory Alex'in merakını anlıyordu, ama bu kaçınılmazdı. "Risk olduğunun farkındayım. Ama bunu göze alacağım. James kavganın artık bitmesini istiyor, ama klan hâlâ Sleat'e karşı intikam almanın peşinde. Ben suçlu ilan edilsem, topraklarımız yenilgiyi kabul etse de kral bana karşı güç kullanmaya kalkmadı. Zamanı geldiğinde, onu yumuşatmanın bir yolunu bulacağım."

"Her zaman bulursun zaten," dedi Alex hüzünlü bir ifadeyle. "Nedense ipin ucunda olmana rağmen kral sana iyilik yapmakta ısrar ediyor."

Rory omuz silkti. "Kıza bir zarar gelmeyecek. En kötü ihtimalle bir açıklama yapmak için Edinburgh'a gideceğim."

"Ya hapse atılırsan?"

"O kadar ileri gitmeyecek." Alex'in şüpheli bakışlarını yakaladı. "Bu kez. James sadece kaslarını esnetiyor, ben de görevimi yerine getiriyorum. Yalnızca nişan için anlaştık."

Alex bir süre düşündü. "Kralın neden razı olduğunu merak ediyorum?"

Başlangıçta Rory de aynı şeyi merak etmişti. "Sonunda evlilik olacağına güveniyor. Ben de ona yanıldığını söylemedim."

"Senin yerinde olmak istemezdim," dedi Alex. Yüzündeki

hüzünlü ifade tüm yüzüne yayılan kocaman sırıtma sayesinde dağıldı. Rory bir anda karşısında kardeşinin eski halini gördü. "Gerçi belki de istemeliyim," diye devam etti Alex. "Çok güzel, çekici ve zeki olduğumu duydum. Kuzenimiz Douglas saraydayken daha önce hiç onun gibisini görmediğini, söylemişti. Saraylılar ona isim bile takmışlar; Bakire Siren güzelliği ve masumiyetiyle tüm erkekleri öldüresiye büyülüymüş. İngiltere'nin yaşlanan Bakire Kraliçe'sine karşı İskoç rakip. Ben de bir kez de olsa böyle erdemli masumiyet ve karşı konulmaz güzellik abidesi bir şeye sahip olmak isterdim. Peki ya ondan hoşlanırsan ne yapacaksın?"

Rory tek kaşını kaldırdı. Kardeşi onu daha iyi tanıyor olmalıydı. "Güzel bir yüz beni görevimden alıkoyamaz."

"Beni alıkoyardı."

Rory kahkaha attı. Alex'in güzel bayanlara karşı zaafı meşhurdu, ama ağabeyi onu, buna inanmayacak kadar iyi tanıyordu. Onur ve görev Alex için de onun için olduğu kadar önemliydi. "Onunla vakit geçirmek gibi bir zorunluluğum yok. Onu fark bile etmeyeceğimden eminim," dedi ilgisizce. "Ayrıca hiç kimse o kadar güzel olamaz. Ya da o kadar masum. Ne de olsa son yılını sarayda geçirdi. Ama benim için neye benzediği ya da ne kadar zeki ve etkileyici olduğu fark etmez. Ben evlendiğimde, klan için evleneceğim."

Aniden muhafızlardan biri bağırdı. "Bir kadırğa yaklaşıyor, reis."

Uzun, kaslı bacaklarıyla deniz tarafına doğru büyük adımlarla ilerledi. Rory omzunun üstünden Alex'e bakarak, tartışmalarına son verdi. "Söylentilerin doğru olup olmadığına kendimiz bakalıyız. Geçici gelinin geldi."

BÖLÜM 2

Sirenler'e varacaksın sen en önce,
Onlar büyüler yakınlarına gelen bütün insanları...

—Odesa, 12:42

MacDonald klanı üyeleri deniz tarafındaki dik, taş basamaklarda göründüklerinde, meşalelerin yumuşak turuncu ışığı karanlık geceyi aydınlatan uzun, parlak bir yılan halini aldı. Genç bir klan üyesinin arkasından patikayı tökezleyerek çıkan Isabel'in gemi yolculuğundan acıyan bedeni bitkin düşmüştü.

"Bu taraftan, Leydim. Bastığınız yere dikkat edin. Bu havada kayalar muhakkak kaygandır." Dunscaith'li Willie gözleri hayranlıktan büyüyerek Isabel'e gülümsedi.

Isabel, Willie'nin ifadesinin sersemliğine utanç içinde kafasını salladı. MacLeod'u da etkilemenin bu kadar kolay olmasını umut ediyordu.

Erkeklerde bıraktığı tuhaf etkiyi anlayamıyordu. Hayal kırıklığıyla *bu hep böyleydi* diye içinden geçirdi. Aptalca ağız açık kalanlar, utangaç sakarlıklar yapanlar veya sinsî, azgın bakışlar atanlar. Etrafında akılsız gibi dolaşmayan tek genç adamlar ağabeyleriydi. Sadece dış görünüşe önem verilmesinden sıkılmıştı. Sadece bir kez de olsa, dışındaki güzel kabuğun içine de bakmak ve erdemlerini, hatalarını görmek isteyebilecek birisiyle tanışmayı arzuluyordu.

Ancak Isabel ailesine yardım etmesi için seçilmesinin tek se-

bebinin onu sinirlendiren bu şey olduğunun da farkındaydı. O kadar uzun zamandır ailesinin ilgisini çekmeye çalışıyordu ki, en sonunda onun en az değer verdiği şey için, ailesinin ona değer verdiğini görmek canını acıtıyordu.

Hayal kırıklığıyla iç çekerek, Willie'ye dönüp, gülümsedi. "Teşekkürler Willie, dikkat ederim."

Körfezden, deniz tarafındaki kapıya çıkan dik merdivenleri tırmanmaya devam etti. Tamamen savunma amaçlı bakıldığında, kaleye girişin MacLeod'un sadece dost veya düşmanlarını rahatlıkla görebileceği denizden olması mantıklıydı, ancak kesinlikle seyahat açısından kolay olmuyordu. Kale dik bir yarın üzerine kurulmuş olduğundan, kara tarafından giriş yoktu. Bu yüzden Dunscaith'ten başlayan yolculuklarının son kısmını gemiyle tamamlamak zorunda kaldılar.

Yolda geçirdikleri günler onları yıpratmıştı. Isabel'in vücudu daha önce hiç fark etmediği yerlerinden ağrıyordu. Ayakları donmak üzereydi, dayısının giymesi için ısrar ettiği komik ince terlikler ne nemden koruyordu, ne de ıslak basamaklarda kaymasını engelliyordu. Sleat görüntüsündeki bütün detaylarla tek tek ilgilendi, seçilen kıyafetler saray modasını göstermek veya uygun olduğu için değil, tahrik etmek içindi.

Nihayet basamakların sonuna gelmişti. Kafasını kaldırıp, kaşlarını çattı. Görünmeden buradan kaçması imkansızdı. Başka bir çıkış olmalıydı. Eğer burayı tek parça halinde terk etmek istiyorsa, yolu bulması şarttı.

Isabel'in kadirgası yanaşırken satranç taşı gibi duvara dizilmiş bekleyen silahlı MacLeod muhafızlarını görünce içindeki kötü his yoğunlaştı. Isabel göz ucuyla onlara baktı. Bu mesafeden bile üzerlerine atlamayı bekleyen bir aslan gibi beklediklerini görebiliyordu, neredeyse bir saldırı olmasını umuyor gibiydiler.

Sinirleri zaten çok gerilmişti, ama Willie'nin sözleri bir anda

Isabel'i sarstı. "Buyurun, Leydim, nişanımız sizi karşılamayı bekliyor."

İlerideki kapı girişini kocaman bir gölge kapladı. Isabel'in gözleri büyüdü.

Aman Tanrım, devasa bir adamdı.

Yüzünü göremiyordu, ama kuvvetli vücudu ve gururlu duruşu, onun korkulacak güçlü bir savaşçı olduğunu kanıtlıyordu.

Isabel babası ve dayısını kemerli geçitte ihtiyatla takip etti, buradan MacLeod'un durduğu yere kadar merdivenler vardı. Korkakça geri çekilmeyi çok istiyordu ama bir yandan da ayaklarının ileri gitmesini diliyordu. Her adımında, daha uzun ve daha geniş omuzlu görünüyordu. Hayatında gördüğü en iri adamlardan olan dayısına bile tepeden bakıyordu. Daha önce hiç bu kadar güçlü birisini görmemişti. Saraydaki kimseyle kıyaslanamazdı. Düzgün kaslı fiziği korkunçtan da öteydi. Dayısının MacLeod reisini mağlup etmeyi neden bu kadar zor bulduğuna şaşırıyordu.

Endişe onu tüketmişti. Buna karşı kendisini nasıl savunacaktı? Yetenekleri, böyle bir adama karşı işe yaramayacaktı.

Kendi kendine onun *sadece bir erkek* olduğunu söyledi. Diğerlerinden farksızdı. Aynı ihtiyaçlar, aynı arzular, aynı zaafılar. Isabel bu zaafıları kullanmak için ne yapması gerektiğini düşünerek, güçlkle yutkundu.

Deniz kapısından geçip, kare kalenin taş kapısına doğru, karanlık avluda MacLeod'un arkasından ilerlediler. Her yeri kaplayan buz gibi soğuk sisten çıkmış olmanın rahatlığıyla Isabel parmaklarına his gelinceye kadar ellerini ovuşturarak bir süre ısınmaya çalıştı.

Dayısı, babası, ağabeyleri, Bessie ve diğer MacDonald klanı üyelerinin arkasında duruyordu. MacLeod'un yüzü hâlâ titrek mum ışığının gölgesinde kalıyor olsa da, Isabel'in durduğu yer, onu izlemesine olanak sunuyordu. MacLeod, dayısına döndü-

ğünde elmacık kemiklerinin güçlü açısını ve sert hatlı çenesini seçebildi.

Savaş alanında karşılaşmışçasına, iki klan farkında olmadan karşı karşıya duran iki grup oluşturmıştı. MacLeod, sert görünümlü savaşçıların arasında, en yüksekte duruyordu. Isabel'in dayısıyla, iki klan reisi olarak yüz yüze geldiklerinde MacLeod'dan inanılmaz bir otorite havası yükseliyordu.

Isabel, MacLeod'lar dayısını tanıdıklarında arkadan gelen homurdanmayı duydu. Öfkelerini elbette anlayabiliyordu. Aslında haklı olduklarını düşünüyordu. Dayısının Margaret MacLeod'la nişanını rezil bir şekilde bozduğu düşünülürse, MacLeod'ların onu kaleye girer girmez nasıl indirmedikleri anlaşılmazdı. Yeniden MacLeod reisine baktı. Yok, böyle bir şey için fazla kontrollü görünüyordu. Ama adamlarının bir kısmı öyle değildi. MacLeod savaşçılarının birçoğu, Isabel'in dayısının kalbine hançeri indirmek için kendilerini zor tutuyor gibiydiler. Ne yapmaları gerektiğini anlamak ve anında harekete geçmek için gözlerini nasıl MacLeod'da tuttuklarını fark etti. Sessiz bir iletişim şekliyle, elinin ufak bir hareketiyle arkasındaki adamları susturdu.

Belli ki adamları onun emirlerine sorgulamadan uyuyordu, ancak bunun dayısının arkasındakilerde olduğu gibi korkudan mı yoksa saygı ve sadakatleri dolayısıyla mı olduğunu bilmiyordu.

Isabel'in dayısını görmezden gelerek, hafifçe kafasıyla babasını işaret etti. "Dunvegan'a hoş geldiniz, Glengarry. Son görüşmemizin üzerinden epey zaman geçti." Durakladı, elbette ikisi de savaş meydanındaki son görüşmelerini hatırlıyordu. "Umarım yolculuğunuz sorunsuz geçmiştir."

MacLeod, Highlandlilerin ve Adalıların konuştuğu dilde, Keltçe konuşuyordu. Bu dil İngilizcenin sarayda veya orta İskoçya'da pek hoşlanılmayan bir lehçesiydi. Küçük taş giriş holünün duvarlarında vakur ve güçlü sesi yankılandı. Emirler

vermeye ve emirlerine uyulmasına alışık bir adamın cesaretiyle konuşuyordu.

Dayısı böyle bir kontrole sahip değildi. Görmezden gelinmeye kızmış olduğu bariz bir şekilde, babasının lafını kesti. "MacLeod. Kibar karşılaman için teşekkür ederim. Aslında soğuk havayı saymazsak, yolculuğumuz olaysız geçti."

MacLeod bakışlarını dayısına indirdi. "Sleat. Sana davetiye gönderdiğimi hatırlamıyorum." Bu bir karşılama değildi. "Ama zaten seni bekliyorduk."

MacLeod bacaklarını açmış, ellerini ensesinin arkasında birleştirmiş, tüm dış etkenlere rağmen tamamen rahat görünüyordu. Ancak daha yakından baktığında, Isabel şişmiş kol kaslarını ve bacaklarının gerginliğini fark edebiliyordu. Bekliyordu, en ufak bir sataşmada dayısının üzerine atlamaya hazır, ama yine de kontrolü elden bırakmıyordu.

Sleat kaşlarını çatı. Belli ki MacLeod'u şaşırtmak istemişti. Isabel, tahmin edilebilir olduğunun düşünülmesini sevmediğini fark edebilecek kadar dayısını tanıyordu. Bu eğlenceden onu mahrum bıraktıkları için Sleat'in dudakları sinirli bir şekilde büküldü. "Bu keyifli anı paylaşma fırsatını elbette kaçıramazdım. Muhakkak ki bu olay farklılıklarımızın geride kaldığını gösteriyor. Yeni ittifakımızı onaylamak için kral da benim burada olmamı istedi. Mektubunda bundan bahsetmedi mi?"

MacLeod'un daha bir kez olsun kafasını çevirip onun olduğu tarafa dahi bakmadığı, adamlarının arkasında durmuş, bu iki reisin soğuk savaşını izleyen Isabel'in gözünden kaçmadı. Hayal kırıklığına uğramıştı. Bu eşleştirme için, Isabel'e anlattıkları kadar heyecanlı olmadığı belliydi.

İsteksiz bir damat işini daha da zorlaştıracaktı. Şartlar kesinlikle ideal olmaktan çok uzaktı, ama herhalde biraz da olsa ona ilgi duyacaktı. Nişanlanıyorlardı, ne olursa olsun sadece isimden de

ibaret olsa karı koca oluyorlardı. Isabel yüzünü görmek istiyordu, eşi olacağı, baştan çıkarması gereken adamı görmek istiyordu.

Tam o anda MacLeod aydınlığa doğru bir adım attı, yüzü gölgelerin arasından aydınlandı. Kalbi göğsünde hızla attı ve sanki aniden durdu. Gözleri şaşkınlık içinde büyüdü. Hayatı boyunca hayal etse, MacLeod'un yüzünün mükemmelliğini tutturamazdı.

Klanının İskandinav atalarının izleri MacLeod'un uzunluğu ve rengindeydi. Highland yapılı erkeklerle doluydu, ama MacLeod gerçekten uzundu, 1.80'in çok üstündeydi.

Düz kumral saçları, mum ışığında parlayan altın sarısı gölgelerle doluydu. Gür, sarı yelesi sol gözünün üstünden kabarık bir tutam halinde kaşının üzerinden kayıp, omuzlarına dökülüyordu. Koyu safirlere benzeyen gözleri uzun ve sık kirpiklerle çerçeveleniyordu. Çıkık elmacık kemikleri ve geniş ağzının üstündeki gaga burnu bronz teniyle mükemmel bir uyum sağlıyordu. Normalde temiz olan yüzünü kare çenesindeki kirli sakal izi gölgeleyordu. Konuşmak için ağzını açtığında beyaz dişleri güneşten kararmış teninde parlıyordu. Muhteşemdi. Isabel anlaşılmaz bir şekilde bu adamdan etkilenmişti. İlk defa ağzı açık kalan oydu.

"Aman Tanrım, çok yakışıklı, küçüğüm," diye fısıldadı Bes-sie. "Ben genç bir bayan olsaydım..."

Isabel başını sallamaktan başka bir şey yapamadı, düzgün konuşabileceğinden emin değildi, ama bu ne kadar da tatlı ve bir o kadar da yetersiz bir ifadeydi.

Isabel gözlerini MacLeod'un yüzünden ayırarak, masumca vücudunun kalanının tadını çıkardı. Geleneksel kıyafetler giymişti; safran rengi keten gömleğin - *leine croich* üzerine mavi ve yeşil ekoseli bir şal - *breacan feile*. Şal belinde deri bir kuşakla bağlanarak, yumuşak katlarla dizlerine dökülüyordu. Şal göğsünde MacLeod reisin armasıyla tutturulmuştu. Deri botları sayılmazsa, güçlü ve kaslı bacakları çıplaktı.

Her şeyiyle bir savaşçı, her şeyiyle bir reisti. Onu başka bir kıyafetin, hele Isabel'in alışık olduğu sarayın dantelli yakaları, kabarık ceketleri, bol boyunları ve işlemeli zırlı yelekleriyle süslü kıyafetleri içinde hayal etmek bile imkansızdı. Highland'in geleneksel kıyafetleri ona mükemmel şekilde uymuştu. Ağzının açık kaldığını fark eden Isabel, dudaklarını birbirine kenetledi.

Etkilenmeyi hiç planlamamıştı.

MacLeod onun bakışlarıyla ilgilenmiyor gibiydi. Kısık bakışları Isabel'in dayısına kenetlenmişti. MacLeod gözdağı vermek istemesine bir adım daha yaklaştı.

"James gelmeniz gerektiğinden bahsetmemişti," dedi sert ve duygusuz bir ifadeyle. "Ama hiç fark etmez. Nişan seremonisi bitene kadar misafirperverliğimizi göstereceğiz."

Dayısı Highland ve Ada klanlarında geçerli olan misafirperverlik geleneği ve zorunluluğunu biliyordu, zaten yoksa burada olmazdı. Geleneklere bağlı olarak MacLeod çatısı altında güvende olacaktı. MacLeod onuru bunu gerektiriyordu ve bir klan reisi onuruyla yaşardı.

Isabel, MacLeod'un bu kadar çabuk kovmasına dayısının ne kadar kızdığını görebiliyordu. "Elbette kutlamalar sona erdiğinde gideceğiz." Sleat, MacLeod'a bilgi ve çapkın bir bakış attı. "Şüphesiz yeni nişanlıyla biraz yalnız zaman geçirmek istersin. Nişanlıdan bahsetmişken, kız kardeşin Margaret nerede? Bizi karşılamaya gelmediğine şaşırdım."

Ölüm sessizliği odayı sardığında, Isabel nefesini tuttu. Şaşkınlık içinde dayısına baktı. MacLeod'un kız kardeşinden bahsedecek kadar zalim olduğuna inanamıyordu. Ama eğer dayısı MacLeod'u kıskırtmak istemişse, hayal kırıklığına uğramış olmalıydı. MacLeod reisi, kılını bile kıpırdatmamıştı. Ancak yanındaki adamları dizginlenmiş görünmüyorlardı.

"Seni pislik." İleriye atıldı ama MacLeod'un kolunun çelik gibi sertliği daha fazla hareket etmesini engelledi.

Isabel adamı daha önce fark etmemişti, ama MacLeod'un iki-zi olabilir. Gözlerini kısarak yumuşak ışığa doğru baktı. Belki biraz daha açık tenliydi. O kadar yapılı da değildi ama yine de çekiciydi. Yakışıklı olmasına rağmen, MacLeod'un otoriter ifadesi onda yoktu. *Kardeşi olmalı*, diye düşündü Isabel.

Tasdik çabuk geldi.

"Ben misafirimizle ilgilenirim kardeşim," diyerek gülümsedi Rory, ama bu gülümseme gözlerine yansımada. Bakışlarındaki soğukluk yaz ortasında Carron Korfezi'ni dondurmaya yeterdi.

Şimdiye kadar iki adamın arasındaki nefret hissedilebilirdi, MacLeod'un nefreti soğuk ve kontrollü, Sleat'inki küstah ve zalimdi. Ne mutlu ki, Isabel'in babası araya girerek, dayısının daha kırıcı olmasını engelledi. Ağabeyleri tanıştırmak üzere öne çıktılar. Isabel endişe ve sabırsızlıkla bekledi. MacLeod'a dair ilk izlenimleri korkusunu hafifletmek adına pek işe yaramamıştı. Yakışıklı yüzü Isabel'in görevini daha makbul hale getirse de, ondan etkilenmesi beklenmedik bir şeydi. Isabel kendini kandıramıyordu: Bu şehvetle hükmedilebilecek bir adam değildi. Yine de, ona vereceği tepkiyi merak ediyordu. Acaba çelikten zırhında bir çatlak bulabilir miydi?

Derin bir nefes aldı. Keşfetmenin zamanı gelmişti.

Rory yumruklarını saf nefretten doğan bir kızgınlıkla sıktı. Sleat'in bekleniyor olması, düşmanını kalesinde ağırlamayı hiç de kolaylaştırmamıştı. Highland'in kutsal misafirperverlik zorunluluğu olmasa, Sleat ölü bir adam olurdu. Bu kalpsiz şerefsizle daha sonra, kanındaki yangını söndürebildiğinde ilgilenenecekti.

"Bunlar oğullarım Angus, Alistair ve Ian," dedi Glengarry.

Gençler yaş sırasına göre gelip, tek tek Rory ile tokalaştılar. Rory ölçülü bir ilgiyle Glengarry'nin oğullarını değerlendirdi. Birkaç yıl sonra bu gençler dikkate alınması gereken, güçlü İskoç savaşılları olacaktı. Uzun boylu, yapılı ve oldukça beyaz tenlilerdi.

Başka koşullarda olsa, bu gençleri kardeşi olarak seve seve benimserdi. Ama kız kardeşlerine yapmayı planladığı şeyle, güçlü düşmanlar kazanacağını biliyordu. Maalesef öfkelerinden sakınamazdı. Reis olarak bir sorumluluğu vardı. Yolu çizilmişti ve bu yolda bir MacDonald'la evlenmek yoktu.

Zamanı gelmişti. Isabel'i daha fazla görmezden gelemezdi. Glengarry, Isabel'in elini tutup, onu ağabeylerinin arkasından çıkardı. "İşte bu da kızım, Isabel MacDonald. Senin nişanlın."

Bir şok anıyla, zaman durdu. Göğsüne kılıcın çeliği indirilmiş gibi hissetti. Şimdiye kadar gördüğü en güzel kadının karşısında bakakalmaktan başka bir şey yapamadı. Yunanlar ona bir at değil, Helen'i göndermişti.

Küçük kusursuz özellikler pürüzsüz beyaz teninde işlenmişti. Burnu küçük ve nefisti, iri gözleri tahrik ediyordu. Daha önce hiç bu renk göz görmemişti, alışılmadık bir maviydi. Gözlerini loş ışıkta daha da kısarak baktı. Gözleri mavi değildi, menekşe rengiydi. Skye fundası gibiydi. Gür, siyah kadifemsi kirpikleri süzülerek açılıp, yay gibi kaşlarına dokundu. Bakışlarını hissedenden Isabel, inci gibi dişlerini sarmalayan şehvetli kırmızı dudaklarını gergin bir ifadeyle yaladı. Bu dudakların gösterişi bile bir adamın fantezilerini uyandırmaya yeterdi.

Yüzü inanılmaz yumuşak ve gösterişli görünen bakır sarısı parlak buklelerle çevrelenmişti. Rory, o buklelerin yastığa salınmış halinin gözünün önünde canlanmasına engel olamadı.

Kasıklarında ani bir arzu dalgalanması hissetti.

Bu hızlı tepki değişimi bilincini kararttı. Rory, gözlerini Isabel'in yüzünden ayırdı.

Tokalaşmak için elini uzattı, tenleri birbirine değdiğinde tüm vücudunu bir akımın sardığını hissetti. Isabel'in parmakları buz gibiydi ve onları kendi elleriyle ısıtmak için karşı konulamaz bir istek duyuyordu.

Rory'nin gözlerini tekrar ona çevirmesini sağlayarak, "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Lordum," dedi Isabel baştan çıkarıcı bir ses tonuyla. Hata yapmıştı. Isabel pelerinini tekrar çekerek, hafifçe öne eğilip, selam verdi.

Rory bir an boğulacağını düşündü. Yanında duran Alex, elinde olmadan öksürdü. Isabel öne eğildiğinde, Rory'ye ömründe görme fırsatı bulduğu en leziz göğüs manzarasını sundu.

Sıkı, yuvarlak göğüsleri, elbisesinin dar ve düşük korsajında patlayacak gibi duruyordu. Soğuktan hafif kızarmış pürüzsüz beyaz teni, sanki dokunulmak ya da öpülmek için çağırıyordu. Daha önce hissettiği ani arzu dalgalanması, şimdi hissettiği fırtınanın yanında hiç kalmıştı.

Isabel'in elbisesi yersiz biçimde açıktı; geleneksel, bol kesimli İskoç *arisaidh**'ine benzer hiçbir tevazu göstermiyordu, ama yine de komik işlemeli, içinde hareket etmenin imkansız olduğu, geniş etekli ve boyun etrafında yüksek yakası olan Elizabeth sarayının ve Edinburgh'taki kuzey komşusunun benimsediği elbiselerden hoşlanmıyor gibi görünüyordu. Bu elbise, muhteşem vücudunu gözler önüne seriyor, ince saten kumaşı kıvrımlarını sarmalayıp, altında yatan zarafetin ipucunu veriyordu.

Tanrı Isabel'i yaratarak kesinlikle kendini aşmıştı. *Gerçi bu bizim aleyhimize olmuş*, diye düşündü Rory. Karşısında enfes bir ironi duruyordu. Şehvetli dudaklarla kutsallığını kaybetmiş bir melek yüzü ve hiçbir dini duyguya yer bırakmayan bir beden. Aslında daha çok cazibenin vücuda gelmiş haliydi.

Rory'nin vücudu, Isabel'in güzelliğine, zihninin veremeyeceği tepkileri veriyordu. Hain arzu ateşini belinde hissediyordu, ama Rory oradan rahatlayamayacağını biliyordu. Bu etkilenme onu sinirlendirse de, endişelendirmiyordu. Arzu, kontrol edebileceği bir öfkeydi. Asıl görevi başka yerdeydi.

* Ekoseli kumaştan yapılmış ayak bileğine kadar inen kadın kilti. (Ç.N.)

Isabel MacDonald'ı yatağa atmak, kışkırtıcı olsa da, bir seçenek değildi. Nişan koşullarına göre beklenen bir şey olsa da, sonunda Isabel'i terk etme niyeti varken Rory bunu yapamazdı. Onun, çocuğunu taşıması riskini göze alamazdı. Daha sonra basırsız bırakılacak bir çocuk, müsaade edemeyeceği bir sorundu.

Yanındaki adamların ağızları açık halde, Isabel'i izlediklerini fark ettiğinde, Rory onu kollarının arasına alıp, üstünü örtmek istedi. Adamlarına tamamıyla güvenir, hiçbirinin saldırmaya kalkmayacağını bilirdi. Ama bu kadar özgürce sunulan bir şeyi minnettarlıkla karşıladıkları için onları suçlayamazdı.

Huzursuz edici sessizlik devam etti. Rory, Isabel'in onun konuşmasını beklediğini fark etti. Gözlerini aşağıya indirdiğinde, hâlâ Isabel'in elini tutmakta olduğunu gördü. Gül yaprakları kadar yumuşak ve Rory'nin büyük, güneşten yanmış, savaştan hırpalanmış parmaklarının yanında ufacık ve beyaz kalıyordu.

Rory elini, yanmışçasına aniden çekti.

Kendi tepkisine sinirlenerek, Rory sesini tekrar soğuk ve duygusuz tonuna döndürmeye çalıştı. "Bayan MacDonald, seyahatten ötürü yorgun ve bir an önce odanıza çekilmek istiyor olabilirsiniz. Yarın sözleşme imzalanıp, seremoni tamamlandıktan sonra bir kutlama olacak."

"Teşekkür ederim, Lordum. Yoruldum ve dinlenmeyi gerçekten çok isterim."

Yanındaki kadını göstererek, "Sizin yardımcınız mı?" diye sordu Rory kaba bir ifadeyle.

"Benim dadım olur, Bessie MacDonald. Yerleşmemize yardımcı olacak. Umarım sizin için sorun olmaz?"

"Hayır. Odanızda bir minder var. Eğer isterse orada uyuyabilir."

Isabel'in cevap vermesine kalmadan, Rory umarsızca döndü. Ama Rory dönmenden önce, cevabının sertliği karşısında,

Isabel'in ellerinin eteklerinde nasıl kıvrandığını gördü.

Alex gönül alıcı bir gülümsemeyle Isabel'e doğru bir adım atarken yüzünde şaşkın bir bakış vardı. "Ben Alex MacLeod, Rory'nin kardeşiyim. Hoş geldiniz, yerleşmeniz için yardım edebileceğim bir şey varsa..." Gözleri çapkınca kıpırdandı.

"Teşekkür ederim, Alex, hoş karşılamam için sana minnettarım," dedi Isabel, elini uzatırken.

Isabel'in pek de anlaşılabilir olmayan tavırlarının karşısında Rory, cesaretine hayran kalmıştı. Sarayda Rory'nin korkutucu bedeni ve sert ifadesi genç bayanları ürkütüyordu, ancak Isabel hiç de etkilenmiş görünmüyordu. Epey cesur bir kızdı.

"Muhakkak, dinlenmek istiyorsunuzdur, arzu ederseniz banyoyu hazırlatalım. Deidre." Alex onlara yeni katılan yaşlı dadılarına işaret etti. "Size ihtiyacınız olan her şeyi temin edebilir, isteyen yeter." Saray usulü bir selam ve kocaman bir gülümsemeyle konuşmasını bitirdi.

"Kulağa fevkalade geliyor," dedi Isabel içtenlikle.

Rory'nin gözleri, ikisinin arasındaki rahat sohbeti izlerken kısıldı. Isabel'in, Alex'e attığı minnettar bakışı kaçırmadı.

Bu minnettar bakışı Rory'ye yönetmeliydi. Elbette Rory böyle çıkışlar yapamazdı ama Isabel cesaretini kırıyordu. Geçici olduğundan emindi. Böyle bir güzelliğin karşısında, birçok erkeğin savunmasız kalacağını düşündü.

Yine de kaşlarını çattı. O birçok erkekten biri değildi. Kardeşinin aksine, onun böyle saçmalıklara karşı başışıklığı vardı. Alex güzel bir yüz karşısında dağılabiliyordu ama Rory asla. Buna rağmen, Isabel'in girişken kardeşine minnettar bir ifadeyle gülümsediğini gördüğünde, verdiği tepki ancak kıskançlık olarak tanımlanabilirdi. Bu saçma duygu hem sinir bozucuydu, hem de hiç hoş değildi.

Durumdan hoşlanmadığını belli eden bir bakışla, Rory kont-

rolü ele aldı. Alex'e bu bayanın bir MacDonald olduğunu hatırlatması gerekiyordu ve ne olursa olsun onun bir yıllık gelini olacaktı. "Deidre şimdi size odanızı gösterecek. Sabah görüşürüz, Bayan MacDonald."

Adamlarına dönerek, Colin ve Douglas'ı ekibin geri kalanına – sürekli gözlenecekleri – yatacakları yerleri göstermeleri için görevlendirdi. Böylece onları denetim altında tutabileceklerdi. Sonra yine dikkatini Isabel'e yönlendirdiğini fark etti, uzaklaşırken onu bakışlarıyla takip ediyordu.

Isabel MacDonald tam bir sürpriz olmuştu. Yeni "gelin"iyle tanıştığında hissettiği beklenmedik şehvet duygusunu düşünmeye çalıştı. Bu kadından etkilenme ihtimalini aklına bile getirmemişti. Yine de bu durum çok da canını sıkmamıştı. Son iki yıldır Sleat'in şiddetli saldırıları ve saldırgan bir kralın entrikalarıyla başa çıkabilmişti. Genç bir kızın oyunlarını da pekala idare edebilirdi.

Ama içini kemiren bir şeyler vardı. Gelininin bıraktığı ilk izlenime rahatsız edici biçimde şaşırmıştı; çok genç ve masum görünüyordu, hatta kırılğan. Sleat'in emrinde olacak bir kadına hiç de benzemiyordu. Eğer Sleat'in oyunlarıyla alakası yoksa Rory onun zarar görmemesi ve adil davranılması için elinden geleni yapacaktı. Güzel olsun olmasın, mesafesini koruyacaktı. Bir yıl sonra nişan dönemi sona erdiğinde bir teline bile zarar vermeden onu akrabalarına gönderecekti.

"Misafirleri" girişi boşalttıktan sonra, Rory de peşinde kardeşiyse Peri Kulesi'ne dönmek üzere dışarı çıktı.

"Lanet olsun, sen şanslı bir adamsın Rory. Umarım bu hatunu yatağa atmama niyetin, test edilmeye hazırıdır," dedi Alex sesinin sertliğinden ağabeyine imrendiği anlaşıyordu. "O 'abartılı dedikoduları' bu kız hiç de hak etmiyor."

Rory, onu duymazlıktan gelmeye çalıştı, ama Alex'in bariz

hayranlığı onu rahatsız ediyordu. Aslında onu epey kızdırıyordu. Kardeşinin sadakatinden şüphe duymuyordu ama bu özel kadının niteliklerini kardeşi dahil kimseyle tartışmak istememesine hayret ediyordu.

"Galiba, epey çekici," diye cevap verdi, komik bir cevap olduğunu biliyordu.

Alex homurdanarak inanmadığını gösterdi. "Her neyse, en azından kralın nişanı neden kabul ettiğini biliyoruz," diye belirtti.

Rory sorgular gibi tek kaşını kaldırdı.

"Aklı başında hiçbir erkek, böyle bir güzellikten ayrılmaz."

"Mantıklı düşünebilen her erkek, görevi neyse onu yapar," diye hatırlattı Rory.

Alex pişmanlıkla başını salladı. Bu, Rory'nin çok iyi anladığı bir duyuydu.

"Campbell'la olan ittifak ne kadar önemli?" diye sordu Alex.

Rory iç geçirdi. "Çok." Yalnızca Argyll'lerle yapılacak bir ittifak, kralda bırakmaları gereken etkiyi sağlayabilirdi. Ama Alex bir konuda haklıydı. Mesafesini korumak tahmin ettiğinden biraz zor olacaktı. Ancak bunun üstesinden gelebilirdi. Rory MacLeod'un üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey yoktu.

BÖLÜM 3

Cennetin gözü ve aşkın tüm kutsal gücünde burada...

Bu kutsal eli bağlıyorum ve bu elle

Bu ele borçlu olan Kalp, sonsuza dek bir arada

Kalpler ve eller aşkla, inanç ve sadakatle.

—FRANCIS BEAUMONT ve JOHN FLETCHER,

Wit at Several Weapons. v.i

Isabel hazırlanmak için fazla zaman harcadığını biliyordu. Fakat çok gergindi. Onu bir yıllığına MacLeod'a bağlayacak seremoni için hazırlanmayı bitirdiğinde, düşüncelerini toplamak için zamana ihtiyaç duyduğundan, Bessie'yi bir başka anlamsız ayak işini yapmaya gönderdi.

Bu bir yıl boyunca, Rory'nin tüm savunmalarının köküne inip, sırlarını keşfedecekti. Onunla tanıştıktan sonra bu görev daha da zorlayıcı görünmüştü.

MacLeod çelik gibi kaslardan oluşmuş, sert bir adamdı. Kolay aldatılamayacağı ortadaydı. Otoriter ve tehlikeli tavırları da, yakalanırsa hoşgörü göremeyeceğinin işaretiydi. Tepkilerini gizleyebilmek gibi göz korkutucu bir yeteneği vardı. Her ne kadar bir gece önce Isabel, onun kendisinden etkilenmiş olduğunu hissetmiş olsa da, MacLeod o kadar hızlı gizlemişti ki, Isabel bunu bir an hayal ettiğini düşündü. İfadesi gizemliydi.

Daha önce özellikle aşık olmak gibi “körü körüne” bir şey yapmaya bu kadar yatkın olmayan kimseyi görmemişti. Zırhının altına girmek gerçek bir sorun olacaktı.

Dudağını ısırды. Hiçbir düşmanlık hissetmemiş olsa da, MacLeod’un konuşması düşüncesiz, soğuk bir nezaketle hayal kırıklığına uğratmıştı. Dayısı açıkça onu kandırıyordu. Rory MacLeod bu ittifaka hiç de hevesli değildi.

En azından Isabel’in kaba barbarlığa karşı korkuları dinmemişti. MacLeod’un, özünde medeni olduğunu seziyordu. Bir orta İskoçyalı kadar nazik değildi, ancak sarayda sert tavırları yüzünden değil, etkileyici ölçüleri ve davranışlarının saf adaleti sayesinde bulunabilirdi.

Isabel, MacLeod’un pek çok özelliğine hayran kalmış olsa da, bu özellikler amacına ulaşmasına engel teşkil ediyordu. MacLeod’un güvenini kazanmak çok ama çok zor olacaktı.

Aynaya bakarak, tacını saçlarına tutturup, pırlanta kaplı çemberi başının üzerine yerleştirdi. İçindeki huzursuzluktan, yanlış bir şey yaptığı düşüncesinden kurtulamıyordu. Fakat başka ne seçeneği vardı ki? O olmasa, klanı yok olacaktı.

Ama Isabel, onu buraya getirenin yalnızca klanının kaderi olmadığını biliyordu.

Hatırladığı kadarıyla, hep ağabeylerinin peşindeydi, onlar avlanırken, oyun oynarken, kılıç yeteneklerini geliştirirken hep peşlerinde dolanırdı. Ona her müsamaha gösterdiklerinde, onlara katılma fırsatına atlar, onu her dışladıklarındaysa saklanıp, onları izlerdi.

Ama hemen her zaman onu yok sayarlardı.

Aralarına katılmak için, çaresizce onu fark etmelerini sağlamaya çalışırdı. Ancak ne kadar başarılı olursa olsun, ne yaşadığı zorluklar, ne kahramanlıkları onu ağabeylerine ya da babasına yaklaştırmaya yetti. Hatta her seferinde akla gelen son kişi oldu.

Bir yabancı. Alakasız ve önemsiz. O tanıdık boşluğu yine içinde hissettiğinde, göğsü sıkıştı.

Bunu yıllar önce fark etmişti, ama hâlâ canını yakıyordu. Çocukluk gözyaşları kuruyalı çok olmuştu. Kendine acıyarak mızlanmaya artık hayatında yer yoktu. Ama aslında bu acı, anıların gerçekten anı olmadığını, çocukluk hayallerinin kırık dökük kalıntıları olduğunu fark etmişti. Hâlâ onların saygı ve sevgilerine ihtiyaç duyuyordu. Bu ihtiyaç, onu Dunvegan’a getirmişti.

Hayatında ilk kez ona muhtaçlardı.

Bu nişan olmadan, dayısı Isabel’in çocukluk yuvası olan Strome Kalesi için babasına Mackenzie’lerle içinde bulunduğu savaşta destek olmayı reddetmişti. Klanının hayatta kalmak için Sleat’e, Sleat’in de güzel bir kadına ihtiyacı vardı. MacLeod’un klan sırlarını açıklaması için onu baştan çıkaracak güzel bir kadına. Dayısının MacLeod’ları yok edip, ezelden beri gelen tımarı, Adalar Lordluğu’nu ilan etmesini sağlayacak sırları.

Sleat, Isabel’e iki görev vermişti; zapt edilemez kaleye gizli bir giriş bulmak ve değerli, büyümlü tılsımları – Peri Bayrağı’nı çalmak. Efsaneye göre, güçlerinin mistik kaynağı bu bayraktı ve MacLeod’ları daha önce iki kez yok olmaktan kurtarmıştı.

Şimdi bile söylenmemiş ama kesinlikle ima edilmiş olanları düşündüğünde midesi alt üst oluyordu. İstediklerini elde edebilmek için tüm cazibesini kullanması hatta tahrik etmesi gerekiyordu. Daha önce hiç kimseyi ufak bir öpücük alacak kadar bile yanına yaklaştırmamış birisi olarak, nasıl olur da vahşi ve acımasız bir Highland reisini tahrik edebilirdi?

Onunla tanıştıktan sonra, Isabel planın asla işe yaramayacağından emin oldu. Rory MacLeod duygu gibi bir zaafa karşı dayanıklı bir taş siper kadar sertti.

Bessie aceleyle içeri girdi. “Seni bekliyorlar küçüğüm.” Ansızın durdu, dramatik bir ifadeyle elini kalbine koydu. “Ah, Isabel,

rüya gibisin. Hayatım gördüğüm en güzel halindesin.” Gözlerini mendille kuruladı. “Annen seni düğününde görmekten ne büyük mutluluk duyardı.”

Bir duygu dalgası Isabel’in tüm bedenini sardı. Sıcak göz yaşları akarken boğazı düğümlendi. Bessie’nin mutluluğu, onu kandırdığı için Isabel’in yalnızca daha kötü hissetmesine neden oldu, bir de üstüne annesinden bahsedilmesi onu tamamen yıktı. Derin bir nefes aldı.

“O zaman onları daha fazla bekletmesek iyi olur.”

Isabel ışıkları yanan koridora doğru, sadece ihanete giden yolda ilk adımını attı.

Rory daha açık bir zihinle güne başlamıştı, maceraperest ve şehvani duyguları yine denetim altındaydı. Gelini rüyalarına girmiş, yaşanmayacak bir gerdeğin erotik fantezilerini yaşamıştı. Mum ışığı ve ipekle bezeli canlı görüntüler. Karşısında durmuş, o davetkar, tahrik edici gözleriyle, gözlerinin içine bakıyordu. Yavaşça onu soymuş, yumuşak kadife teninde ellerini gezdirmiş, minik gece elbisesini omuzlarından kaydırıp, çıplaklığıyla tahrik olmuştu. Rüya o kadar canlı, o kadar gerçektir ki zorla uyandığında kalbi yerinden fırlayacak gibi hızla çarpıyordu. MacDonald’a karşı bu alışılmadık tepkisini, Sleat’in bölgesindeki varlığıyla yarattığı huzursuzluğa ve kızın nadir rastlanan inkar edilemez güzelliğine bağlıyordu.

Rory, bugün Isabel’in güzelliğinin uyandıracağı huşuya hazırdı. Ona bir sanat eserine, sergiye konulacak bir nesneye duyulacak kadar hayranlık duyacaktı. Daha fazla değil. Hayranlık, samimiyet getirmek zorunda değildi. MacDonald’lardan olması ve klanı için uygun bir müttefik olmaması yeterliydi. Başka da bir şey bilmesine gerek yoktu.

Adet olduğu üzere, nişan seremonisi dışarıda yapılacaktı.

Koşullar gereği, Rory arkasından daha büyük bir kutlama yapılacak küçük ve özel bir törene karar vermişti. Klanların arasındaki düşmanlık ve istenmeyen ittifaka rağmen, klan başka bir şey yapılırsa hayal kırıklığına uğrardı. Kutlama Highland hayatının ayrılmaz bir parçasıydı ve Highlandliler her fırsatta kutlama yaparlardı.

Böylece, doğudan güneş yükselirken Rory, Alex, Sleat, Glengarry ve Isabel’in ağabeyleri, gelinini bekleyen gözetleme kulesinin etrafında toplandılar.

Gelin çok geç kalmıştı, saat on olmuş, hatta geçmişti. Belki de tereddütleri vardı? Garip bir şekilde bu düşünce onu hiç olması gerektiği gibi rahatlatmamıştı.

Glengarry o kadar sık kafasını kaldırıp, Isabel’in odasına bakmıştı ki, Rory onun sabırsızlanmaya ve sinirlenmeye başladığını anlamıştı. Nihayet Glengarry rahatlamış bir ifadeyle gülümsedi, “Oh, işte geliyor.”

Rory döndü ve zihninin tüm berraklığı yok oldu.

Göğsünde yine o şiddetli sancıyı, yine aynı fiziksel çekim yoğunluğunu hissetti. Onu dün gece gördüğü kadar, belki de daha fazla büyülenmişti. Gün ışığında Isabel MacDonald nefes kesiciydi.

Bakır sarısı gür bukleleri parlak güneş ışığında alev alev yanıyordu. Uzun dalgalı saçları yüzünün her iki tarafından süzülüp, pırlantalar ve ufak incilerle bezeli gümüş işlemeli bir çemberle tutturulmuştu. Tüm yüzü hem nazik, hem de etkiliydi. Kar beyaz teni, koyu kaşları, menekşe rengi gözlerini çevreleyen kirpikleri ve dolgun dudaklarının kırmızı kıvrımlarıyla tam bir zıtlık içindeydi.

Rory’nin bakışları, Isabel’in yüzünden aşağı süzülüp, göğüslerinde durdu. Nefesini tutup, gözlerini dikmemeye çalıştı. Penis hayranlıkla sertleşirken, sıcak kanı kasıklarında hissetti.

Elbisesi yine çok açıktı, bir düğünden ziyade, Kral James'in balolarına uygun bir kıyafetti. Birçok İskoç kadını nişanları için daha parlak renkli bir elbise veya *arisaith* giymeyi tercih ederdi. Ama Isabel etmemişti. İşlemesiz, fildişi, damasko bir elbise giymeyi tercih etmiş, tüm sadeliğinin içinde sade olmaktan çok uzaktı. Parlak kumaş, davetkar bir biçimde bedenini açarken, dar kalçaları ve yuvarlak poposunu sararak dolgun bedeninin zarafetiyle duyguları tahrik ediyordu. Korsaj cüretkar denilebilecek kadar düşük ve kare kesimdi. Yuvarlak göğüsleri zor kapanıyor, en ufak hareketle dışarı fırlayacak gibi duruyordu.

Rory, korsajın dantelli kenarının altından soluk pembe göğüs uçlarını fark ettiğini sandı ya da sadece hayal etti. Tüm o çıplak ten karşısında duyduğu arzuya vücudu sertleşmiş olsa da, Isabel'in elbisesinin masum ve dokunulmamış bir tarafı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Sıra dışı gelinlik rengi, onda mükemmel duruyordu.

Tam o sırada fark etti ki, o yıl şüphesiz yaşadığı yirmi yedi yılın en uzununu olacaktı.

Aninde Isabel'in ailesinin gizlemeye çalışmadıkları bir ilgiyle, tepkisini izlediklerini fark edince yüzüne boş bir ifade takındı. "Bayan MacDonald, umarım odanız hoşunuza gitmiştir."

"Evet, teşekkür ederim. Çok hoştu. Çok rahat ettik."

Hoş sözler faslı geçtikten sonra, herkesin hazır olup olmadığını görmek için bakındı. Göz ucuyla Deidre'nin yardımcılarının yanında durduğunu gördü.

Isabel'in bakışını yakaladı. "Umarım kızmazsınız..." Tereddüt etti. "Onu ben davet ettim."

"Görüyorum."

Yerinde kıpırdanmaya başladığına göre, Rory'nin ses tonu onu uyarmış olmalıydı. "O kadar geç saatte banyoyu hazırlattığı için, bu sabah ona teşekkür etmeye gittiğimde, ağabeyinizin kü-

çüklüğünden bu yana ailenize hizmet ettiğinden bahsetti. Ben de burada olmak isteyebileceğini düşündüm."

Nezaketine şaşırın Rory konuşmadı. Isabel'in gözlerinin içine baktığında, içtenlikten başka bir şey görmedi.

"Kızdınız mı?" diye sordu Isabel sessizce.

"Hayır. Yalnızca bunu akıl edemediğim için kendime kızıyorum."

Isabel'in yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı, Rory donakaldı. Isabel'in gözleri, yüzünü muhteşem bir güzellikten, oynak ve büyüleyici bir havaya sokan neşeli bir coşkuyla parlardı. Ağzının köşesindeki ufak gamze dudaklarına öyle haylaz bir ifade veriyordu ki, Rory başka yerlerde yaramazlıklar yapmayı hayal etti.

Bakışlarını Glengarry'ye çevirdi. "Başlayalım."

Glengarry kızına baktı. "Isabel?"

Rory gözlerini kıstı. Glengarry kızına bir seçenek sunuyormuş gibi görünüyordu. Şaşırmış ama bir o kadar da memnun olmuş görünen Isabel, yalnızca başıyla onayladı.

Töreni Glengarry yönetiyordu. Rory, yüzünü gelinine çevirdi. Saçlarının tatlı lavanta kokusunu içine çekebilecek, burnunun etrafında daha önce göremediği çillerin farkına varabilecek kadar yakınında duruyordu. Çiller onu büyülemişti; bu küçük kusurlar böylesi bir güzellikte şaşırtıcı bir eksiklik göstergesiydi. Karşısında, dışarıda olmaktan keyif alan, kusursuz bir görünüş elde etmekten çok güneşin yüzünde parlamasına değer verecek bir kadın duruyordu. Düşüncelerinin, yapmamaya yemin ettiği şeyi yapmaya yönlendiğini fark ettiğinde kaşlarını çatı.

Güzel bir nesne, diye kendi kendine hatırlattı.

Nişanlarına tanık olmak üzere toplanmış insanların önünde, sarayın avlusunda durmuş, Isabel'in ne kadar küçük ve enfes göründüğünü düşünmekten hâlâ kendini alamıyordu. Isabel gergin de görünüyordu. Rory elini kaldırıp, tekrar çekti.

Ne yapıyordu böyle?

Boğazını temizleyip, kendi kendine aptal gibi davranmayı kesmesini söyledi.

Glengarry sağ eli sağ, sol eli sol ele kenetleyerek, bir parça ekose kumaşı etrafına dolayıp, onları birbirine bağladı. Rory, avuçlarının içindeki Isabel'in küçük ellerine baktı. Savaşlardan berelenmiş, kaba ellerinin yanında o kadar yumuşak ve narinlerdi ki. Isabel'in parmakları buz gibiydi ve gergin hatta belki de korkmuş olduğunu fark etti. Güçlü bir koruma içgüdüğü hissetmişti, aralarında kurulmak üzere olan bu bağın sembolik göndermesine kayıtsız kalamadı. Evlenmeyecek olsalar da, nişan yeterince gerçektir.

Rory, onları bir yıllığına birbirlerine bağlayacak yemini etmeye başladı. "Ben, Roderick MacLeod, MacLeod reisi, Isabel MacDonald'a sadık kalacağıma yemin ediyor ve bu nişanla onu en az bir yıl boyunca eşim olarak kabul edeceğimi beyan ediyorum."

Isabel aynı yemini tekrarladı ve hepsi bu kadardı. Tek bir şey hariç.

"Ne bekliyorsun, MacLeod?" diye sordu Sleat alay ederek. "Gelini öpmeyecek misin?"

Rory gerildi, öpmesi gerektiğini biliyordu. Gönülsüzdü. Isabel'i öpmek istemediğinden değil, aksine bunu çok istediği için gönülsüzdü. Onu tatmak istiyordu. Lezzetli dudaklarından yasak meyveyi yemek istiyordu.

Isabel, yanakları alev alev yanarken, elbisesinin işlenmiş ucunun altından çıkan gümüş terlikleri içindeki parmak uçlarına bakıyordu.

"Evet," dedi Rory, Isabel'in çenesinin altından parmağını geçirirken. "Yeminlerimizi mühürlemek için bir öpücük."

Yavaşça dudaklarını indirdi, Isabel'in dudaklarına değmeden

önce bir an durup çiçek kokusunu içine çekti. Arzu, vücuduna sıcak bir dalga halinde yayıldığında neredeyse inleyecekti. *Tanrım*, çok tatlıydı.

Dayanılmaz bir yumuşaklığı vardı. Rory'nin parmak uçlarının altındaki teni saf kadifedendi.

Rory oyalandı, bu öpücüğü daha derine getirmek için ilkel bir dürtü hissediyordu. Onu, kollarının arasına çekip, dolgun memelerini, sert göğsüne bastırmak istiyordu. Kasıklarında biçimli kalçalarını hissetmek istiyordu. Ağzının tatlı derinliğine dilini sokup, onu içmek istiyordu.

Ama bir şekilde kendini tuttu.

Yavaşça ağzını kaldırdı. Isabel'in ona yönelmiş yüzünde yanakları tutkudan kızarmış, dudakları aralanmıştı. Rory neredeyse kontrol edilemez bir arzuyla titredi. Bu arzu vücudunun her köşesini güçlü bir yoğunlukla kemiriyordu.

Savaş alanında korkunç savaşçılara karşı galip gelmiş, düşmanlarını korku içinde önünde diz çöktürmüş Rory MacLeod hayatında ilk defa paniklemişti.

Elini Isabel'in çenesinden çekip, bir adım geriledi. *Bu* bir daha olmayacaktı.

Isabel daha önce hiç öpüşmemişti ve bu tecrübenin tüketen yoğunluğuna tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Rory'nin kalın parmakları yüzünü öyle şefkatle sarmıştı ki, göğsüne ani bir sancı saplandı. Dudakları dudaklarına temas ettiğinde, bir an kendini cennette sandı. O kadar güçlü bir bağ hissetti ki, korktu, sanki bedeni kendine ait değildi. Bir öpücükle tüm benliğinin ele geçebileceğini hiç düşünmezdi.

Nazik bir öpücükle, Isabel'e sahip olmuştu.

Rory'nin dudakları, bu sert ve acımasız reis görüntüsüyle tamamen uyumsuz olarak, hayal ettiğinden çok daha yumuşaktı. Lezzetliydi. Ilık, baharatlı nefesi, dudaklarını dudaklarına bastırırken duygularını içine çekmişti.

Bu duygu seliyle kalbi göğsünde pır pır ediyor, tüm bedeni pelteleşiyordu. Kendini zayıf hissediyordu. Kemiksiz. Bir de bu yeni filizlenen arzusun coşkusuyla harika bir sıcaklık duyuyordu. Bir anlık da olsa onları bir araya getiren yalanı unutmuştu. Ailesinin varlığını da unutup, daha güçlü bir coşkuya teslim olmuştu.

Daha fazlasını istiyordu.

Ona sokuldu, bedenini daha sıkı yasladı. Ondan yayılan sıcaklığı hissederek, güçlü görüntüsünün altındaki kuvveti duyumsayacak kadar yakındı ona. Büyük ve güçlüydü, Isabel'e bir kadın olduğunu hissettiriyordu.

Çok değerli, kısacık bir an da olsa, onu o kaslı kollarının arasına alıp, daha derin öpecekmiş gibi oldu. Rory dudaklarını, onunkiler üzerinde gezdirirken, çenesindeki kirli sakallar tenine batarak, bedenine ürpertici bir umut dalgası gönderdi. Rory onu kendisine çekerken, çenesindeki parmakları sıkıştı. Farkında olmadan, daha fazlasının geleceğini bilerek dudaklarını araladı.

Rory, Isabel'in tepkisinin farkına varmış olacak ki, aniden kasılıp, dudaklarını çekti. Onu bırakmadan önce, büyüleyici parlak mavi gözleri, yukarıya dönük yüzünü inceledi. Çenesi, Rory'nin göğsünün ortasına zor yetişiyordu. Isabel, Rory'nin bakışlarında içten içe yanan bir alev yakaladığını düşündü ama her türlü duyguyu kapatan o soğuk perde geri gelmişti.

Rory, elini Isabel'in yüzünden çekti ve büyü bozuldu.

Rory o andan sonra, Isabel'e bir kez bile bakmamıştı. Aslında babasının onunla yaptığı sohbet ve Glengarry'nin yanında oturan tatlı esmer bayanla daha ilgiliymiş gibi görünüyordu.

Maalesef Isabel bu kadar kayıtsız kalamıyordu.

Sık kirpiklerinin altından yanında oturan adama bakarken, yeni nişanlısının garip bir şekilde farkına vardı. Aslında bu sabah kaleden çıktığından beri onun ve güneş ışığında parlayan koyu

kumral saçlarının farkındaydı. Aysız bir gecede deniz feneri gibi dikkat çekiyordu, varlığının büyüğü heybetli vücudundan değil, onu çevreleyen otoriteden yayılıyordu. Kral gibiydi. Hükmetmek için doğmuştu.

Tören için gözetleme kulesinde toplananlar arasında, onun gecikmesinden rahatsız olmayan tek kişi Rory'ydi. Görünüşe bakılırsa, Rory'nin ona güveni tamdı.

Ancak Isabel'inki tuzla buz olmuştu. O yürek hoplatıcı öpücükten sonra, günün geri kalanını sersemlemiş olarak geçirmişti. Belli belirsiz, tören şarabından beraber yudumladıklarını, sonra babası ve MacLeod arasında sözleşmeyi imzalayarak, resmileştirmek için kaleye döndüklerini hatırlıyordu.

Ama bu sözleşme yalnızca bir yıllıktı. Ne kadar nefes kesici öpüyor olursa olsun, bunu hatırlasa iyi olurdu.

Aralarındaki nişan bağının geçici olduğunu bilmesine rağmen, büyük salonda oturmuş, etrafındaki coşkulu kutlamayı izlerken, kendini rahatsız hissetti. Neredeyse bunun sonsuza kadar kutsanmış gerçek bir evlilik olduğunu düşünecekti. Isabel ne kadar resmi görünürse görünsün, tüm bunların yalandan ibaret olduğunu hatırlamak için kendini zorladı. Sözleşme, tören ve hatta elbiseye varıncaya kadar her şey dayısının planının parçasıydı. Nişansa sadece Isabel'in işi bitince kurtulacağı çıkış yoluydu.

Bugün bir oyundan ibaretti. Daha, küçük bir kızken bile bugün gününün mutluluğunu hayal ederdi. Ama sarayda ona gösterilen tüm taliplerine rağmen, doğru kişiyi bulacağına umudunu kaybetmişti. Pek çok açıdan Rory MacLeod, hep bir gün aşık olup evleneceği gururlu ve yakışıklı adamı özetliyordu. Ancak şanssızdı. İlgisini gerçekten çekebilen ilk adam da asla sahip olmayacağı kişiydi. Elbette, hayallerinin erkeği değildi, diye hatırlattı kendine.

Hayallerinde, kocası onu yok saymıyordu.

Isabel için sıra dışı bir tecrübeydi. Erkeklerin ona kayıtsız kalmasına alışık değildi. Rory daima nazikti ama mesafeliydi. Ayrıca sinir bozucu derecede gizemliydi. Onu öyle tutkuyla öpen adamın o olduğuna inanmak çok zordu.

Isabel etrafındayken ardına saklandığı buzdan kalkanı kırıp, onu fark etmesini sağlamak isterdi. Ailesinin dikkatini çekmek istediği gibi değildi. Hayır, Isabel hayatında ilk defa bir erkeğin onu bir kadın olarak fark etmesini istiyordu.

Eğer bugünkü gibi olacaksa, bu gerçekten zor olacaktı.

Mutluluk temennilerini sunanlar ve MacLeod'un "Biraz daha bifttek ister misin, Isabel?" ya da "Biraz şarap alır mısın?" gibi tuhaf soruları arasında, büyük salondaki tüm pencereleri saymayı başarmıştı. On iki. Gerçi üç metre kalınlığındaki duvarlarında ki dar ve uzun delikleri pencere olarak addetmek zordu. Böyle korkunç bir engelin içine işlemek için ciddi bir güneş ışığı gerekiyordu. Dolayısıyla geniş salon, mumlar ve şöminedeki kömür dumanlı kordan aydınlanıyordu.

Duvarlar çok sanatsal özelliği olmayan birkaç eski duvar halısıyla süslenmişti, ancak platformun arkasındaki duvarda meşum görünümlü bir metre uzunluğunda bir kılıç göze çarpıyordu. Devasa büyüklükteki çift taraflı, haç kabızalı kılıç kullanılmayacak kadar hantal duruyordu ama yine de Isabel'i düşündürmeye yetti.

Acaba Rory'ye mi aitti?

Bu kılıcı kaldırabilecek biri varsa, bu Rory'den başkası olamazdı. Isabel yanında oturan adama bir bakış attı. Omuzlarının ve kollarının gömleğinin sık kumaşını nasıl gerdiğini fark etti. Bu düşünce midesine oturdu. Rory MacLeod tanıştığı fiziksel olarak en gösterişli adamdı. Daha önce bir erkeğin gücü ve görüntüsü bu kadar dikkatini çekmemişti. Gerçi dikkatini çekmemesi mümkün değildi. Yanındaki alanı tamamıyla kaplıyordu.

Kaslı omuzları o kadar genişti ki, beraber kullandıkları tahta tabaktan bir parça et veya tereyağlı ekmek almak için her uzanışında bir heyecan dalgası yayarak Isabel'in omuzlarına sürtünüyordu. Havada bile onun, Isabel'in tenine işleyip bilincinin derinliklerine inen baş döndürücü, erkeksi, deniz ve funda kokusu vardı. Isabel kendini korkudan çok, heyecanlı bir merakla onun saf erkeksiliğine cevap verirken buldu. Ona dokunmayı düşündü. Gerçekten görüldüğü kadar sert ve güçlü olup olmadığını görmek istiyordu. İçindeki bu tuhaf arzudan kurtulmaya çalışıyordu. Ne oluyordu ona böyle?

Yemek esnasında, Isabel'in onu klanıyla gözlemleme şansı da olmuştu. Dürüst bir hayranlık ve gururla platforma onu tebrik etmeye gelen sayısız adamdan, sayılıp sevildiği anlaşılıyordu. Adamları arasında arkadaşça ve rahattı.

Ona karşı tavrının tam tersiydi.

Rory'nin tek heceli cevaplarından sıkılan Isabel, pes edip can sıkıntısından kurtulmak için Alex'e döndü. En azından Alex hoş görülüydü. Ama nedense Alex'in yakışıklı yüzü, ağabeyinin duygularına hitap etmiyordu. Yine de Isabel biraz rahatlayıp, Alex'in etkileyici iltifatlarına gülümsemeyle karşılık vermeye başladı.

Birkaç dakika sonra Rory'ye bakmak için döndüğünde, onu görmezden gelmesini bekliyordu. Aksine kendisini izlerken görünce çok şaşırıldı.

"Eğleniyor musun, Isabel?"

Sesindeki iğneleyici ifadedden alınmıştı. Bilmese, kıskandığını düşünecekti.

Rory'nin mavi gözleri kararmıştı. Isabel, derin bakışları altında kıvranırken, bu adam bir kayayı bile eritebilir, diye düşündü. Rory'nin ne düşündüğünü bilmek için neler vermezdi ki. Ciddi tutumundan etkilenmemeye azimli, ani gerginliği bastırmaya çalıştı. *Ben yanlış bir şey yapmadım*, dedi kendi kendine.

En azından şimdilik.

Çenesini yukarı kaldırıp, kararlı bir tavırla Rory'nin gözlerinin içine baktı. Hiçbir şey olmamış gibi, neşeyle konuştu. "Evet, kardeşin çok kibar. Yetenekli gaydacılarımızdan bahsediyorduk. Muhteşemler."

Rory uzun bir süre cevap vermedi. Cevap verdiğindeyse, Isabel Rory'nin öfkesinin kendi hayal ürünü olduğunu düşündü. "MacCrimmon'lar uzun yıllardır MacLeod'lar için çalar," dedi. Yüzünde nazik bir ifadeyle gümüş kadehinin yoğun kaplamalı sapıyla oynarken, parmak uçları pürüzsüz işlemelerin üstünde geziniyordu. Hareketlerinde derin bir duygusallık vardı ve Isabel gözlerini ondan ayıramıyordu, o parmakları kendi vücudunda gezinirken hayal ediyordu. Ona da aynı şefkatle dokunur muydu? Sırtından aşağı ürperdiğini hissetti. Rory'nin sesi onu düşüncelelerinden uyandırdı. "İskoçya'daki en iyi gaydacılar onlar."

Isabel, Rory'nin sesindeki gururu duydu. Adalar, Ada Lordlarının yetkisi altında gelişen Kelt kültürünün son kalesiydi. Gaydacılar ve ozanlar da bu geleneğin korunması açısından büyük önem taşıyordu.

Rory sağında oturan Isabel'in babasıyla olan sohbetine dönmek üzereydi. Sohbetlerinin bu kadar çabuk bitmesini istemeyen Isabel, "Şuradaki şirin çocuk da kim?" diye sordu.

Rory, Isabel'in işaret ettiği yöne bakar bakmaz, yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Isabel'in kalbi durdu. Onun en sert halinde bile yakışıklı olduğunu düşündüyse... bu değişim büyüleyiciydi. Gözlerinin etrafındaki küçük çizgiler derinleşti. Ağzının her iki yanında hayranlık uyandıran gamzeler belirdi. Bessie olsa kesin Rory'yi periler öpmüş derdi. Belki de soyunda peri kanı olduğuna dair anlatılanlar o kadar da uzak değildi. Ama çekiciliğinin kesinlikle büyülmüş bir niteliği vardı.

Ama onu asıl derinden etkileyen şey, küçük kıza bakarken gözlerindeki şefkattir. Bu çocuğa karşı gerçek bir sevgi besliyordu. Isabel o ketum kutunun içinde ilk defa dürüst bir duygu gördüğünü fark etti.

Rory, Isabel'de bıraktığı etkidenden habersiz, devam etti. "Oh, küçük Mary MacLeod buralarda şimdiden efsane. Onun kadar küçük bir çocuk için çok nadir görülen bir yeteneği var. Hikayelerini sen de seveceksin."

"Bu çocuk ozan mı?" diye sordu Isabel saf bir şaşkınlıkla.

"Mary beş yaşında ama şimdiden gelecek vaat ediyor. Tüm klan onun gençliğine mest oluyor, hem bizi şiirleriyle de eğlendiriyor."

"Gördüğüm kadarıyla mest olan yalnızca klan değil," dedi Isabel. Karşılığında da kalbinin ritmini bozacak, çocukça bir gülümseme aldı. "Çocukları sever misin?"

Rory bu soru karşısında kafası karışmış gibiydi. "Elbette," diye cevap verdi, sanki bu sorunun başka cevabı olamazmış gibi.

Fakat Isabel başka cevap olduğunu biliyordu. Her erkek, çocukların yanında rahat etmiyordu ve pek azı bu kadar mutlu oluyordu. Isabel bunu çok iyi biliyordu.

Odaya girdiğinde asla kafasını kaldırıp bakmazdı.

"Baba?"

"Şimdi değil, çocuğum. Meşgulüm."

"Peki, ne zaman?"

"Sonra."

Fakat tabii ki o sonra hiç gelmezdi. Anıyı hafızasına gömdü ve aklına apayrı bir soru geldi. Ani huzursuzluğunu saklamaya çalışarak, dudağını ısırıldı. "Çocuk istersin o zaman?"

Rory'nin gözlerinin etrafındaki şefkat sertleşti, büyüleyici gülümseme yok oldu. "Bir süre istemem."

Onu kızdırmış olmanın gerginliğiyle, Isabel asıl konuya döndü. "İrlandalı O'Muireaghsain'in, MacLeod'ların *seannachie**'si olduğunu düşünürdüm."

Rory tek kaşını kaldırdı. "Ailemiz hakkında bir şeyler öğrenmişsin. Evet, ozan kanımız O'Muireaghsain'den geliyor. Ama o kadar uzun zamandır Erin'den uzaktalar ki, artık kendilerini gerçek Adalı saydıklarını sanmıyorum."

"Ailene dair bildiklerim çok sınırlı. Yine de bir MacDonald olup da, MacLeod'lar hakkında bir şey bilmemek imkansız." Rory'nin bakışlarını görüp, cesurca ekledi. "Klanlarımızın ortak bir geçmişi var." *Herkesin bildiğini saklamaya gerek yoktu.*

Rory bacaklarını tekrar masanın altına sokup, kadehinin üstünden Isabel'e bakarak, *cuirm***'inden büyük bir yudum aldı. "Klanlarımız arasındaki kavgayla senin bir ilgin olmadığını biliyorum. Dayının iki yıl önce Margaret'a yaptıkları için sana karşı hastalıklı duygular falan da beslemiyorum. Ama başkaları benim kadar kabullenemeyebilir, Isabel."

Isabel başıyla onayladı. MacDonald olmasının getirdiği önyargıyı alt etmek kolay olmayacaktı fakat bu zaten beklenen bir şeydi. "En azından şimdi herkes eğleniyor," dedi kutlama için toplanan karışık klan üyelerini işaret ederek. MacLeod'lar, MacCrimmon'lar ve MacAskill'ler salonun bir tarafına, MacDonald'lar ise diğer tarafına yerleşmişlerdi. Üç ağabeyi hariç, eski düşmanlar saflarında kalmışlardı. Ağabeylerinin MacLeod hizmetçi kızlarıyla utanmadan flört ettiklerini gördüğünde, gülerek kafasını salladı. Bu üçü kurtların ortasında da olsa, oynama fırsatını asla kaçırmazdı. İç geçirdi.

Rory onu izliyordu. "Yorulmuş olmalısın."

Gülümseyip, kabul etti. "Belki, biraz."

* Seannachie: İskoçya'da Highland adalarında klanların geleneklerini koruyup, sürdüren ozanlar. (Ç.N.)

** Cuirm: Bir zamanlar Keltlerin yaptığı sert bir bira türü. (Ç.N.)

"İstedğin an odana çekilebilirsin."

Isabel kalbinin şiddetle atışını kontrol etmeye çalıştı. Gece önünde belirmişti. "Bu gece eşyalarım başka bir odaya taşınacak mı, Lordum?" diye sordu hafifçe.

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, pişman oldu. Rory'nin anlık keyfi kayboldu. "Birbirimizi tanımak için biraz zaman vermeliyiz diye düşündüm. Şimdi dün gece kaldığınız odada kalmaya devam edeceksiniz." Son cümleyi rahat bir kesinlikle söylemişti.

Isabel'in hayretten gözleri büyüdü, utançtan yüzü kızardı. Nişanı tamamlamak istememesi beklenmedik ve sıra dışıydı. Onu kendine aşık etmek için odalarında geçirecekleri özel zamana güvenmişti. Hatta bu gece muhtemelen yaşanabilecekler için kendini zihinsel olarak hazırlamaya çalışmıştı.

Aslında rahatlamış olması gerekiyordu. O öpücükten sonra darmadağın olmuştu. Ufak bir öpücükle bu hale geldiyse, onunla yattığında kim bilir ne hale gelirdi?

Isabel, fikre alışması için Rory'nin ona biraz zaman tanımasını umut etmişti. Şimdi tanımişti ama Isabel ne düşüneceğini bilmiyordu. Rory ya çok düşünceliydi ya da ondan hoşlanmamıştı. İlkinin doğru olmasını umut etti – elbette planın yürümesi için. Yine de çok büyük hayal kırıklığına uğramıştı.

Rory'nin boğuk sesiyle karışık yüksek bir kahkaha duyunca dikkati dağıldı. Babasının yanında esmer, güzel bir bayan görünce aklına başka bir açıklama geldi. Kalbi sıkıştı. Isabel, Rory'nin başka ellerde zevk almadığını umut etti.

Rory, aynı odayı paylaşmayacaklarını söylediğinde, Isabel'in gözlerindeki acı ifadeyi gördü. Ama onun, odasına taşınmaktan bahsettiğinde vücuduna akın eden sıcaklığı hiç hesaplamamıştı. Vücuduna ihanet eden arzuyu bastırmaya çalışarak, bacaklarını kürsünün altına uzatıp, *cuirm*inden bir yudum daha aldı. Sade

bir öpücük bile onu ateşe vermeye yeterken, Isabel'le yatmanın nasıl bir his olacağını hayal etti. Daha önce hiçbir öpücük onu böylesine etkilememiş, uzun yemeği yalnızca daha da çekilmez kılan ilkel dürtüleri uyandırmamıştı. Ağzının şehvetli kıvrımları onu büyülemişti. Onu tekrar tatmak istiyordu. Yumuşak dudaklarının kendi dudakları altında hareket etmesini istiyordu. O kadar tatlıydı ki, Rory şehvetten çıldırmıştı. Sadece ona bakarken bile vücudu sertleşiyordu. Kahretsin. Huzursuzluk içinde bulunduğu yerde kıpırdandı.

Isabel'in düşüncelerinin farkındaydı. Kutlamalar boyunca onu görmezden gelmek için elinden geleni yapmış ve utanmadan aptal ama güzel Catriona MacCrimmon'la flört etmişti. Geçmişte kalan, ilk heyecanını çoktan kaybetmiş bir ilişki olan Catriona'ya umut vermekle hata ettiğini biliyordu ama dikkatini dağıtmak için bir şeyler bulmak zorundaydı.

Gözlerini ayırmadan gelinini izleme dürtüsünü bastırması gerekiyordu. Kendi kendini etrafındakileri gözlemlemekle görevli olduğuna dair telkinler verdi – özellikle varlığı şüphe uyandıran insanları. Yine de davrandığının yarısı kadar bile kayıtsız kalamıyordu. Bunun sebebinin sadece Isabel'in güzelliği olmasını dilerdi fakat onu farklı sebeplerle de çekici bulmasa lanetlenirdi.

Rory kendini onun hakkında ufak detaylar yakalarken buldu. Mesela gerildiğinde saçıyla oynuyor veya bir şey düşündüğünde dudağını ısıırıyordu. Ama onu tahrik eden yalnızca küçük şeyler değildi. Ayrıca nezaketi ve yabancılarla olan ilişkilerinde dikkatine de tanık olmuştu. Örneğin Deidre'yi nişana davet etmişti.

Törenden sonra da, babasının onayını beklemesi dikkatini çekmişti. İfadesinde öyle bir azim vardı ki, neredeyse izlemek bile zordu. Ama Rory izlemişti. Dolayısıyla yanına kimse gelmediğinde hayal kırıklığını da görmüştü. Babası ve ağabeyleriyle olan ilişkisi tuhaf, hatta absürttü. Sanki Isabel kırılgan bir por-

selen parçasıydı da, onunla ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Rory onun derdini paylaşabilirdi.

Yine de ona acıyordu, Rory tüm kardeşleriyle yakındı. Durup, kaşlarını çattı. En küçüğü bir istisnaydı. Flora, babaları öldükten sonra, annesiyle gitmişti ve pek gelmiyordu. Bu kızın soyunu bilmeden büyümesine engel olabilmek adına düzeltmeye çalıştığı bir durumdu.

Isabel'in sevimli bir kırılganlığı vardı ama korkak değildi. Rory'nin mizacına uygun olmayan tutum değişikliklerine uyum sağlamadaki gücü bunu kanıtlamıştı. Başlangıçta pes edip, Alex'e dönmesi onu rahatlatmıştı. Bir süre de Alex rahatsız olabiliyordu. Ama Alex, uzun zamandır olmadığı kadar rahat ve Isabel'in sohbetinden hoşlanıyor gibi görünüyordu. Aslında Rory'nin bundan memnun olması gerekiyordu ama aksine saldırmasına neden oldu ki sebebini kendisi de merak etti.

Hiç kabul etmek istemese de, bu kızın cesareti onu etkilemişti. Isabel'e attığı o kara bakış, daha önce nice güçlü ve tecrübeli adamı devirmişti. O parlatılmış güzelliğin altında inkar edilemez bir kuvvet yatıyordu. Birçok kız şimdiye kadar yola koyulmuş olurdu ama bu her nasılsa gözünü korkuttuğu için Rory'nin kendini suçlamasına neden oluyordu.

Manevi güç ve cesaretle birleşmiş böylesi bir kırılganlık, alışılmadık bir kombinasyondur. Kafasını salladı. Ona kız kardeşi Margaret'i hatırlatıyordu – önceki hallerini.

Aslında onunla ne yapacağını bilmiyordu. Varlığı, Rory'nin umduğundan daha güçlüydü ve güzel bir kadından beklenen ki-birli özgüven onda yoktu. Isabel onu şaşırtıyordu ve Rory sürprizleri sevmezdi. Isabel MacDonald, özellikle Sleat'in soyundan gelen birine göre gerçek olamayacak kadar güzeldi. Şimdiye kadar güvenilmeyecek bir hareketini görmemişti, ama daha konuşmak için çok erkendi. Daha fazla çalışma gerektiriyordu; gözü üstünde olmalıydı. Belirli bir mesafeden.

Tam öğleden sonrayı onun yanında ve onu yok saymaya çalışarak geçirmek tam bir dayanıklılık sınavı olmuştu.

Rory'nin yanında hayranlık uyandıracak kadar narin ve bir o kadar da sevimli görünüyordu. Bankın üzerinde sıkıştırılmışlardı ve Isabel ne zaman hareket etse ona sürtünüyor, bu da her seferinde uyarılmasına neden oluyordu.

Isabel MacDonald sadece yakınında durarak bile tahrik eden bir kadındı. Saçlarından esen hafif lavanta kokusu, parmaklarının, tabaklarındaki yemeği almak için zarafetle uzanışı, lezzetli bir lokmanın tadını çıkarırken zevkin gözlerindeki baygın ifadesi, dudağındaki şeker tanesini almak için dilini çıkarışındaki işve. Başka şeyleri de aynı zevkle tatmak için dilini kullandığını veya onun zevk almasını sağlarken yüzünde oluşacak ifadeyi düşlemeden ona bakamıyordu. Hareketlerinin arsız şehvaniliği, öpüşündeki yakıcı tutkuyla daha da kuvvetlenmişti.

Isabel'in her şeyi yumuşak ve tatlı dişiliğini gösteriyor; ateşli ve tutkulu cinselliğin serbest bırakılması gerektiğini söylüyordu. Rory de, en azından bedeni de dinliyordu.

Ona her bakışında uyanlıyordu. Göğüsleri inanılmazdı, yuvarlak ve dolgundu, elbisesinden ağız sulandırarak kusursuzlukla görünüyordu. Onları avucunun içinde, ağzında hissetmek ve göğsüne bastırmak arzusuyla kıvranıyordu. Hakkı olanı alma içgüdüsü, tahmin ettiğinden daha güçlüydü. Yemeğin bitmesi için sabırsızlanıyordu.

Arzu dolu düşünceleri, salonun diğer yanından gelip, kutlaların huzurunu bozan bir sesle dağıldı. Bir masanın tepetaklak olduğunu, yumruk ve kavga sesinin ayyuka çıktığını duydu. Bir bakış, bilmesi gerekenleri görmesine yetmişti; iki adam, MacDonald, MacLeod'a karşı.

Rory öfkeyle ayağa kalktı. "Yeter." Sesi salonda bir tokat gibi çınladı. Oda ölüm sessizliğine gömüldü. Tüm gözler Rory'ye dönerken, adamlar kavgayı bıraktı.

Yanında Isabel'in nefesi kesilerek "Ian," dediğini duydu. Rory hâlâ kavganın hırsından öfkeli, şakağındaki kesikten yanağından akan kanla, Isabel'in en küçük ağabeyini tanımıştı. Karşısında adamlarından Fergus MacLeod duruyordu. Hırslı ama bir o kadar da çabuk sinirlenen bir savaşçıydı. Rory yanlarında duran korkmuş hizmetçi kızı da görerek durumu kavradı. Fergus'un karısı.

"Buraya," dedi Rory kürsünün ayağını göstererek. "İkiniz de." Önüne geldiklerinde, "Açıklayın," diye emretti.

İkisi de aynı anda konuşmaya başladı.

"Sırayla." Bitirdiklerinde, her şey Rory'nin tahmin ettiği gibiydi. Ian, kocası için fazla ateşli bir şekilde şirin hizmetçi kıza asılmıştı. Fergus da yumruğu Ian'ın yüzüne indirerek tepki verince huzur bozulmuştu.

Rory çenesini sıvazlayarak, hoşnutsuzluğunu gizlemeksizin adamına baktı.

"Umarım bununla ilgili bir şey yapacaksınız, MacLeod," dedi Sleat, durumdan keyif aldığı her halinden belliydi.

Rory onu duymazlıktan geldi. Görevinin hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu.

Kavganın ateşi Fergus'a ne yaptığını gösterecek kadar yorucu olmuştu.

"Bu yaptığına ne demeli?" diye sordu Rory. "Highland misafirperverliğinin kutsal zorunluluğuna kaşı geldin ve huzuru bozdun." Ian'ı işaret etti. "Bu adam bizim misafirimiz."

Fergus hareketinin klanını utandırdığını bilerek, başını öne eğdi. "Düşünmeden hareket ettim."

Rory cezayı vermek üzereyken, Isabel minik eliyle kolunu tuttu. "Lütfen..."

Rory dikleşti. Isabel'in ne söyleyeceğini biliyordu. Ancak hâlâ onlara dönük olan bakışların da farkındaydı. "Sen karışma, Isabel."

"Lütfen," diye fısıldadı. "Sadece onun suçu değil."

Isabel'in kolunu tutan eline bakınca göğsünde bir burkulma hissetti. Klanının önünde otoritesini sorgulamaya cüret ettiği için ona kızması gerekirken, adalet anlayışına hayran kaldı. Yanlış yerde yapmış olsa da. "Sana Highland misafirperverliğinin zorunluluğu hakkında bilgi vermem gerekir mi?"

"Hayır, yalnızca..."

"Yeter," dedi, bu sefer sesi Isabel'i susturacak kadar sert çıkmıştı. Fergus'a dönüp, cezasını söyledi. "Hareketlerin yüzünden üç buzağı cezası ödeyeceksin. İkisi MacDonald'lara, biri de bana."

Kararını açıklamasının ardından homurdanmalar başladı ama kızgın bakışlar Rory'ye değil, MacDonald'lara yönelmişti. Rory hizmetçi kızın ağladığını duydu. Bu katı ama adil bir cezaydı. Yemeğine devam etmek için oturdu ama aslında iştahı çoktan kaçmıştı.

Rory uzun bir süre konuşmadan oturdu. Kararının sorgulanmasına sinirlenmiş olsa da Isabel'in merhametinden çok etkilenmişti. Üstelik söz konusu adamlardan biri ağabeyiydi.

"Kararımı beğenmedin," dedi. "Sence fazla mı oldu?"

Isabel cevap vermeden önce tabaklarındaki kırıntıları aldı. "Ailesi azımsanmayacak bir gelir kaybına maruz kalacak."

"Evet. Onlara pahalıya mal olacak ama aç kalmayacaklar. Fergus kutsal bir zorunluluğa karşı geldi, klanın onurunu küçük düşürdü, dolayısıyla cezası da bu doğrultuda olmalı. Benim görevim bu." Fazla açıklama yaptığı için kendisine kızdı. "Kanunları uygulamazsam nasıl bir reis olurum?"

"Merhamet utandırılacak bir şey değildir."

"Sorumluluk verilmeyen insanlara merhamet gösterirsin," dedi düz bir ses tonuyla. Bir reisin kararlı ve uygulayıcı davranması gerektiğini anlamasını beklemiyordu. Kadınlar yumuşak

kalpli yaratıklardı. Fergus'u kamçılatsa ya da zindana atsa da yeri-ydi. Isabel'in gözlerinin içine baktı. "Highland misafirperverliği zorunluluğu kesindir. Kanuna uymazsa, sonuçlarına katlanırsın." Uyarı gayet açıktı. "Hata yapanlara acıma yoktur."

Isabel'in renginin attığı Rory'nin gözünden kaçmadı.

BÖLÜM 4

E rtesi sabah geç saatlerde Isabel körfeze bakan savaş alanlarında kendi başına durmuş, hüzünle ailesinin gidişini izliyordu. Katman olmuş kara bulutlardan bardaktan boşanırcasına yağan yağmur denizi öfkeli bir sele dönüştürüyordu. Kadırğa dalgalara çarparak ilerlerken, yağmurun nerede bitip, denizin nerede başladığını kestirmek hayli zordu.

Skye Adası'nda uzun bir yaz günüydü.

Muhteşem.

Yüzüne dökülüp, ağzına giren kumral perçemlerini çekmek için, elini pelerininin sıcak kıvrımlarının arasından çıkardı. Çabaları boşunaydı. Rüzgar o kadar acımasızca esiyordu ki, saçlar toplar toplamaz, tekrar yüzüne dökülüyordu.

Buz gibi damlalar taze yanaklarına vurarak, gözlerinden akan yaşlara karışıyordu. Kendisini hem havadan hem de MacLeod'ların bakışlarından sakınmak için, pelerinine gömüldü. Isabel, MacLeod'ların hüznüne tanık olmasını istemiyordu.

Akrabalarının gideceği ona söylenmemişti. Dunvegan'a da, Rory'ye de alışmak için daha fazla zamanı olacağını düşünmüştü. Ama gitmişlerdi. Bu kurt ininde yapayalnız kalmıştı.

Hemen aşağıdaki limanda, MacDonald'ların kadirgası gözden kaybolur kaybolmaz sessiz kutlamalar başlamıştı. Macleod'lar fırtına olsun olmasın düşmanlarından kurtuldukları için mutluy-

du. Duyguları şaşırtıcı değildi. İskoçlar arasında kin kolay unutulmaz ve bağışlanmazdı.

Kaç kişinin onun da o kadirgada olmasını dilediğini merak etti. Rory ister miydi? Muhtemelen. Bu evlilik için çok da hevesli olmadığı ortadaydı, tanışmaları da fikrini değiştirmemişti. Çünkü Isabel ondan ne kadar etkilenmişse, o da bir o kadar etkilanmemişse benziyordu. Isabel'in umduğunun tam tersi.

İşinin kolay olmayacağını farkındaydı, kolay değildi de. Rory'nin bir şeylerden şüphelendiğinin farkındaydı. Geçen geceki uyarısı açıktı. "Hata yapanlara acıma yoktur," derken yüzünde oluşun ifadeyi unutabileceğini sanmıyordu. Isabel'de yarattığı o ürkütücü duyguyu uyandırmıştı.

Titredi ama buz gibi yağmurdan veya rüzgardan değil. Rory'nin kalkanının altına sızabilecek bir yol bulmalıydı. Ağabeyi Ian ve Fergus MacLeod'un arasında geçenler onu sarsmıştı. Eğer MacLeod oyunu fark ederse, rahat ve kararlı bir şekilde Isabel'in icabına bakardı. Adil olacağını da kabul etmek lazımdı. Katı kararlar vermeye alışık bir adamdı, görevini yerine getirirken tereddüt etmezdi. Bunu dün görmüştü. Açığa çıkmayacağından emin olmalıydı.

Gözünden bir şey kaçmayan bir adamla oyun olmazdı. Tıpkı daha önce dayısıyla konuşmasını fark ettiği gibi her şeyi fark ediyordu. Avlunun öte yanından onları duyamasa da, dayısı her zamanki soğukkanlılığıyla vedalaşmak için yanına geldiğinde Isabel, MacLeod'un bakışını tüm ağırlığıyla üzerinde hissetmişti. Sleat dik merdivenlerden inip gitmeden önce son dakika tembihlerini etmek üzere Isabel'i, bir kolunu korumacı bir tavırla omzuna atarak, kenara çekti.

Sleat'in uyarısında anlaşılmayacak bir şey yoktu. Dayısının sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu: "Ne yapman gerekiyorsa yap ama girişi bul ve bana bir yıl içinde Peri Bayrağı'nı getir.

MacDonald'lar daha önce bir kez o bayrak tarafından yenildi; onu ellerimde istiyorum. Eğer başarısan babanı Mackenzie'lere karşı destekleyeceğim." Isabel, dayısının ağır kolu altında gerilmemeye çalıştı. Tehdit kokan kısık bir sesle Isabel'e yaklaştı, leş gibi nefesini kulağında hissediyordu. "Ne dediğimi anladın mı, Isabel? Yapman gerekeni yap. Çünkü zamanı gelip de Lordluğumu ilan ettiğimde herhangi bir çatlak ses duymak istemiyorum. MacDonald'ların bu topraklara hükmetmesi mirassal haktır. MacLeod'lar da yok edildikten sonra, karışabilecek kimse olmayacak. Unutma ki yardım etmeyi sen istedin. Tekrar düşünmek için artık çok geç. Klanının hayatı tehlikede ve onları kurtarmak da senin elinde. Bana yanlış yaparsan, klanına yanlış yaparsın."

Sözleri Isabel'de soğuk rüzgarlar estirdi. "Merak etme dayı. Fikrimi değiştirmeyi düşünmüyordum. Ne yapmam gerektiğini gayet iyi biliyorum. Kimse neyin peşinde olduğumdan şüphelenmeyecek."

Rory'nin hâlâ onları izlemekte olduğunu fark edince, sevilen yeğenin, kendisine düşkün dayısını rahatlatmak için yapacağı gibi MacDonald'ın elini okşadı. Yüzündeki ifade kelimeleri hakkında hiçbir ipucu vermiyordu.

Sleat sakinleşmiş görünüyordu. Isabel'in omzuna sardığı kolu nu gevşetti. "Çok dikkatli ol. Ne yaparsan yap, asla MacLeod'un seni tahrik etmesine izin verme. Her an ona karşı tetikte olmalısın, çünkü kızları gizemli büyüüne nasıl düşüreceğini çok iyi bilir." MacDonald düşünceli bir hareketle parmaklarını çenesine götürdü.

Sanki kendi kendine düşünüyormuşçasına devam etti, "Sen çok güzelsin ama genç ve safısın. Başka türlü olabilirdi eğer... her neyse, fark etmez. Artık çok geç. Yakında sana mektup göndereceğim. Önlem olarak da zarflarımda bu yüzükteki mührü kullanacağım. İyice bak, hafızana iyice kazı ki tanıyabilesin."

Isabel elini tutup, üzerine Sleat'in nişanı kazınmış büyük yüzüğü dikkatle inceledi. Rory görürse diye de eğilip sanki ailenin reisine hürmet gösteriyormuş gibi elini öptü. Eğer Rory hâlâ izliyorsa yüzüğü inceleyişi çok dikkat çekmeyecekti. Yüzükte haç taşıyan zırlı bir yumruk vardı. Haçın üzerinde Sleat'in sloganı yazılıydı: *Per Mare per Terras*, "Karadan veya Denizden."

"Tanıyacağım dayı. Beni neden bahsettiğimizi açıklamak zorunda bırakmadan gitsen iyi olacak. Rory'yi şüphelendirmek istemem."

"Pekala, o zaman sana rast gele kızım." MacDonald sarı dişleriyle kıs kıs güldü.

Rahat bir nefes alan Isabel, gidişini izledi. Bu adamla ilgili bir şeyler teninin karıncalanmasına neden oluyordu. Dayısı şüphesiz güçlü bir reisti. Ama insanlar ona sadakat göstermiyor, yalnızca ondan korkuyordu.

Sleat'in zalimliği inkar edilemezdi. Rory'nin kız kardeşinden boşanma şekli bunu kanıtlamıştı. Siyasi amaçla yapılmış bir hareketti. MacDonald yüz yıl kadar önce Donald Klanı'nın kaybettiği Adalar Lordluğu'nun kadim tımarını tekrar ilan etmek için özenle güç toplamıştı. Olay basitti: MacDonald'lar kralın gözünden düşmüş, MacKenzie'ler düşmemişti. Dayısı da Adalar Lordluğu unvanıyla kaybedilen siyasi gücü tekrar kazanmak için kraliyet desteğine muhtaçtı. Bu uğurda da Margaret MacLeod harcana-bilirdi. Isabel sebebini anlayabiliyordu ama kadını, talihsizliğini alay konusu ederek göndermek aşırı insafsızcaydı. Elbette yapılmaya çalışılan da bu olsa gerekti. MacLeod'lar misilleme yapmaya zorlanacak, dayısı da onları husumetle yok edecekti. Ancak MacLeod'lar, MacDonald'ların baş belası olmaya devam ettiler. Bu beladan da Isabel'in kurtarması gerekiyordu.

Sleat yalnızca klanın gücüne güç katmak değil, kralın ya da MacLeod'un söz hakkı olmaksızın Adalar'a ve Batı İskoçya'ya

hükmetmek istiyordu. Isabel kralı tanıdığından, bu fikrin gerçekçi olmadığını düşünüyordu. Ne var ki, onun görevi dayısının planının mantıklı olup olmadığını düşünmek değil, başarmaktı. Başarmak için de Rory'ye ihtiyacı vardı. Daha kesin sözlerle; Rory'nin aşkına ve güvenine.

Belki de MacDonald'ların erken gidişi o kadar kötü değildi. Rory'nin, Isabel'in dayısından nefret ettiği ortadaydı. Sleat'in varlığı Rory'ye şüphesiz kız kardeşinin yaşadıklarını hatırlatıyordu. Bu da kesinlikle Isabel'in amacına ulaşmasına köstek olurdu.

Omuzlarını çekip, ümitsizliğinden silkindi. Düşüncelere dalmak iyi değildi. Yapması gereken bir iş vardı. Ailesinin onunla gurur duymasını sağlayacak, sonra da bu kasvetli yeri terk edecekti. Bir yıl çabuk geçmeyecekti. Ama en azından tamamen yalnız bırakılmamıştı. Bessie, Isabel alışana kadar birkaç ay kalmayı kabul etmişti.

"Yağmurun altında durmamalısın."

Isabel irkilip, sıçradı. Ayağı alanın taş zemininde kaydı. Bedeninin sıcaklığını, onu tuttuğunda göğsünün sertliğini sırtında hissetti ve aniden bıraktı.

Isabel daha arkasını dönmeden kim olduğunu anladı.

Bir an kalbi tekledi, sözlerinden onun için endişeleniyor olabileceğini çıkarmıştı. Ama boş bakışıyla karşılaştığında, yanıldığını anladı. Adamın yüzü taş kadar tepkisizdi.

"Akrabalarımın güvenle gittiğini görmek istedim. Belki tekrar düşünür, fırtına dininceye kadar Dunvegan'da kalırlar diye umut etmiştim."

Savunmaya geçtiğini fark edip, çekindi.

"Gördüğün üzere gittiler. Kaleye dön ve üşütmeden git kurulan."

Kaba ses tonu, hissettiği korkunç yalnızlıkla birleşince canını acıttı. Yüzündeki kırgınlık ifadesini saklayamayarak başını salladı.

Rory farkına varmış olacak, iç çekip onu teskin etmeye çalıştı. "Böyle olması daha iyi. Dayın asla Dunvegan'da hoş karşılanmayacak. Hem dünkü gerginlikten sonra klanların arasındaki tansiyon da yükseliyordu. MacLeod'lar ve MacDonald'lar asla arkadaş olmayacaklar."

Isabel sesinden bir uyarı daha almıştı. "Arkadaş değil belki ama artık düşman da değil. Nişanımız husumete son verdi."

Rory'nin dudakları gerildi. "En azından bir yıllığına," dedi. Isabel bir an, bir şeyler duymuş olabileceğini düşünerek dehşete kapıldı. Sonra Rory devam etti, "Hayat boyu süren husumetin zararlarını onarmak bir yıldan fazla zaman alır."

"Ama iyi bir başlangıç," dedi Isabel. Onu rahatsız eden başka bir şey vardı. "Dün olanlara gelince... Benim müdahale etmeye çalışmam yanlış. Senin kararını sorgulamak istemedim." Hata yapmıştı. Sert bir ceza olmasına rağmen, MacLeod'lar arasında homurdanmalar olmamasından bunu anlamıştı. Rory'nin kararı-na saygı duyuluyordu.

Rory başıyla onaylayarak özrünü kabul etti. "Neden yaptın?"

"Hiçbir şeyin kutlamalara gölge düşürmesini istememişim. Ağabeyimi görünce de ne olduğunu tahmin ettim. Ağabeylerimi tanıyorum. Kötü niyetli değillerdir ama adamların onları benim gibi tanımıyor. Ian sorun çıkmasına neden olduğu için çok üzgündü."

"Bana da söyledi." Rory, Isabel'in şaşkın bakışını görmüş olmalıydı. "Kutlamaların huzurunu bozduğu için özür diledi ve kızın evli olduğunu bilmediğini söyledi. Daha genç ama dürüst-lüğüne hayran kaldım."

Isabel gülümsedi. MacLeod'un, özellikle karar lehine de olsa Ian için özür dilemenin ne kadar zor olmuş olabileceğini anlamasına sevinmişti.

"Ağabeylerini sever misin?" diye sordu.

Isabel başıyla onayladı. "Hem de çok."

Kasıtlı olarak gözlerini Isabel'e dikti. "Onlar da seni se-
ver mi?"

Isabel tereddüt etti. "Elbette."

Rory, Isabel'in sesindeki tereddüdü duymuş olmalıydı. "On-
lar için de seni bırakıp gitmenin zor olduğundan eminim. Ama
bu senin için daha iyi. Ailen yokken Dunvegan'a alışman daha
kolay olacaktır. Eğer senin ikilemlerin yoksa tabii?"

"Hayır, elbette yok," dedi aceleyle.

Ona inanmadığını göstererek tek kaşını kaldırdı. "Dayınla
yaptığın hararetli görüşmeyi fark ettim. Belki de tekrar gözden
geçiriyorsundur diye düşündüm."

Isabel kalp atışının hızlandığını fark etti.

Gözlerini Isabel'e dikip, açıklamasını bekledi ki, tabii ki açık-
layamazdı. "İzlemişsen dayımla vedalaştığımı da fark etmişsin-
dir."

"Bana sade bir vedadan farklı göründü. Daha çok sana tali-
matlar veriyormuş gibi geldi bana."

Isabel nefesini tuttu, şimdi kalbi yerinden fırlayacakmış gibi
çarpıyordu. Nasıl tahmin etmiş olabilirdi ki? Rory MacLeod faz-
la iyi bir gözlemciydi.

Düşün Isabel.

*Pekala, diye düşündü, erkekler itaatkar kadınları sever, değil
mi?*

Uzun kirpiklerini kırıştırarak, tevazuuyla gülümsedi. "Ta-
mam, haklısın Rory."

Rory hayretle kaşlarını kaldırdı.

Yüzünü kızartmak için çabaladı. "Dayım bana talimatlar ve-
riyordu." Duraksadı. "Nasıl düzgün ve itaatkar bir eş olabilece-
ğimi anlatıyordu. Seni nasıl mutlu edeceğimi..."

Rory gerilmiş görünüyordu, Isabel'in sözleri nefesini kesmiş
gibi idi. Gözleri buluştu. Bu kez aralarındaki alevlenmeyi gör-

memek imkansızdı. "O talimatları duymak istiyorum." Bakışları
Isabel'in dudaklarından, vücudunun uzunluğuna süzüldü, göğüs-
lerinde oyalandı. "Beni tam olarak nasıl mutlu edeceğini duymak
istiyorum."

Isabel sözlerindeki cinsel imayı kaçırmadı, içinin ürperdiğini
hissetti. Yanakları alev alevdi. "Ben bunu kastetmemiştim."

"O zaman neyi kastetmiştin, Isabel?" Sesindeki boğukluk sır-
tından aşağı bir ürperme inmesine sebep oldu.

Tanrım, o kadar yakınında duruyordu ki, vücudunun ısını ve
yalnızca ona ait olan, baştan çıkarıcı deniz ve baharat kokusunu
hissedebiliyordu. Onun içine gömülmek, o sıcaklıkta çözünmek,
bedeninde kollarının gücünü hissetmek istiyordu. Onu baş dön-
dürücü bir şekilde arzuluyordu.

Sert hatlı yakışıklı yüzüne ıslak saçları düşmüştü. Saçları tu-
tup kulağının arkasına atmak için dayanılmaz bir istek duyuyor-
du. Ona dokunmak için her bahane kabulüyordu.

Isabel cevap veremedi. Aralarındaki hava dağıldı. Onu içine
çeken sıcak manyetik bir alanda gibi bilinçsizce yanaştı.

Rory gözlerini ona dikmiş, gözlerinin içine bakmaya devam
ediyordu. Dudakları acı verecek kadar yakındı. Çenesinin etra-
fındaki kirli sakalı görüp, onu öptüğünde tenine nasıl battığını
hatırladı. Dudaklarının yumuşaklığını... Baharatlı tadını... Du-
daklarını aralayıp, bekledi.

Onu öpmesini ne kadar arzuladığını görüyor muydu? Tek
düşündüğü şeyin dudaklarındaki tadı olduğunu? Uzun bir süre
yağmurun altında öylece birbirlerine bakarak durdular. Isabel
onun da aynı şeyler hissettiğini gösterecek bir şeyler aradı. Hayal
kırıklığına uğradı. Rory bakışlarını başka yöne çevirerek, bilerek
bağlantıyı kopardı.

Rory sertçe, "Şimdi ikimiz de sınırlıydık, dedim," dedi. "Ka-
leye dön. Benim işim var. Bundan sonra da tehlikeli fırtınalarda,

içeride kal. Seni tekrar gelip almak zorunda kalmayayım.”

Topukları üzerinde dönüp, Isabel’i eskisinden daha yalnız bırakarak gitti.

MacDonald’lardan Sleat, Dunvegan fırtına bulutlarının arkasında gri sise gömülmeden önce savaş alanlarının üzerinde duran iki kişiyi gördü. Bu görüntü yüzünde memnun bir sırıtmaya neden oldu. Kadının ve adamın kim oldukları belliydi. Planı tıkır tıkır işliyordu. MacLeod bu çekime karşı gelecekti ama sonunda şüphesiz yenik düşecekti.

Sleat, yeğenini önüne getiren şansına inanamıyordu. Isabel MacDonald kesinlikle ender rastlanan bir güzelliğe sahipti. Kızıl Truvalı Helen gibiydi. Erkekler onu görür ve arzulardı. Uğruna savaşırdı. Masumiyet ve cinselliğin mükemmel birleşiminin vücuda gelmiş haliydi. Evet, yeğeni ihtiyaçlarına hizmet edecekti. Hem de çok iyi hizmet edecekti, kendisini tebrik etti.

Rory MacLeod onun için uzun süredir bir baş belasıydı. Düşmanın, muhteşem “Rory Mor”un yalnızca bir kız tarafından alt edildiğini görmek onu eğlendirecekti. MacLeod güzelliğinin farkında değilmiş gibi davranmak için epey çaba sarf etmişti ama Sleat anlardı. Kayıtsız kalarak kendisini ele vermişti. MacLeod Isabel’i arzuluyordu. Kim arzulamazdı ki? Hangi erkek böyle bir zenginliği reddederdi? Sleat kendinden bir hayli memnun, kıkırdadı.

Evet, MacLeod’un kalesine girmek için bir kadını kullanmak kesinlikle dahiyaneydi.

MacDonald kahvaltıda kalan ekmek kırıntılarını çalkantılı denize atarak, dağınık sakallarını kaşdı. Kaşlarını çattı. Planının zayıf bir yönü vardı. Küçük yeğeni. Bu planın başarısı ona bağlıydı. Herhangi bir şey için kadınlara güvenmekten nefret ediyordu. Onun gözünde kadınlar işe yaramaz yaratıklardı ama bu sefer gerekliydi. Başka yol yoktu.

Acaba bu yeni yetme görevini yapabilecek kadar güçlü müydü? Çok genç ve tecrübesizdi. Ama bu aynı zamanda onu güvenilirdi kılıyordu. MacLeod reisinden ne kadar etkilendiği gözünden kaçmamıştı. Sleat gelişmeleri yakından takip edecek ve başarısız olduğu takdirde klanının başına gelecekleri anladığından emin olacaktı.

Bu Helen için bir savaş başlamayacak, aksine bir savaş bitecekti.

Sonunda da Sleat’e bir krallık getirecekti.

BÖLÜM 5

MacDonald'ların üç hafta önce gidişinden beri, Rory yeni geliniyle mesafesini korumak için elinden geleni yapmıştı. Onunla ne kadar vakit geçirirse, onun hakkında o kadar şey öğreniyordu. Hakkında ne kadar çok şey öğrenirse, daha fazlasını bilmek istiyordu. Ona cehennem azabından başka bir şey yaşatmayan, içinden çıkılmaz bir döngüydü.

Ailesi giderken bile onun yanına gitmeyi düşünmüyordu. Ama sanki kadın hiçbir şey hissetmiyormuş gibi, fırtınanın ortasında kaygan alanda duruyordu. Onu kötü havanın insafına bırakacaktı ama o kırılgan hali Rory'yi bitirmişti. Isabel'in ailesiyle vedalaşmasını izlemiş ve etkilenmemeye çalışmıştı. Ancak bu anın yok sayılamayacak dokunaklı bir tarafı vardı. Babası tuhaf bir şekilde başını okşamış, Isabel de ona sarılmak istiyor gibi görünmüştü. Tüm ağabeyleri kısaca sarılmış, Isabel biraz daha uzun tutmuştu. MacDonald'lar daha çabuk gidemedikleri için hayıflanır gibi görünürken, Isabel dakikaları uzatmak istiyordu. Onlar arkalarına dönüp bir kez olsun bakmamışken, Isabel onların merdivenden inişini izlerken gözyaşlarıyla boğuşuyordu.

Aptal herifler. Isabel için ne kadar zor olduğunu göremiyorlar mıydı? Kadıngalar uzaklaşırken o kadar yalnız ve terk edilmiş görünüyordu ki, orada durup onun üşütmesini izlemeye yüreği dayanmamıştı. Kendisini terk edilmiş ve bir grup yabancıların arasında kendi başına kalmış olmaktan korkmuş hissediyor olacağı-

nı biliyordu. Yalnızca birkaç gün önce düşman olan yabancıların arasındaydı. Isabel yüzünü ona döndüğünde, parlak menekşe rengi gözleri buğulanmış ve ağlamaktan kızarmıştı, Rory kayıtsız kalamadı. Kız için üzülüyordu.

Ama bu üzüntü Isabel onu mutlu etmekten bahsetmeye başlayınca başka bir hal aldı. Zihni o an erotik görüntülerle doldu. Yanındayken, üstüneyken, vücuduna vücudunu sarmışken... Muhteşem dudakları onunkilere tahrir edecek kadar yakinken hayal etmesi çok kolay görüntülerdi. Bu kadına duyduğu arzunun kuvveti, onu sinirden deliye döndürüyordu.

Çok sonradan bu cinsellik çağrıştıran yorumların, onun dikkatini dayısıyla yaptığı konuşma hakkında sorgulamaktan uzaklaştırmak için yapıp yapılmadığını merak etti. Bu nişanla ilgili bir şeyler vardı ve Isabel dürüst davranmıyordu.

Ona güvenmiyordu. O eski kalede, Rory de Peri Kulesi'nde yaşarken onu yakından takip etmek kolay olmuyordu. Deidre'den öğrendiği kadarıyla mutfaklarda çok fazla zaman harcıyordu. Bu bilgi de, kilerde yere çömelmiş rafların altından bakıyor olması da dikkatini çekmişti,

Rory tam arkasına gelene kadar bekledi. "Ne arıyorsun?"

İrkilen Isabel bir anda sıçradı. Gözleri büyüdü ve ağzı kocaman açıldı.

Rory kollarını göğsünde birleştirip, gözlerini ona dikti. "Evet?"

"Be... ben bir şey düşürdüm."

Yalan söylüyordu. "Ne?"

Isabel kendini toparlayarak, dudaklarını sıktı, ellerini kalçasına koydu, çenesini kararlılıkla kaldırdı. "Neden beni sorguya çekiyorsun?"

"Seni kilerde ellerinin ve dizlerinin üstünde çömelmiş, rafların altına bakarken görüyorum ve sen de soruyorsun?"

Tanımlayışı komik gelmişti, gülümsedi. "Ah, pekala." Duraksadı, eteklerindeki tozları silkeledi. "Beni yakaladın. Colum bana enfes acıbadem kekinin nasıl yapıldığını öğreteceğine söz vermişti, ben de badem ve şeker almaya kilere geldim."

Deidre suskun ve aksi aşçının Isabel'e hayran olduğunu söylemişti. "Neden kilerde olduğunu anlatmak için iyi bir bahane olabilir ama o rafların altında ne aradığını açıklamaz."

"Ben de tam oraya geliyordum," dedi kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Malzemeleri toplarken, bir şeyin düşüp, rafların arasına yuvarlandığını duydum. Küpemden düşen bir inci olabileceğini düşündüm."

"Hmm," diye mırıldandı Rory. "Bakalım mı?" Yavaşça uzanıp, saçlarını kulaklarının üzerinden çekti. Yumuşak ve ipeksi dalgalar Rory'nin teninden kayarak tüm vücudunu titretti. Nazikçe boynunun kadife tenini parmaklarıyla tutup, küpelerini incelemek için eğildiğinde mis kokulu lavantayı içine çekti. Saçındaki kurdeleyi çözüp, ipeksi sıcaklığa ellerini gömme arzusu karşı konulmazdı.

Sesi çok derinden geldi. "Bir şey kaybetmişe benzemiyorsun."

"Bir şeyin düştüğünü duyduğumdan eminim." Sesi telaşlı geliyordu ama Rory'nin dokunuşundan mı yoksa yalan söylediğinden mi bilemiyordu. "Belki de broşumdan düşmüştür," diye önerdi Isabel hemen.

Rory'nin gözleri, Isabel'in göğüsleri arasında duran mücevhere kaydı. Isabel kocaman açılmış gözlerle, Rory'nin kulağından korsajına inen elini takip etti. Parmağının tersiyle Isabel'in göğüs kıvrımında gezinince, derin bir nefes aldığını duydu. Bu şehvani ses ve göğüs ucunun aniden dikleşmesi Rory'yi ateşlendirmişti. Bakışları Rory'ninkine kaydı ve aralarındaki gerginlik arttı. Rory parmaklarıyla broşu incelerken, Isabel'in aralık duran yumuşak dudaklarından çıkan nefesin düzensizliğini duyabiliyordu. Elini

elbisenin korsajından içeri daldırmak, teninin kadifeliğini hissetmek, sert uçlarına parmağıyla masaj yapmak çok kolay olurdu. Tutkudan ürperdiğini hissetmek...

Rory teninin şekerli parfümünü içine çekerek, arzu ateşinin üzerinde döndüğünü hissederek ona daha da yakınlıktı. Penis sertleşmişti. Boşalma ihtiyacıyla kasıkları ağrıyordu. Tek bir hareketle...

Ama yetmeyeceğini biliyordu. Daha fazlasını isteyecekti. Çok daha fazlasını.

Tanrı biliyordu ki, daha önce hiçbir kadın hiç çaba sarf etmeden, onu bu kadar etkilememişti.

Bir adım geri gelerek, kalbinin normale dönmesini sağlamak için elini çekti ve konuşmadan önce bu ahlaksız arzusunun dağılmasını bekledi. "Burada da eksik olan bir şey yok gibi görünüyor."

"Bir şeyler duyduğumu biliyorum," diye ısrar etti, yanakları hâlâ pembeydi. Bir başka saçma bahane bulmak yerine "Sen neden buradasın?" diye sordu.

Rory'nin bakışları keskinleşti. *İyi taktik*, diye düşündü, ama onu kandıramayacaktı. O güzel kafanın içinden geçenleri bilmeyi dileyerek, Isabel'i inceledi. Neden yer altı mutfaklarında bu kadar zaman harcıyordu ve gerçekten ne arıyordu? Kayıp bir inci olduğunu düşünmüyordu. Eski kalede yalnız kalmasına izin vermek, önemsiz bir riskti. Yapılması zor olmayan bir şey vardı, kolay bir çözüm... Rory ne yapması gerektiğini biliyordu, aşırı arzu ya da hiç.

"Seni arıyordum," dedi Rory.

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Vakti geldi." Belirli bir zaman olmuştu. Hizmetçilerin dedikoduya başladıklarını biliyordu. Isabel'le evlenmek gibi bir niyeti yoktu ama onu utandırmayacaktı da. Bir şekilde karısı olacaktı.

"Neyin vakti?" diye sordu Isabel tedirgin bir sesle.

"Yeterince zaman geçti. Eşyalarını benim Peri Kulesi'ndeki odama taşımalsın." Hem orada Isabel'i takip etmek daha kolay, diğer her şeyi de ondan gizli tutmak daha zor olacaktı.

Ucuz atlatmıştı. Rory mutfak merdivenlerinden çıkarken, geniş omuzlarını izleyerek yavaşça nefesini bıraktı. Az kalsın yakalanıyordu. Ailesinin gidişinden bu yana her gün, gizli bir giriş arayışında, mutfak ve zindanların yanına kurulmuş tünel koridorlarına öncelik vererek, eski kaleyi baştan ayağa inceliyordu. Rory bir anda ortaya çıkarak, onu şaşırtmış ve tamamen alt üst etmişti. Isabel'in kalbi önce sorgulamadan, sonra da başka sebeplerden yerinden fırlayacak gibi olmuştu.

Açıklamasıyla Rory'yi baştan çıkarmayı planlamamıştı, sadece dikkatini dağıtmak istemişti. Ama dikkati dağılan kendisi olmuştu. Aralarında oluşun çekim hâlâ içini yakıyordu. Rory'den etrafa bir sıcaklık yayılıyordu. Onu içini çeken bir sıcaklık... Elini ensesine koyduğunda, parmağı göğüslerinde gezindiğinde çok derinlerinde tuhaf bir çekim hissetmişti. Teni ürpermişti. Her hareket, her temas, her tereddüt teninde bir şölene dönüşüyordu.

Onu çok daha arzulu hale getirdi; kollarının arasına çekip, öpmesini istiyordu. Dokunmasını... İçinde yayılan gerginliği rahatlatmasını...

Ama gözlerindeki arzuyu görmüştü, onun da kayıtsız olmadığını biliyordu. Şimdi de onu odasında istiyordu. Bunun ancak bir anlamı olabilirdi. Isabel'i gerçek gelini yapacaktı.

Isabel günün geri kalanını sinir topu halinde geçirdi. Tek düşünebildiği o gece neler olacaktıydı. Bakire olabilirdi ama kadınlarla erkekler arasında ne olduğunu da bilmiyor değildi. Ağabeylerinin arkasında dolanırken, istemeden de olsa çok şey öğretilmişti.

Bekareti, planlarına kurban olacaktı. Ama bunun hep bir fedakarlık olacağını düşünürdü. Dişlerini sıkıp, katlanması gerekiyordu. Ancak bekleyiş içinde olacağını hiç düşünmemişti. Bu, planlarıyla hiç alakası olmayan, yalnızca bir dokunuşuyla, tutkuyla titremesine neden olan adamın getirdiği bir bekleyişti. Ondan etkilendiğini inkar edemezdi. Sadece yabancı duygulara kapılıp gitmemeli ve hedefine odaklanmalıydı.

Bessie ve Deidre'nin yardımlarıyla eşyalarını Rory'nin odasına taşıdı. Deidre'ye sandıklarının nereye yerleştirileceklerini gösterdikten sonra, tıraşıyla aynasını şöminenin yanındaki büyük masaya, okuduğu sone kitaplarını da yatağın yanındaki masaya koydu. Eşyalarını yeni kocasıyla aynı odayı paylaşan genç mutlu gelin edasıyla Rory'ninkilerin yanına yerleştiriyordu.

Yeni yaşam alanı onu etkilemişti. Rory'nin Peri Kulesi'nin üçüncü katındaki odası ağır ahşap mobilyalarla döşenmiş, güzel ama kesinlikle erkeksi bir odaydı. Geniş pencereler körfez manzarası sunuyordu. Ufak bir şömine odayı sıcak tutuyordu. Çıplak ahşap duvarlar açık sarıya boyanmıştı. Renkli parlak halılar aşğıdaki salondakilere benziyordu.

Ancak devasa karyola odaya hükmediyordu. Lüks deri başlığı ve yastıklarıyla eski odasındakine benziyordu ama bunda renkli ipek cibinlikler yoktu. Sade yün bir örtü ve soğuk geceler için sıcak bir kürk vardı. Çalışma masası olduğunu tahmin ettiği yerde yüksek bir kitap yığını ve gelişigüzel konulmuş parşömenler duruyordu. Pencerenin kenarındaki küçük masada da ellerini yıkaması için bir kap ve kıyafetlerini koyacağı küçük bir dolap duruyordu.

Sade olmasına rağmen kasvetli eski kaleden sonra, rahat ve sıcak bir odaydı. Gün boyu gözü yatağa kaydı. Gecenin ne getireceğini düşündükçe ağzı kuruyordu.

Akşam yemeği için platformda Rory'nin yanındaki yerini aldığı anda, göğsündeki hafif çarpıntı geri döndü. Rory ufak bir baş hareketiyle onu selamlayıp, Alex'e döndü. Isabel hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. Bugünün bir dönüm noktası olmasını umut etmişti. Üç haftadır katlandığı sessiz yemeklerin sona ereceğini sanmıştı.

Yemekle ilgili yaptığı her zamanki konuşmalar ve anlamsız şakalar dışında Rory ona ilgi göstermez ve genelde yemek vakitlerinde adamlarıyla konuşurdu. Ara sıra Alex'i diğer savaşçılarla oturmuş, kendisini izlerken görürdü. Yalnızlığını fark etmiş gibi, ona cesaret verici bir gülümseme bahşederdi. Ama Alex bile uzun sohbetlerden kaçınmaya özen gösterirdi. Bugün de farklı değildi.

Rory'nin nazik kayıtsızlığı onu korkutuyordu. Özellikle bu gece vücudundaki tüm sinirler kopma noktasına gelmişti. Yine de ona bu kadar yakın otururken, tüm vücudu ürperiyor ve geceyi düşünmeden edemiyordu. Kirpiklerinin altından onu süzdü. Nasıl olacaktı acaba? Bekaretini umursayacak mıydı? Düşünceleri etkileyici fiziğine kaydı. Boyutları gözünü korkutuyordu, o kaslarla altında ezilmemeyi umut ediyordu. Onun aklında bunca soru varken, Rory tamamen umarsız görünüyordu. Bu gece onun için diğerlerinden farklı değilmiş gibi duruyordu.

Bakışlarını hissetmiş olacak ki, Isabel'e döndü. "Her şey istediğin gibi mi?" Belirgin bir şekilde duraksadı. Isabel gözünü ona dikmiş yakalandığı için utandı. "Yeni kulede?" diyerek gülümse-di, Isabel'in huzursuzluğu onu eğlendirmişti.

"Evet, yatak..." durdu, utanmıştı. Yanakları yanıyordu. "Yani, oda çok hoş."

Rory'nin bakışlarında bir şeyler parladı. "Beğendiğine sevin-dim," dedi. Isabel'in cevabını beklemeden Alex'e döndü.

Bir şekilde akşam yemeğini atlattı. İlk defa onu yok sayma-

sından memnun olmuştu. Zihni her yöne dağılıyor ve tekrar gaf yapmaktan korkuyordu.

Bessie'nin yardımıyla dayısının bu olay için seçtiği krem rengi ipek geceliği giydi. Doğal olarak sadeydi. Elbisenin ince kumaşı fazla hayal etmeye mahal bırakmaksızın, vücudunun tüm kadınsı organlarına yapışıyordu. Isabel kendini eli ayağı bağlı tavuk gibi hissediyordu ama endişelerini bir kenara bırakarak Bessie'nin onu süslemesine izin verdi.

Bessie'nin aynı anda hem gülme hem ağlama hissi uyandıran son dakika açıklamalarından sonra, Isabel yalnız kaldı. Örtülerin altına girip, bekledi.

Bekledi.

Saatlerce, sinirleri bıçak kadar keskin, örtüyü çenesine kadar çekerek yatakta uzandı. Kalbi çılgınca atıyordu. Kulakları korigordan gelecek ayak seslerini duymak için dimdikti. Ama ses hiç gelmedi.

Sonunda, Isabel'e katılma niyeti olmadığı acı verici bir şekilde belli oldu.

Kabul etmek istediğinden daha çok hayal kırıklığına uğrayan Isabel, yatağın yanında yanan tek mumu da söndürüp, uyudu. Huzursuzca...

Yedi uzun gece sonra, Rory bir metre ötesinde uyuyan kadına bakıp, saçmaladığını düşündü. Küçük bir kız onu yatağından atamamalıydı.

Onu odasına kabu' ettiğinden beri birkaç saatten fazla uyumamıştı. Isabel odasını, yatağını, düşüncelerini işgal etmişti. Odaya tatlı, tahrik edici lavanta kokusu sinmişti. Her gece kendisini ateşin yanına oturmuş, arzularını dindirmek için elinde viski şişesiyle rahat yatağa bakarak neden orada uyumaması gerektiğine dair bahaneler uydururken buluyordu.

Geçen gece yeterince bahane sunmuştu. Isabel uyurken üzerindeki örtüleri açmış, yan yatıp, kolunu başının üstüne atmıştı. Göğüsleri dik ve davetkardı. Rory üstündeki incecik gecelikten bedeninin her kıvrımını görebiliyordu. Göğüslerinin yumuşak yuvarlaklığını avucunun içinde hissetmek, ellerini kalçalarının ve poposunun kıvrımlarında dolaştırmak ve içine girerken ince bacaklarını beline dolamak arzusuyla kıvranıyordu. Görüntüler tüm gece zihninde dolanmıştı, çok uzun bir gece olmuştu.

Ama bu gece öyle olmayacaktı. Bu gece kendi yatağında yatacaktı.

Rory gömleği ve eteğini çıkarıp, sandalyenin üstüne koydu, Isabel'i rahatsız etmemek için dikkatle battaniyenin altına girdi. Kımıldamadan yattı. Hiçbir şey olmadığını görüp, rahatladı. Sırtarak ne kadar aptal olduğunu düşündü. Ne düşünmüştü ki? Yanında yatmanın karşı konulamayacak bir dürtü uyandıracağını mı? Çok saçmaydı. Gözlerini kapatıp, uykuya daldı.

Hafif gün ışığı gözlerine dokundu. Rory uyanmak istemedi; çok rahattı. Pürüzsüz ipek battaniyeyi çekti. Yastığını saran lavanta kokusuna burnunu gömüp, derin derin içine çekti.

Aniden gözleri açıldı. Yastığında lavanta yoktu. İpek battaniyesi de yoktu. Kollarının arasındaki yumuşak yığın örtü değil, üzerindeki pek az kıyafetle Isabel'di. Lavanta kokusu da yastıktan değil, onun saçlarından geliyordu. Kolunun Isabel'in dolgun göğüslerinin altında, kasıklarının sıkıca poposuna dayanmış ve Olympos Dağı boyutlarında erekte olduğunu fark etmesi zaman aldı.

Göğüslerinin kolundaki ağırlığı çok fazlaydı. Bir eliyle avuçlamıştı. Bu yumuşak, enfes göğüsler avucunu doldururken inledi. Dayanılmaz bir histi. Avucunda göğsünün ucu sertleşti, Rory parmaklarının arasında ovmak ve önünde kıvrılana kadar onu okşamak isteğiyle kıvranıyordu. Çok yumuşak ve sıcak, tamamen

dişiydi. Rory çok uzun zamandır bekliyordu. Kalçasını yaklaştırdı, Isabel'in sıkı poposunu zonklayan penisine bastırdı.

Küçük bebek iç çekerek, acımasızca ona doğru kıvrıldı. Onu kalçalarından tutup, arkadan girerek boşalma düşüncesiyle vücudu acı içinde kıvrandı. Göğüslerini avuçlarının içinde kaldırarak, ona biraz daha sıkı sarıldı. Boşalma arzusuyla tüm bedeni sarsılıyordu.

Lanet olsun.

Pişman olacağı bir şey yapmadan önce, hemen kendisini toparlayıp, Isabel'in ipek ağından kurtuldu.

BÖLÜM 6

Isabel dudaklarını hüsrarla büzmüş, geniş yatak odasında volta atıyordu.

Peri Kulesi'ndeki bu odaya taşınması, sorunları çözmesi demek olmalıydı. Ama o daha odaya gelmezken, onunla aynı odayı paylaşmanın ne anlamı vardı ki? Onunla eskiden geçirdiği kadar az vakit geçiriyordu. Onu yakından takip edebilmek için, onu bu raya taşıdığından şüphelenmeye başlamıştı.

Yatağında bir hafta ve Dunvegan'da bir ay geçirdikten sonra hâlâ hedefine ilk geldiğinden daha yakın değildi. MacLeod'ların sırları iyi korunuyordu. Taşınmasından bu yana, odada Peri Bayrağı için birkaç basit arama yapabilmiş ama daha fazlasına cesaret edememişti. MacLeod şimdiden ondan yeterince şüphelenmişti.

Ama hüsranın tek sebebi, planında bir ilerleme kaydedememiş olması değildi. Eşyaları Rory'nin odasına taşındığında neler olabileceğine dair heyecanı tamamen boşuna çıkmıştı. Isabel'le beraber olmak gibi bir niyeti yok gibi görünüyordu.

İlk birkaç gece beklemeye çalıştı ama uykusu ağır basıyordu. Rory gecenin bir yarısı geliyor, uyandığında da çoktan gitmiş oluyordu. Bir gece önceye kadar orada uyuduğundan bile emin değildi. Ama bu sabah bir başlangıçla uyandı. Üşümüştü. Varlığının rahatlatıcı korumasını özlemiş gibi tuhaf bir boşluk hissi vardı içinde. Her nasılsa yanında yattığını biliyormuş gibiydi. Deri yataкта oluşan yanındaki çukur, bunu doğruluyordu.

Isabel onun ilgisizliğine üzölmeli mi yoksa öfkelenmeli mi

bilmiyordu. Belki de ikisinden de biraz olmalıydı. Aslına bakılırsa gerçekten öfkelenilecek bir şey yoktu. Ona kusursuz bir nezaketle yaklaşıyordu. Klanlarının geçmişi ve Sleat'le arasındaki ilişki düşünölürse çok daha kötüsü de olabilirdi. Peki, o zaman neden bu kadar hayal kırıklığına uğruyordu? Acaba dayısının umduğu gibi ona ilk görüşte abayı yakıp, dizlerinin üzerine çöküp yalvarmadığı için miydi? Onu tanıdıktan sonra bu düşünceye kapılmış olması komik geliyordu. Asıl sebep planını gerçekleştirememiş olması olabileceksen, değildi.

Onu asıl hüsrana uğratan kendisinin kayıtsız kalamayışydı. Onu tanıdıkça ve gözlemledikçe, Rory MacLeod'un şimdiye kadar tanıdığı tüm erkeklerden farklı olduğunu görüyordu. Ondan etkilenmişti, ona hayrandı ve onun üzerinde hiçbir etki bırakamamıştı.

Isabel'den sadece geceleri değil, tüm gün kaçıyordu. Olur da onunla gün içinde karşılaşsarsa, birkaç kibar sorudan sonra, uzaklaşıyordu.

Günün büyük bölümünde yalnız bırakılmak, araştırmasında hiç de yardımcı olmuyordu. Acı verici gerçekler gösteriyordu ki, kendi başına başaramayacaktı. Rory'nin ona güvenmesini sağlaması gerekiyordu. Yoğunlaşması gereken, güvenini kazanıp, şüphesini yok etmek olmalıydı. Ama Rory aralarındaki mesafeyi korumaya kararlı gibi görünürken, bunu nasıl başarabilirdi ki?

Esasında Isabel kendisini bir eşten çok, geçici bir misafir gibi hissediyordu. Eğer bir başarı umudu olmasını istiyorsa, bunu değiştirmesi gerekiyordu. Nişandan sonra Rory'nin vermeyi ihmal ettiği anahtarları güvende tutarak evin yönetimini eline almalıydı. Uzun ipek gibi bir tutam saçı parmaklarına dolayarak, yatağın kenarına oturmuş, düşünüyordu. Rory'nin hoşuna gitsin gitmesin Rory'nin hayatının bir parçası olması gerekiyordu.

Etrafına, sade erkeksi odaya baktı.

Başlamak için bu odadan daha iyi bir yer olabilir miydi?

Odasına birkaç kadınsı dokunuş gerektiğini söyleyerek ondan odayı terk etmesini isteyebilir sonra da ev hanımının anahtarları konusunu açabilirdi.

Isabel yeni bir çözüm bulduğu düşüncesiyle ayağa kalkıp, kapağı yöneldi. Bunu talep etme hakkı vardı. Ne de olsa kimse ona böyle davranmasa da, evin hanımı oydu.

Koridorda daha iki adım atmamıştı ki arkasında bir ses duydu.

"İyi günler, efendim. Yardımcı olabilir miyim?"

Peri Kulesi'ne taşındığından bu yana kapıdan adımını atar atmaz birileri onu takip ediyor gibiydi. Isabel döndüğünde Deidre'yi hemen arkasında gördü. Deidre kısa ve şişmandı, pembeyaz saçları vardı ve sanki ezelden beri böyleydi. O ilk sabahtan bu yana, Deidre bu kasvetli yerdeki birkaç cana yakın insandan biriydi. Diğerleri de aşçı Colum, Alex ve Bessie idi.

Başlangıçta mutfakta neden bu kadar fazla zaman geçirdiğini açıklamasına yardımcı olacağını düşündüğünden, aksi yaşlı aşçıyı arkadaş edinmişti. Ama sürekli yanına gitmesinin sebebi bu değildi. Önceden de hizmetçilerle vakit geçirmeye alışık olduğundan, Bessie, Deidre ve Colum yanında rahat hissettiği insanlardı. Saraydan önceki hayatında, tek bildiği şey buydu.

"Yok, hayır. Sadece Rory'yi arıyordum. Onunla önemli bir konu hakkında konuşmam gerekiyor. Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

"Şimdi adamlarıyla dışarıda, eğitimdedir."

"Teşekkürler Deidre, avluda ararım."

"Başka bir şey yoksa tamam o zaman."

Deidre dönüp, yapmakta olduğu işe devam etti; muhtemelen binayı terk edene kadar onu gizlice takip etmek de işinin bir parçasıydı.

Isabel merdivenlerden aşağı inerken, MacLeod'ların ona karşı tavırlarını gözden geçirdi. Genelde klanı Rory yönetiyordu. Nazik ama mesafeliydiler. MacDonald ve MacLeod'lar arasındaki kan davasının geçmişi düşünülürse, tahmin ettiğinden çok daha naziktiler. Aralarındaki kin, nişanla sözde bitmiş olabiliyordu ama geçen kanlı yılların yaralarını ancak zaman iyileştirebilirdi ve Isabel'in de zaman gibi bir lüksü yoktu.

Başlangıçta kendi haline bırakılmak işine geliyordu, çünkü bu sayede eski kaleyi keşfe çıkıp, bayrağı arayabiliyordu. Ama aynı zamanda yalnızlığı da beraberinde getiriyor, evini özlüyordu. Yapacak hiçbir şey kalmadığından sıkılmaya başladı ve günler yavaş geçiyordu.

Rory'yi şimdiye kadar çoktan kendisine aşık etmiş olmayı umut etmişti. Erkeklerin basit yaratıklar olduğunu saraydaki kadınlar söylemişti. Isabel onun savaşçı cesaretine iltifatlarla bulunacak, üstün zekasına hayran kalacak ve yakışıklı çehresi hakkında yorumlar yapacaktı. Bir de bunların üstüne en etkileyici, sevimli ve kendisini beğenmiş tavrını takınarak ona itiraz edecek bir şey bırakamayacaktı. Basit. Ama beraber hiç vakit geçirilmezse, dünyadaki hiçbir plan işe yaramazdı.

Bu değişmek üzereydi.

Isabel büyük salonun karanlığından avluya çıktığında, parlak güneş ışığı gözünü aldı. Isabel'in gelişiyse Dunvegan'a çöken alışılmadık kasvetli hava, güzel bir yaz günü vaadiyle çoktan unutulmuştu. Ağustosun gelişi bereketli yeşil otlar ve sahildeki tepeleri süsleyen yabani otların canlı renklerinden belli oluyordu. Pamuk gibi bulut kümeleri temiz mavi gökyüzünün kusursuz berraklığını belgeliyordu.

Taze havanın tüm vücudunu yenilemesini sağlayarak iç çekti. Derin bir nefes alınca denizin tuzu burnunu gıcıklandı.

Daha şimdiden kalbi hafiflemişti.

Şaşırtıcı bir şekilde ortalıkta pek az insan vardı. İki kadın deniz girişinin yakınındaki ana kuyudan kaleye su taşıyordu, onlar dışında avlu terk edilmiş gibiydi.

Rory'ye bakındı. Avlunun güneyinden yükselen büyük bulutlar bir şeyler anlatır gibiydi. Daha yakına gittiğinde, gürültülü kahkahaların, çeliğin çeliğe çarpma sesine karıştığını duydu.

Tüm Highland klanlarında olduğu gibi MacLeod'lar da iki guruba ayrılmıştı; savaşanlar ve tarla ekip biçip, hayvancılıkla uğraşanlar. Savaşmak ve yağmalamak klanın savaşçılarının yaşam şekliydi. Boş vakitlerinde dövüş yeteneklerini geliştiriyorlar ya da örgütlü güç ve yetenek denemeleri planlıyorlardı. Isabel küçük bir kızken de MacDonald savaşçılarının çalışmalarını izlemeye bayılırdı. Highland savaşçılarının etkileyici güçlerini ve kılıçlarıyla yaptıkları kahramanlıklarını sergilemelerini izlemek gibisi yoktu.

Isabel köşeyi döndü ve donakaldı. Çok çalışmış bedenlerin kekremsi kokusuyla ağırlaşmış sıcak, tuzlu hava tüm duyularını kuşatmıştı ama gözleri, karşısında gördüğü manzaraya kilitlenmişti. Bir grup yarı çıplak adam daire oluşturmuş, bir çift çetin savaşçıyı seyrediyordu. Onu afallatan üstlerinin çıplak olması değildi. MacDonald'lar da sıcak günlerde safran gömlekleri olmadan çalışırdı. Daha çok, geniş, bronzlaşmış ve sıkı kaslı bir göğüstü afallamasına neden olan.

Mecazen ve gerçekten, tam ortada Rory MacLeod duruyordu.

Gözlerini ondan alamıyordu, çıplak göğsünün erkeksiliğiyle büyülenmişti. Bir kayadan falan yontulmuş olmalıydı, bir gram bile fazlası yoktu. Güneş kaslarının sert ve keskin hatlarını belirginleştiriyordu. İnce bir ter pırıltısı, vücudunu bronz bir heykel gibi parlatıyordu. Kolları ve omuzları granit kadar sertti, aşağı doğru incelererek sıkı katmanlardan oluşmuş düz bir karna dönü-

şüyordu. Geniş gövdesinin pürüzsüz bronz hatlarında çok az kıl vardı. Omuzlarının üstü güneşten kızarmış ve kılıç çalışmalarında harcadığı güçle kalın ön kollarındaki damarlar şişmişti.

Ancak onda hayranlık uyandıran yalnızca güçlü fiziği değildi. Gücü ve cesareti etrafındaki savaşçıları komuta ederken daha görkemli bir hal alıyordu. Adamları, teker teker daireye girerek turnuvada yer alıyordu. Rory tüyden hafifmiş gibi kılıcıyla saldırıyor ve darbeleri savuşturuyordu. Isabel kullandığı kılıcın büyük salonun duvarında asılı kılıç olduğunu ilk görüşte anladı. Böylece bunun dekorasyon aracı ya da şöhretli bir atanın gücüyle övmek için kullanılan bir yem olmadığını anladı. Hiç güç harcamıyormuş gibi görünmesine rağmen, darbeleri savuştururken kolları kasılıyordu.

Kararlı ve boyun eğmeyen bir güç abidesiydi. Isabel onun boyutlarına asla alışamayacağını düşündü. Yine de Rory'nin hareketlerinde erkeksi görünüşünü maskeleyen bir cinsellik vardı.

Tecrübeli olsun olmasın MacLeod tüm rakiplerine saygıyla yaklaşıyor, rakibinin savunmaya geçmesini sağlarken bir yandan da talimatları tekrarlıyordu. Bir kez bile sabırsız davranmamış ya da yeteneklerini sergilemek için rakibini küçük görmemişti. Her adamına ayak uyduruyor, onun zayıf noktasını buluyor, önce tespit etmek sonra da zayıflığı yenmek için çalışıyordu. Oyun devam ettikçe, rakibinin zayıf noktası geliyordu. Ama MacLeod yorulacağı yerde daha da güçleniyordu. En sonunda sıra Alex'e geldi.

İki adam antik Roma arenalarındaki gladyatörler gibi, daire oluşturdu. Ölüm dansına başlamış iki aslan gururuyla hareket ediyorlardı. İlk saldıran Alex oldu; çeliğin çeliğe çarpışı Isabel'in kulaklarında çınladı. Başta birbirlerinin dişine göre olduklarını düşündü ama oyunun devamında Alex üstün görünüyordu. Rory savunmaya geçmiş, savaş alanının duvarlarına doğru geriliyordu.

Rory'nin gülümsemesine anlam veremedi. "Çok etkileyici, kardeşim," dedi, güçlkle nefes alarak. "Beni sağımı kullanmaya zorluyorsun."

Elini değiştirdiğinde Isabel neden bahsettiğini anladı. Fark etmemişti ama Rory baştan beri sol elini kullanıyordu ve aslında sağ elini kullananlardandı.

Rory Isabel'i duymuş olmalı ki ona döndü, bu dikkat dağınıklığı sonucunda da Alex'in kılıcını omzunda hissetmişti.

"Lanet olsun," dedi, omzunu sıvazlayarak. Isabel'i gördüğüne sevinmemiş gibiydi. "Burada ne yapıyorsun?"

"S-sizinle bir şey konuşmak istemiştım Lordum," diye kekeledi. "İzin vererseniz, özel bir konuda."

Isabel konuşurken hafif hafif yaklaşıyordu. Omzunun üzerinden, arkasında onları dinlemek için toplanmış adamlara baktı. Bugün burada kırk adam olsa da, savaşçıların sayısının aslında dört yüz civarında olduğunu biliyordu. Bu babasının kinden çok, Sleat'inkinden de pek az olmayan ciddi bir güçtü. Onu adamlarıyla tanıştırmamıştı ama bazılarının isimlerini öğrenmişti. Rory genelde Alex ve iki *luchd-taighe** Colin ve Douglas'la beraberdi.

Gösterişli bir dörtlüydüler. Beyaz sarı saçları ve sakalı Colin'e Viking havası veriyordu. Daima çatık duran kaşlarıyla da çok sinirli bir Vikingti. Douglas'ı saraya yaptığı kısa ziyaretten hatırlıyordu. Vahşi koyu görüntüsü ve kaba Highlandli tavırlarıyla karmaşaya neden olmuştu. Sessizdi ama çekingen değildi. Az ve öz konuşan adamlardandı. Saraydaki kadınlar hem vahşi görüntüsünden hem de onu sarmalayan heyecan verici vahşi havadan etkilenmişlerdi. Rory ve Alex'i kuzeni olduğunu duyduğunu hatırlıyordu.

"Gördüğün gibi meşgulüm," dedi Rory kısa ve ters bir şekilde.

* Klan reisi koruması. (Ç.N.)

"Lütfen, çok önemli."

"Beklemek zorunda..."

Tam teklifini geri çevirmek üzereyken, Alex araya girdi.

"Elbette birkaç dakikalığına gelinine katılabilirsin, Rory. Biz de bitirmek üzereydik, değil mi?"

Rory sırttan kardeşine öfkeyle baktı, istemediği her halinden belli, tek kaşını kaldırıp Isabel'in davetini kabul etti. Kılıcını Alex'e fırlatarak, "Biraz zaman ayırabilirim galiba," dedi kina-yeyle.

Rory siperleri işaret etti. "Konuşurken avluda dolaşsak olur mu?" Daha lafı biter bitmez yürümeye başladı. Nezaketsizliğine kırılan Isabel, Rory'nin kendisinininkinden çok daha büyük olan adımlarına yetişme çabasıyla koşarak, peşinden gitti. Rory onu sahildeki siperlere götürdü. En azından arkadan gördüğü manzaranın da, hayran kaldığı çıplak göğsü kadar etkileyici olduğunu düşündü nefesini tutarak. Sırtı da aynı derecede bronzlaşmıştı, kaslıydı ve beline doğru inceliyordu. Lider olmak için doğmuş birinin kendisine güveniyle ilerliyordu, artık oyundan çekilmiş atalarının yetkisi onu takip ediyordu. Reis olduğunu bilmiyor olsaydı bile, yürüyüşündeki gururdan anlardı.

Rory nihayet körfeze bakan bir yerde durup, Isabel'in ona yetişmesini bekledi. Surların arkasındaki körfeze dalgın gözlerle baktı. Güneşte gözlerini kısarak baktığı için gözlerinin etrafındaki küçük, ince çizgiler bronzlaşmış teninde beyaz kalıyordu. Halinden o kadar memnun görünüyordu ki, Isabel huzuru bozup bozmamakta tereddüt etti. İlgisini neyin çektiğini merak ederek yanına geldiğinde, omzu çıplak tenini sıyrıp geçti.

Teninin teması ve burnunu dolduran güneş, ter ve fundanın hipnotize eden kokusuyla karnında uçuşmaya başlayan kelek-leri yok sayarak, onun baktığı yere bakınca, gözlerinin önüne serilmiş ihtişam karşısında hayranlıkla nefesini tuttu.

Zarif beyaz köpüklerle sıralanmış, camgöbeği mavi dalgaların kusursuz bir düzenle kıyıya vurmasıyla sahildeki sarp kayalar cilalanmış taşlar gibi parlıyordu. Derin camgöbeği mavisi denizle, bulutsuz açık mavi gökyüzünün yan yana görüntüleri nefes kesiciydi. O kadar gerçek olamazmış gibi duruyordu ki; sanki renklerin çok canlı, çok net ve çok mükemmel olduğu bir resme bakıyordu. Tek kelimeyle muhteşimdi.

Önlerindeki büyüleyici doğal güzelliğe rağmen, aralarındaki sessizlik rahatsız ediciydi. Rory belli ki onun konuşmasını bekliyordu.

"Çalışmanı böldüğüm için özür dilerim. Umarım tüm eğitimi mahvetmemiştir." Isabel kibar bir cevap beklentisiyle duraksadı.

Rory boş gözlerle baktı.

Hiçbir rahatlatıcı söz gelmeyince, Isabel sert ve keskin bakışları altında terlikli ayaklarını yere sürttü.

İltifat etmeyi dene, diye hatırlattı kendi kendine. "Kılıç kullanmadaki yeteneğin olağanüstü. Adamlarınla çalışmanı izlemekten çok keyif aldım."

Omuzlarını silkti.

"El değiştirdiğinde gözlerime inanamadım. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. İki elini de kullanmada uzmanlaşmak yıllarını almış olmalı."

"Evet."

Bu kadar iltifat yeterdi. Zaten duvara konuşuyor gibiydi. "Benim de kılıçla biraz tecrübem vardır," dedi sıradan bir tavırla, "ama okta daha iyiyimdir." Üç ağabeyin dikkatini çekmeye çalışmanın bazı yararları oluyordu.

Rory ona gözlerini dikti, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Sen ciddi misin?"

Gururla başını yukarı kaldırarak gözlerine baktı. "Harikayımdır."

Isabel'e baştan ayağı baktı. "Bir kılıcı zor kaldırmıyorsun gibi görünüyor."

"Göründüğümünden daha güçlüyümdür," dedi biraz daha dikleşerek.

Rory şimdi eğleniyormuş görünüyordu. "Peki, kılıç oyununda küçük bir kız ne işe yarayabilir?"

"Görsen şaşırırsın."

Kahkaha atmak istemiş gibi kafasını salladı. Isabel sinirlerine hakim olmaya çalışıyordu. Ancak böyle küçük görmelere ağabeylerinden alışkındı. Sadece daha fazla çalışmasını sağlıyordu.

"Baban da bu alışılmadık vakit geçirme tarzına karşı çıkmıyordu?"

"Baş belası haline geliyorsun, kızım. Ağabeylerinin çalışması gerekiyor."

Isabel bu kelimededen nefret ediyordu; baş belası. Yeterince duymuştu. "Ama sadece..."

"Annen tam bir hanımefendiydi. Sen de öyle olmalısın."

Ancak Isabel on yaşındaydı ve hanımefendi olmak istemiyordu. Ağabeyleriyle oyun oynamak istiyordu.

"Başlangıçta karşı çıkmıyordu," diye kabul etti. Asla. "Ama sanırım bir kadının kendisini nasıl savunması gerektiğini öğrenmesini bir erdem olarak gördü." Öyle umut etmişti.

"Buradayken ihtiyacın olmayacak," dedi Rory. "Ben seni korurum. Ayrıca adamların da çocuk oyununa harcayacak vakti yok."

Tavırları Isabel'i çileden çıkarmıştı, küstahça bir karşılık vermeden edemedi. "Aslında ben de kısa av gezileri düzenleyebilir miyim diye ne zamandır sormak istiyordum."

Rory kollarını bağladı. Isabel ona bakmamaya çalıştı ama kaslarının görüntüsü onu ateşlendirmiş ve tahrik etmişti. "Hayır."

Kısa ve öz reddi Isabel'i şaşırttı. Gözleri yüzüne döndü. "Ne-

den olmasın? Bence avcılık "küçük bir bayan" için gayet uygun bir aktivite." Hem sıkıntısını geçirmekte de çok işe yarardı.

"Çok tehlikeli."

"Koruma alırım..."

"Hayır dedim."

Mantıksız davranıyordu. Ama şimdi tartışmanın zamanı değildi, o yüzden Isabel sakince razı geldi.

"Benimle konuşmak için bir sebebin var mıydı?" diye sordu sabırsızca. Sanki burada onunla olmaktansa başka her yerde olmayı tercih edebilir gibi duruyordu.

Isabel aceleyle düşündü. "Evet, biraz daha rahat olması için odamızda ufak değişiklikler yapmak istiyorum ve böyle bir şey yapmadan önce de senin iznini almanın daha doğru olacağını düşündüm. Her ne kadar," eklemeyi duramadı, "orada pek zaman geçirmesen de." Uzun kirpiklerinin altından katı yüzüne bakarken sesinde net bir serzeniş vardı, üstü kapalı olarak uyuma düzenleri hakkında açıklama yapması için ona bir fırsat sunmuştu. Ama Rory tuzağa düşmedi. "Sanırım evin hanımı olarak görevlerimi devralmamı istersin. Şu anda yetkili kim bilmiyorum ama sen beni uygun kişiye yönlendirirsen..."

"Bunu düşünmene gerek yok," diyerek lafını kesti. "Son iki senedir bu konularla kız kardeşim Margaret ilgileniyor." Sert bir ifadeyle baktı. "Dunvegan'a döndüğünden beri."

Isabel hatasını anladığında benzi attı. Kız kardeşinin evin hanımı olduğunu tahmin etmeliydi, bir de şimdi safça ailesinin kız kardeşinin utancıyla olan bağlantısını hatırlatması, Rory'nin öfkesini ateşlemişti. Ama Margaret'in kaledeki varlığını unutmak oldukça kolaydı, daha hiç tanıştırılmamışlardı. Bir çözüm bulması gereken ama ihmal ettiği bir şeydi.

"Elbette kız kardeşin evin hanımı olarak kalmalı. Özür dilerim, henüz Margaret'la tanışmadığım için fark edemedim de.

Oda hakkında istediğim değişiklikleri ona mı bildirmeliyim?" Isabel kibarca sormuş olsa da, her şekilde kırılmaya hakkı vardı. Rory'nin gelini olarak hakkı olan konumu ona vermeyi reddetmesi ciddi bir hakaretti. Evin yeni hanımı oydu, dolayısıyla da sorumluluk onda olmalıydı. Düzgün yüz hatları hislerini hiçbir şekilde ele vermemişti, ama doğal tartışma eğilimini bastırmak tahmin ettiğinden daha zor oluyordu.

Rory belli ki bu talepten hiç hoşlanmamıştı. "Bu gece Eoin Og O'Muireaghsain bizi klanın tarihi hakkındaki dizesiyle eğlendirecek. Margaret'tan da akşam yemeğinde bizimle oturmasını rica ederim."

"Harika." Sesindeki heyecanı saklayamamıştı.

"Başka bir şey var mıydı?"

Elleriyle oynadı. Rory kesinlikle işini kolaylaştırmıyordu. "Birbirimizi tanımak için birlikte daha fazla zaman geçirebiliriz diye ummuştum," dedi bir cesaretle.

"Neden?"

Ciddi miydi? İçindeki öfkeyi bastırarak, alaycı bir cevap vermek için kendisini tuttu. En nihayetinde onu kendisine aşık etmeye çalışıyordu. Çok zor olsa da etkileyici ve kendinden emin görünmek için elinden geleni yapmalıydı. "Daha yeni nişanlandığımız için birbirimizi tanımaya çalışmamız gayet doğal diye düşünüyorum."

"Çok meşgulüm, Isabel. Reis olarak sorumluluklarım ve bizzat ilgilenmem gereken işlerim olduğunu biliyor olman gerekir. Yemekleri beraber yiyoruz, daha ne istiyorsun? Bir reis kızı olarak, boş eğlenceye ayıracak ne kadar kısıtlı zamanım olduğunu anlayabilmeni beklerdim."

Boş eğlence! Bu nasıl bir küstahlıktı. Bu kadar iltifat, bu kadar basmakalıp laf yeterdi. Bu sohbet hiç umduğu gibi gitmiyordu. Sorunun nerede olduğunu düşündü. Belki de Rory niyetini yanlış anlamıştı.

Uzanıp, bir şey rica edecek gibi koluna dokundu, parmak uçları Rory'nin çıplak teninin sıcaklığıyla bir an irkildi. Tahmin ettiği kadar sert ve güçlüydü. Parmak uçlarının altından yayılan kuvveti hissedebiliyordu. Dokunmasıyla Rory'nin tüyleri diken diken olmuştu, sanki onu üşütmüştü.

"Özür dilerim, zamanla ilgili taleplere alışık olmadığımı söylemek istememiştim. Hatta babam o kadar yoğun bir adamdı ki, benimle yani bizimle pek vakit geçirmezdi. Daha çok Strome Kalesi'ndeki görevleriyle ilgilenirdi. Ama bu geçtiğimiz ay içinde Bessie dışında bana yoldaşlık eden kimse olmadı, en azından bana etrafı gezdirmek için biraz zaman ayırırsın diye umut etmiştim."

Rory tek kaşını kaldırdı. "Ben dadı değilim ve senin de dadıya ihtiyacın olduğunu düşünemedim."

Isabel içerlemekten yanaklarının alev alev yandığını hissetti. "Eğer arada bir benim olduğum tarafa da baksaydın, dadılık yaşını çoktan geçtiğimi görebilirdin." Göğüslerini açıp, onu çocuk olmadığını görmeye zorlama dürtüsünü zorla bastırdı.

Of, işte kıvılcım burada, diye düşündü Rory. Daha önce gördüğünü sandığı cesareti hayal ettiğini düşünmeye başlamıştı. Rory'nin gittikçe artan kabalığına rağmen, ciddi bir kibarlık gösteriyordu. Onu memnun etmek için çok uğraşıyor gibi görünüyordu. Bu kadar morali bozuk olmasa, yaptığı yağcılıklara eğlenebilirdi. Onu kışkırtmaya çalışmıyordu ama acılarının kaynağıyla yüz yüze olmak keyfini daha çok kaçırıyordu.

Rahatça kasıklarına dayanan yumuşak kalçalarını unutmak kolay değildi. Geceleri o kadar yakınında olup, hiçbir şey yapmamak onu bitiriyordu. Rory bu alışılmadık dürtüye hakim olamadığı için kendisine lanetler yağdırıyordu. Isabel'i odasına taşımak, onun mutfaklara olan ilgisi ve kilerde ona dokunmasıyla verdiği ani tepkinin sonucunda gelen düşüncesizce verilmiş

bir karardı. Verdiği hatalı kararlar, her hareketine olan sebepsiz hayranlığı ve tatmin edilemeyen arzusu birleşince onu iğrenç bir ruh haline sokuyordu.

Güzel gelini huzurunu tekrar ondan alana kadar yarışlarla kurtulmaya çalıştığı iğrenç bir ruh haliydi.

Onu ilk gördüğünde donakalmıştı, güneşte parlayan bakır, altın alev kırmızısı ve koyu bronz tonlarının birbirine geçtiği tahrik edici saçlarının büyüüne kapılınca dikkatinin dağılmasına izin vermesinin bedelini aldığı kılıç darbesiyle ödemişti. Ama sade yeşil yün elbisesinin içinde baharın ilk cemresi kadar taze görünüyordu. Gözleri gün ışığında menekşeden çok lavanta rengi görünüyordu.

Göğsüne huzursuz bir sıkıntı çöktü. Onu kendisine çeken tek şeyin güzelliği olmasını isterdi. Ama onu izledikçe, ona daha çok hayran oluyordu. Sesindeki hoş iniş çıkış bile onu baştan çıkarıyordu.

Göz ucuyla, Isabel'in onun yanında sakinleşmeye çalıştığını görebiliyordu. Ellerini kenetleyişinden öfkesini anlayabiliyordu. Sıkıca kapattığı dudakları ve inatçı çenesiyle öfkeli ve tapılasıydı. Sevimli Isabel çekici oluyordu ama ateşli olduğunda karşı konulamazdı. Dadılık yaşını çoktan geçtiğini elbette biliyordu ama yine de mesafesini koruması gerekiyordu.

"Evet?" diye sordu Isabel.

"Açıklamanın bir cevap gerektirdiğini fark etmemişim. Ama madem bilmek istiyorsun, en azından *fiziksel olarak* dadıya ihtiyaç duymayacak yaşta göründüğünü söyleyebilirim."

Rory'nin anlamsız yakışıksız cevaplarıyla duyduğu hüsrana, öfkeye dönmüştü. "Sadece birlikte biraz zaman geçirebilir miyiz diye sordum, çünkü düşündüm ki..."

"Ne düşündün, Isabel?" diye çıkıştı, ona dönük yüzüne bakmamaya çalışarak. Rory görüldüğü kadar kayıtsız değildi.

Isabel'in Rory'nin vücuduna dokunmasıyla gelen sıcak uyarıyı, kelimelerinin rahatlığıyla maskeleyemeye çalışıyordu. Isabel'in yalnız olduğunu biliyordu, ama ona merhamet gösteremezdi.

Isabel'in nasıl olacağını bilmesi gerekirdi.

Isabel'e bakarsa, o büyüleyici lavanta rengi gözlerdeki acıyı göreceğini biliyordu. *Görev*, diye hatırlattı kendine. Isabel de bunun sıradan bir birleşme olmadığını ne kadar erken anlarsa o kadar iyi olurdu.

Yine de onun masum yüzüne bakarak soğuk yabancıyı oynamak gittikçe zor bir hal alıyordu. Hem neden savunmasız bir yavru köpeğin kuyruğunu çekiyormuş gibi hissediyordu?

Onu korumak için tuhaf bir istek duyuyordu. Onu kollarıyla sarmak ve kimseler bakmazken yüzüne neyin gölge düşürdüğünü öğrenmek istiyordu. Onu bir daha hiçbir şeyin üzmemesini sağlamak istiyordu.

Durumun yarattığı korkunç hüsrarla içini çekti. "Bu siyasi bir anlaşma. Kral James klanlarımız arasındaki kin'i bitirmek için bu nişanı emretti. Daha fazla bir şey olsun diye uğraşma. Eğer aşk ve romantizm ararsan, hayal kırıklığına uğrarsın."

Isabel bu sözlerin katı şokuyla dikleşti. "Ne demek istiyorsun?"

En sonunda denizden gözlerini ayırıp, Isabel'e döndü. "Bu siyasi bir ittifak. Pazarlığın içinde de aşk yok." Rory bilerek kolunu çekti ve sözleri ve kaba hareketleri karşısında Isabel'in incinerek derin nefes almasını yok saymaya çalıştı.

"Ama öyle olmak zorunda değil," diye karşı çıktı Isabel. "Babam anneme deli gibi aşıktı."

Isabel'in sözleri Rory'yi kendine getirdi. Ağırbaşlı, savaşmaktan katılmış Glengarry MacDonald'ı aşık bir koca olarak hayal etmek zordu. "Ne zaman öldü?" diye sordu.

"Benim doğumum zor olmuş," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

"Asla tam olarak iyileşemedi. Onu çok az tanıyorum, gerçi babam anneme çok benzediğini söyler."

Isabel'in sesinde duyduğu hüznün karşısında katı durmaya çalıştı. Annesini bu kadar küçük yaşta kaybettiğini bilmiyordu. Tanık olduğu kadarıyla babası ve ağabeyleri ile olan ilişkisi de düşünülürse, onun için ne kadar zor ve kimsesiz olduğunu tahmin edebiliyordu. Annesinin ölümünden kendini sorumlu tuttuğu belliydi. Acaba Glengarry de mi onu sorumlu tutuyordu? Kızına karşı tutumunun açıklaması bu muydu? Rory öyle düşünmüyordu. Yaşlı adamın kızına bakışında canını yakan bir şey görünüyordu. Belki Isabel haklıydı ve Glengarry eşini çok sevmişti. Isabel de ona benziyorsa, bu sebebi açıklıyordu. Lanet olsun, diye düşündü hüsrarla. Bu kesinlikle bilmek istemediği bir şeydi. İşte onunla zaman geçirdiğinde olan buydu.

"Peki ya senin annenle baban?" diye devam etti Isabel. "Onlar birbirine aşık değil miydi?"

"Annemle babam gayet iyi anlaşıyordu," diye cevap verdi. "Ama aşık değillerdi. Birbirlerine saygı duyuyorlardı, ama nispeten ayrı hayatlar yaşıyorlardı. Zaman içinde eminim birbirlerinden hoşlanmışlardır."

"Ama sen seveceğin birini istemiyor musun? Birinin seni sevmesini? En samimi sırlarını paylaşabileceğin, güvенеbileceğin, tamamen ve sonuna kadar sadık birini istemiyor musun?"

"Ben bir reisim. Klanımın ve ailemin sevgisi, güveni ve sadakatine sahibim. MacLeod'lar sonuna kadar sadıklardır. Daha fazlasını ne istiyorum ne de buna ihtiyaç duyuyorum. Bir reis asla sırlarını başkasıyla paylaşmaz. Bir reis kendi konseyini korur. Aşk bir savaşçının ne işine yarar ki? Aşk savaş kazanır mı? Dertleri dindirir mi? Hayır, aşk ozanların güzel hikayeler anlatmak için uydurduğu hayal ürünü bir ülküdür. Aşkın evlilikte yeri yoktur, bunu ozanlar bile doğrulayabilir. Soylular sınıfı toprak

ve zenginlik için ya da bizim yaptığımız gibi bir kavgayı sonlandırmak için evlenir. Biz nişanlanarak üstümüze düşeni yaptık, Isabel, ne daha fazlasını ne daha azını.”

Aşk üzerine konuşmak Rory’yi rahatsız etmişti. O saray adamı değil, bir savaşçıydı. Klanına karşı özel arzuları dahil, her şeyden önce gelen bir sorumluluğu vardı. Hayır, hayatında aşka yer yoktu. Isabel’i de herhangi bir kadını arzulayabileceği kadar istiyordu. Başka hiçbir şeye odaklanamamasının sebebi, bu kadının ona uygun olmamasıydı. Asla sahip olamayacağı şeyi isteme durumu diye bahane buldu.

Isabel sanki daha fazlasını umut etmiş gibi, üzölmüş görünüyordu. Rory ilk defa, ondan şüphelenerek hata etmiş olabileceğini düşündü. Yakın zamanda Rory’yi endişelendirecek bir şey yapmamıştı. Onu izlemiş, klanıyla dostluk kurabilmek adına ne kadar nazik ve tatlı girişimlerde bulunduğunu fark etmişti. Fergus’un karısının kaleden her gün sepetinde fazladan yiyeceklerle çıktığı gözünden kaçmamıştı. Belki Isabel görüldüğü gibiydi: Harcı olmayan bir durum içine sokulan masum, tatlı bir kız.

Bir anda, onun zarar görmemesini sağlamaya çalışırken, kayıtsız tavır ve pervasız dürüstlüğüyle canını acıtıyor olabileceğini düşündü. Onunla birlikte olamazdı, istemediğinden değildi, ama onu zorunda olduğu üzere evine gönderdiğinde, canı yansın istemiyordu.

“Ama bence denemeliyiz...”

Rory onu durdurdu. “Bu benim planladığım bir ittifak değildi.” Sesini alçaltıp, daha kibarca, “Ben sadece nişanlanmayı kabul ettim, Isabel. Nişanın şartlarını anlamalısın. Sadece bir yıl-lık,” dedi.

“Tabii.” O anda Isabel’in kafasına dank etti ve yüzünün rengi soldu. “Yani beni bırakmayı düşünüyorsun,” diye fısıldadı inanamaz bir ifadeyle.

Rory’nin cevap vermesine gerek yoktu. Isabel anlamıştı.

“Peki ya...” Tereddüt etti, yanakları kızarmıştı.

Rory ne düşündüğünü biliyordu. “Diğer tüm açılardan, karı koca gibi beraber yaşayacağız.”

Isabel ayak parmaklarına baktı, yenilmişti. “Peki, tutkuya ne olacak – ihtiyaçlarına?” diye utanarak fısıldadı.

Keşke onu ne kadar arzuladığını bilseydi. Şimdi bile, sadece ona yakın durmak, kokusunu içine çekmek bile kanını kaynatmaya yetiyordu. Onu kollarıyla sarmış, yumuşak poposu kasıklarına dayanmış halde uyandıkları sabahın hatırası hâlâ çok tazeydi. Dolgun göğüslerine bakmak bile, elini doldurdıklarında hissettiklerini hatırlamaya yetiyordu. Yarış alanında harcadığı zaman bile onu ıstırabından kurtarmamıştı. Onu odasına taşıyıp, yatağına atıp ateşli bir tutkunun içine sürüklemeye ihtiyacı vardı.

Ama bunun yerine, “Bunu dert etme. İhtiyaçlarımın karşılandığından emin olabilirsin. Hem de çok iyi bir şekilde,” diye yalan söyledi. O gelmeden bir hafta öncesinden beri kimseyle olmamıştı. Ne zaman arzulu bir kalçayla ihtiyacını gidermeye çalışsa bir şeyler ona engel oluyordu. Nefsini eliyle köreltiyordu, çünkü yalnızca bir kişinin bu acıyı dindirebileceğini biliyordu. Daha önce asla tek bir kadına bu kadar yoğunlaşmamıştı.

Ona kısacık bakmaya cesaret ettiğinde, Rory acıdan inanmaz gözlerle şaşkın şaşkın ona baktığını gördü. *Lanet olsun*, diye düşündü, *ona bakmamam gerektiğini biliyordum*.

“Ama ben düşündüm ki...” tereddüt etti. “Ben senin...” Sesi gitti ve cümlesini bitiremedi.

Göz göze geldiler. Sessiz havada gerginlik bir şimşek gibi güçlü ve gizemli çaktı. Rory vücudundaki tüm dürtülerle savaştı. Isabel’in canını yakmıştı. Bunu yapmaktan ne kadar nefret ettiğini fark etmek onu alt üst etmişti. Gözleri gözlerine kenetlenmiş,

onu ruhunun derinliklerine çekerken, Isabel'i kollarına alıp, yalanının verdiği acıyı dindirmek için kıvranıyordu.

Bu acıyı silme arzusu çok kuvvetliydi. Ağır çekiminde gibi uzanıp yüzünü avuçlarının içine aldı ve yanağının kıvrımını başparmağıyla okşadı. Teni olağanüstüydü. Bebek gibii yumuşak ve pürüzsüzdü. Isabel ona yanaştı, göğüslerinin çıplak kolundaki baskısıyla onu delicesine arzuladığını hissetti, onu kollarının arasına alamamak canını yakıyordu. Tüm vücuduyla onu sarmak istiyordu. Elini indirirken bir an tereddüt etti.

Görevi belliydi. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Isabel MacDonald yıl sonunda ailesinin yanına dönecekti ve Rory, Campbell'larla daha avantajlı bir ittifak kurup, Sleat'i yok etme planlarına devam edecekti. Onu ne kadar arzulasa da, birbirlerine uygun değillerdi.

Gönül işlerini riske etmek istemiyordu, o yüzden niyetini karıştırmasa iyi olurdu. "Sen istisnai bir güzelliğe sahipsin Isabel. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Yıl sona erdiğinde, görevim tamamlanmış olacak."

BÖLÜM 7

Dayısının inandığı gibi, bir erkeğin kalbine giden yol güzel-likten geçseydi, Isabel, Rory MacLeod'u baştan çıkarmak için tüm imkanlarını kullanırdı.

İkiyüzlülük onu öldürse bile.

Isabel akşam yemeği için hazırlanırken, görünüşüne son derece özen gösterdi. Onunla başka zaman geçirmeyi kabul etmediğine göre, Rory'nin ilişkileri hakkındaki fikrini değiştirmesi için yemekler onun tek şansydı.

Isabel hâlâ Rory'nin söylediklerine ya da ne kadar canını yak-tığına inanamıyordu. Hâlâ kendini başka yerlerde tatmin ettiğini itiraf ettiğinde zihninde beliren görüntüden ya da içine düştüğü boşluk hissinden kurtulamıyordu. Daha önce yanında gördüğü esmer güzelden bahsettiğini biliyordu. Şüphelerinin doğrulan-masıyla, sanki birileri kalbini buzdan bir pençeyle sıkıştırıyor-muş gibi hissetti.

Dahası kendisini tam anlamıyla ona sunmuştu ve reddedil-mişti. Rory onu istemiyordu. Bu fikir kaldırılabileceğinden çok daha fazla can yakıyordu.

Isabel kendini korumak istercesine omuzlarını çekip, acıyı attı. İsteyerek baştan çıkartmayı planladığı tek adam, onun cazi-besine kayıtsız kalıyordu. Hep onu yalnızca güzel olduğu için ar-zulamayan bir adam bulmak istemez miydi? *Ne dilediğine dikkat et, Isabel*, diye düşündü.

Rory'nin söyledikleriyle ilgilenmeliydi.

Onu bir sene içinde, dokunulmamış olarak geri göndermeyi düşünüyordu. Bu kadar acı verici olmasa güzeldi. Kendi nişan-lısı onu istemiyordu. Ne acı bir ironiydi; ikisi de sonunda ayrıl-mak için nişanlamıştı. Rory yalnızca krala karşı görevini yerine getirmeyi düşünüyordu, o ise vefasızlık ve ihanet peşindeydi. Rory'nin dürüstlüğü onu utandırmıştı, ama şu geçen ay içinde onu tanıdığı kadarıyla şaşırtmamıştı.

Yapabileceği tek bir şey vardı; fikrini değiştirmeye onu ikna etmek. En azından şimdi neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Onu güzel bulduğunu kabul etmişti, işe buradan başlayabilirdi. Konuyla ilgili açık konuşmalarına rağmen, onu kendine aşık et-menin bir yolunu bulmalıydı.

Rory onu orada kendi başına yanağını tutar halde, gözyaş-larına hakim olmaya çalışırken bıraktıktan sonra, tüm öğleden sonrayı dağılmış parçalarını toplayarak geçirmişti. Ölümcül bir yetenekle kılıç tutan nasırlı parmakların nazikçe dokunduğu yanağı hâlâ kavruluyordu. O katı, duygusuz ifade tekrar yerine yerleşmeden önce, yüzünden bir pişmanlık belirtisinin geçtiğini güçlkle de olsa görmüştü.

Ama görmüştü ve bu da umutlanması için bir sebep veriyordu.

Bessie elbisesini düzeltmeyi bitirdiğinde, Isabel gümüş el aynasına uzandı. Kolunu düz tutup, daha geniş açıdan bakmak için bir adım geri attı.

"Bu pek uygun değil, küçüğüm."

Isabel aynaya baktı. "Hiç de değil Bessie. Bu elbisenin hiçbir şeyi yok, çok güzel." Yanaklarına gelen alev sözlerini yalanlı-yordu.

Bessie kafasını salladı. "Bu çok edepsiz bir elbise. Dayın han-gi düşünceyle böyle bir elbiseyi masum küçük bir kıza layık gör-dü anlayamıyorum."

Isabel anlayabiliyordu. Eğer yansıması bir göstergeyse, dayısı

başarmıştı. Aynada ona bakan kadın kesinlikle arsız görünüyor-du. Kumral saçları başının tepesinde topuz yapılmış, nişanda tak-tığı inci donatılmış taçla süslenmişti. Hafif altın rengi ipek elbise, teninin kremi rengini ve dolgun dudaklarının kırmızılığını ön plana çıkarıyordu. Menekşe rengi gözlerinin süzülüşü onu daha tahrik edici kılıyordu.

Ama asıl etkiyi yaratan elbisenin tarzıydı. Ahlsız biri gibi görünüyordu. Dayısının verdiği elbisenin modayla hiç alaka-sı yoktu. Pek çok açıdan Dunvegan'a gelirken giydiği elbiseye benziyordu. Destek, korse ya da yaka yoktu. Elbisenin düzgün ipeğinin altında yalnızca ince bir astar vardı. Yumuşak altın ren-gi kumaş hayale mahal bırakmadan tüm hatlarını vurgulayarak, bedenini sarıyordu.

Ama onun yüzünü kızartan bu değildi. Daha çok göğüslerini vurgulayıp, teşhir eden dar korsaj onu rahatsız ediyordu. Elbise-nin üst kısmında pek az kumaş vardı, sanki derin bir nefes alsa elbise üzerinden düşecekti.

Isabel nadiren mücevher takardı ama bu gece bir istisna yaptı. Ona annesinden kalan zarif altına oturtulmuş enfes bir zümrüt set taktı: damla küpeler, bileklik ve kolye. Bu takılar annesinden ona kalan tek şeydi ve onlara pahası için değil, asla bilemeyeceği geçmişleyle tek bağlantısı oldukları için değer veriyordu.

Aynadaki yansımasından biraz şaşırmış halde, sesinin tit-remesini kontrol etmeye çalıştı. Rory'yi duyarsızlığından uyandırıp, dikkatini çekmesi gerektiğini biliyordu, ama bu elbisenin ne tür bir ilgi getireceğini fark etmişti. Bu düşünce kaygılanmasına ama aynı zamanda beklenti içine girmesine neden oldu.

"Bence bu güzel bir elbise Bessie."

"Ben elbisenin güzel olmadığını söylemedim, küçüğüm. Ben sadece uygun olmadığını söyledim. İkisi aynı şey değil." Bessie

ona uzun uzun baktı. "Nişanlının bu elbiseyi onaylayacağını sanmıyorum."

"Fark edeceğini bile sanmam."

"Ah, fark edecek. Bundan endişen olmasın," dedi Bessie.

Isabel son kez bakıp aynayı sandığına koydu. Elinden gelen en iyisinin bu olduğunu düşündü ama birini baştan çıkarma hesaplarıyla vücudunu teşhir etme düşüncesinden rahatsız oldu. Elde ne varsa onu kullanmak zorunda olduğunu biliyordu ama bu da hiçbir şeyi daha kolay kılmıyordu.

Isabel savunulamaz bir durumdaydı. Amacına ulaşmak için, onunla yakınlaşması gerekiyordu ama Rory'yi tanıdıkça ona sonunda ihanet etmeyi düşünmek daha zorlaşıyordu. Onda gördüklerini yok sayamıyordu. Rory MacLeod sadakat sağlayan, sıkıntılı durumlarda arkasını yaslayabileceğin liderlerdendi. Bir kayıydı. Hep düşlediği türde bir erkekti. Ama eğer başarıma umudu olmasını istiyorsa onun duyarsızlığından ders almalıydı. Katı kalpli olup, hedefinden şaşmaması gerekiyordu.

Isabel'in bir görevi vardı ve aşık olmak kesinlikle bunun bir parçası değildi. Bu tek taraflı olması gereken bir şeydi. Bu şekilde dikkat çekmeye çalışmak gibi aptalca küçük kız dürtülerini yok sayıp, Tanrı'nın verdiklerini ailesinin iyiliği için kullanmalıydı. MacLeod onu geri göndermek istiyordu ve Isabel onun fikrini değiştirmeliydi. Çekici olmak ona bir şey kazandırmamıştı, artık daha etkili bir şey yapmanın sırası gelmişti, bu elbise gibi...

Şehvet ve tahrik hakkında bildiği bir şeyler vardı. Oraya bir dokunuş, buraya davetkar bir söz, kurnaz, bilgiç bir gülümseme. Isabel birkaç hareket öğrenecek kadar sarayda kalmıştı. Kadınların istediklerini elde etmek için vücutlarını nasıl kullandıklarını, tahrik etme oyununun nasıl oynandığını öğrenmişti. Bu kadar saldırgan olmak onun doğasında yoktu ama savaş alanı ortadaydı. Rory onunla olmak istemiyordu ama onu arzuluyordu. Hepsu bu.

En azından artık yerini biliyordu. Dayısının hep yapmak zorunda kalabileceğini söylediği şey bu değil miydi?

Bessie hâlâ konuşuyordu. "Kocan senden gözlerini alamayacak." Ellerini çenesine götürdü. "Belki de elbise o kadar kötü bir fikir değildir."

Isabel dikleşti. Sırada ne olduğunu biliyordu.

Bessie, Isabel'in saçlarını düzeltip, son bir ay içinde onlarca kez duyduğu şeyi tekrarlamak için döndü. "Seni gerçek gelini yapmaması hiç doğru değil. Hizmetçilerin neler fısıldadığını fark etmişsindir."

Isabel daha çok kızardı. "Bessie canım, sana bunu daha önce de açıkladım. Rory, yeni yuvama alışmam için bana zaman vermek istiyor. Hepsu bu. Eminim benim bakire olmamı göz önünde tutuyor. Beni odasına taşıdı, değil mi?"

Bessie şüpheyle ince kaşlarını kaldırdı. Isabel'in, Rory'nin açıklamasına inanacak kadar saf olduğuna inanmadığını gösteren bir bakıştı bu. "Bir adamın seni yatağında istememesi hiç normal değil. Sen onun karısısın. En azından nişanlısısın. Yolunda olmayan bir şeyler var." Bessie bir şeyi idrak ettiğinde, ağzında etli kemik olan köpekler gibi olurdu. "Endişeleniyorum. Ya anlamaya sadık kalmazsa?"

"Ne demek istiyorsun?" Isabel umursamaz görünmeye çalışıyordu. Bessie'nin anlayacağını düşünmesi gerekirdi.

"Söylentiler duydum."

"Ne söylentisi?" diye sordu Isabel, meraklanmıştı.

"Başka bir birleşme hakkında."

Isabel'in kalbi duracak gibiydi. Bessie'nin açıklamasını bekledi.

"MacLeod'ların, Campbell'larla ittifak için görüştükleri söyleniyor."

Kalbi çok hızlı atıyordu, ama Bessie'nin endişelerini savabilmek için umursamaz konuşmaya çalıştı. "Eminim, mazide kalmıştır."

Peki, ama ya kalmamışsa?

Midesi bulanmaya başladı. Rory'nin başka bir birleşme planlarını mı bozmuştu?

Salona giderken aklından yalnızca bu geçiyordu. Bu Rory'nin suskunluğunu açıklar mıydı? Başkasına mı aşığı? Bu düşünce onu kabul etmek istediğinden daha fazla rahatsız etmişti.

Isabel daha fark edilmediğinden, girişte duraksadı. Bir yığın surat, gözleriyle onu taciz edip, dehşet dolu uzun bir an yaşamasına sebep oldu. Aniden kendini çıplak ve teşhir edilmiş hissetti. Bu elbiseyi giymek artık o kadar iyi bir fikir gibi görünmüyordu. Kendine güvenini yitirmişti.

Cesaretinden arda kalanları toparlayarak, acı verecek kadar tanıdık sahneyi aklına kazıdı. Büyük salon, arkadaşların ve ailelerin yoldaşlığı içinde eğlenen gürültücü kadın ve erkeklerle dolup, taşıyordu. Baktığı her yerde insanlar gülüyor, içiyor, eğleniyor ve birbirlerine hikayeler anlatıyordu. Gözlerinin önünde sergilenen sahne, sıradan Highland yaşamının dokunaklı bir resmiydi.

Göğsüne saplanan acı, hayatı boyunca bu sıradanlığın bir parçası olmanın özlemini çektiğini hatırlattı. Ancak Dunvegan'da da durum, Strome'dakinden farklıydı. Yalnızdı ve yabancıydı. Bu evcimen sükunetin mutlu görüntüsünün hiçbir zaman bir parçası olamayacaktı ve bunu hep aklında tutsa iyi ederdi. Ama belki başarılı olursa, Strome'da böylesi bir mutluluk bulabilirdi.

Yenilenmiş bir azimle, çenesini kaldırıp, platforma doğru yürümeye başladı.

Bir aydan daha uzun bir zamandır ilk defa, Rory'nin keyfi yerindeydi. Artık Isabel niyetini bildiğine göre, rahatlayabilirdi. Ona eşi olduğu için saygıyla yaklaşabilirdi ama aralarında daha fazla bir şey olmasına gerek yoktu. Aslında, Isabel'in artık ondan uzak durmaya çalışacağından emindi. Elbette şüphelerinden kurtulun-

caya kadar onu yakınında tutacaktı, ama belki de artık tekrar kendi yatağında uyuyabilirdi.

Halinden memnun, *cuirminden* büyük bir yudum alıp, arkasına yaslandı, durumun kontrolünü ele almış olmanın ve sorunu arkada bırakmanın rahatlığıyla gülümsedi.

Ancak memnuniyeti uzun sürmedi. Rory salondaki huzursuzluğu hemen fark etti. Isabel tam ona doğru gelmeye başlarken, kafasını kaldırdı. Yürüyüşündeki gurur ve güce hayran olmamak elde değildi. O kadar zarif yürüyordu ki, sanki havada süzülüyordu.

Aniden vücudunun sertleştiğini hissetti. Soluk fildişi rengi teninin çokluğuna gözleri takıldı. *Ne giyiyordu böyle?*

Daha önce giydiği elbiselerden farklı olarak bu elbise ahlaksızlığın sınırlarında dolanmıyordu, bu sefer ki düpedüz ahlaksızdı ve vücudunu hayal etmeye gerek kalmıyordu. Elbisenin korsajı çok aşağıdan başlıyordu ve ince ipek kumaş tüm kadını cazibesini sarmalıyordu. Tüm organları tepki veriyordu. Vücudundaki tüm kaslar Isabel'in görüntüsünün onu içine soktuğu öfke ve arzuyla savaşmak için uyarılmış ve gerilmişti.

Bir yığın duygu çatışması yaşadı: Gidip, üzerini örtmek istiyordu, onu kollarının arasına almak istiyordu, bir daha bu elbiseyi insanların içinde giymemesini emretmek istiyordu, bir tanrıça gibi ona tapınmak istiyordu. Bedensel bir çatışma fırtınasına saplanan Rory'nin emin olduğu bir şey vardı: Bu elbiseyi bir kez daha giyerse, üstünden yırtarak çıkarırdı. Sonuçların canı cehenneme diye düşündü.

Onu istiyordu. Bunu inkar edemezdi. Bu arzusunda yalnızca değildi. Rory, Isabel'den gözlerini ayırıp odaya göz gezdirdi. Adamları ağzı açık Isabel'i izliyordu. Alex bile başka bir yöne bakamıyordu. Şiddetli bir sahiplenme içgüdüğü hissetti. İçinde tamamen hakimiyet kurmak gibi ilkel bir istek uyandı, o kadar yabancı bir histi ki sarsıldı. Isabel ona ait değildi, olamazdı da.

Acaba onu arzudan çıldırtmak mı istiyordu?

Gözlerini kıstı. *Evet*. Ona bugün söylediklerinden sonra ya Rory'nin fikrini değiştirmeye çalışıyordu ya da kaybettiklerini görüp burnu sürtülsün istiyordu. Hiçbiri Rory'ye uygun değildi.

Oyunu neydi?

Rory'nin parmakları kadehinin sapına kenetlendi. Isabel karışısına dikildiğinde, Rory'nin yüzü tepkisizdi; öfke patlamasını önlemeye çalışırken, boynundaki hızlı nabzını hissetti. Rory onun vücudunu süzüp, bakışlarıyla göğüslerinde oyalanırken, Isabel'in cesaretinin biraz da olsa söndüğünü düşündü. Güzel, gergin olmalıydı. Onun yerinde başka biri olsa, sunulanları alırdı.

Ama o böyle tuzaklara düşmeyecekti.

Hafifçe eğilerek, "İyi akşamlar," dedi Isabel, göğüsleri neredeyse hapsoldükleri yerden taşacaklardı.

Islık gibi bir ses çıkararak nefesini tuttu. Göğüs uçlarının pembeliklerini görebiliyordu, ağzından sadece birkaç santimetre ötede davetkar duruyorlardı. Dilini göğüslerinde gezdirip, sertleşmiş uçları ağzına aldığını sonra da yalvarırcasına çılgık atana kadar emdiğini düşüncesine penisi sertleşti. Isabel'in cinsel fanteziler için yaratılmış bir bedeni vardı. Bu fantezilerin tek sahibinin o olmadığını düşünmek de onu öfkeden çıldırtıyordu. Bu kadın onu çok zorlamıştı.

Özenle elbisesini düzeltmeye çalışırken Isabel'in yanakları kızardı.

Arzuları dağılınca, Rory'nin gözü döndü. Bu kadar yeterdi. Onun karısı olacak kişi kendisini böyle gözler önüne seremezdi. Göğüslerinin olgun dolgunluğu, belinin narin inceliği, kalçalarının ince kıvrımı, göğüs uçlarının yumuşak pembeliği halka teşhir için değildi. Isabel ona aitti, en azından şimdilik. Paylaşmaya da niyeti yoktu.

"Özür dilerim, geciktim," dedi Isabel. "Hazırlanmam biraz zaman aldı."

Tek kelime etmeden Rory ayağa kalktı, kolunu tuttu ve aniden onu salondan çıkardı. Ancak klanın duymayacağı bir yere geldiklerinde cevap verdi. "Hazırlanman bitmemiş bence."

"Ne demek istiyorsun?"

Rory öfkesini gizlemeye çalışmadı. Sesi Isabel'in onda uyardığı duygular kadar koyu ve tehlikeliydi. "Benim sabrımı sınama, Isabel."

Isabel'in sessizliğinden, Rory uyarısını aldığını anladı. Onu Peri Kulesi'ne doğru dışarı çıkarıp, girişten geçirip, merdivenlerden yukarı götürürken Isabel'in gerginliğini hissedebiliyordu. Üst kattaki odasının kapısını açtı, Isabel'i içeri itti ve kapıyı arkalarından çarptı.

Isabel odanın ortasında durdu, elleri eteğinde geziniyordu. Kirpiklerinin altından dikkatli bir bakış atarak. "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu.

"Yapmamam gereken şeyi," diye yanıtladı Rory. Bakışları bedeninde geziniyordu. Isabel titredi. "Bu uygunsuz bir elbise. Böyle bir şeyi giyerken aklından ne geçiyordu?"

"Biraz açık olabilir, belki..."

"Biraz açık mı?" diye patladı Rory. "Kahrolası göğüs uçlarını görebiliyorum!"

Isabel'in yanakları yanıyordu. "Bana bağırma."

Rory sakinleşmeye çalıştı. "Bağırmiyorum," dedi daha alçak sesle. *Çok tahrik oldum, zar zor düşünebiliyorum.*

"Ne giydiğimi fark edeceğini düşünmemiştim," diye savundu kendini Isabel.

"Ah, gayet de fark ettim. Odada canlı olan tüm erkeklerin de fark ettiği gibi. Benim karım, bu kalenin hanımefendisi kendini ahlaksız biri gibi erkeklerin önünde teşhir edemez."

Isabel'in gözlerinde bir savunma ifadesi gördü. "Geçici karın," diye düzeltti.

"Tüm bunlar bu yüzden mi?" Bakışları keskinleşt. "Benim oyuna gelmeyeceğimi öğreneceksin Isabel. Sen ya da bir kumaş parçası bunu asla yapamaz. Ne kadar teşhirci olursa olsun."

"Yanılıyorsun." Harikulade çenesini kaldırdı. "Ben bu elbiseyi seviyorum, hepsi bu."

Isabel'i kolundan tutup, yanlış anlaşılacak için gözlerinin içine baktı. "Bu elbiseyi bir daha asla giymeyeceksin, yoksa sonuçlarına katlanırsın."

"Ne sonuçları?" diye saçlarını asi bir şekilde savurarak sordu.

Isabel sonuçları öğrenmeye ne kadar yakın olduğunu bilmiyordu. Rory'nin bedenindeki tüm sinirler rahatlamaya hazır, bekliyordu. Elbiseyi vücudundan parçalayarak çıkarmak ve o kadife tenin her yerini kendi teniyle sarmak istiyordu. Isabel'i ateşli ve acı çekerken, ihtiyaç içinde kıvrılırken istiyordu, tıpkı kendi gibi. Ama bunun yerine meydan okumasını görmezden gelerek, kıyafetlerin bulunduğu bitişikteki odaya geçip, kapıyı hızla açtı ve bir elbise fırlattı. Yeşil kadifeden yeterince mütevazı bir elbiseydi.

"Değiştir," diye emretti. "Şimdi."

"Ama Bessie..."

Isabel'in endişeli bakışını görünce hafifçe gülümsedi. "Bir hizmetkara ihtiyacın olmayacak."

Isabel, Rory'nin yırtıcı bakışları altında sinmişti. Biraz geç de olsa onu çok zorladığını fark etti. Gözlerindeki sahiplenici bakış sırtından aşağı bir soğukluk inmesine neden oldu. Orada gördüğü ilkel yoğunluk, Rory'nin onu yatağa atıp, gözü dönmüş saldırgan bir Viking gibi ona tecavüz etmekten başka bir şey istemediğini düşündürdü. Dunvegan'a geldiğinden bu yana ilk defa, Isabel tehlike hissetti. Bu adamı kontrol edemezdi.

Dudağını ısırp, bir adım geriledi. Belki de biraz yanlış hesap yapmıştı. Bu elbiseyi giymekteki mantık bir anda kaybolmuştu.

"Çıkar onu," diye emretti Rory.

"Ben ya-ya-yapamam."

Onu belinden tutup, çevirip, üstün bir yetenekle elbisesinin fermuarını açarken küfrettiğini duydu. Rory MacLeod kadınların elbisesini açmakta fazlasıyla alıştırmaya yapmış görünüyordu. Bir anda kıskançlık gibi bir şey hissetti.

Yine de elbisesinin fermuarında gezinen parmaklarda inanılmaz sıcak bir his vardı. O kadar yakınında duruyordu ki, sabunun farklı kokusunu alabiliyordu. Yavaşça sırtından aşağı inerken, her dokunuşu, parmaklarının her hareketini hissedebiliyordu. Elleri belinde bir an durdu ve Isabel parmaklarının göğüslerine ne kadar yakın durduğunu hissedebiliyordu. Isabel'i okşaması ne kadar kolay olurdu. Daha yakınlaştığında, Isabel'in nefesi kesildi. Rory de etkilenmişti. Aniden nefesi düzensizleşerek, çıplak ensesini ve omuzlarını ısıttı, tüyleri diken diken olmuştu.

Rory'nin dokunuşu onu arzudan çıldırtıyordu. O kadar tuhaf, kemiksiz hissediyordu ki, sanki derin, sıcak bir yığına dönüşmüştü. Bedeni zihninin algılayamadığı duygularla dolmuştu.

Parmakları sırtında kayarken, dudakları acı vererek ensesinde dolaştı. Isabel ona yaslandı, gözlerini kapatarak, sessizce daha fazlası için yalvardı. Askıları omuzlarından kaydırırken parmakları hassas teninde bir yol izledi. Nihayet dudakları yumuşak bir temasla ensesine dokunduğunda, Isabel inledi. Çenesinin sürtünmesiyle damarlarına sıcaklık yayıldı. Göğüs uçları sertleşti. Tanrım, Rory de biliyordu. Başparmağının göğüs ucundan geçmesiyle, Isabel ona yaslandı, göğsünün ve kollarının gücüne kendini bıraktı.

Ağzı Isabel'in ensesi boyunca tırmanıp, arzusunun hiddetiyle vahşice ateşli tenine saldırarak, daha sert öperken Isabel aceleciliğini hissetti. Isabel'e olan açlığı serbest kalarak, asla hayal bile edemeyeceği şiddette bir ihtiras doğurmuştu. Tuhaf bir şekilde, onun bu beklenmedik, tehlikeli yanı Isabel'i heyecanlandırmıştı.

Isabel'in vücudu alev alev yanarken, arkasındaki kaslı vücudun baskısının tadını çıkarıyordu. Kalçasına bastırılmış sert penisi, onun da isteklerini kanıtlıyordu.

Dilini, dudaklarını ve kirli sakallı çenesinin her temasını korkunç bir yoğunlukla hissetti. Isabel'in teni inanılmaz hassas, bir o kadar canlı görünüyordu. Kulak memesini dişlerinin arasına alarak, dili kulağında dolaşırken yavaşça ısırırken, düzensiz nefesi Isabel'i titretiyordu.

Ama bu kadar yeterli değildi.

Ağzını ağzında, kollarını etrafında, ellerini vücudunda istiyordu. İçinde yalvaran ihtiyacın boşalmasını istiyordu. Elbisesini kalçasına doğru kaydırırken, Rory'nin ağzı Isabel'in çenesine, dudaklarının kenarına kaydı. Kalbi çılgınca atıyor, heyecandan midesi burkuluyordu. Ona doğru sessiz bir teslimiyetle gerinirken, tüm vücudu ona hazırды. Ona elbisenin üstten çıkarılması gerektiğini söyleyemeden, kumaşın yırtılma sesini duydu.

Parçalanmış elbise, ayaklarının dibine düştü ve Rory aniden onu bıraktı. Bir an en az onun kadar şaşırılmış göründü. Isabel'in nefesi normale dönünceye kadar ona baktı ve yerde toplanmış kumaşa anlamlı bir bakış attı. Neredeyse ikiye ayırmıştı.

"Böyle bir elbise, bir davettir," dedi ifadesiz bir sesle. "Ne sunduğuna dikkat et, Isabel. Karşılığını alabilirsin."

Isabel güçlükle yutkunararak, başıyla onayladı.

Başka bir şey söylemeden, Rory onun için seçtiği elbiseyi fırlatıp, ne mutlu ki önden fermuarlı bir elbiseydi, uzaktan giyinmeye çalışmasını izledi. Delici bakışlarındaki ateş dizginlenmişti ama hâlâ görülebiliyordu.

Üstünü giyindiğinde, hiçbir şey olmamış gibi odadan çıkışı Isabel'in aklını karıştırmıştı. Ona sadece bir ders mi vermek istemişti yoksa Isabel nihayet geçilemez zırhına bir delik açmayı başarmış mıydı?

BÖLÜM 8

Kimse açıkça bakmasa da, Rory Isabel'i tekrar platforma götürdüğünde, büyük salonda toplanmış kalabalık şüphe uyandıracak kadar sessizdi. Odadaki herkes neler olup bittiğinin farkında olsa da kimse Rory'nin karısını utandırmaya cesaret edemezdi. Masaya döndüklerinde, Rory Isabel'e yanında bir sandalye çekti, oturdu ve sanki elbisesini yırtıp, ağzıyla bal tadında tenini tatmamış gibi yemeğine tekrar başlamıştı. Sanki Isabel daha yeni ellerinde alev alev yanmamıştı.

Rory ne demek istediğini anlatabilirdi. O elbiseyle Isabel sınırı aşmış ve onu zorlamıştı. Isabel dersini almıştı ama Rory de almıştı.

Neler olduğunu daha fazla düşünmek istemeyen Rory, Alex'le Edinburgh'a giden en hızlı yollar hakkındaki hararetili sohbetine kaldığı yerden devam etti. Gerginliğinin geçmesi için iyi bir tartışmadan daha iyisi olamazdı.

Isabel de dinliyor olmalıydı, çünkü Rory'nin konuşması bittiğinde, "Yakınlarda sarayı ziyaret ettiniz mi, Lordum?" diye sordu.

Rory rahatlamıştı. Isabel de daha yeni yaşadıklarını geride bırakmak istiyor gibi görünüyordu. Bu sadece bir uyarıdan başka bir şey değildi. "Hayır," dedi Rory. "Ama yakında gitmem lazım." Kralı görmek zorunda olmaya sinir olduğunu sakladı.

Isabel'in bakışları parladı. "Size o kadar imreniyorum ki."

Rory, Isabel'in yüzündeki hoşnut ifadenin üzerine göğsünde oluşan garip çekimi yok saymaya çalıştı. Ama aynı zamanda sesindeki özlemi duydu. "Saraydan hoşlanır mıydın?"

Heyecanla onayladı. "Hem de çok."

"Kraliçe Anne'in nedimelerindendin sanırım?"

"Evet, bir seneden uzun bir süre." İç çekti. "Başlangıçta alışmak zor oldu, ama zamanla orada olmayı çok sevdim."

Rory ailesinden ayrılmanın onun için muhtemelen zor olabileceğini fark etti. "Tüm o formalite ve ihtişamı yorucu bulmadın mı?"

"Hiç de öyle değildi," dedi. "Kral ve Kraliçe aile içinde çok farklılar."

Seçtiği kelimelerden anlaşılıyordu. Rory, Isabel'in Holyrood'da ne bulduğunu anlamaya başlamıştı. "Sen de ailenin bir parçası mıydın?" diye sordu nazikçe.

Belli belirsiz bir gülümsemeyle saklayıncaya kadar, gözlerinden geçen yalnızlığı fark etti. "Elbette değildim," diyerek azarladı, sanki Rory alay ediyormuş gibi. "Ama ailedenmişim gibi davranıyorlardı."

Rory, Isabel'in bu tecrübeden ne kadar keyif aldığını fark etti. Sarayda, ailesinde bulamadığı şeyi buluyordu. Mutluluğu bulmuştu, ama Rory onda hüznü de gördü – kesin bir kırılganlık –, sanki dışarıda olmaya alışmıştı ve çaresizce dahil olmak istiyordu ama hak edip etmediğini bilmiyordu. Olaylara açıkça ve heyecanla yaklaşırsa da, bazen önemsiz olduğu hissine kendini kaptırdığını düşündü.

"Çok da şey öğrendim," diye devam etti Isabel. "Kral edebiyata ve kendini geliştirmeye çok düşkün. Kraliçeyi ilmi çalışmalarına devam etmesi için teşvik eder. Ben de ona katılma şansını buldum."

Rory kaşını kaldırdı. "Okuyor musun?" Başıyla onayladığında, "En sevdiklerin hangileri?" diye sordu.

"Büyük romanlar ve eski Fransız romanları, özellikle de *Le Morte d'Arthur* ve *La Chanson de Roland*." Konuya tutkusu arttıkça, konuşma temposu da artıyordu. "Ayrıca İngiltere'den yeni bir oyun yazarına da hayran kaldım. William Shakespeare'i duydu mu?" Rory duyduğunu söyledi. "En çok *Romeo ve Juliet*'i sevdim."

"O çalışmayı biliyorum," dedi Rory dikkatle. Seçimindeki kinaye gözünden kaçmamıştı. Kral James gibi, Kraliçe Elizabeth de kinden nefret ediyordu. Shakespeare kraliçesini memnun etmek için, ailelerinin aralıksız kavgaları sonucunda ölen bahtsız aşıkla uyarıcı nitelikteki hikayesini yazmıştı.

Rory etkilenmişti. Tanıdığı bayanların çoğu usta okuyucu değildi ve Margaret hariç hiçbirisi böyle sürekli okumazdı. Rory de onun edebiyata olan iştahını paylaşıyordu ve ne zaman seyahat etse kapsamlı kütüphanesine eklemeler yapıyordu. Kendini "Peri Kulesi"nde bir kütüphane var. İstediklerini alabilirsin," derken buldu.

Isabel gülümsediğinde, tekrar nefes verene kadar göğsü sıkıştı. Mutluluğu o kadar dokunaklıydı ki, onu mutlu etmek için çeşitli yöntemler üretmeye çalışmamak için başka tarafa döndü.

Rory, Alex'le yaptığı sohbete geri dönünce Isabel hayal kırıklığına uğradı. Onunla konuşmaktan zevk aldığını düşünmüştü. Ama güzel esmer kadın Catriona'nın – adını öğrenmişti – platforma yaklaştığını görünce Isabel'in kalbi parçalandı. Nişan töreninden bu yana ilk defa karşılaşıyorlardı. Sadece birkaç dakika konuşmalarına rağmen, Rory'nin gizli ilişkisini hatırlaması, kütüphanesine girmesine izin vermesiyle yaşadığı mutluluğa gölge düşürmüştü.

Isabel'in omzunu öpüp, elbisesini parçalayarak çıkarmış olabileirdi, ama başka kollarda tatmin oluyordu.

Rory'nin bu kadın yanında inanılmaz rahat, hatta samimi görüldüğü inkar edilemezdi. Isabel'in zaten sarsılmış özgüveni tamamen çöktü. Bu gece kollarında yaşadığı beklenmedik tutku patlaması kafasını karıştırmıştı. Zırhında bir çatlak bulduğunu umut etmişti ama şimdi sadece ona ders vermeye çalışmış gibi görünüyordu. Isabel'in klanının önünde utandırmıştı, hepsi bu kadardı.

Hüsrânını gizlemeye çalışarak döndüğünde, gölgelerin içinden birinin çıkarak yanındaki sandalyeye oturduğunu gördü. Yüzünün yarısını kaplayan büyük siyah bandı gördüğünde, istemeden yutkundu. Bu anak Margaret olabilirdi.

Bessie'ye onu, Margaret'in rahatsız edici görüntüsü hakkında uyardığı için minnetti. Buna rağmen şaşırmıştı ama sakin bir gülümsemeyle şaşkınlığını gizlemeyi başardı. Bant çirkinliğini göstermek için haberveren bir trampet gibiydi. Gözündeki hasarın, onu saklamaya arayan korkunç maskeden daha kötü olup olmadığını merak etti.

Isabel yeni kız kardeşiyle tanışmak için çok heyecanlanmıştı, Margaret'in, dayısının işlediği günahları ona atfetmesinden korkuyordu. Ancak yanındaki çekingen yarattığı gördüğünde Isabel'in gerginliği yok oldu. Margaret'in huzursuz olduğunu fark edince, gönlü olan yana olmuştu.

"Sen Margaret olmalısın," dedi. "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyordum."

Margaret kirpiklerinin altından ona utangaç bir bakış attı.

Isabel hiç düşünmeden uzanıp, Margaret'in titreyen elini tuttu. "Benim hiç kız kardeşim olmadı, ama olmasını hep istedim."

Margaret hayretleeline baktı ama birkaç dakika sonra rahatlamış görünüyordu. Konuştuğunda sesi titredi. "Seninle tanışmak da bir zevk, Isabel. Nişan kutlamalarını kaçırdığım için üzgünüm, ama kız kardeşim Christina beni loğusalık döneminde

yanında istedi." Isabel'in dost canlısı bakışlarına, güçsüz bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Isabel, Margaret'in MacLeod'ların Lewis kolunun yurdu olan komşu Lewis Adaları'na seyahatinin muhtemelen özellikle ayarlandığını biliyordu ama zavallı kızı Sleat'e yakın olmaktan kaçındığı için suçlayamazdı. Isabel yeni kız kardeşine daha yakından baktı. Bant düşünülmezse, Rory'nin kız kardeşi çok sevimliydi. Uzun altın sarısı saçlar, yumuşak lüleler halinde narin sırtına dökülüyordu. Zarif yüz hatları saklanmıştı ama yine de belli oluyordu. Görünen tek gözü Alex ve Rory'ninki gibi büyüleyici safir rengindeydi. Isabel ufak tefek olsa da, Margaret çok daha ufaktı. Bak sen, diye düşündü Isabel, açık benzerliğe sırtarak, bir peri kadar küçüktü, belki de sözüm ona atalarına bir göndermeydi?

Isabel yine dayısının yaptıklarını sorguladı. Margaret'a nasıl bu kadar gaddar davranabilmişti? Dayısının Margaret'a yaptıklarını bir reise yakıştıramıyordu. Özellikle yanında oturan adamın gücü ve onuruyla kıyasladığında sinir bozucuydu.

"Umarım doğum iyi gitmiştir?" diye sordu Isabel kibarca.

"Evet, teşekkürler, ama senin gelişini kaçırdığım için özür dilerim."

Isabel boşa olan elini salladı. "Bir bebek çok daha önemlidir. Nesi oldu?"

Margaret gülümsedi. "Bir kız."

"Bir gün onunla tanışmayı isterim," dedi. "Tabii Christina'yla da. Siz kaç kardeşsiniz?"

"Bir tane daha var. En küçük kardeşim, Flora. Ama o anneyle kalıyor." Margaret ona kararsız bir bakış attı. "Dunvegan'ı beğendin mi? Daha saraydan yeni geldiğini biliyorum," diye devam etti tek gözü uzağa dalarken. "Bir daha Edinburgh'a gidebilir miyim bilmiyorum."

"Neden olmasın? Sana saraya kadar eşlik edip, onlara tanıtmayı çok isterim. Eminim Kraliçe Anne seninle tanışmaktan mutluluk duyar. Harika biridir, onu seveceğinden eminim. Bir de mutlaka sana ne zaman istersen sarayda geçirdiğim zamanı anlatmam gerek. Ama senin görevlerin olduğunu biliyorum, o yüzden ne zaman uygun olursan bana sen söylemelisin."

Margaret hâlâ evin hanımı olmaktan rahatsız olmuş gibi sandalyesinde kıpırdandı. "Son zamanlarda çok meşgulüm ama mutlaka sarayda geçirdiğin zamanı dinlemek için bir şeyler ayarlarım. Kulağa çok heyecan verici geliyor. Ama ben bizzat oraya asla gidemem... nasıl görüldüğüm düşünülürse."

Isabel Margaret'in sesindeki derin hüznü ve utancı duydu. Margaret'in diğer ufacık elini de alıp, içtenlikle, "Sen çok hoşsun, Margaret. Eğer saraya gitmek istiyorsan, gitmelisin. Başkalarının nezaketsizliğinin, hayatını bir amaçla yaşamana engel olmasına izin verme. Sarayda birçok zalim insan var ama eminim çok daha fazla iyi ve şefkatli insan da bulursun," dedi.

"Çok kibarsın, Isabel, ama kaçınılmaz dedikoduyu kaldıracı olacak gücüm yok."

O kadar üzgündü ki, Isabel yardım etmek için çare aramadan duramadı. Margaret'i böyle yaralı bir yaratığa dönüştüren utancın suçlusu dayısıydı. Bu genç kadının içinde bir çocuk ruhu sezdi ve hâlâ oradayken bir yanlışı düzeltilebileceğini düşündü. Margaret'in ağabeyinden bir düşman çıkardığına göre, en azından bunu yapabiliirdi.

Kararını vermişti. Margaret'in içinde gizli olduğuna inandığı gücü bulmasına yardım edecekti. Bunu neden yapmak istediğini sınamak istemiyordu. Sınarsa büyük olasılıkla dayısından dolayı suçluluk duygusunu bulacaktı. Bir de dayısıyla olan akrabalığı vardı.

"Dedikodu yapma eğiliminde olan kadınlar, dedikodu yapmak için mutlaka bir şey bulurlar. Ne kadar acı verici olduğunun

farkında bile olduklarından emin değilim, hele saray hayatına yabancı biri için. Saraya ilk gittiğimde, kaba Highland tavırlarımdan dolayı bana gülmüşlerdi. Evde sadece babam ve üç ağabeyimle aklımdan ne geçiyorsa onu söylemeye alışık olduğumdan, hep yanlış şeyleri söylüyordum. Seni temin ederim ki, bir kadın için pek uygun bir davranış değil. Sonra yeni biri geldi ve beni unuttular."

Margaret ona hayranlık ve hayret karışımı bir ifadeyle baktı.

Isabel kıkırdadı. "Dedikoduya alışık olduğumu söylemiyorum. Başta çok kırıldığımı itiraf ediyorum, ama bu, saraydaki diğer bayanlardan bu kadar farklı olacağımı tahmin edemediğimden oldu. Kendimi dışlanmış hissediyordum, ancak sonra fark ettim ki kişisel olarak beni dışlamıyorlardı, bu onların konuşacak bir şeyler bulma çabalarıydı. Ama sen ne bekleyeceğini bileceksin ve benim kadar hazırlıksız yakalanmayacaksın."

"Bilmiyorum. Çok basitmiş gibi söylüyorsun da ben hiç cesur değilim, Isabel."

Ben de değilim, diye düşündü Isabel. Ama bunun yerine, "Merak etme. Saraya gitmek istiyorsan, bir yolunu bulacağız. Eminim birlikte çalışırsak, bir saldırı planı hazırlayabiliriz," dedi.

Isabel'in özgüveni bulaşıcı olmalıydı ki, Margaret gülümsedi.

Rory sağındaki sandalyede, Isabel'le Margaret'in konuşmasını izliyordu. Margaret'in Isabel'e tepkisi onu endişelendiriyordu. Başta bir MacDonald'ı görmenin onda canlandıracağı kötü anılarının acısından kardeşini korumak istedi, ama en nihayetinde tanışmaları gerekeceğinden araya girmemek için kendini tuttu.

Isabel'in nezaketi belli oluyordu. Doğrudan Margaret'in gözlerinin içine baktığını, bilinçsizce elini tuttuğunu ve rahatsızlığından dolayı çoğu kimsenin yaptığı gibi ondan çekinmediğini fark etti. Margaret'in, döndüğünden beri arkadaşı yoktu; kardeşinin çirkinliği insanları gergin ve tedirgin ediyordu. Bu durumu

onu çileden çıkarsa da insanları ona eskisi gibi davranmaya zorlayamazdı. Korku ve hurafe kuvvetli duygulardı. Omuzlarındaki gerginliğin dağıldığını hissetti, iki kadını izlerken ne kadar gerildiğini fark etmemişti.

Rory konuşmalarını duyamıyordu ama yalnızca birkaç dakika sonra Margaret'in yüzünde beliren umursamaz gülümsemeyi görünce hayretler içinde kaldı. Çok şaşırmıştı. Margaret iki yıldır hiç böyle gülümsememişti. Görünüşe bakılırsa çok hızlı arkadaş olmuşlardı. Kardeşini böyle rahat ve keyifli görmek içini ısıttı; onu böyle görmeyeli çok olmuştu.

"Margaret'a odamız hakkındaki düşüncelerini söyledin mi Isabel?" diye sordu, ne konuştuklarını kabul etmek istediğinden çok daha fazla merak ediyordu.

"Henüz değil. Margaret'la saray hakkında konuşuyorduk."

"Son moda mı?" diye sordu, elbisesi hakkında alaycı bir gönderme yaparak.

Isabel onunla dalga geçtiğini fark ederek kızardı, sonra kafasını sallayıp, güldü. "Hayır, sadece Margaret'in hoşuna gideceğini düşündüm."

Rory katılaştı. Her şeyden saklanan kardeşinin, sarayın gadar kadınları arasına bırakılması fikri korumacı içgüdülerini tetiklemişti. Margaret'in böyle umutlanmasını teşvik ederek Isabel ne yapmaya çalışıyordu? Kardeşi inanılmaz kırılmıştı; saray onu mahvederdi. Yine de kardeşinin duygularını incitmemek için, konuya döndü. "Evet, ama kardeşime Dunvegan'da ihtiyacımız var. Onu bırakamam." Margaret'a gülümsedi. "Margaret'a odam hakkında sormak istediğin bir şey yok muydu?"

Isabel sorgulayarak kaşlarını çatı, sonra da Margaret'a döndü. "Odamıza birkaç küçük değişiklik yapmayı düşünüyorum," diye düzeltti, "ancak yapmadan önce senden izin almak istedim. İstersen başka bir zaman konuşabiliriz."

Margaret onay için Rory'ye baktı, Rory başıyla onayladı. "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Odayı daha rahat hale getirmek için ufak şeyler, belki birkaç yumuşak yastık, cibinlikler," Isabel omuzlarını silktili, "bunun gibi şeyler işte."

Margaret hemen tuzağa düşmüştü. Rory dekorasyon konusunun kadınların zihnini hemen nasıl ateşlediğini görünce şaşırdı. "Rory'nin odası kesinlikle çok sade," diye Isabel'e katıldı. "Ben de yıllardır değiştirmeye çalışıyorum. Ama hiç haberi olmadan."

Rory kollarını bağladı. "Ben böyle seviyorum. Sade ve basit."

İki kadın da yüzünü buruşturdu. Margaret, Rory'ye baktı. "Evet, ama artık nişanlısın. Uyum sağlaman gerekir."

Rory duyduklarına inanamıyordu. Çekingen küçük kız kardeşi ona karşı geliyordu. Bu... harikaydı.

Margaret, "Hangi renkelri düşünüyorsun?" diye devam etti.

"Hmm. Çiçekli kumaşlarla gül ve lavanta renkleri, danteller ve oya işleri olabilir, ne dersin?"

Aman Tanrım, Margaret'in fırfırlı odası gibi.

İkisi de Rory'nin yüz ifadesine bakıp, kahkaha attı.

Rory, Isabel'in göz kırptığını görene kadar kaşlarını çatı. Şaşırtıcı şekilde, dalga geçmelerini umursamamıştı. Margaret'in iki yıl önce kaybettiği neşesinin bir kısmı, Isabel'le sadece dakikalar geçirdikten sonra geri gelmişti.

Onun neşeli oyunculuğu bulaşıcıydı, Rory de kendini gülümserken buldu.

Rory gelini olacak olan, tatlı ama çekingen Campbell kızını düşünüp, ikisini kıyaslamadan edemedi. Acaba o, kız kardeşini kabul edip, yüzüne bir tebessüm getirebilir miydi?

Rory'yi Margaret'la izlemek, ona hiç görmediği yanını sunmuştu. Rory'nin kız kardeşini çok önemseydiği aşikardı. Bu sert,

heybetli savaşçının aynı zamanda nazik ve düşünceli olabileceğini de görmek Isabel'i etkiledi.

Göğsünde keskin bir özlem hissetti. Isabel kendi ağabeylerinin de ona öyle bakmasını o kadar çok isterdi ki. Onlarda böyle bir duygu uyandırmak için yaptıkları düşünülüp, Rory'nin bunu Margaret'a halihazırda, hiçbir şeyin karşılığı olmadan vermesi, Rory'nin hanesinde bir artı daha demektir. Bu adamın çok fazla katmanı vardı ve kaldırdıkça hayran olacak daha fazla şey buluyordu.

Salondaki beklenti dolu kıpırdanmalar, aniden konuşmalarını kesti. Gecenin eğlencesi başlamak üzereydi. Kaba beyaz saçlı bir adam platformun altındaki masadan kalkıp, ateşin önünde durmak için salonu geçti. Basit uzun bir kilt giymişti ama Isabel'in dikkatini asıl çeken dizlerine kadar uzanan sakalıydı. Gür ve puf puf sakalı yeni yağmış kar kadar beyazdı. Beyaz kıllı, pençe gibi ellerini kaldırarak, odadakileri susturmak için boğazını yüksek sesle temizledi. Eoin Og O'Muireaghsain, MacLeod'ların *seannachise* 'si, yaşlanmış görüntüsüyle tamamen zıt, kalabalık salonda yankılanan gür ve melodik sesiyle konuşmaya başladı.

"Bu gece, reisimiz yüce, MacLeod'un Peri Bayrağı *Bratach Shi'nin* klanına nasıl getirildiği hikayesini istedi."

Isabel sarardı. Bu gecenin eğlencesinin konusunu duyduğunda kalbi hızla atmaya başladı. Rory biliyor olamazdı. Artan telaşını bastırmak için, *bu sadece bir tesadüf*, dedi kendi kendine. Ama ellerini sıkmaktan, avuç içleri terlemeye başlamıştı. Tepkilerini görüyorlar mı diye etrafa bakmamak için kendini tuttu, ama üzerinde Rory'nin bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordu.

"Çok ama çok uzun zaman önce, Leod'un devrinden pek az sonra, yakışıklı genç bir reis, güzel bir peri prensesine aşık olur. Bu peri *Bean sidhe* 'in prensesidir. Çift evlenmek niyetiyle prensesin babası, perilerin kralından izin ister. Şaşılacak şeydir ki, kral buna

karşı çıkar. Sonunda ölümlü bir adamla evlenmek, onun biricik kızını sonsuz bir mutsuzluğa sürükleyecektir, çünkü prensesin aksine genç reis en nihayetinde yaşlanacak ve ölecektir."

"Skye'nin üzerine karanlık ve mutsuzluk çöker, çünkü onların ki gerçek, karşılıksız aşktır. Prensese gözyaşları körfezi öyle doldurur ki, ülkeyi sel basacak olur, bunun üzerine kral pes eder. Prenses MacLeod'la nişanlanabilir. Ama bir şart vardır. Tam bir yıl bir gün sonra peri kendi halkına geri dönmeye söz verecektir. Çift birlikte o kadar mutludur ki, kralın şartını hemen kabul eder."

Isabel bu büyüleyici hikayeyi daha önce hiç duymamıştı ama bir türlü rahatlayamıyordu. Gizlice odada göz gezdirdi ve kimse onun telaşını fark etmediğine sevindi. Klan muhakkak bu hikayeyi sayısız kez dinlemiş olsa da, hikayeden büyülenmiş görünüyor. Kaygısını bir şekilde fark eder korkusuyla Isabel, Rory'ye bakmaya cesaret edemiyordu.

"Halk, çiftin mutluluğuyla tekrar neşesini bulur ve bir yıl dolmadan da bir oğulları olur. Ancak çocuğun doğumunda duyulan sevinç, prensesin yakında kendi halkına dönmek zorunda kalıp, sevgili kocası ve değerli oğlunu sonsuza kadar terk edeceği düşüncesiyle gölgelenir."

"Sonunda periler ülkesine gitme vakti gelir. Peri prensesi ve reis kederlidir ama sözlerini tutmaları gerektiğini bilirler. MacLeod sözü ağızdan bir kez çıkar ve geri dönülemez. Prenses ayrılırken, kocasından bir söz vermesini ister. Oğullarını asla yalnız bırakmayacağına yemin etmelidir. Çünkü prenses değerli evladının ağlamasını duymaya katlanamayacaktır. Sonunda, ömür boyu sürmesi için çaresiz ve acı bir öpücükle prenses, sevgili kocasını ve oğlunu geride bırakarak, halkına dönmek üzere, şimdi onun gidişi anısına Perili Köprü dediğimiz köprüünün üstünde, sislerin içine karışır."

Seannachie çarpıcı bir biçimde duraksadı. Tüm salonu sessizlik sardı. Bir kadehe uzanıp, sonsuza kadar sürecekmış gibi birasından bir yudum aldı. Salon sessizliğin sağır edici uğultusuyla dolmuştu. Kömür alevinden yükselen duman girdaplarının başının üstünde dönmesiyle başka bir zamandan kalmış bir kahini andırıyordu. Tüylü elinin tersiyle ağzını sildi ve kalabalığın dinleyip dinlemediğini görmek için odaya dikkatle baktı.

Dinliyorlardı.

“Reisin acısı tahmin edilemeyecek kadar çoktur. Sevgili karısını sonsuza dek kaybetmiştir. Ancak kendisini en azından bir oğlu olmasıyla teselli eder. Karısına verdiği sözü tutar ve oğlunu asla yalnız bırakmaz. Reisin doğum günü kutlamalarının olduğu geceye kadar asla... O gece umutsuzluğa kapılmış reisi biraz eğlendirebilmek adına bir kutlama düzenlenir. Gaydacılar havayı müziklerinin büyüyle doldurur, reis de en azından şarkı söyleyip, dans eder. Ancak ne yazık ki çocuğa bakmakla görevli olan dadı kendini müziğin neşeli ritmine kaptırır. Küçük çocuğu tek başına bırakır, çocuk da ağlamaya başlar. Çok, çok uzaklarda, peri halkının ülkesinde, prenses çocuğunun yürek burkan ağlamasını duyar ve kalbi tahammül edilemez bir acıyla dolar. Çocuğunun yanına gider ve büyülü sözler fısıldayarak onu rahatlatır. Prensес çocuğu şalına sarıp, usul usul gözyaşlarını öper, onu sakinleştirmek için hoş peri şarkıları söyler. Söylediği sözler, peri tılsımı bugün bile hâlâ MacLeod’un vârislerine söylenir.”

“Sonra dadı döndüğünde çocuğu semavi, kızıl-sarı şeritli bir kumaşın içine sarılmış, huzur içinde uyurken bulur.”

“Çok uzun yıllar sonra, çocuk babasına, o gece, annesinin Dunvegan’a dönüp, şalını *Bratach Shi*’sini oğluna bıraktığı gece, neler olduğunu anlatır. Prensес, Peri Bayrağı’nı klanı koruması için oğluna vermiştir. MacLeod’lar büyük bir tehlike içine düşerlerse, bayrağı açıp, üç kez salladıklarında perilerin şövalyeleri

gelip onları savunmak için savaşır. Ama perilerde her zaman olduğu gibi, şartları vardır. MacLeod olmayan birisi bayrağa dokunursa, o an ölecektir. Hepsinden önemlisi ise bayrağın sihri ancak üç kez işe yarar. Bu yüzden ancak çok zor durumda kalındığında kullanılmalıdır.”

Sesi neredeyse fısıltı haline dönüşmüştü ama herkes sözlerini duyabiliyordu. *Seannachie* tüm salona büyülü ağını atmıştı. Isabel kaygı içinde devamını duymak isterken, sandalyesinde öne doğru kaydı.

“Bayrak şimdi klan, peri büyüüne ihtiyaç duyarsa diye hazır halde ama sadece reisin bildiği bir yerde, güvenli bir kilitli kutuda saklanıyor. Bayrağı son bir kez açma hakkı kaldı, çünkü Alisdair Crotach zamanında gücüne iki kez ihtiyaç duyuldu, bir keresinde Klan Donald’a karşı kaybetmemek için, bir keresinde de klanın açlıktan kırılmaması için. Ama bu hikayeleri başka bir zaman anlatacağım.”

Sadece genç bayanlar ve küçük kızlardan değil, tüm büyük salondan hayal kırıklığına uğramış uğultular yükseldi. Ama tüm büyük ozanların geleneksel olarak yaptığı üzere Eoin Og O’Muireagh’sain dinleyicilerini talep ederken bıraktı. Alkış fırtınası içinde, bir kral edasıyla yavaşça koltuğuna döndü.

Isabel etkilenmişti, peri prensesinin çocuğuna karşı annelik korumasından ve kaybedilmiş aşkın etkileyici hikayesinden büyülenmişti. Annesini doğum sırasında kaybetmiş bir kızın ve ozanların anlattığı aşka özlem duyan bir kadının kalbinde bir teli titretmişti. MacLeod klanı üyelerinin mutlu, keyifli yüzlerine baktığında, hikayeden etkilenenin yalnızca kendisi olmadığını gördü. MacLeod’lar ünlü Peri Bayrağı’nın üzerine titriyorlardı ve Isabel’in yüzlerinden görebildiği kadarıyla da sihrine inanıyorlardı.

Aslında bayrağın gerçekten peri büyüüne sahip olup olmasının önemli olmadığını biliyordu. MacLeod’lar büyüüne

inanyordu ve inanç, gerçek kadar güçlü olabilirdi. Dayısı bu gücü istiyordu, MacDonald'lar için kullanmak adına ya da sadece MacLeod'ları ortadan kaldırmak adına. Fark etmiyordu. MacLeod'lara cesaret verecek bir tılsım olmayacaktı, bu da onların sonlarını hazırlamak için yeterli olacaktı. Elbette, kalelerine girmenin gizli bir yolunu da bulsa fena olmazdı.

Suçlanmış bir ifadeyle, gözlerini eğlenen klandan ayırdı. Sanki kutsal bir ritüele izinsiz girerek, özel bir anı mahvediyormuş gibi hissediyordu. Artık bayrağın nereden geldiğini bildiği için, dehşete kapıldı. Onların yıkımında aracı olacak. Hem şimdi bir zorlukla daha karşılaşmıştı. Sanki bayrağın yerini tespit edip, kaleden yakalanmadan kaçmak yeterince zor değilmiş gibi bir de ölümden kaçması gerekecekti.

Yanında oturan güçlü adama göz ucuyla bakmaya çalışarak, bayrak onu öldürmese bile, Rory'nin öldürebileceğini düşündü.

BÖLÜM 9

Isabel hâlâ yatak odalarında yerde duran elbiseye bakarak, belki de elbise amacına hizmet etti diye düşündü. Her ne kadar almak istediği tepki bu olmasa da, yine de bir tepki almıştı. Gece devam ettikçe, Rory de bir kibarlaşma görmüştü. İlk defa sohbetleri rahat ve kimi zaman da şakalarla dolu olmuştu. Eskisinden daha az zorlayıcı değildi ama en azından o kadar mesafeli de değildi. Hem Rory ile hem de kız kardeşiyle çok eğlenmişti.

Ancak Peri Bayrağı'nın hikayesi onu gerçeğe döndürmüştü. Eğer *seannachie*'nin anlattığı hikaye doğruysa, bayrağın nerede saklandığını biliyordu: Rory'nin koruduğu gizli bir yerdeki kilitli kutuda. Şimdi tek yapması gereken, Rory'nin kutuyu nerede sakladığını söylemesini sağlamak, kutuyu alıp, gizli girişi bulup, buradan gitmek. Bu kadar basit.

Dalga geçiyor olmalıydı. Adamın niyeti on bir ay içinde Isabel'i geri göndermekti, acaba klanın en gizli sırlarını ona söyleyermiydi? Pek mümkün değildi. Ama denemek zorundaydı. Diğer tek seçeneği ise eve dönüp, yenilgiyi ve klanının Mackenzie'lerin elinde viran olmasını kabul etmektir. Diğer bir deyişle, başka seçeneği yoktu.

İhanetini anlarsa Rory'nin ne yapacağını düşünmeye bile cesaret edemiyordu. Bir haine nasıl davranırdı? Öldürülür müydü? Sakat mı bırakılırdı? Hapse mi atılırdı? Hiç sanmıyordu. Başlangıçta Rory o kadar soğuk ve uzakken bile, mizacında insafsızlık görmemişti, şimdi de öyleydi. Kadınlara şiddetten hoşlanan

birine benzemiyordu. Hatta kız kardeşine olan sevgisini gayet açık gösteriyordu, bu onun konumundaki pek çok erkeğin zayıf görünmek korkusuyla yapmak istemeyeceği bir şeydi. Belki de onu affedebilirdi? Acı acı güldü. Highlandliler affetmezdi, sözlüklerinde böyle bir kelime yoktu. Hayır, o gururlu bir erkekti ve Isabel'in yapmayı düşündüğü şey onun gururuna bir hakaret olurdu. Onu asla affetmezdi.

Rory'ye ihanet etme fikrinin ruhunda yarattığı sahipsiz boşluk, Isabel'in sorumluluk ve görev bilincine zarar veriyordu. Bir korkak gibi buradan kaçmak, hiçbir şey olmamış gibi saraya dönmek istiyordu. Maalesef her şekilde sonuç aynı olacaktı. Rory'yi bir daha asla göremeyecekti.

Isabel tüm bunlar bittiğinde aynaya bakabileceğinden şüphe ediyordu, ama başarısızlığının klanına getireceği yıkımı düşünmek de aynı derece de tatsızdı. Planına sadık kalması gerekiyordu.

Rory'yle yakınlaşıp, fikrini değiştirmeliydi. Onun bir MacDonald olduğunu unutmalıydı. Bu gece, tüm gece boyunca beklemek zorunda kalsa da onu beklemeyi düşünüyordu. Başka bir kadınla yatıyor olabilirdi, ama bunun onu durdurmasına izin veremeyecekti. Rory ona karşı tamamen duyarsız değildi.

Isabel de ona kayıtsız değildi. Bu gece yeterince belli olmuştu. Rory'nin dokunuşuna verdiği tepki, korkudan fazlasıydı. Sadece onun yanında otururken bile kızarıyordu. Rory gülümsediğinde, ağzındaki ağzını, gözleri göğüslerinde gezindiğinde, parmağının dokunuşunu ve duyduğu derin özlemi hatırlıyordu. Hayır, Isabel hiç de duyarsız değildi. Sadece ona karşı duyduğu hislerin, yapmak zorunda olduğu şeylere engel olmasına izin veremezdi.

Eylem planını düzenli olarak tahlil etmeliydi. Eğer Peri Bayrağı'nı gerçekten arayacaksa, Rory ile işe başlamak mantıklı görünüyordu. Bir tılsım acil durumlarda ulaşılabilir olmalıydı.

Rory'nin sıklıkla bulunduğu bölgeleri aramalıydı ama bu yerler kazara bir şeyler bulunamayacak kadar gizli tutuluyordu. Oda-sındaki yerler bir şeyler saklamak için uygun görünüyordu. En nihayetinde buranın adı Peri Kulesi'ydi.

Isabel tavana bakarak yatakta uzanıyor, mumun hareketli gölgelerini izliyor, bekliyordu. Bir o yana, bir bu yana dönüyor, rahat etmeye çalışıyordu. Çabalarının nafile olduğunu fark edince, battaniyeyi üstünden attı, kalktı ve pencerenin önüne gitti. Ama içindeki tuhaf huzursuzluğu, ne yumuşak ay ışığı ne de yıldızlı gecenin sükuneti dindirebiliyordu.

Rory'yi tutan neydi? Sanki bilmiyordu. Catriona. Midesi bulandı. Isabel daha kötüsüne niyetlendiğini kabul ediyordu, ama neden bunu bir ihanet olarak görüyordu?

Hüsrana uğramış ve öfkelenmiş şekilde aceleyle terlikleriyle sabahlığını geçirdi. Yapacak hiçbir şey olmadan burada böylece otursun, düşünerek kafayı yiyecekti. Rahatlamalıydı. İyi bir kataba ihtiyacı vardı. Zihnini Dunvegan'dan, Rory'den ve beklerken girdiği zavallı durumdan uzak tutacak bir kitap. Rory ona kütüphanesini kullanabileceğini söylemişti; keşke nerede olduğunu sormayı da akıl edebilseydi ama bulmak zor olmasa gerek.

Isabel üzerindeki kilelere bakıp, kaşlarını çatı. Bu da dayısının aldıklarırandı. Şeffaf, bej rengi ipek onu çıplaklıktan korumak adına pek etkili olmuyordu. Uyumurken giydiği mütevazı geceliğe rağmen, üstündeki sabahlık, içinde hiçbir şey yokmuşçasına bedenini sarıyordu. Kendini daha fazla kapayabilme çabasıyla sabahlığı iki yanından göğsüne doğru çekti ama sorunu daha kötü hale getirmişti.

Odada parmak ucunda yürüyerek, bir an tereddüt etti, Rory'nin Isabel'e kendini teşhir etmemesi konusundaki uyarısı kulaklarında çınlıyordu. Şimdiki haliyle yakalanırsa, utanç verici olurdu. Ama hiçbir şey yapmadan bekleyemezdi, ayrıca Edinburgh'ta

gelenek haline getirdiği keyifli gece okumalarını da özlemişti. Hem, bir saattir sesler epey azaldı diye bahane buldu. Muhakkak Rory hariç herkes yatağındadır diye düşündü.

Ama ya Rory onu yakalarsa?

Onu geceliklerinin içinde ortalıkta dolaşırken görmekten pek memnun olmazdı. İçine bir huzursuzluk doldu. Bu gece Rory'yi o elbiseyle biraz zorlamıştı. Peki ya biraz daha zorlasa ne olurdu? Yapmak istediği bu değil miydi? Planı için. Bu teoriyi sorgularcasına, ensesinde hissettiği ateşli öpücükler ve göğüs ucunda dolanan parmağının hatıraları aklına geldi. Korku ve meraktan ürperdi. Isabel'in ezelden beri tehlikeyi davet etmek gibi bilinmeyen bir eğilimi varmış gibi görünüyordu.

Bilerek kapıya yöneldi, sonra tahta kapıya ellerini koyarak duraksadı, etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için kulaklarını kapıya dayayarak dinledi. Hiçbir şey duymayınca, dikkatle kapıyı açtı.

Odadan çıkarak, kütüphaneyi aramaya başladı. Peri Kulesi'ni daha araştırmadığı için nereden başlayacağını bilemedi. Rory'nin odası üçüncü kattaydı, Alex ve Margaret'in odalarının da ikinci katta olduğunu biliyordu, bu yüzden zeminden başlayıp, yukarı doğru çıkmaya karar verdi. Gölgeden giderek, en alt katlara giden dik ve dolambaçlı merdivenlerdeki uzun yolculuğuna başladı.

Yakalanmaktan korkmasına rağmen, Isabel heyecanlıydı. Tüyleri diken diken olmuştu. Kendini muhteşem şekilde canlı, bir o kadar da duyarlı hissediyordu. Yüzüne kurnaz bir gülümseme yayıldı. Bir gece macerası yaşamayalı uzun zaman olmuştu.

Gecenin bir yarısı karanlık koridorlarda dolaşmak, ona küçük bir kızken ağabeylerinin arkasında sinsice gezindiği günleri hatırlatmıştı. Babası ve dayısı onunla işbirliği yaparken, harika bir casus olduğundan habersizlerdi. Yeterince alıştırma yapmıştı. Strome Kalesi'ndeki odasından kaç kez kaçıp, ağabeylerini gece

yarısı baskınlarında ya da haftanın zaferini kutlamak için kaçak randevularında takip ettiğinin Bessie bile farkında değildi. Daha önceleri, ağabeylerini takip ederken bir iki kez yakalanmıştı, sonunda birkaç günlük acı çekmiş ama daha sonraları oyununa daha çok alışmıştı.

Büyüyüp, tehlikeyi anladıkça, korunma amaçlı yayını da yayına almaya başladı. Edinburgh'tan ayrılmadan önceki son baskınında, Kintail Mackenzie'den inek "ödünç alan", sonra da bir grup Mackenzie kanlı üyesine suçüstü yakalanan ağabeylerini takip etmişti. En küçük ağabeyi, Ian, MacDonald klanının savaşçı birliğindendi. Isabel, bir Mackenzie savaşçısının yayını kaldırıp, tam Ian'ın kalbini hedef alışı korkuyla izlemişti. Hiç düşünmeden ağaçların arasında saklandığı yerden bir ok fırlattı. Her zamanki gibi hedefi tutturdu ve Mackenzie savaşçısını tam iki gözünün ortasından vurdu. O anda midesi bulandı. Okun ete ve kemiğe batarken çıkardığı sesi asla unutamayacaktı.

Ian o kadar şaşırılmıştı ki, onu ölümden kimin kurtardığına bakmak için dönemedi bile. Çok sonraları, ağabeyleri ya da klan üyelerinden hiç kimsenin durumu bilmediğini fark edince, orada birilerinin daha olduğunu anladı.

Kim olduğunu tahmin etmiş olmalıydı ama tek kelime dahi etmedi. Ancak o geceden sonra Isabel, Ian'ın ona karşı tavırlarında ince bir değişiklik fark etti. O günden sonra ona az da olsa saygı göstermeye başladı.

Isabel bu olaydan sonra çok sarsılmıştı. Ağabeylerinin maceralarını takip ederken sadece bir parçası olmak istiyordu: Asla bir adamı öldürmek zorunda olacağını tasarlamamıştı. Çocukça oyunlarının çok yetişkin sonuçlarının olabileceğini tecrübe etmek onu çok olgunlaştırmıştı. Ağabeylerini yalnız bırakacağına yemin etti, ama aynı zamanda kendisi bilmesede, attığı okun Ian'ın hayatını kurtarmasından gurur duymadan da edemedi.

Merdiven boşluğundan çıkarak, aşağı katın yarı aydınlık koridorlarından geçti, dikkatle kapıları açtı, bir şey bulamadı, kule-
nin tanıdık girişine doğru ilerledi.

Kraliçenin özel odaları kadar güzel, çok büyüleyici bir yerdi. Daha söndürülmemiş meşaleler demir şamdanlarda duvarlarda dizili duruyordu. Güzelliklerinden anlaşıldığı kadarıyla Flaman kökenli karışık desenli duvar halıları, kalın sıvalı altın rengin-
deki duvarlara asılı duruyordu. Birçok sahneyi ünlü Fransız şarkılarından tanıyordu. Büyük savaşların sahnesi. Büyük aşkların sahnesi. Yerdeki hasırlara işlenmiş taze otlar, yüzyıllar önce haclı seferine katılan bir atanın Kutsal Topraklardan getirdiği renkli halılarla örtülmüştü. İnce yontulmuş ahşap sandalyeler, zümrüt rengi kadife yastıklarla bezenerek şöminenin önünde küçük bir oturma alanı oluşturmuştu. Isabel yukarı katlardaki arayışına başlamadan önce biraz ısınma düşüncesiyle ateşe yaklaştı.

Artık yalnız olmadığını fark etmesi bir dakikasını aldı.

“Burada ne yapıyorsun?”

Rory’nin sesi sessiz gecede bir tokat gibi yankılandı. Ateşe rağmen, ensesindeki tüyler ürperdi. Sesinden Isabel bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı. Hem de hiç yolunda gitmiyordu. Dikkatle döndü, bakışları sert duruşu ve vahşi, boyun eğmez çenesine takıldı. Meşalelerin ateşleri hrpani yakışıklı yüzünde gölgeler oluşturuyordu. Isabel’in göğsü sıkıştı. Rory bir yabancı gibi görünüyordu. Bir zamanlar korktuğu merhametsiz savaşçı gibi. İçinde uyarı zilleri çaldı.

Rory’nin içini rahatlatmak için yüzüne baktı. Çekingen gülümsemesi, selamlama girişimi sallandı ve kayboldu. Gözleri safir kadar sertti, Isabel’in kanı dondu. Bilinçsizce alıştığı güvenli ve rahat ortam yok oldu. Katı ve kararlı hali, yerini iligine kadar işleyen bir hiddete bırakmıştı. Bu hiddetin daha öncekinden farklı olarak arzuyla bir alakası yoktu. Isabel’in üstündekilere ya da üstündekilerin yetersizliğine bile bakmıyordu.

Isabel’in kalbi yerinden fırlayacak gibiydi: *Aman Tanrım, ihanetini anlamış mıydı?*

Şüphe en zayıf anında sokacak zehirli bir yılan gibi içinde dolaşıyordu.

Mantıklı olmayan çok şey vardı. Gecenin bir yarısında kulede gizlice dolaşması da bardağı taşıran son damla olmuştu.

Isabel’i izlerken algılamada zorlandığı şeyleri düşünerek odasına dönmüştü. Bir taraftan yeni klanında kendine yer bulmaya çalışan, kibar, masum ve kırılğan genç bir bayan vardı. Ama diğer yandan Sleat’le olan bağlantısı da düşünülünce, hareketleri çok şüphe çekiciydi. Nişan döneminden sonra onu ailesine geri göndereceğini söylemesine rağmen, açık seçik bir kıyafetle onu tahrik etmeye çalışmıştı. Onu elbisesiyle baştan çıkarmaya çalışmasının dayısıyla ve burada olma sebebiyle bir alakası olabilir miydi? Sleat’in bu nişanla başka bir amacının daha olduğundan emindi, ama Isabel’in bunun bir parçası olup olmadığını bilemiyordu.

Peri Bayrağı ile ilgili hikaye başladığında yüzünün solduğunu fark etmişti, hatta tüm gece huzursuz olduğu belliydi. Ama odasına çıkıp, onu orada görmeyince içini yiyen şüpheler alevlendi. Mutfaktaki tuhaf tavırlarını daha unutmamıştı. Sonra da onu aramaya gittiğinde, Isabel’i kalenin koridorlarında dolaşp, bir şey arar gibi kapıları açarken görünce şüpheleri derinleşti. Şimdi ise, yalnızca ona değil, görüldüğünden farklı olmadığına inanmak istediği için kendine de çok kızgındı.

Isabel ürkek tavırlarla karşısında duruyordu, arkasındaki ateş saçında bir hale oluşturuyordu. Rory’ye tehlike sezmiş bir geyik yavrusu gibi bitkin bir halde baktı. Rory bir adım daha yaklaştı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye tekrar etti. Isabel sesine ürperdi. Ama korku Rory’nin dikkatini dağıtmayacaktı. Gazabına

tanık olsa iyi olurdu. İhanetin sonuçlarını bilmeliydi. Bu sefer bahanelere kanmayacaktı, Rory'nin de cevapları vardı. Bu ilk değildi. Isabel daha önce de tuhaf davranmış ve bakmaması gereken yerlere bakmıştı.

"Uyuyamadım," diye açıklama yaptı gergin bir ses tonuyla. "Ben de bahsettiğin kütüphaneyi arıyordum; okuyabileceğim bir kitap bulurum belki diye düşündüm."

"Deidre'den istemeliydin. Ya da benim gelmemi beklemeliydin."

"Geç olduğu için onu uyandırmak istemedim." Karşı koyar gibi bir ifadeyle çenesini kaldırdı. "Senin de geleceğinden emin değildim."

Makul bir açıklamaydı, ama ona inanabilir miydi? Yalan söylediğine dair işaret arayarak bakışlarıyla yüzünü taradı. Ama gözlerini indirdiğinde, vücudu dikkat kesildi. Kasları gerildi, boğazında nabzını hissetti. Rory onun gizlice koridorlarda dolmasına o kadar odaklanmıştı ki, ne giydiğini fark etmemişti. Ya da giyinmediğini. *Aman Tanrım, her şeyi görebiliyordu.*

Arkadan ışık vurunca, bedeninin kıvrımları ve hatları o kadar netleşiyordu ki, önünde çıplak da dursa bir şey fark etmezdi. Göğüslerinin sıklığını görebiliyordu. Kadife gibi yumuşak teninin kremi mükemmelliğini... Zarif inciler kadar küçük, sıkı göğüs uçlarının soğuktan dikleştiğini... Belinin inceliğini ve kalçalarının zarif kıvrımını...

Gözleri aç inişini durdurdu. Daha aşağıya bakmaya cesaret edemiyordu, yoksa ona orada sahip olacaktı. Bacaklarının birleştiği enfes açığı bakamıyordu. Bir adım geriledi, vücudu şehvetten o kadar gerilmişti ki, patlayabilirdi. Alnında ter damlacıkları birikti. Isabel'e vücudunun verdiği tepki çok güçlüydü, bir an öfkesini unuttu.

Ama sonra tüm gücüyle öfkesi geri döndü. *Tanrı biliyor, onu uyarmıştım.* "Odandan neden bu şekilde çıktın?" Eliyle sert bir

işaret yaptı. "Sana daha önce söylediklerimi dinlemedin mi?" *Ona ne yaptığının farkında değil miydi?*

Belki de farkındaydı.

İçgüdüsel olarak sabahlığını çekiştirdi. Rory neredeyse inleyecekti. Kumaş sıkı ve dolgun göğüslerinde iyice gerilmişti. Göğüs uçlarının tatlı goncaları onunla dalga geçer gibiydi. Eteğinin altında şehvetinin gücü yükseldi.

"Duydum, ama be-ben kimseyle karşılaşabileceğimi düşünmemiştim," diye kekeledi. "Bana kütüphaneyi gösterebilirsen, odama dönerim."

"Kimseyi görmeyi beklemedin mi? Anlamıyor musun," sesi titredi, "*ben* herhangi biri olabilirdim." Adamlarından herhangi birisi de onun çıplaklığını, onun gibi görebilirdi. Bu düşünce bile onu neredeyse çıldırtıyordu.

Yine onu baştan çıkarmaya mı çalışıyordu? Onu özlemekten çıldırtmaya? Rory içinde savaşıyor karmaşık duygularla boğuşuyordu. Öfke ve içinde dolaşan şüphe sesini bir bıçak gibi keskinleştirdi. "Neden seni kalemin karanlık koridorlarında bir şey ararken buluyorum? Ne arıyorsun?"

Isabel'in gözleri panik içinde büyüdü. Açıklamaya çalıştı. "Beni yanlış anlıyorsun, Rory. Ben sadece kitap arıyorum. Kütüphanenin nerede olduğunu bilmiyordum. Geç oldu ve sessizlik çökmüştü. Herkesin yatağına gittiğini düşündüm."

Rory kollarını tutmak için etrafını dolandı. Kollarını, sesi sertleştikçe daha da sıktı. "Nasıl bir oyun oynuyorsun sen, Isabel? Lanet olası elbise yetmedi mi?"

"Yanlış anlıyorsun. Ben kesinlikle seni aramıyordum." Sesi neredeyse fısıltıya dönüşmüştü. "Beni istemediğini yeterince açık söyledin."

Yanlış bir şey söylemişti. O da bir erkekti ve onu birçok kez kıskırtmıştı. Güzelliğiyle onu büyülemiş, teşvik edici bir şekilde

giyinmiş, şımarık imalarda bulunmuş ve baştan çıkararak gülümsemişti. Yumuşak poposunu, kaya kadar sert penisine dayamıştı. Gözleriyle onun kayıtsızlığını aşmıştı. Isabel onun nişanlısıydı. Ona sahip olsa kim kızabilirdi ki? Kimse. Bu beklenen bir şeydi. Isabel ona aitti, bir yıllığına.

Kendini tutması içinde patlamıştı. Onu istemiyordu. Onu daha önce bir kadını istediğinden çok daha fazla arzuluyordu. Daha önce bayanlara hissettiği dikkatli yaklaşım bu sefer yoktu. Mesafe yoktu. Kontrol yoktu. Tam şu anda, vücudu içinde tutamayacağı bir ateşle dolmuştu.

Onu kucığına çekti, ellerini kalçalarına indirerek, sıkıca göğsüne ve kasıklarına bastırdı. Onu kucığında kaldırırken, poposunun sıkı kıvrımlarını avuçlayarak, vücudunun yumuşak sıcaklığının tadını çıkardı. Kalbi arzuyla atıyordu. "Yanılıyorsun, Isabel. Seni istiyorum." Sesi kalınlaştı. "Seni ne kadar istediğimi hissedemiyor musun?"

Isabel'in gözleri büyüdü.

"Bunu mu istiyordun, Isabel? Sana dokunmamı mı istiyordun?" Bir elini göğsünü avuçlamak için kaldırdı, başparmağıyla sert ucunu okşadı, Isabel hayret dolu zevkle dolduğunda gülümsedi. Başını, Isabel'in boyun kıvrımına eğerek, burnunu lavanta kokulu ipeksi saçlarının arasına soktu. Öpücükleri kulağına ulaşıncaya kadar, ağzı ensesinde ve boynunda dolaştı. Yumuşak kulak memesini dişlerinin arasında çekince, titrediğini hissetti. "Sana yalnızca dokunmak istemiyorum, her yerini tatmak istiyorum." Kelimelerinin şehvetli vaatleriyle sesinin yumuşak tınısı daha vurgulu bir hale geldi. Dilini okşayan bir fısıltıyla gezdiriyordu.

Isabel'in kalbinin hızlı atışlarını göğsünde hissetti. Daha fazla dayanamayarak, başını indirerek, dudaklarını dudaklarına götürdü. Bu kez, onu ilk gördüğünden bu yana içinde biriken tüm tutkuyla onu öptü. Onu öpmek, dokunmak ve ona sahip olmak için

tahrik olduğu tüm zamanların tutkusuyula. Ağzı daha fazlasını talep ederek, Isabel'inkine yaklaştı. Tadını çıkararak. Hırsıla.

Isabel'in verdiği karşılığın masumiyeti karşısında neredeyse dizlerinin üzerine çöküp kalacaktı.

Nabızı hızlandı, kan neredeyse kulaklarına çıkıyordu. Rory yetinemediyordu. Onu inkar edilemez bir telaşla öpüyordu. Ustaca dudaklarını aralayarak, dilini ağzına soktu. Isabel'in bala benze-yen tadı daha fazlasını istemesini sağlıyordu. *Tanrım, çok lezzetli.* Öpücük daha derin, daha ateşli, daha acı verici oldu. Ağzının tatlı kuytularına girdi, dili dilini sarıncaya kadar dolandı.

Rory, Isabel'in şehvetli cevabının yoğunluğuna şaşırarak inledi. Onu kendine daha fazla çekti. Memeleri göğsüne dayanıyor, aralardaki sıcaklıkla üstlerindeki ince kıyafetler eriyordu. İçine girerken sıkı göğüs uçlarını, çıplak teninde hissetmek için kıvranıyordu.

Bu kadar öpücük yeterdi. Onu görmek, ona dokunmak, kendine yaptığı gibi onu arzudan çıldırtmak istiyordu. Sabahlığının yumuşak ipeğinden ellerini kaydırarak, çekti. Boynundaki ipek bağları açtıktan sonra, kombinezonunu açtı.

Rory nefesini tuttu. Hayalinden bile güzeldi. Göğüsleri muhteşemdi, dik, dolgun ve günahkar derecede cömertti. Onu avuçlayıp, nasırlı avuçlarıyla sardı. Teni en güzel mermerden daha zarif, hoş bir pembeydi. Göz göze geldiler. Parmakları kadifemsi tende dolaşırken şaşkın bakışını gördü, sertleşmiş uçları parmakları arasına alıp, hafifçe sıkarken gözlerinin tutkuyla doluşunu izledi. Göğüs uçları dikleşip, ağız sulandırıcı kırmızı bir renk aldı. Tanrım, onu tadacaktı.

Isabel'in sırtı yay gibi kıvrıldı, Rory göğüslerini daha sıkı tuttu.

Isabel'in karşılığı onu bayıltacaktı. Saf şehvetin gücü aklını başından almış ve arzu geri dönülemez gerçekliğe inerken, onu demir bir pençe gibi yakalamıştı.

Isabel sanki vücudu kendine ait değilmiş gibi hissediyordu. Rory

ona tamamen hakimdi. Güçsüzdü. Tükenmişti. Tanımadığı duygular dalga dalga üstüne gelmişti. Ağzının tadını ilk almasından, dilinin arzu dolu dolanmasına kadar her an vücudu usta dokunuşlarıyla irkilmisti.

Rory'nin göğsünü avuçlayan elinin kavurucu sıcaklığına başlangıçta duyduğu şaşkınlık yerini meraka bırakmıştı. Parmakları Isabel'in sertliğine hafifçe sürünüp, göğsünün dolgunluğu avucunun içindeyken nefesini tutmak için çabaladı.

Ama hassas göğüs ucuna dudakları kaydığında, kaybolmuştu. Kalbinde ani ve keskin bir ağrı hissetti. Bu büyüleyici uyarı halinin güzelliğini gölgelemek istemeyerek hareket etmeye korktu. Bu uyarı göğsünden başlayıp, bacaklarının arasına giden bir ateş olmuş yanıyordu, bacaklarının canlı olduğunu hissettiren bir ateş, bakir uykusunu titreten, çılgın bir canlılık. Ne istediğini bilen canlı ve umutlu bir çılgınlık. Rory diliyle sert göğsünün ucunda dolanarak, emdi, içindeki baraj patlayıncaya kadar ısırdı. Isı tüm vücudunda dolanıp, bacaklarının arasına kaydı. Hiçbir şeyin bu kadar muhteşem bir his olacağını düşünmemişti. Bu kadar doğru.

Bacakları titredi. Destek almak için geniş omuzlarını kavradı. Rory onu daha sert emdi, Isabel'in sırtı yay gibi kıvrıldı, kalçaları onun sıcaklığına kaydı. Rory'nin istekleri daha da çılgın bir hal aldı.

Isabel'i sıkıca tutup, arzusunun kanıtını ona tuttuğunda yaşadığı hayret, bilinçsiz bir ihtiyaca dönüştü. Onu sert ve sıkı haliyle bacaklarının arasında istiyordu, uyarılmışlığının gücünü hissetmek istiyordu. Rory'nin de onu, en az onun kadar istediğini bilmeyi arzuluyordu. Kalçası ona kaydı. Rory inlediğinde, zevk, içinde kaynayan bir lav gibi yayıldı.

Rory de şimdi onu destekliyordu. Isabel'in elleri, granit kadar sert kaslı kolları ve omuzlarında geziniyordu. Onu hissetmek, güçlü vücudundan kuvvet almak istiyordu. Kasları Isabel'in parmaklarının ucunda gerildi, erkeksi bir hırıltıyla daha sıkı tutmaya

başladı. Tanrım, Rory inanılmazdı. Kendine neler olduğunu bilmiyordu. Bu garip güçsüzlük hissi. Tek düşünebildiği Rory idi. Ateşli ve sıcak, etrafını sararken.

Elini bacağında, kombinezonunun altında, kalçasına doğru kayarken hissetti. Isabel dondu. Şehvet bacaklarının arasına dolarken daha ateşli, daha ıslak bir hale geldi. Aklı allak bullaktı. Bilincinin derinliklerinde bir belirsizlik takılıp kalmıştı.

Rory yapmazdı.

Yapardı.

Göğsünü son kez çekerek, Rory parmağını ona kaydırırken yüzünü izlemek için kafasını kaldırdı. Boğazının derinliklerinden ufak bir ses çıktı. Bu cinsel temasa şaşkınlıktan gözleri kocaman açıldı. Vücudunun arzuları, zihninin bildiklerini geçerken karmakarışık hissetti. Çok fazlaydı, çok da hızlı. Görevine rağmen, ne de olsa o el değmemişti. Hiçbir zaman öpülmemiş bir kadındı. Bir an masumiyeti araya girdi. Rory'nin bileğini kavradı. Vücudu karmaşık bir acıyla kıvrandı. *Lütfen*, diye düşündü. Lütfen dur, yoksa lütfen devam et? Bilmiyordu. Hep istediği buydu, gecelikler giyerek onu baştan çıkarmak, ama neden bu kadar kararsız hissediyordu?

Sesli düşünmüş olacak ki, kısa birleşme anları gölgelenerek, başladığı gibi ani bitti. Rory tutkuyla dolu parlak mavi gözlerini ona dikerek kafasını kaldırdı, aniden onu bıraktı.

Lütfen devam et, dedi içinden. Ama artık çok geçti.

Geriye doğru sendeledi. Bacakları yeni doğmuş bir tay kadar güçsüzdü. Elini ağzına götürdü, dudakları muhakkak Rory'nin dudaklarının baskısından kızarmıştı. Ne olduğunu anlayamadığı bir şey için karşı konulamaz bir özlem duyuyordu ve onun güçlü kollarına geri dönmeyi her şeyden çok istiyordu.

"Bu hiç olmamalıydı." Rory'nin nefesi yorgun ve sesi sertti.

Etkilenmemiş değildi. Isabel dikkatle ona doğru bir adım atıp,

ellerini göğsüne koyarak kendisini ona sundu. "Ama oldu."

"Bir daha tekrarlanmayacak talihsiz bir olaydı." Bu kez isteyerek Isabel'in ellerini çekerken Rory'nin sesinde azim vardı.

Beni istemiyor. Reddedilmek açık bir yara gibi zonkladı. "Yanlış bir şey mi yaptım? Seni memnun edemedim mi?"

Isabel'in dağılmış geceliğine uzun bir bakış attı. Nasıl göründüğünün farkına varan Isabel, sabahlığının iplerini bağladı. Rory'nin çelik gibi bakışları tekrar ona döndüğünde, başka bir şey hissetti. Utanç. Verdiği karşılıktan, izin verdiği cinsel yakınlıktan ve dokunuşuna bu kadar çabuk ve tamamen teslim olmaktan, ağzından kaçan zevk çılgınlıklarından utandı. Bir fahişe gibi inlemiş ve onu kavramıştı. Onu geri göndermeyi düşündüğünü bildiği halde.

Gözleri yere eğildi. Vücudunun ihanetinden dolayı küçük düşmüştü. Bir daha yüzüne bakıp, ona yaptıklarını düşünmemesi imkansızdı. Ağzının göğüslerine nasıl zevk verdiğini, parmaklarının nasıl her teline dokunduğunu.

Rory yüzünü inceledi. "Beni gayet iyi memnun ettin. Her erkeği edeceğin gibi. Sen zevk için yaratılmış vücudunla, çok güzel bir kadınsın." Sırtına kamçı indi. Sözleri onda asla kapanmayacak yaralar açmıştı. Rory sadece yüzünü görebiliyordu. Az önce yaşadıkları şeyin özel olduğunu düşünmüştü. "Her erkeğin bir dayanma noktası vardır. Buradan gittiğinde el değmemiş olmak istiyorsan, tehlikeli oyununu bırakmalısın."

Isabel yutkundu, gözlerini sorgulayarak açtı.

Rory içini görebiliyormuş gibi bir bakış attı. Isabel'in kalbi tekledi. "Ben oyun oynanacak bir adam değilim, Isabel. Bunu akıldan çıkarmasan iyi edersin." Geceliğine son bir kez bakarak duraksadı. "Kendi iyiliğin için, sadece kitap aradığımı umuyorum."

Topukları üzerinde dönerek onu ateşin çıttırtısıyla yalnız bıraktı. Isabel korkudan mı, ihtiyaçtan mı bilinmez, titredi.

BÖLÜM 10

Rory o gece odalarına dönmedi ve ilk defa yokluğu Isabel'i rahatsız etmedi. Isabel karşısına çıkıp çıkamayacağını bilmiyordu. Duyguları hâlâ oturmamıştı.

Çocukluğunda da sık sık yaptığı gibi, yorgunluk acısını alt edene kadar, karanlıkta saatlerce ağladı. Uyumuş olmalıydı ama ne kadar uyuduğunu bilmiyordu. Uyandığında da reddedilmenin sızısı hâlâ azalmamıştı. Kalkmaya gönülsüzce, yatağında uzandı. Kalkarsa kendi yarattığı pislikle yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Isabel şehveti başka bir şeyle karıştırmıştı. Daha derin bir bağlantıyla. Rory'nin kucağındaki sığınakta, daha önce hiç yaşamadığı bir aidiyet ve güven hissetti. Rory MacLeod gibi birinin onu umursadığına, ateşli bir an için olsa bile aptal gibi inanmıştı. Ailesine kendisini kanıtlamak için sonunu düşünmeden hayatı boyunca uğraşmıştı. En yakınındaki insanlar onu umursamıyorken, neden onun umurunda olsundu ki?

MacLeod onu arzulamıştı, hepsi bu kadardı.

Onun arzusunu hissetmişti. Arzusunun sertliğini vücudunda hissetmişti. Rory onu istemişti.

Ama ona güvenmediği açıktı. Sebebi de yok değildi. Suç, bincine batıyordu. Geçen gece onu isteyerek baştan çıkarmayı tasarlammamış olsa da, baştan çıkarma planının bir parçasıydı. Ona baskı yapmak istemişti, o etrafta üzerindeki pek az kıyafetle ortalıkta dolanırken Rory ile karşılaşabileceğini biliyordu. Tehlikeyle flört etmiş ve yanmıştı. Isabel'i sorgulamakta ve suçlamalar yö-

nelmekte sonuna kadar haklıydı. Onun hakkında düşü düklerini ve hatta daha fazlasını hak ediyordu.

Durumun dehşetini yeni yeni fark etmeye başlamıştı. Ne yapması gerektiğini biliyordu ama dikkatini çekmek için vücudunu yem olarak kullanmanın ne kadar soğuk ve hesaplama isteyen bir his olacağını hiç düşünmemişti. Kendi çıkarları için kullanmak için tutkudan faydalanmak. Kendinden bir an tiksindi.

Rory'nin sözlerini hatırladı. Rory sadece ona sunulmuştu. Isabel korkudan sindi. Ne kadar arzuladığını çok mu belli etmişti? Eğer ona uygunsuz bir karşılık vermişse, bu sadece içinden geldiği gibi davrandığındandı. Safça. Utanç yanaklarını yaktı. Kafasını yastığın altına gömüp, hâlâ canlı hatıralardan saklanmak istedi.

Ama Rory şüphesinde yanılıyordu. Geçen gece rol yapmıştı. Karşılığını kendini zorlamadan vermişti. Asla böyle duyguları olabileceğini düşünmemişti. Bu duyguların derinliği onu ürkütüyordu, çünkü Rory'ye karşı ne kadar hassas olduğunun kanıtıydılar. Hem de kafasını kaybetmenin ne kadar kolay olduğunu gösteriyorlardı.

Isabel ani bir pişmanlık duygusu hissetti. Eğer durum farklı olsaydı... kafasını salladı. Durum farklı değildi. Yapması gereken bir görevi vardı ve şimdi farkına varmıştı ki bir bedel ödemededen yapılamazdı. Yıl sona erdiğinde, buradan sağ salim çıkıp gidemeyecekti.

İçini kemiren başka bir şey vardı. Isabel, Rory'yi kendinden uzak tutan şeyin yalnızca şüpheden ya da bilinçsiz yalvarışından ibaret olmadığını biliyordu. Onu uzakta tutan şey onuruydu. Onu göndereceğini bilerek, bekaretini almamıştı.

Isabel battaniyeleri fırlatıp, kendini toparladı. Sorunlarından kaçmanın ona bir yararı olmayacaktı. Aralarındaki havayı dağıtması gerekiyordu. Aniden Rory'nin onun hakkında kötü düşün-

memesi çok önemli bir şey haline geldi. Geçen gece yalnızca kütüphaneyi bulmaya çalıştığını bilmesini istiyordu. Isabel'in de biraz dürüst olmasının vakti gelmişti. Hâlâ yapması gereken bir iş vardı ama artık başarılı olmak için vücudunu kullanabileceğinden emin değildi.

Başka bir yolu olmalıydı.

Rory uykusuz gecenin izlerini yüzünden silebilmek için odalarına döndüğünde, Isabel çoktan kahvaltı yapmak üzere gitmişti. Geçen gece, hâlâ bedeni şehvetle yanarken, odalarına dönmek için kendine güvenememişti. Odaya çıkmak yerine, bir şişe eşliğinde kütüphanedeki ateşin önünde rahatsız bir gece geçirmişti. Ama dudaklarını yakan bal tadını güçlü bir içecek bile geçirememişti.

Onu ortalıkta gizlice dolaşırken görmenin öfkesiyle, hükümlerinin gölgelenmesine müsaade etmişti ama o incecik gecelik Rory'yi fazla zorlamıştı. Yine de onu hiç öpmemeliydi. Isabel onu öyle bir düğümlemişti ki, kendine neler olduğunu anlayamıyordu. Bir de Isabel'in karşılık vermesi onu yarı çılgın bir hale getirmişti. Dilinin tatlı hissi. Kalçalarının baştan çıkarıcı hareketleri. Dolgun göğüslerini öptüğünde sırtının yay gibi gerilişi. Hele bir de bacaklarının arasındaki ıslaklık, onu çıldırtmıştı.

Nişanı bozmak ve Sleat'i yok etmesine faydası olacak bir ittifak yapmak gibi klanına karşı bir görevi vardı. Bakire bir kızla beraber olmak, Sleat'ten alacağı intikamın bir parçası değildi. Ya da onu hamile bırakmak. Her ne kadar paylaşabilecekleri başka zevkler olduğunu ilse de, dün gece öğrenmişti ki tadına bakmak yeterli değildi. Kendine hakim olabileceğine inanmıyordu. Isabel masumca yalvarıp, onu kendine getirmeseydi, ne yapardı? Emin olamıyordu.

Odasındaki pencerenin önünde dikilmiş, ufukta güneşin yük-

selişini seyredirken Rory kendini tanıyamıyordu. Temel içgüdülerini kontrol edemeyeceği hiç aklına gelmemişti. Ya da klanına karşı görevini yerine getirip getiremeyeceği. Hiçbir zaman reis olarak rolünü sorgulamamıştı.

Ama Isabel'i kollarına aldığı anda, dudaklarını dudaklarına götürdüğünde, dağınık saçlarının ipeksi gürlüğünde parmaklarını gezdirdiğinde ve tatlı kokusu onu baştan çıkardığında, tüm bunları yapmıştı.

O an, kucaklaşmalarının ateşiyle, Isabel'i intikamdan daha çok istemişti. Isabel'in narin baldırlarının arasında tadacağı zevk anı için her şeyi yok sayabilirdi, eteğini açtığı hızla tüm mirasını fırlatıp atabilirdi. Babası Tormod'dan, ağabeyi William'a geçen onurlu mirası. Asla Rory için planlanmamış ama ağabeyi ve genç yeğeni John'un zamansız ölümleriyle ona kalmış olan mirası.

Bir klanın refahı, reisinin gücüne bağlıydı. Klan mutlak sadakatinin karşılığında, reisinin korumasını ve bakımını beklerdi. Reis savaşta lider, toprağın sahibi, tam yetkiyle hakim ve jüriydi. Sözüne sadık kalmayan onursuz bir reis, klanını başarısız kılardı.

Rory'nin MacLeod Reisi olarak aldığı miras, klanına karşı her şeyin üstünde bir görevdi. Görev, özel arzulardan üstündü. MacDonald'lar, MacLeod'ları utandırmıştı ve klanın onurunu geri kazanmalıydı. Kafasını tiksintiyle salladı. Isabel'in bilinçsizce yalvarıp, ona sorumluluklarını hatırlatana kadar neredeyse tüm bunları unutmuştu.

Ama Isabel ateşle oynuyordu. Rory tekrar baştan çıkarmaya çalışmaması için, onu uyarmıştı. Isabel'e ve onun tuzağına bu kadar kolay düşüp, gözlerinin bu kadar kolay kör olduğu için kendine kızgındı. Isabel'in yüzündeki ifade bir işaretse, sözleri sebebini de bulmuştu.

Rory'nin onu reddetmesi, Isabel'i üzmüştü. Isabel, Rory'ye

sanki kalbine ok fırlatmış bir avcıymışçasına baktı. Isabel'in ısırtılabı gerçektir.

Pencerenin soğuk ve sert taş denizliğine ellerini dayadı. Genelde deniz ona az da olsa huzur verirdi ama bugün onu terk etmişti.

Ozanların güzel hikayelerinden etkilenen küçük bir çocukken, denizkızlarının – *Maighdean na Tuinne* – parlak pullu kuyruklarıyla onu güneşte ısıldayan denize çağırdıklarını hayal ederdi. Elbette artık o gördüklerinin denizkızı değil, ayı balıkları olduklarının farkındaydı. Sorumlulukları tükenmeden ne kadar zaman önce umursamaz bir çocuk olduğunu hatırlayamıyordu bile.

Bir balıkçıl kusursuz bir kavisle, ağzında bir balıkla dalıp çıkıyordu. Rory, yakında günlerin kısalcaklarını ve muhteşem renklerin gri sis ve sağanak yağmurların arkasında kalacağını bildiğinden, gözlerinin önündeki doğa harikasının tadını çıkardı. Yazın gönülsüz tarafı onu çağırıyordu, hâlâ güneşli bir günün serin esintisini boynunda hissediyordu.

Mükemmel bir ritimle kabarıp, yükselen dalgaların huzurlu hareketlerini izlerken bile acıyla dolu parlak menekşe gözlerden kendini kurtaramıyordu.

Acaba gerçekten sadece kitap mı arıyordu? Ona ne kadar inanmak istediğine inanamıyordu. Belki de Isabel şüphelenilmeyi hak ediyordu.

Tıraş olmamış çenesini düşünceli bir tavırla sıvazladı. Hiçbir zaman bilgili bir eş düşünmemişti ama yine de fikir hoşuna gitmişti. Kesin bir metanet vaat ediyordu. Klanında üniversite eğitimi görme fırsatını yakalamış tek kişi kendisiydi. Okumak bir tutkuydu ve iyi bir kadının tutkusundan başka onun tek kaçıyordu. Rory kütüphanesinin büyüklüğünden gurur duyuyordu ve ne zaman bir yere seyahat etse yeni bir şeyler getiriyordu. Isabel beklediğinden daha derindi.

Pencereden uzaklaşarak, odanın öte yanındaki lavaboya yürüdü. Soğuk su yüzündeki yorgunluğu silerek, tenine çarptı. Hızla ve düşünmeden üstünü giyindi, yıllardır alışık olduğundan eteğin karmaşık sargısı zamanını almıyordu.

O zaman Isabel'e bir kitap götürebilirdi. Birkaç yıl önce Londra'ya yaptığı son gezide, Edmund Spenser'in yeni yayınlanan epik şiir kitabını, *The Faerie Queene*'i satın almıştı. Kral Arthur ve muhteşem peri kraliçesi hakkında Virgil üslubuyla yazılmış, Kraliçe Elizabeth'e açık gönderme yapan bir romandı. Bu kitap en sevdiklerindendi ve bir şekilde Isabel'in de çok seveceğinden emindi. Ona Isabel'i hatırlatıyordu:

Melek yüzü,

Cennetin güzel gözleri gibi, parlıyor,

Karanlıkta bir güneş gibi doğuyor;

Hiçbir ölümlü göz böyle cennet zarafeti taşıyor.

Saçlarını el çabukluğuyla toplayarak, giyinmeyi bitirip, kütüphaneye gitti. Bunu bir an önce halletse iyi olurdu. Dün gece yaşananlar unutulmalıydı.

Dalga geçer gibi, Rory'yi ararken Isabel dün gece bulmaya çalıştığı kütüphaneyi Peri Kulesi'nin ikinci katında buldu. Oda küçük ama büyüleyiciydi. Deri kapaklı kitaplar duvar halılarıyla süslü duvarlardaki raflarda dizilmişti, geniş pencerelerden doğal ışık geliyordu ve büyük, cilalı bir ahşap masanın etrafında rahat sandalyeler duruyordu.

Bir çocuktan daha büyük görünmeyen Margaret, geniş masada oturmuş, Isabel'in kapıda durduğunu fark etmediğine göre önemli bir şeylere dalmıştı. Isabel, Margaret'in düşüncelere dalmış, kalemin tüyünü sürekli şakaklarına dokundurmasını gülerek izledi. Kayıtları incelerken burnunu kırıştırıyor ve dudaklarını aklı karışmış bir ifadeyle eğiyordu.

"Umarım, seni rahatsız etmiyorumdur," dedi Isabel.

Margaret, düzgün uzun bir örgüyle toplanmış saçlı, parlak sarışın başını kaldırdı. Siyah bant yüzünün çoğunu kaplıyordu ama selamlarkenki tedirgin gülümsemesini saklayamıyordu. "Günaydın, Isabel. Bu ne hoş sürpriz. Doğruyu söylemek gerekirse beni bu hesaplardan uzaklaştıracak her teklife de açığım." Belirgin bir hoşnutlukla masadan uzaklaştı. "Bu sayıları algılayabilme-ye çalışmaktan başım ağrıdı. Kabul etmeliyim ki, eski başkaha-ya Geoffrey'den bana kalan en yorucu ve zor iş bu. Hâlâ yerine birisini bulamadık ve bu hesapları yapmayı da bana bıraktılar. Aziz Mikail Yortusu* da yaklaştığından gelecek yılın hesaplarına başlamadan önce bu senenin hesaplarını kapamam gerekiyor."

Isabel muhasebe defterine bakmak için masanın etrafından dolandı. Margaret'a utanmış ama anlayışlı bir gülümsemeyle döndü. "Umarım çok ileri gittiğimi düşünmezsin ama istersen hesaplarda sana yardımcı olabilirim." Utanarak açıkladı. "Saraydayken bu tarz işlere yeteneğim olduğunu fark etmiştim. Çok kafa yormadan, zihnimden bu toplamaları görebiliyorum. Kraliçe Anne da kimi zaman evin hesaplarına bakmamı isterdi. Doğrusu bana iyilik yapmış olursun. Beni oyalayacak bir şeyler olmasından zevk duyarım."

Margaret sanki Isabel bir anda kanat çıkarmış, başına da hale kondurulmuş gibi baktı. Sırtı, yüzünde Rory'ninki gibi derin gamzeler çıktı. "Ciddi olamazsın. Bu angaryayı mı yapmak istiyorsun? Bu kalede hatırlayabildiğim kadarıyla bir ilk olursun. Hesapları denetlemek için birilerini bulmak hep dert olmuştur. Mübaşir James, sana topraklardan gelen kira ve hayvanlar konusunda yardımcı olabilir, Deidre de bu sene gıda, malzeme ve ziyaretçiler için yapılan harcama konusunda yardımcı olur. Sorun olmayacağına emin misin?"

* Hristiyanlıkta baş meleklerden Mikail'in 29 Eylül'de kutlanan yortusu. (Ç.N.)

"Olmuş bil." Isabel kocaman gülümsedi.

Margaret o kadar heyecanlanmıştı ki, zıplayıp, Isabel'e sarıldı, o an ne yaptığını fark etti. "Af edersin." Yüzü kızardı. "Bir an ne yaptığımı bilemedim."

Isabel bir gülümsemeyle geçiştirdi. "Saçmalama. Hep bir kız kardeş istediğimi sana söylemişim." Margaret'in elini tuttu. "Şimdi bir kız kardeşim var."

Margaret'in yüzü aydınlandı.

Alex kapıdan kafasını uzattı. "Siz ikiniz ne işler çeviriyorsunuz?" diye sordu, sesi ilgi doluydu.

İki kadın da suçlu bir ifadeyle birbirinden uzaklaştı, önce kendine gelen Isabel oldu. "Günaydın, Alex. Margaret'la herkesin hoşuna gidecek bir antlaşma yaptık. İşlerinde ona yardım etmem için bir yol bulduk."

Alex'in yüzündeki şakacı ifade bir anda kayboldu. "İyi misin, kardeşim?" diye sordu merakla. "Son zamanlarda çok mu çalıştın?"

"Dalga geçmeyi bırak, Alex. Ben iyiyim. Yalnızca hiçbir zaman rakamlarla aram iyi olmadı." İçgüdüsel olarak, Margaret Isabel'e yardım etmesi için döndü. Isabel endişesini anladı. Alex ve Rory gibi koca muhteşem adamların ilk güdüsü, korumaktı. Ancak Margaret'a tek kelimeyle kırılabilir bir parça porselenmişçesine aşırı korumacı davranmaları, yorucu olmasının yanı sıra iyileşmesini de güçleştirir bir durum oluştuyordu.

"Hesapları benim tutmama karar verdik," dedi Isabel. Alex şaşkın bir ifadeyle bakınca, açıklamaya başladı. "Tuhaf gördüğünün farkındayım ama Margaret da bu işi yapıyordu ve bir kadının muhasebe yapması yasak olmasa gerek."

"Konu o değil, Isabel." Alex, Margaret'a anlam dolu bir bakış attı. "Bunu ağabeyimizle konuştun mu Margaret?"

Margaret'in suratı asıldı. "Bunu düşünmemiştim, Alex. Elbet-

te haklısın. Rory ile konuşmalıyım. Isabel, üzgünüm ki cömert teklifini düşünmeden kabul ettim. Önce Rory'den izin almalıyım." Margaret duraksadı ve zayıf bir ses tonuyla devam etti. "Bu antlaşmayı onaylayacağını sanmıyorum."

Isabel nedenini biliyordu. Rory hem mali işlerine karışmasından hoşlanmazdı, hem de onu geri gönderme niyetindeyken evin işlerine karışmasını da istemezdi.

Margaret'in aşık sıkıntısını dağıtmak için Alex, "Belki bir süre aramızda sır olarak saklarız. Rory bu aralar çok meşgul, belki ona iletmek için biraz bekleyebiliriz. O zamana kadar da Isabel'in muhasebe defterlerinde sana yardımcı olmaması için bir sebep yok," dedi.

İkisi de Alex'e gülümsedi, ama Isabel hızla odayı geçip, yanına yumuşak, minnettar bir öpücük kondurdu. Alex'in kardeşinin yeni yeni kendine gelen güvenini kaybetmemesi için çabalamasından çok etkilenmişti. Ancak kafasını oynatacağını tahmin edemediğinden, dudakları neredeyse ağzının kenarına geldi.

Rory kütüphaneye girdiğinde, konuşmaların hiçbirini duymamıştı.

Dikkati, Isabel'in dolgun dudaklarının aceleyle kardeşinin ağzının yakınına konduğu görüntüsüne kaymıştı. Donakaldı. Göğsüne bir kurşun yemiş gibi hissetti.

Öfke nöbetinden sıyrılması biraz zaman aldı. Öpücüğün bir şeyler için anlık bir minnettarlık göstergesi olduğu anlaşılıyordu ama etkisi yine de yıkıcıydı. Tepkisinin kuvveti ve derinliği, bilmek istediğinden daha fazlasını anlatıyordu.

Çenesini sıkıp, boğazını temizledi.

Isabel yüzünde öyle bir suçluluk ifadesiyle sıçradı ki, Rory dün gece onun casusluk yaptığından nasıl şüphelendiğini merak etti. Isabel'in duyguları, şimdiki gibi, bir sebep yokken bile yü-

zünden belli oluyordu. Yine de zararlı olsun olmasın, ortalıkta kimseye öpücük dağıtmaması gerekiyordu.

“Umarım sizi rahatsız etmiyordum?” diye sordu tepkisini saklayarak.

“Yok, elbette etmiyorsun,” dedi Isabel telaşla.

“Hayır,” diye onayladı Margaret aynı anda. Birbirlerine baktılar, Rory aralarında sessiz bir iletişim kurmalarını izledi.

Bir şeyler çeviriyorlardı. Alex’e baktığında, kahrolası kardeşi gülümsedi.

Margaret ve Alex’le daha sonra ilgilenirdi ama şimdi Isabel’le konuşması gerekiyordu. Doğrudan kütüphaneye gelmemiştir. Colin yok sayamayacağı bir mektupla yolunu kesmişti.

“Çok meşgul değilseniz, Isabel’le konuşmam gerek.” Rory gönülsüz olduklarını fark etti, ama söylenileni yaptılar. Çıktıklarında, Isabel’in ona tuhaf bakışını gördü.

“Bir şey olmadı,” diye açıkladı Isabel.

“Biliyorum. Ama kocan dışında kimseyi öpmemelisin.”

Isabel kaşını kaldırdı ve cevap vermeye yeltendi, sonra vazgeçti. “Seni arıyordum,” dedi.

“Neden?”

Isabel elini Rory’nin koluna koydu. “Dün gece gerçekten kütüphaneyi aradığımı bilmeni istedim. Başka bir şey yoktu.”

Uzun bir süre birbirlerine baktılar, aralarından bir şey geçti. Rory ona inanıyordu. Ağzının kenarı hafif bir gülümsemeyle kalktı. “Bulmuş gibi görünüyorsun.”

Isabel de ona gülümsedi, Rory o an kalbinin teklediğini hissetti. Isabel, Rory’nin saçını kulağının arkasına atmak için uzandığında ise durduğunu sandı. Isabel’in kimi daha çok şaşırttığından emin değildi. Bu hareketin tuhaf samimiyeti, nefesini kesti.

Isabel’in yanakları yanıyordu. “Önüme çıktı.”

Rory’nin boğazı kalınlaştı. Hayretle bakışlarını kaçırdı. “Bir süre uzakta olacağımı söylemeye geldim.”

Isabel’in yüzündeki kızarıklık soldu. “Ne?”

“Sığırları Port Righ’daki festivale önümüzdeki hafta götürmeyi planlıyordum ama erteleyemiyorum.” Yirmi yıllık olsa da, Port Righ’daki festival her sene daha ünleniyordu ve her sene Ada’nın ötesinden daha fazla ziyaretçi alıyordu. Adalılar da mallarını, özellikle koyun, inek, keten ve peynirlerini satmak ya da takas etmek için yılda iki kez götürüyordu.

“Yakında dönecek misin?”

Rory kafasını salladı. “Festivalden hemen sonra, doğrudan Edinburgh’a geçmem gerek.” Öfkesini gizledi. James’in mektubu ona, tüm Ada reislerinin zahmetli görevi olan “iyi halleri”ni göstermek için Özel Konsey’den önce yılda bir kez Edinburgh’da bulunmaları gerektiğini hatırlatmıştı. James on beş yıl kadar önce görevi üstlendiğinden bu yana, Highland ve Adalar üzerindeki gücünü, doğrudan klan reislerinin yetkisini hedef alan bir dizi yeni kanunla – Genel Kanun – sıkılaştırıyordu. Rory ve diğer Highland reisleri, James’in sınırlamaları karşısında sinirleniyordu. Yüzyıllardır, Highland ve Adalar neredeyse kendi derebeyliklerinde yaşıyordu: Adaların Lordu, Donald Klanı’nın hükmettiği bir Kelt krallığı olarak. Ancak yüzyıl kadar önce Lordluğun yıkılmasından bu yana, büyük ölçüde etkisiz olan merkezi İskoç hükümeti, ihtiyaç üzere, klan reislerinin gücüyle yükselişe geçti. Şimdi de kral bu gücü, klan reislerinin yetkilerini zayıflatarak kaydırmaya çalışıyordu. Sarayda görünmeleri, James’in bu güç kaymasını hatırlatma çabasının başka bir yoluydu.

Öfkesini dile getirmek yerine, yalnızca, “Kral hemen oraya gitmemi istiyor,” dedi.

Isabel’in gözleri parladı, ellerini birleştirdi. “Saraya gidiyor-sun!”

"Maalesef, evet."

"Ama bu muhteşem. Ben de Margaret'a..."

Rory sert bir ifadeyle, "Yalnız gitmek zorundayım," dedi, Isabel'in yüzündeki hüsrânı görebiliyordu.

"Anlıyorum," dedi. Ama anlamamıştı.

"Benim yokluğumda sorumluluk Alex'de olacak."

Isabel hiçbir şey söylemedi. Rory gitmek için döndü, ama bir şeyler onu durdurdu. Dün gecenin anısı vücudunu sarsan duygular gibi, hâlâ zihninde çok canlıydı. Kitabı Isabel'e bırakıyordu ama bir şey daha bilmesi gerekiyordu. Isabel'in çenesini kaldırdı ve gözlerini ona çevirmesini sağladı. "Asla seni istemediğimi düşünme."

Isabel'in bakışları yumuşadı. Rory kendini tutamadı ve Isabel'i kollarına çekip, ona sert ve hızlı bir öpücük verdi. Gerçek bir öpücüktü, Isabel'in Alex'e verdiği gibi değil. Bu ihtirasın öpücüğüydü. Onun Rory'yi hatırlamasını sağlayacak bir öpücük-tü.

En sonunda Isabel'i bıraktığında, arkasına bakmadan gitti. Bunu yapmanın onun için ne kadar zor olduğunu Isabel'in görmesini istemiyordu.

BÖLÜM 11

"Margaret, kış fırtınaları gelmeden bu kalenin duvarların-dan çıkmam lazım, yoksa delireceğim."

Büyük kütüphane masasında, Isabel'in karşısında oturan Margaret, muhasebe defterlerinden kafasını kaldırıp, gülümsedi. Isabel'in tanıştığı çekingen, ürkek yaratıktan pek bir şey kalmamıştı. Bant hariç. Margaret burnunu kırıştırdı.

"Isabel tatlım, Alex'in ne dediğini biliyorsun. Mackenzie'ler saldıırken, ormanda dolaşmak güvenli değil." Gözleri kurnazca parladı. "Tabii eğer rica edersen belki Alex biraz çıkmaya izin verir. Senin dediklerini reddedemiyor."

Isabel, Margaret'in imasına rahatsız bir ifadeyle güldü. Alex açıkça göstermese de, ona baktığında, lacivert gözlerinde kardeş-çe bir ilgiden daha fazlasını görebiliyordu. Isabel, Alex'in ondan hoşlandığından şüpheleniyordu. Onunla yakında konuşmak zorundaydı ama kendi kendine halletmesi için ona zaman vermek istiyordu. bu nahoş fikirlerden silkinerek, Isabel masadan kalkıp, kollarını birleştirdi.

"Pekala, Alex'ten rica edeceğim. Bu duvarları aşmak için ne gerekiyorsa yaparım. Ata binmeyeli çok uzun zaman oldu, unutmuş bile olabilirim. Belki Alex'i ufak bir ava çıkma konusunda ikna edebilirim."

Margaret narin güzelliğinin andırdığı küçük bir çocuk gibi heyecanla ellerini şaklattı. Isabel'den beş yaş kadar büyük olma-sına rağmen çok küçük görünüyordu. "Avlanmayı sevebilirim,

ama..." Suratı asıldı, yaramaz yüzü aniden sevimli çocuksu neşesini kaybetti. "Ama nasıl öğrenebilirim ki, bu..."

Isabel, Margaret'i soğumasından uzaklaştıran bir bakış attı. Dudaklarını sıkıca kenetleyip, şaşkın bir bekleyişle kaşlarını kaldırdı. Margaret mesajı anlayıp, kahkaha attı, mutluluğu aniden geri dönmüştü.

"Pekala, Isabel, biliyorum. Sen o eski usta, Bessie'den daha iyi değilsin. Elbette avlanmayı öğrenmeyi çok isterim. Dene-mekten zarar gelmez."

Isabel ona kocaman sarıldı. Margaret'teki değişiklikler çok hoşuna gidiyordu. Yarasından duyduğu utanç neredeyse yok olmuştı. Değişim o kadar büyüktü ki, evde çalışan hizmetkarlar bile Isabel'e bu farklılık hakkında yorum yapmışlardı. Son birkaç haftadır cana yakınlıkları gözle görülür halde arttığından anlaşıyordu ki, bu gelişme için ona hakkını veriyorlardı. Isabel'in Margaret'i da ilgilendiren bir planı vardı, ama daha zaman isterdi. "Asla kendini hafife alma, Margaret. Bir şeyi kafana taktığında, neler başarabileceğini gördüğünde sen de çok şaşıracaksın. Ayrıca yeri gelmişken, Bessie kendini çocuk gibi görüyor, tıpkı benim gibi!"

Birbirlerine bakıp, kahkahaya boğuldular.

Margaret kendine geldi. "Neden güldüğümü bilmiyorum. Bessie de son zamanlarda en az senin kadar benimle ilgileniyor. Onun ilgisini başka yöne çekmek için bir şeyler bulmalıyız. Robert'ın onu son zamanlarda izlediğini gördüm. Belki de onu aşktan uçurmalıyız."

Isabel'in hayretten gözleri büyüdü. "Kapıcı Robert ve Bessie! Ona karşı ilgisinin olduğunu fark etmemiştim." Parmakları çenesinde gezindi. "Ama şimdi söyledin de, çok düşünceli ve yardımsever. Bu aralar da daha fazla ortalıkta dolanıyor. Fark etmedim... Acaba Bessie fark etmiş midir?" Ellerini beline indirdi.

"Sen çok kurnazsın, Margaret MacLeod, başkalarının görmediklerini görüyorsun."

Margaret sırtıttı. "Belki de sağ gözümü kaybetmem, sol gözümün görüşünü kuvvetlendirmiştir. Eskisinden daha çok gözlemliyorum. Aslında kazadan bu yana, pek çok duyum daha keskinleşti."

Margaret daha fazla bir şeyler söylemek istermiş gibi baktı. "Ne oldu?" diye sordu Isabel.

"Yok bir şey, yalnızca senin görmekle ilgili dikkatli konuşmaya çalışmamanın ne kadar rahatlatıcı bir şey olduğunu düşünüyordum. Ne kadar tuhaf olabileceğini tahmin edemezsin. Sen gelmeden önce, kazadan hiç bahsetmemiştim." Isabel'in elini tuttu. "Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

Isabel gülümsedi. "Yolunu bulurdun. Uyuşuk kalmak için fazla canlısın." Üstünde çalıştığı kitabı kapattı. "Uyuşukluktan bahsetmişken, ben patlamak üzereyim. Buradan çıkmam lazım."

Margaret merakla kaşlarını çattı. "Biliyorsun ki Isabel, Alex kabul etse bile, Rory kaleden avlanmak için de olsa çıktığımızı duyarsa çok sinirlenir. Alex'i birimizden biri Mackenzie'ler tarafından kaçırılıp, fidye için rehin alınırsa diye, bizi kaleden dışarıya çıkarmaması için açıkça uyardı. Hatta belki de daha kötüsünü yaparlar korkusuyla."

Isabel saçını atıp, pencereye yanaşarak, denize baktı. "Mackenzie'ler mevsimin sonlarında saldırmaya cesaret edemezler, çünkü fırtına yüzünden kaçamayabilirler. Korumalarımız olacak ve kaleye yakın duracağız. Rory de burada olmadığına göre, izin almamızı beklemiyordur, değil mi?"

Isabel huzursuzluğunu saklayamıyordu. Neredeyse Kasım olmuştu, Rory neredeyse iki aydır yoktu. Onu kafasını karıştıran, kalbini durduran bir öpücükle bırakmıştı. Güç almaya çalıştığı bir anıydı, ama her geçen gün daha da soluyordu. Bir gece önce

yaşanan felaketten sonra, Rory'nin ona yakınlaşmayı düşündüğüne inanmak istiyordu. Bu inancı da o gün odalarına dönüp, yatağın üzerinde *The Faerie Queene*'i görünce kuvvetlenmişti. Bunun bir ateşkes teklifi veya bir özür şekli olduğunu düşünerek düzensiz atan kalbi teklemişti. Daha fazlasını umut etmişti. Ama Rory, Alex ve Margaret'a kısa mektuplar gönderirken, ona tek kelime bahsetmemişti.

Şimdi ise ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu.

Daha da kötüsü Isabel onu özlediğini fark etmişti.

İki ayın çoğunu önce *The Faerie Queene*'i, sonra da Rory'nin geniş kütüphanesinde bulduğu diğer kitapları okuyarak, şimdi Margaret'la yaptıkları gibi hesaplar üzerinde çalışarak ve Alex ile Margaret'i daha iyi tanımaya çalışarak geçirmişti.

Margaret'la şimdiki gibi çalışarak, konuşarak ve gülererek saatler geçirmişti. Isabel, Margaret'in sansasyonel veya sıradan olması fark etmeden çok heyecan verici bulduğu, sarayda geçirdiği zamanın hikayelerini bitirdiğinde, sırayla çocuklarından hatıralar anlattılar.

Isabel özellikle, ağabeyinin ölümü üzerine, beklenmedik bir şekilde ciddi reis olma rolünü üstlenmeden önce, adada umarsız dolaşan genç Rory hakkındaki hikayeleri çok seviyordu. Isabel ona açıkça söylememiş olmasına rağmen, kendi durumunun neye benzediğini, Margaret muhtemelen çocuksu haylazlıklarının aptal hikayelerinden çıkarmıştı.

Margaret'la asla sahip olamadığı gerçek dostu bulmuştu. Hem de bir kız kardeş.

Margaret onu inceliyordu. "Ne oldu?" diye sordu Isabel, elle-riyle yanaklarını kapatarak. "Yüzümde mürekkep mi var?"

"Ne demesi gerektiğini bilmiyor, Isabel," dedi sessizce.

Isabel'in gözleri arkadaşının yüzüne kaydı. Düşünceleri o kadar bariz miydi? Margaret çok fazla şey görüyordu. Sırtı dikleşti.

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Hüsrânını iyi gizliyorsun, ama günler geçip de, ağabeyimden haber alamadıkça canının ne kadar yandığını görebiliyorum."

"Bunları hep görebiliyorsun, değil mi?" dedi Isabel irkilerek.

"Rory seni kabul etmek istediğinden daha fazla umursuyor. Sana baktığında, bakışlarında daha önce hiç görmediğim bir yumuşama oluyor."

Isabel umudunu gizlemeye çabaladı, ama Margaret ellerini tutup, ona bakması için Isabel'i zorladı. "Senin acı çektiğini görmek istemiyorum, Isabel."

"Beni geri göndermeyi düşünüyor," dedi Isabel kısıp bir sesle.

"Biliyorum. Kan davası, ancak dayın yok edilip, MacLeod'lar Trotternish'i aldığı anda son bulacak. Bunun olmasının tek yolu da Argyll'lerden Earl'ün krala nüfuzundan geçer. Argyll'lerin kuzeni Elizabeth Campbell'la kurulacak bir birleşme bu nüfuzu sağlayacaktır."

Isabel bakışlarını kaçırdı. Margaret'in anlayışlı tavırlarını görmek çok canını yakıyordu. "Onu gerçekten umursuyor mu?" Sesi çok az çıkmıştı.

"Onu doğru düzgün tanımıyor bile. Korkunç bir birleşme olacak. Bu kızın senin gibi ağabeyimin görkeminin karşısında duracak kuvveti yok. Elizabeth Campbell tatlı ama çekingen ufak tefek bir şey. Rory onu korkutacaktır." Margaret iç çekti. "Ama fark etmiyor. Rory kendi mutluluğu pahasına da olsa, görevini yapar."

Isabel, Margaret'in haklı olduğunu biliyordu. Yokluğunda Rory'yi epey düşünmüştü. İstedikinden daha fazla düşünmüştü. Gitmeden önceki gece, o güçlü reisin içindeki tutkulu adamı görmüştü. Ama reis olarak konumu hep hakim olacaktı. Klanı ona "Rory Mor" diyordu, Muhteşem Rory. Bu isim ona tam uyuyor-

du. Kendine aşık etmeyi başarsa bile, görevi öyle icap ediyorsa, onu gönderecekti.

"Bana kızmadın, değil mi?" diye sordu Margaret.

"Gerçekleri söylediğin için sana nasıl kızabilirim ki?" Isabel kuru kuru gülümseyebildi. Arkadaşının sözlerini takmamış gibi davranmaya çalıştı ama Margaret kanmamıştı.

Isabel masaya dönüp, parşömenleri dikkatle raflarına koyarak, üzerinde çalıştığı muhasebe defterlerini kapatmaya başladı. Hesaplarla uğraşmanın dikkatini dağıtmasını seviyordu. Aziz Mikail Yortusu geçmiş olmasına rağmen, yapılacak çok iş vardı. Rory'nin topraklarından gelen kira gelirleri, hayvanlar ve ev giderleri zamanının çoğunu alıyordu. Tatsız suçluluk duygusunu savuşturmaya çalıştı. O kadar yoğunluğa ki, bayrak ya da kaleden gizli bir kaçış yolu aramaya vakti olmamıştı.

Rory gittiğine göre bu güzel bir fırsat olmalıydı. Ama hedefini başarmaya bir adım bile yaklaşamamıştı ve geleli neredeyse üç ay olmuştu. MacLeod'lara ihanet etmeyi dayanılmaz kılan arkadaşlıklar ve bağlılıklar kurmak için yeterli bir zaman olmuştu. Tehlikede olan yalnızca kendi klanının varlığı değildi, MacLeod'ların varlığı da ipin ucundaydı. Başarısız olursa, klânını topraksız ve kalpsiz Mackenzie'lerin insafına kalacaktı. Ama başarılı olursa, bu MacLeod'ların canı pahasına olacaktı. Keşke hem klanına yardım edip, hem de MacLeod'lara zarar vermeme-nin bir yolunu bulabilseydi. Belki de babasına yazmanın zamanı gelmişti.

Margaret'a baktı. "Benimle kaleden çıkacak mısın yoksa kendi başıma mı gideyim?"

Margaret'in ciddi ifadesi kayboldu ve Isabel'e suratında koca bir gülümsemeyle döndü. "Oyunda sen varsan, fırtınaya karşı koyarım."

Isabel yeni kardeşinin yüzünden geçen yaramaz ama kendine

güvenen ifadeyi izledi. Haftalar önce Margaret'i dehşete düşürebilecek olan şey, şimdi heyecanlı bir macera gibi görünüyordu. En azından buraya gelmesi bir işe yaramıştı.

Son cesur bir teşvikle, hâlâ gülümseyerek masada oturan, Margaret'a elini salladı. "Anlaştık o zaman, ben Alex'i bulmaya gidiyorum. Bana şans dile!"

İkisi de buna ihtiyacı olmayacağını biliyordu.

BÖLÜM 12

“Isabel hemen şimdi yavaşla, yoksa geri döneriz.” Alex’in öfkeli sesini duymuyormuş gibi yaparak, güzel Arap atının uzun seçkin boynundaki dizginleri tutup, atı daha hızlandırırken, rüzgar saçlarını savuruyordu. Alex’i ava çıkmaya ikna etmesi yalnızca bir haftasını almıştı.

Her şey çok cazipti: Güzel bir gün, hızlı bir at, kasvetli zindanın gri duvarlarından nihayet kurtuluş. Yeniden doğmuş gibi, canlı hissediyordu ve bu harikaydı. Gülererek, Alex, Margaret ve asık suratlı Viking Colin’in arkasındaki toz bulutundan gelişini görmek için döndü.

Alex’in yüzündeki somurtma onu duraksattı. İki kardeşin ruh hallerinin ne kadar benzediğini düşündü, farkında olduklarından daha çok benziyorlardı. İkisi de yeterli derecede sert Highland gururu olan güçlü ve kendine güvenen liderlerdi, Isabel Alex’in ifadesine baktığında dik kafalılık eğilimi görüyordu. Ama arada farklılıklar vardı. Alex daha nazik olabiliyordu ve dışarıdan bakıldığında, sert ağabeyine oranla daha yumuşak kalpli görünüyordu, ama Isabel, o çapkın çehrenin altında Rory’de olmayan gizli bir telaş seziyordu.

Isabel bu telaşın sebebini birkaç hafta önce öğrenmişti. Alex’le nasıl bir anda geçici reis rolünü üstlenebildiği hakkında dalga geçerken, yüzünde tuhaf bir ifade belirmişti. İlk kez reis konumuna gelmediğini söylemişti. Isabel’in Dunvegan’a gelişinden pek az bir süre önce, Rory Genel Kanun’a uymadığı gerekçesiyle,

kralın emriyle Argyll tarafından mahkum edilmişti. Ağabeyinin cezası sırasında, MacDonald’lara karşı Binquihillin’deki savaşta, MacLeod’ları Alex yönetmişti. MacLeod’lar yenilmişti ve iki kuzeni öldürülmüştü. Alex kendini suçlamış ve kayıplar zoruna gitmişti. Bu sefer her şeyin yolunda gitmesinin ne kadar önemli olduğunu Isabel de biliyordu. İçindeki suçluluk duygusunu bastırdı. Hiçbir şey olmayacaktı.

Alex’in ona yetişmesini sağlamak için, atının dizginlerini hafifçe çekti. Bugün şansını zorlamak istemiyordu. Ama ağabeyiyle yarışmaya alışık, başarılı bir biniciydi ve bu kadar uzun süre oturduktan sonra düzgün hanımefendiyi oynamak, onu rahatsız ediyordu. Alex aşırı korumacı bir bakıcı gibi davranmayı bıraksa, Isabel’in tehlikede olmadığını görebilirdi.

“Pekala, Alex. Ama bu öfkeli bakışlarınla, o zorba ağabeyin gibi katlanılmaz oluyorsun. Ben çok iyi bir biniciyim. Senin bindiğin Endülüs savaş atıyla bile bir tur atabilirim.” Alex’in inanamayan bakışını görünce, devam etti. “Lütfen, bu güzel günün tadını çıkaralım.”

Alex kafasını salladı. “Beni buna ikna etmene neden izin verdiğimi bile bilmiyorum, Isabel. Rory çok sinirlenecek. Eğer zalim olduğumu düşünüyorsan, ağabeyim ‘küçük av’ımızı öğrene kadar bekle.”

“Sonunda hiç anlaşılma ihtimali olan bir şey için endişelenemeyeceğim. O kadar uzun zamandır yok ki, belki de bir daha dönmemeye karar vermiştir,” diye cevap verdi umursamaz bir ses tonuyla.

“Ah, dönecek,” diye uyardı Alex. “Her an dönebilir. Ama bugün dışarıya çıktığımız için, senle ben dönmesin isteyebiliriz.”

Isabel atını durdurdu ve kırsağın yanında siyah savaş atını durduğunda, Alex’in eline uzandı. Alex iyi bir arkadaş olmuştu. Elini minnettarlıkla sıkarak, özür diledi. “Üzgünüm, Alex. Dışa-

rıya çıktığımız için vicdan azabı duyduğunu biliyorum. Düşüncesiz bir budala olduğumu düşünüyorsundur. Ama eminim Rory ne kadar uzun süre burada olmayacağını ve bizim kalede ne kadar zincirli kalacağımızı düşünemedi. Bu kadar uzun süre, içerde kalmamızı bekleyemez. Hem ayrıca önlemlerimizi aldık,” dedi, onları takip eden savaşçıları göstererek. Etraflarındaki karaağaçları ve serin güne sıcaklık veren kehribar rengi sonbahar ışığını gösterdi. Yorgunluk ve neşeden yanakları kızardı. “Arka bahçemizde bu muhteşem ormanlar varken ve hâlâ yapabiliyor-ken avın keyfini çıkarmamak sadece işkence olur.”

Alex yenilmiş bir ifadeyle kafasını salladı. “Pekala, Isabel, sen kazandın. İşe yarayacağını bilsem, bahse girerim. Avın keyfini çıkarıp, yankılarını sonra tartışırız. Ama en azından izin ver de biraz dinlenelim. Atlara su vereceğiz, o sırada Margaret genç kavalie Tom’dan ödünç aldığımız okla talim yapabilir.”

Isabel tartışmaya girmek üzereydi ki, Margaret’in yalvaran bakışlarını görüp, çılgınca ata binişinin yalnızca Alex’i korkutmadığını fark etti. Gönülsüz de olsa, başıyla onayladı.

“Başardım!” Ok, düzgün gitmese de, zarar vermeden, yosunların ve ağacı çevreleyen dökülmüş yaprakların içine düşmeden önce, açık mavi havaya doğru çok güzel fırlatılmıştı.

Isabel, Margaret’in yüzüne yayılan şaşkın mutluluğu seyretti. Ellerini kalçasına koyup, Bessie’nin taklidini yaptı, “Sana söylemiştim, küçüğüm, aklına koyarsan, her şeyi başarabilirsin.”

Margaret gözlerini çevirip, Isabel’in mimiklerine kıkırdadı. Ağabeyine döndü. “Alex gördün mü, gördün mü? Oku fırlattım!”

Alex mutluluktan parlayan lacivert gözleriyle güldü. “Etkilendiğimi kabul etmek zorundayım kardeşim. Yakında kavaliemin kılıcını saklamam gerektiğini görebiliyorum. Başarılı bir savaş eğitmeni bulmuşa benziyorsun.”

Isabel, Margaret’i kılıçla düşününce gülümsedi. Birilerini kılıçla tehdit etmek bir yana, Margaret’in kılıcı kaldıracılabileceğine bile inanmıyordu. Ama kimse bilemezdi. Margaret ebatlarına oranla, fevkalade bir güç göstermişti; aldıkları bir çocuk yayı dahi olsa çevirebilmek ciddi bir güç gerektiriyordu. “Margaret övgüyü hak ediyor. Ben ona yalnızca yayı nasıl tutması gerektiğini gösterdim, kalanını kendisi halletti. Aferin, Margaret.” Margaret’i izlerken oturduğu parlak yeşil yosun kaplı ağaç gövdesinden çeviklikle kalkıp, lüks ametist rengi kadife elbisesinin eteğini silkti. “Bence şimdilik bu kadar talim yeter. Artık kışlık stoklara eklemek için bir ya da iki geyik avlamaya hazırız?”

Isabel’in azmini tahmin ettiğinden, Alex kırsığını öne götürmeye başlamıştı bile. Tek kaşını hayretle kaldırıp, bu kadar net oluşuna güldü. Omuzlarını silkti ama kendini savunmaya kalkmadı; gün bitmeden yola koyulmak istiyordu. Tam üstlerindeki ağaçların arasında duran güneşe bakarak, Alex’in kaleye dönmek için ısrar etmeye başlamasına yalnızca birkaç saat olduğunu düşündü. Günler çok kısalmıştı.

İki saat hemen geçiverdi. Isabel en son ne zaman bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu. Hırslı dudaklar ve okşayan parmakların anısı hızla zihninden geçti. Rory gitmişti ve hatırlamak onu daha çabuk geri getirmeyecekti.

Alex’in bakışını üzerinde hissetti. “Yeter mi?” diye sordu. “Saat geç oluyor, hava bozacak gibi duruyor.” Toplanan bulutları göstermek için yukarı baktı.

Skye’de parlak güneşli havanın nasıl bir anda sağanak yağmura döndüğü hâlâ Isabel’i şaşırtıyordu.

Isabel sırtıttı. “Hayır, aslında yetmez. Ama dönmemiz gerektiğini biliyorum.”

Ağabeyini hatırlatan otoriter bir el hareketiyle, Alex adamlarına beklemekte olan kadırgaya dönmelerini işaret etti.

Hep birlikte sessizce atlarını sürdüler. Isabel, "Teşekkürler Alex. Bu günün benim için ne kadar anlamlı olduğunu anlattım."

Alex, önlerinde Colin'le birlikte giden kız kardeşi Margaret'a anlamlı anlamlı baktı. "Asıl teşekkür etmesi gereken benim. Margaret'a yaptıkların için. Ağabeyimin duyacağı öfkeyle ödeyeceğimiz bedel, kız kardeşimin yüzündeki mutluluğun karşısında hiç kalır. Geçirdiğimiz son birkaç yıl, sadece kötü bir rüyadan ibaret kalmak üzere. Ondaki değişimi görmemek imkansız." Başıyla Colin'i işaret etti. "Viking bile anlamış görünüyor."

İkisi de gülümsedi. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi Isabel. "İlgisini gizlemeye çalışsa da, en az yüzündeki somurtma kadar bariz."

Alex kıs kıs güldü ve devam ettiler. Gün kararınca, Alex onlara eşlik eden korumalardan bazılarını, ilerleyip, kadırgaları hazırlamalarını emretti. Dunvegan'a çok yakında, güvendelerdi ama Alex bir fırtına çıkması ihtimaline karşı, bayanları körfezde gereğinden fazla tutmamaları gerektiğini söyledi. Isabel ormana girip, sadece Margaret ve Colin'i görebildiğinde, ne kadar geride kaldıklarını fark etti.

Colin küçük grubu, ormanın derinliklerine inen dar bir patikaya götürdü. Hafif rüzgar, yere dökülmüş yaprakları savuruyordu. Baharın çanççekleri ve çuhaççekleri çoktan unutulmuş, yerini yüksükotu, devedikeni, adaçayı ve şimdi de kıvılcı-kahve renkli funda yığınlarına bırakmıştı. Yerler büyük siyah mantarlarla doluydu. Etrafındaki güzellik ve düzgün olmayan yolda kısırağının hafif hafif sallanmasına rahatlamış, hayallere dalmışken, Isabel bir anda durgunluktan korktu. Colin'in sessiz olmalarını işaret etmek için elini kaldırdığını gördü.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Olağandışı bir sessizlik, ormanın ufak seslerini de bastırmış

gibi görünüyordu. Bu sessizlik Isabel'e, canlıların tehlikeyi insanlardan önce hissedip, kaçtığı fırtına öncesi tuhaf sessizliği andırıyordu. İçgüdüsel olarak nefesini tutup, kendini bir şeyler duy-mak için zorladı. Şimdi tamamen diken üstünde, gözleri ağaçların arasında gezindi ama bir şey bulamadı. Colin'in ilerideki ağaç yapraklarının arasında bir geyik gördüğünü düşünerek, nefesini bırakıp, yavaşça eyerin üzerinde rahat oturmaya başladı.

Derken, cehennemin kapıları açıldı.

Alex'in kolu beklenmedik bir şekilde Isabel'in yüzünü atına doğru iterek, sessiz bir okun üstünden geçmesini sağladı. Tam olarak önceden kafasının durduğu yerden.

"Lanet olsun." Alex'in küfrettiğini duydu, başı hâlâ sıkıca atın yelesine yapışık duruyordu. Alex'in alaycı sesi yerini otoritenin sert ve kararlı tonuna bırakmıştı. "Colin, Margaret ve Isabel'i alıp, kadırgaya götür. Yardım getir. Ben arkada kalıp, onları tutmaya çalışacağım." Isabel'in atının kıcına vurdu. "Gidin. Çabuk. Gidebildiğiniz kadar hızlı gidin."

Sert fiziksel emre uyan Isabel'in atı hızla öne atıldı. Isabel bir yandan umutsuzca sakinleştirmeye çalışırken, bir yandan da korkmuş atın dizginlerini sıkıca tutarak, düşmemeye çalışıyordu. Dizginleri gevşek bırakıp, telaşlı adımları yavaşlatmaya başladı. Tam ilerisinde, Colin, Margaret'in atını ileri çekti ve ormanda gözden kayboldular. Karmaşanın içinde aniden kendine gelince, *bekle*, diye kızdı kendine. Bu onun suçuydu. Alex'i yalnız bırakamazdı. Tehlikeyi umursamadan, atı geri döndürüp, Alex'e doğru gitmeye başladı.

Etrafını sarmışlardı ama Alex kendini tutuyor, adamları kılıcını sallayarak geride tutuyordu. Isabel'i gördüğünde az kalsın kendini bırakıyordu, gözleri meşum bir şekilde kısıldı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun..." Sırtına bir kılıç darbesi yediğinde sesi gitti, ama onu eyerden düşüren kafasına yediği darbe oldu. Bilişsizce yere düştü.

"Hayıınr! Alex. Aman Tanrım, lütfen." Elleri dehşetle yanaklarına giderken, çığlık atmak için ağzını açtığında, o kadar şoke olmuştu ki bir an ses çıkaramadı. Az kalsın Alex'in üzerine atlayacakken, bir anlık duyu kaybından sonra hareketlerine bir soğukkanlılık geldi. İçinde bulunduğu korku ve dehşetten tuhaf bir şekilde sıyrılarak, Isabel kendini kararlı hissetti, sanki savaşın ortasında bir savaşçı gibiydi, ne yapması gerektiğini biliyordu. Kendini toplamalı ve Alex'e yardım etmeliydi.

Eylerden zıplayarak, Alex'in iğrenç bir yaprak ve çamur yığınınında kıvrılıp kaldığı yere ilerledi. Alex'e ulaşmak için o kadar odaklanmıştı ki, etrafının korkunç klan üyeleri tarafından kuşatıldığını fark ettiğinde her şey için çok geçti. Zalim görünüşlü, pis bir savaşçı onu çektiğinde Alex'e ulaşmak üzereydi. Adamın bakışlarını gördüğünde, yana çekildi. Gözleri ölü bir balık gibi bakıyordu.

"Bakın burada ne var? Öğleden sonra için güzel bir eğlence çıktı." Çirkin, şehvet dolu bakışları, Isabel'in yüzünde gezindi. "Kendimiz için bir güzel bulduk. Bahse girerim, her kime aitsen sen, geri almak için çok kaygılanır, hatta para bile öder. Ama umarım o kişi bu değildir," dedi Alex'in yattığı yeri işaret ederek. "Seni yakın zamanda talep edebileceğe benzemiyor. Hatta hiçbir zaman yapamaz gibi görünüyor." Kulağında acı nefesini hissetti. Isabel adamın sesini koyulaştıran tehditten, kendini geri çekti.

İçinden yayıyla oklarını atında bırakarak yaptığı aptallığa küfretti. İçgüdüleri onu başarısızlığa uğratmıştı ama saldırı çok ani olmuştu. "Çek ellerini üstümden. Bu adamın yaralandığını görmüyor musun? Bana ihtiyacı var. Bırak beni." Adamın ellerinden kurtulmaya çalıştı ama çok güçlüydü ve çok sıkı tutuyordu.

Savaşçı çirkin bir sesle güldü. "Onu merak etme. Gittiği yerde sana ihtiyacı olmayacak." Zalimce Alex'in hareketsiz bedenini tekmeledi.

Isabel acı dolu inlemeyi duyduğunda rahatladı. Alex o kadar hareketsiz yatıyordu ki, çoktan ölmüş olduğunu düşündü. Darbe onu muhtemelen bayıltmıştı ama bu adamlar onu yaşatmayacaktı. Bir şeyler yapmalıydı. Dunvegan'dan ayrılmak için Alex'e yalvarmasaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı. Öfkeyle duyduğu suçluluk hissi, çaresizlikle karışmıştı. "Siz kimsiniz? Benden ne istiyorsunuz?"

"Senden ne istediğimizi söyledik zaten, biraz spor." Adam çarpık kara dişlerini göstererek gülümsedi. "Diğer soruna gelince, sence biz kimiz? Kim gün ortasında MacLeod'ların topraklarını yağmalayacak kadar cesur olur?" Esmer klan üyesinden yayılan kibir korkunçtu.

"Mackenzie'ler," diye tısladı Isabel.

"Ah, demek şanıımız bizden önde yürüyor. Peki; sen kim olabilirsin, güzelim?" Kıyafetlerinin kalitesini fark ederek, Isabel'in görünüşünü inceledi. "Bir hanımefendi olduğun belli." Kaba, kirli parmaklarıyla Isabel'in göğüslerine dokunmak için uzandı. "Bir fahişenin bedenine sahip bir hanımefendi."

İçgüdüsel bir tepkiyle, Isabel adamın elini itti. Hızla karşılık vererek, Isabel'in çenesine vurdu. Darbenin şiddetiyle saçları açılarak, kafası geriye gitti. Adamların aç bakışları daha da şehvetle doldu.

Darbenin etkisiyle sersemlemiş olsa da, Isabel küfretti. "Bana bir daha dokunursan, seni öldürürüm."

Isabel'in sözlerini bir ölüm sessizliği takip etti, adamların tümü liderlerinin tepkisini bekliyordu. Adamın açık saçık kahkahası Isabel'in kulaklarında çınladı. "Kendimize küçük bir delişek bulduk. Seni evcilleştirmek keyifli olacak tatlım, ama bu uyarıyı dikkate al. Beni kızdırma yoksa derslerine burada başlarım. Tekrar soruyorum, adın ne ve seni kim isteyecek? Doğruyu söyle yoksa gazabımı öğrenirsin."

Isabel hızla gerçeği söylemenin işe mi yarayacağını yoksa durumu daha da kötü hale mi getireceğini tartarak, ne cevap vereceğini düşündü. Görünüşe bakılırsa, adamın izin verdiğinden daha fazla zaman harcamıştı ki saçlarını çekip, binici kıyafetini yırtarak Isabel'i terli vücuduna doğru çekti. Kirli elleri Isabel'in gömleğinin altına sokup, narin tenine tınaklarını saplayarak, göğsünü avuçladı. Adamın dokunmasıyla midesi bulandı, boğazı doldu ve Isabel kusmak üzere olduğunu biliyordu.

"Yeter. Adını söyle yoksa daha fazla ısrar etmemi mi istiyorsun?"

"Isabel."

"Pekala, Isabel, seni kim isteyecek?"

"Rory MacLeod. Ben MacLeod'un karısıyım." Ona karşı koymak ister gibi çenesini kaldırdı. Sesi az çıkıyordu ama meydan okuma doluydu.

Isabel'in açıklamasına şaşırarak, aniden onu bıraktı. Bu durumdan hoşlanmadığı belliydi ve inanıp inanmamakta kararsız görünüyordu. Isabel, adamın aklının karıştığını görebiliyordu. Rory MacLeod güçlü bir rakipti. Ondand sığırlarını çalmak bir şeydi, ondan karısını çalmak... Başı belaya girerdi. Karısını almak onu bir ömür boyu düşman etmek demekti -kısa bir ömür olması da yüksek ihtimaldi.

Mackenzie klan üyeleri kollarını bağlayıp, adam kararını vermeden önce bir an Isabel'e baktılar. "Yalan söylüyorsun. MacLeod'un karısını asla bu kadar az korumayla ormanda dolaşmaya bırakmazlar. Argyll'lerle uğraşırken, böyle cazip bir şeyi ortada bırakacak kadar aptal olamaz. Sen ancak onun sevgilisi olabilirsin." Uzanıp, dağılmış saçlarını yumruğuna doladı. Pis bir gülümsemeyle, "Seni doğruyu söylemen için uyarmıştım," derken gözleri şehvet ve heyecanla doldu.

Isabel konuşmaya, gerçeği söylediğini açıklamaya çalıştı ama

adamın kokuşmuş ağzı onunkine yapışmış, sertçe yere fırlatılmadan önce dudaklarını parçalamıştı. Acımasızca yere itilerek, kollarının ağırlığıyla ezilmişti. Isabel'i öperken sakalı yüzünü yırtıyordu.

Isabel bir an ölmek istedi, derken hayatı için savaşılmaya başladı.

Bir kaplan gibi savaşıyor, yüzüne pençe atıp, çiziyordu ama adam ellerini kafasına dayamış, eteğini kaldırarak, çıplak tenine ulaşmak için hızla iç çamaşırlarını yırtıyordu. Dehşet boğazına yükselmışti. Isabel adamın parmaklarını poposunun yumuşak teninde hissetti, kalçalarını kaldırıyor. Şok içinde, adam eteğini kaldırıp, sertleşmiş erkekliğini Isabel'in kapalı bacaklarını açmaya çalışarak iterken, adamlarının kahkahalarıyla karışık, şehvet dolu hırıltılarını duydu.

Adam bir eliyle bacaklarını aralamaya çalışırken, iğrenç kollarını bacağına hissetti.

Etraftan gelen sapkın sözler onu daha da teşvik ediyordu.

Ne yapmaya çalıştığını fark edince, daha önce hiç hissetmediği bir dehşetle ruhu titredi. Bir an duyularını kaybedip, hareket edemedi. Boğuluyordu, cehennemden düşüyor gibiydi.

Alex'in küfrettiğini, sonra da Isabel'in çılgınları yükseldikçe inlediğini duydu. Ama yardım etme çabaları, Mackenzie'lerin yumruklarıyla engellendi.

Isabel'in vücudu son bir kez kabardı, yaşamak için içgüdüsel bir savaş. Tekmeleyip, adamın sert ağırlığına karşı kıpırdandı. Ama hareketleri adamı yalnızca daha da heyecanlandırmaya yapıyor gibi duruyordu. Boğazına doğru yılan gibi sürünen dilini ısırdı, ağzına kan tadı geldi.

Acı içinde havladı. "Lanet olası fahişe!"

İlk darbeyle Isabel'in kafası yana gitti. Yumruğunu tekrar Isabel'in yüzüne indirdi. Sonra tekrar. Acı dayanılmazdı.

Isabel güçsüz düşmüştü.

Tanrım, hayır, diye dua etti. Lütfen, hayır.

"Hayır!" Cehenneme düşerken uzaktan kısık çılgınlığını duydu. Terli bir domuz gibi kokan bir cehenneme.

Ölerek kurtulmayı beklerken zaman dondu.

Ama hiçbir şey olmadı.

Aniden, dehşetin ortasında, uçup gelen bir okun uzak vızıl-tısını duydu, canı göğsüne yığıldı, cansız bedeninin ağırlığıyla neredeyse boğulacaktı. Ölü balık gibi bakan gözleri, şaşırmış bir ifadeyle sonsuzluğa kenetlenmişti. Yüzüne aldığı darbelerin acısıyla kafası karışmış bir halde, çeliğin çeliğe vuruşunu zor tanıdı. Ölü adamın gözlerinden, gözlerini ayırdı. Gözlerinin önünden gümüş bir haç gibi, çeliğin geçişini gördü. Cennete mi gelmişti acaba? Hayır, haçlar kılıçlardı. Savaş olduğunu fark ettiğini yavaşça. Belki de cehennemdi. Bıçağın bir adamın içine girerken çıkardığı sesle ölüm çılgınlıkları karışmıştı.

Dakikalar sonra, Mackenzie'nin bedeni üzerinden alındı. İlk düşündüğü hâlâ nefes alabiliyor olduğuydu. Yaşıyordu. Serin hava, çıplak bacaklarını yalayıp, geçti.

Hâlâ neredeyse olacak şeyin ve bitmiş olmasının şaşkınlığıyla, Isabel onu kurtaranın kim olduğuna odaklanamamıştı. Güçlü kollar onu kucağına alana kadar, kafası allak bullaktı.

Rory.

Ağzı Isabel'in başına dayanmış, saçlarına gömülmüştü. Yanağında kalbinin öfkeyle atışını hissediyordu. Funda ve güneşin tanıdık kokusunu alabiliyordu. Gözleri gözlerine kilitlenmiş, bakışlarını tutuyordu. Sanki Isabel'in yüzünü hatırlamaya çalışıyormuş gibi bakıyordu. Isabel daha önce Rory'nin yüzünde hiç görmediği bir duygu fark etti. Korkmuş görünüyordu. Isabel için.

Rory çok korkmuştu. Çok geç kalmış olabileceğinden korkmuştu. Kalbi daha yavaşlamamıştı. Isabel'in harap olmuş yüzünü okşadı. "Tanrıya şükür. O şeytanın dölünün altında kimin olduğunu fark edince..." Isabel'in çenesine dokunup, gözlerinin içine baktı. "Isabel, iyi misin?"

Son iki aydır rüyalarını terk etmeyen yüzü inceledi, kesiklere ve yaralara bakıyor, Isabel'in ölmeyeceğine kendini ikna etmeye çalışıyordu. Isabel'in yüzünden kan geliyordu. Çökmüş gözleri, koyu gölgelerle çevrelenmişti. Yumuşak teninin kusursuz fildişi rengi, sağlıksız bir solgunlukla bozulmuştu. Çenesi boyunca be-re-lenmiş, siyah ve kırmızı morluklar oluşmuş ve şişmişti. Muh-teşem saçları dolaşmış ve solmuştu, binici kıyafeti parçalanmıştı. Rory, Isabel'in hiç daha güzel görünmediğini fark etmişti. Yaşı-yordu.

Coşkun menekşe rengi gözler Rory'nin yüzünde gezindi. Hayretten gözlerinin önü bulutlanmıştı. Kirli sakallı yanağına dokunmak için elini uzattı, sanki gerçek olup olmadığını bilmek istiyordu.

"Rory, gerçekten sen misin? Ama nasıl?" Sanki yok olacaktı korkusuyla, Rory'yi sımsıkı tuttu.

"Sonra. Her şeyi sonra anlatırım. Önce seni kaleye götürmeliyiz."

Rory onu atına götürürken, Isabel sakinleşmiş görünüyordu, ama o sırada korku geri döndü. "Tanrım, Rory, Alex. Alex'e yardım etmeliyiz." Rory'nin kollarını sıkıca tutmayı bırakarak, Alex'i arar gözlerle etrafına bakındı.

Rory Isabel'in yüzüne omzuna gömdü, etraflarındaki kanlı et yığınlarını görmesini istemiyordu. Öfkesinin kanıtını. Ölü Mackenzie'ler bedenleri ok ve kılıç yaralarıyla doğal olmayan şekillere girmiş, ormanı kirletmişti. Ormanı kaplayan sarı kahve-rengi sonbahar yaprakları, koyu parlak kırmızı bir renk almıştı.

"Merak etme Isabel, Alex iyi olacak." Kafasına sert bir darbe almış ve dayaktan dolayı birkaç kesiği ve yarası vardı ama iyileşecekti. "Douglas onu iskeleye taşıyor." Rory'nin bir grup savaçısını, küçük bir av partisinden dönüşten beklediğini görerek şaşırdığı iskeleye taşıyordu.

Colin ve Margaret'in ağaçların arasından fırlayıp, ona saldırdıdan bahsedişlerini hatırlayınca kan beynine sırıyordu. Zamanında yetişmek için dua ederek gidişi, kardeşini cansız yerde yatarken ve Isabel'i o vahşi Mackenzie'nin altında sıkışmış gördüğünde hissettiği öfke ve çaresizlik aklına geliyordu. Rory'nin gözü kararmıştı. Tüm varlığı ilkel bir kana susamışlıkla dolmuştu. Yarı delirmiş bir şekilde, ataları Berserker savaççıları gibi saldırmıştı.

"Rory, üzgünüm. Hepsi benim hatam, lütfen... Ben istememişim..." Sessizce omzuna dayanıp ağladı, vücudu sarsılıyordu.

"Şşş, sus. Bunu şimdi konuşmayalım. Sonra, Isabel," diye mırıldandı Rory, Isabel'in ipeksi saçlarını okşayarak. İçinden dudaklarını ona götürüp, kötü anılarını öperek uzaklaştırmak geliyordu. Bencilce, her yanına ona ait olduğunu kanıtlarını yapıştırmak, diğerinin izlerini silmek istiyordu. Ama Isabel'in az önce yaşadıklarından sonra, daha çok erken olduğunu biliyordu. Şimdi çok kırılgandı.

Ama bir kez daha, Isabel onu şaşırtmıştı.

Elleri, Rory'nin omuzlarına kenetlenmişti. Ağzını ağzına yaklaştırdı. "Lütfen," diye titredi. "O adam." Rory gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. "Lütfen Rory, beni öp?"

Kalp atışları hızlandı. Zevkle kabul edeceği bir teklifti. "Tamam, zevkle."

Isabel'in neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Nazikçe dudaklarını dudaklarıyla kapladı.

Isabel kendi cesaretine inanamıyordu. Ama hayatta ve güvende olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Dehşeti, zevkle yok etmeye ihtiyacı vardı.

Rory'nin dudaklarının ilk teması, tüy gibiydi. İkincisi acı verecek kadar hassastı. Böyle haşın bir savaçının, yürek hoplatacak kadar nazik olabileceğini hiç düşünmemişti. Dudakları o kadar yumuşak ve o kadar güçlüydü ki. Ayrıca şifalıydı. Tadı hatırladığı gibi sıcaktı. Isabel'i kollarının arasına alıp, nefesini kesen bir duyguyla öptü.

Bittiğinde ise Isabel konuşabileceğini sanmıyordu. Kalbini sıkıştıran duygunun serbest kalmasından korkuyordu.

Isabel'i kendi atına bindirdi. Saniyeler sonra Isabel, Rory'nin güçlü kollarını beline dolanmış, vücudunu da arkasında hissetti. Şalını yeni doğmuş bir bebeğe duyulan şefkatle, Isabel'e sardı. Isabel, dağılmış görüntüsünden alçakgönüllülük duymak için fazla duygu yüklüydü. *Tanrım, neredeyse tecavüze uğrayacaktı.* Rory yetişmeseydi...

Rory'nin savaş atı, üzerindeki fazladan biniciye aldırış etmeden ormandan geçiyordu. Saçları birkaç saat önce olduğu gibi yine rüzgarda savruluyordu, sanki koca bir ömür önce gibi gelse bile. Isabel, Rory'nin yelekli göğsüne dayanmış, atın sallanışına ve nişanlısının gücünde, korumacı sıcak kucağında vücudunu bırakmış, kendini rahatlamış hissediyordu.

Neredeyse uyuyakalmış ve bir şekilde zihni karışmış bir halde, onu bir daha gördüğünde ne demeyi planladığını hatırladı. "Kitap için teşekkürler, muhteşemdi." Sesi yumuşak ve baygın çıkmıştı.

Kulağında nefesinin sıcaklığını hissetti. "Rica ederim."

Sonunda güvenle, bitkin bir uykuya yenik düştü.

BÖLÜM 13

Beş gün sonra Isabel'i, Alex'in başucunda buldu. Onu Murdock Mackenzie'nin tecavüzüne uğramaktan koruduğundan beri, gece gündüz bulunduğu yerdeydi. Saldırığı sarmalayan kargaşaya rağmen, Mackenzie'nin küçük oğlunu görür görmez tanımişti ve gereksiz hayatına bir son vermekte de çekinmemişti. Adam görülebilecek en kötü tiplerdendi, başkasının acısından müthiş zevk duyanlardandı; ama durum böyleyken bile Mackenzie reisiyle oğlunun hayatı üzerine bir anlaşma olacağını biliyordu. Ama önemli değildi. Kapıda durmuş, Isabel'in kardeşinin hareketsiz bedenine eğilmiş, alnını nemli, serin bir bezle silişini izlerken, Rory o şeytanı yapmak üzere olduğu şey yüzünden tekrar tekrar zevkle öldürebileceğini biliyordu.

Alex'in başına aldığı darbe, tahmin ettiklerinden daha sertti. Kafasında yumurta büyüklüğünde bir şişlik vardı ve neredeyse iki gün bilinçsiz yatmıştı. Şimdi bile uyandığında, uzun süre uyanık kalamıyordu ve genelde dermansız ve bulantılı oluyordu.

Rory, girerken hiç ses çıkarmadığı halde, Isabel varlığını hissetmiş gibi döndü. Zayıf bir gülümsemeyle yorgun yüzü aydınlandı.

"Şişlik epey inmiş." Rahatladığı sesini gölgeleyen bitkinlikle belli oluyordu. Düzgün hatlı kaşları çatıldı. "Ama hâlâ uzun süre uyanık kalamıyor."

Rory yatağa yaklaşıp, huzurla uyuyan kardeşine baktı. "Çok daha iyi görünüyor. Bırakalım uyusun. Uyandığında başı çok ağ-

rıyacak. Ayrıca," dedi sırtarak, "Alex kafasına alacağı bir darbenin onu uzun süre baygın bırakması için fazla kalın kafalı."

Isabel'in gülümseyişi güçlendi. "Evet, bu kaledeki tek kalın kafalı, inatçı adam o değil." Rory'nin gücenmiş bakışına, gözleri parlayarak güldüğünde daha çok kendisi gibi görünüyordu.

Rory, Isabel'e yaklaştı, elini omzuna koydu. Ormandaki günden bu yana ona dokunmak için hiçbir bahaneye karşı koyamıyordu. Parmaklarının ucundaki tuttuğu nöbetten yorulan omuzlarındaki gerginliği hissedebiliyordu. Isabel'in bitkinliğine rağmen, Rory arzusuyla dolmuştu. Vücudundaki gerginliğe masaj yapmak, yumuşak teninde parmaklarını nazikçe gezdirmek, elleriyle son da ağzıyla, son birkaç günün bitaplığını silmek istiyordu.

Ama önce konuşmaları gerekti.

Düşüncelerini tahmin ederek, Isabel başhemşireliği bırakmayı reddettiği aşikar bir şekilde, bezgin gözlerinde bir ışıltıyla Alex'in elini yavrusunu koruyan bir anne gibi tuttu.

Rory, Isabel'in kendini suçladığını ve Alex'in yaralanmasının çok zoruna gittiğini biliyordu. Ama bu suçluluk duygusuyla daha fazla boğuşmasına dayanamıyordu. "Isabel, konuşmamız gerek. Alex'e biraz Margaret bakacak. İyileşmek için dinlenmeye ihtiyacı var. Şu anda onun için yapabileceğin hiçbir şey yok. Gel."

"Ama daha onu bırakamam. Uyanırsa ve bir şeye ihtiyacı olursa ben burada olmalıyım. Lütfen, sadece biraz daha."

"Isabel, bundan kaçamazsın. Konuşacağız. Bu gece, daha sonra değil. Margaret'i getirmesi için birisini gönderdim bile. Alex'e bakmayı o da istiyor. O da olanlardan suçluluk duyuyor ve üzerine düşeni yapmak istiyor. Konuşacağız ama önce duş almalı, dinlenmeli ve bir şeyler yemelisin yoksa hasta olacaksın. Odamıza git. Şimdi." Kararlı ses tonu tartışmaya mahal bırakmıyordu.

Rory'nin ricasını düşünürken, yüzüne düşen kızıl saçları, ifadesini görmesini engelliyordu. İkisi de bu ricanın bir emir

olduğunu biliyordu. Akli dağılmış bir şekilde Alex'in battanilerini tuttu, ama dudaklarından uzun bir iç çekiş çıkması uzun sürmedi.

Saçlarını omuzlarının arkasına attı, çenesini kaldırdı ve cevap verdi. "Nasıl isterseniz, *Reis*. Bu akşam konuşacağız. Şimdi *emrettiğiniz* gibi odamıza gideceğim." Emir kelimesini vurgulayarak, Alex'in yanındaki yerinden kalktı, ıslak bezi tekrar alnına koydu, Rory'ye dönüp, asilce odadan çıktı.

Rory gülümsedi. Isabel'in azarı onu eğlendirmişti. Ama o bir reisti ve emir vermeye alışmıştı. Doğruyu söylemek gerekirse, hanımefendilere kibar ricalarda bulunmakta pek tecrübeli değildi. Ayrıca Dunvegan ormanlarında neler olduğunu öğrenmek için gereğinden fazla beklemişti.

Saldırının şoku hafiflemişti, yerini tutulan öfkeye bırakmıştı. Ama Isabel'i dinlemek istiyordu. Aşık olan bir şey vardı: Kaleyi terk etmemeleri için verdiği emir yok sayılmıştı.

Yatağın yanındaki küçük tahta sandalyeye oturdu, yumuşak kadife minderi hâlâ sıcaktı, düşünceli düşünceli uyumakta olan kardeşine baktı. Çok tanıdık olan bitkin yüze. Küçük bir kaş çatılması düşüncelerine ihanet etti. Alex'in yaralarından tahmin ettiğinden daha fazla sarsılmıştı. Kafasına aldığı darbe dışında, Mackenzie'lerden dayak yemişti. Isabel'in, Alex'in yaralanmasından kendini suçladığı belliydi. Parmaklarını saçlarında dolaştırıp, yüzünden geriye attı, sanki aklındaki karışık düşünceleri atmak istercesine başını salladı. Rory kimi suçlayacağını bilemiyordu.

Dalgin bir ifadeyle gülümsedi. Görünüşe bakılırsa, herkes bu onur için savaşıyordu. Isabel ve Margaret'in yanı sıra, Colin de Alex'in yaralanması ve Isabel'e neredeyse tecavüz edecek olmalarından kendini suçluyordu. Kardeşini de tanıdığı için, uyandığında, Alex'in de o gün olanların tüm sorumluluğu üstüne alaca-

ğını biliyordu. O korkunç gün. Isabel'in Mackenzie'nin altında direnerek, eteği boynuna gelmiş, yüzü dövülmüş ve menekşe gözleri dehşetle bulutlanmış halini midesi bulanmadan düşünemiyordu. Ama daha kötü, çok daha kötü olabileceğini de biliyordu. O ve adamları zamanında yetişemeselerdi, Colin ve Margaret onları uyarmak için kaçmamış olsaydı...

Şanslılardı.

Rory leğende bezi ıslattı, sıktı ve Isabel'in gönülsüzce görevini bırakmadan önce yaptığı gibi hafifçe Alex'in alnına bastırdı.

Colin ona kısaca ormanda ne yaptıklarını anlatmıştı ama Rory'nin açıkça belirtilmiş emirlerine rağmen, kalenin duvarları dışında ne yaptıklarını açıklamakta yetersiz kalmıştı. Grubun korumalarından nasıl ayrı kaldığından bahsetmek bile gereksizdi. Alex uyandığında hesap vereceği çok şey vardı. Ama şimdilik, Isabel'in kendi ağzından nasıl bu kadar aptal olunabileceğini haklı çıkarabilecek bir açıklama duymak istiyordu.

Öfkesine rağmen, o kan gölünün içinde aralarında hissettiği bağı unutamıyordu. Isabel hiç düşünmeden ona uzanmıştı. Sanki onları bir arada tutan sağlam ipek bir ip vardı, o kadar sağlamdı ki iyice çekilirse şaklar ya da daha fazla ipe örülürse daha güçlü bir hal alırdı. Bu romantik görüntüleri kafasını sallayarak attı.

Bu saldırı Rory'yi Isabel hakkındaki hislerini düşünmeye zorlamıştı, seyahatiyle uzaklaşmayı umut ettiği hislerdi bunlar. Bu kadar uzun haftalar boyunca uzak kalmayı düşünmüyordu, ama Edinburgh'taki işleri tahmin ettiğinden daha uzun sürmüştü. Genel Yasa'nın gereğince iyi tavırlarını göstermek için kralın huzuruna çıkmanın yanı sıra, Argyll'lerden Earl ile müzakerele başlamıştı. Rory'nin, Argyll'in kuzeni Elizabeth Campbell'la birleşme niyetinden emin olduktan sonra, kralın Trotternish'i boşaltma kararını teşvik edeceğine söz vermişti. Sleat'in Margaret'a

yaptıklarından sonra bile, James'in bu konuda taraf tutmayı reddetmesi Rory'yi çileden çıkarmıştı.

Ama Rory'nin görevleri netleştikçe, hâlâ güvenemediği Isabel'e olan ilgisinin ne kadar çok olduğunu daha da iyi fark etmişti. Neredeyse tecavüz edilecek olmasına verdiği ilkel tepki, bu hislerin derinliğini gözler önüne sermişti.

Başını ellerinin arasına aldı, gerçekten kaçamıyordu. Hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ klanına karşı Campbell'la evlenmek gibi bir sorumluluğu vardı. Isabel ona göre değildi. Ama ilk defa, Campbell'ı içermeyen başka bir yol olup olmadığını merak etti; Sleat'i yok edip, Trotternish üzerinde hak iddia etmek gibi.

Rory tüm akşam boyunca bunu düşündü durdu. Akşam Isabel'in yanında olmasıyla daha da katlanılmaz derecede uzuyordu.

Şu halde bile, hafif bir lavanta kokusu burnunu dolduruyordu. Dağınık saçlarına eğilip, derin derin içine çekse, kokunun daha da yoğunlaşacağını biliyordu. Daha da eğilip, uzun boynunun zarif, seçkin kıvrımlarını eline alsa daha da yoğun olacağını biliyordu. Başını daha da aşağı indirip, bedeni boyunca sıcaklığı koklasa... İnleyip, oturduğu yerde kıpırdanarak, arkasında hissettiği rahatsızlıktan kurtulmaya çalıştı. Gelini geldiğinden bu yana devamlı hissettiği bir rahatsızlıktı.

"Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var, Rory? Acı çekiyormuşsun gibi geldi sesin." Isabel parmaklarını Rory'nin koluna koyup, yüzüne baktı, gözleri endişeyle açılmıştı.

"Hayır," dedi sesi biraz sert çıkmıştı. Sadece acısını çoğaltmaya yarayan sıcak parmaklarını alıp, nazikçe kolundan uzaklaştırdı. "Dizimi masaya çarptım, o kadar."

Tekrar inledi. *Yanlış bir şey söylemişti.* Isabel'in ilgisi hemen güya incinmiş dize kaydı. Parmaklarının daha fazla incelemesini engellemek için, acının asıl olduğu yere yaklaştığında bileğinden

kavradı. "Bir şey yok. Ufak bir darbe, merak etme."

"Emin misin? Eteğini biraz kaldırmama izin verirsen, şiş var mı görebilirim. Merheme falan ihtiyacın olabilir, senin yerine sürebilirim."

Rory neredeyse boğuluyordu. *Lanet olsun kadın!* Masum cinselliği onu arzudan çılgına çeviriyordu. Bileğindeki eli sıkı ve tekrar Isabel'in kucağına koydu. Sesi kendi kulağına bile zorla ve bitap geldi. "Bir şey yok." Konuyu değiştirmesi gerekiyordu. Rory'nin çok iyi tanıdığı Isabel'in yüzündeki o kararlı ifade yerleşmek üzereydi. İnatçı ifadesi Rory'yi güldürdü. Isabel'in azameti ona, evlenme çağında kızları olan anneleri hatırlattı. "Sen nasılsın? Kardeşimin yanından ayrıldığından beri daha iyi misin?"

Rory'nin gözleri yavaşça yüzünde gezindi. Israr ettiği banyo ve dinlenme yüzüne biraz canlılık getirmiş gibiydi. Genel olarak çok daha iyi görünüyordu. Saçları alev gibi parlıyordu, ağzı yumuşak ve rahatlamıştı, gözlerinin etrafında biriken endişe çizgileri kaybolmuştu ve Rory kadar yakından bakmadıkça, tenindeki koyu gölgeler de kaybolmak üzereydi. Normalde sakin olan çehresinde işkencenin hafif izlerini gördüğüne şaşırmıyordu. Son günlerde çok fazla şey yaşamıştı; muhakkak gerginlik ve endişe olacaktı. Isabel'in rahat tavırlarına baktığında gurur duydu. Yaşadıklarından sonra birçok kadın yataktan çıkamazdı. Isabel'in gücüne hayranlık duyuyordu. Yine de ne kadar az olursa olsun, her bir üzüntü belirtisi Rory'nin içini kemiriyordu.

Sorusuyla dikkatini dağıtmayı başarmıştı. Bacağına duyduğu utanç verici endişe, Alex'in yanında gönderilişindeki kaba tavrı hatırlayınca öfkeye dönüştü. Bir an bakışları sertleşti. Önce kızgın bir ifadeyle kaşlarını çatarak dönmüş, sonra da tekrar düşünüp, utangaç bir ifadeyle gülümsemişti. Uzun kirpiklerinin altından Rory'ye bakmak için kafasını kaldırdı. "Pekala, daha iyi hissediyorum. Sıcak suyla dolu küvet muhteşemdi. Yatar yatmaz

da uyuyakaldım. Ne kadar yorulduğumu fark etmemişim,” diye itiraf etti, “ve acıkmışım. Kırıntı bile kalmamış tabağımdan da anlaşılabilir galiba.”

Rory kahkaha attı ve farkında olmadan Isabel’in elini tuttu. İnatçı kız hata yaptığını kabul etmek istemiyordu. “Biraz sert davranmış olabilirim, ama senin iyiliğin içindi. Bitap görünüyordun; bitkinlikten her an bayılabileceğinden korktum. Alex’in yanında beş gece, beş gündür hiç durmadan çalışıyorsun. Dinlenmeye ihtiyacın vardı.”

“Bence sen sadece emir vermeyi seviyorsun.”

Rory güldü. “İnkar edemem. Ama bu konumumun getirdiği bir şey.”

Isabel gülümsedi. “Bence bu doğumunun getirdiği bir şey.”

Isabel, Rory’yi sonsuza dek izleyebilirdi. Gözlerindeki ışıltı ve gülünce yanaklarında oluşan derin gamzeler baştan çıkarıcıydı. Ciddiyken yakışıklı oluyorsa, rahat tavırlarıyla gülümsediğinde karşı konulmaz oluyordu. Elinin üstünde duran savaşlarda yaralanmış, büyük eline baktı, kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Isabel’e yönelttiği büyüleyici cazibesini hissetti. Duyduğu, ilginin hissettirdiği çaresizlik dehşet vericiydi.

“Yemeğin bittiyse, odama çıkalım. Orada daha rahat konuşabiliriz.”

Isabel yutkunup, platformdan onu indirmesine izin verdi. Zamanın geldiğini biliyordu. Talimatlarına uymamanın cezasına katlanacaktı. Ormandaki nazik tavırları ve birkaç gündür süren huzurlu sükunet son bulmuştu. Düşünmeden hareket etmenin sonuçlarına katlanmanın vakti gelmişti.

Isabel suçu kabul etmişti, ama kalede o kadar uzun süre tıklılıp kalmasına duyduğu öfkede haksız değildi. Rory onu yalnız bırakmıştı, aylarca hiçbir haber vermemişti.

Rory’nin elini tuttu ve salondan çıktılar. Onlara bakan şüpheci gözlerin farkındaydı; klan reis ve karısının arasında gelişen samimiyeti görmüşlerdi.

İki kuleyi birleştiren yoldan dışarı çıktılar. Gecenin soğuk havasında titredi. Rory, Isabel’i kendine doğru çekti. Sanki vücutları kusursuz bir uyumdaymışçasına doğal görünüyordu. Rory’nin sıcaklığına sığınmış olsa da hava dondurucuydu.

“Birkaç kez kuleleri içeriden bir koridorla birleştirmeyi düşündüm. Önümüzdeki birkaç yıl içinde projeyi incelemesi için bir duvar ustası tutmayı planlıyorum.”

Isabel’in dişleri takırdadı. “Kulağa çok güzel geliyor. Belki daha yakın bir zamanda birini tutmayı da düşünebilirsin?”

Rory güldü. “Düşüneceğim.”

Peri Kule’nin davetkar sıcaklığına girdiler ve Isabel oda yerine kütüphaneye çıkan dönen merdivenlerin yanına gittiklerine memnun oldu. Tarafsız bölge. Kuleye her girişinde, Isabel bir suçluluk hissediyordu. Rory Port Righ’daki festivale gittiğinde, eski kaleye yaptığı gibi bu kuleyi de aramayı umut etmişti ama hiç uygun zaman bulamamıştı.

Ya da belki de, zaman bulmak istememişti.

Isabel odada yürüyüp, doğrudan körfezi gören geniş pencereye ilerledi.

“Çok güzel.” Sesli düşündüğünü fark etti.

“Öyle.” Isabel, Rory’nin manzaraya bakmadığını fark etti. Rory bu kadar yakınında durduğunda hep olduğu gibi, sırtından aşağı bir titreme indiğini hissetti. Rory boğazını temizledi. “Açık bir günde, Harris Adaları’nın kuzeyini ve Kuzey Uist’i görebilirsin. Batıda da Tables”ın muhteşem manzarası olur.”

“Tables?”

“MacLeod’un Tables’ı. Büyükbabamın bir oyunu sonrasın-

* İng. Masalar (Ç.N.)

da adı konmuş iki düz uçlu tepe. Kibirli bir İngiliz asilzadesi-ne Skye'dakinden daha güzel bir masa ya da daha görkemli bir şamdan olmadığına yemin etmiş. Asilzade onun yanıldığını ispatlamak için geldiğinde, büyükbabam o tepelerde görkemli bir eğlence düzenlemiş, gökyüzü yüzlerce parlak yıldızla aydınlanarak, İngiliz asilzadesini kabul etmeye zorlamış."

Isabel ellerini çırparak, kakhaha attı. "Büyükbabam kurnaz yaşlı bir tilki gibiymiş."

Rory güldü. "Bu konularda öyleydi." Pencereye ilerledi ve altlarındaki karanlığa dikkatini çekti. "Ama en çok deniz manzarasını seviyorum."

Isabel aşağıya denizin karartısına baktı, gümüş rengi ay puslu gecenin karanlığını yırtarak biraz ışık saçıyordu. Onaylayarak başını salladı. "Hep deniz kenarında yaşamam gerektiğini düşünmüşümdür. Saraydaki bahçeler çok güzeldi ama Carron Körfezi'ni özledim. Pencereden bakıp, denizi görmemek tuhaf bir histi." Rüyardaymış gibi içini çekti. "Dalgaların kayalara ritmik vuruşundan daha büyümlü rahatlık veren bir şey olamaz."

Rory onun yüreğinden gelen sözlerine şaşırmış görünüyordu. "Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Bir adada yaşayarak, denizin bir parçasıymışım gibi hissediyorum, sanki kanında dolaşıyor. Skye'den ne zaman uzak kalsam, beni çağırıyor."

Isabel, Rory'nin ona az da olsa kalbini açtığını fark etti. Rory başkalarına gösterdiğinden çok daha derin duygular içindeydi. Bu düşünce, Isabel'in içini ısıtmasına rağmen, Rory'nin yüzünde gördüğü rahatsız şaşkınlık ifadesine gülesi geldi.

Düşüncelerinin dağıldığı belliydi. Masanın altından bir sandalye çekip, konuyu değiştirdi. "Otur lütfen. O gün ormanda ne olduğu hakkında birkaç soru sormak istiyorum. Alex'in yaralandığı ve senin neredeyse..."

Isabel'in yüzünden kanı çekildi.

"Mackenzie'ler senin üzerine saldırdığında," diye hemen değiştirdi.

Isabel kendine sunulan sandalyeye oturup, ellerinin titremesini durdurabilmek için çekingen bir şekilde kucağına koydu. Rory'nin sesi sakın geliyordu ama Isabel de bir o kadar gergindi. Isabel derin bir nefes aldı. "Bilmek istediğin nedir? Colin ve Margaret, Alex'ten bizi ava götürmesini rica ettiğimi söylemiştir zaten.

"Evet, Colin ormanda ne yaptığınızı anlattı ama kaleyi terk ederek neden kendini ve diğerlerini tehlikeye attığını anlatmadı.

Isabel kısaca o gün olanları anlattı. Konuşmasını bitirdiğinde, Rory hiçbir şey söylemeden, Isabel'e baktı, Isabel gergin bir ifadeyle devam etti, "Alex birçok önlem aldı. Sadece kale duvarlarının arasında geçen haftaların tekdüzeliğine ufak bir ara vermiş oluruz diye düşünmüştüm. Aziz Mikail için hesapları toparlamaya ara vermeden çalıştık." Kulağa saçma geldiğinin farkındaydı, aslında saçmaydı da. Maceralarının azmettiricisi olduğu için utanıyordu."

"Peki, ben yokken sen ve Margaret'in Dunvegan'da kalmanız için verdiğim emirleri bilmiyor muydun? Alex sana bunu açıklamadı mı? Mackenzie'lerin oluşturduğu tehlike hakkında seni uyarmadı mı?"

"Tabii ki Alex, senin istediklerinden bahsetti. Sadece, ben, bu kadar uzun zaman kalmayı beklemediğini düşündüm... ve ah, bu durumda umursamayacağını düşündüm. Çok güzel bir gündü ve o kadar çok eğleniyorduk ki, hem kaleden de çok uzaklaşmamıştık. Mackenzie'lerin bu kadar cüretkar olabileceklerini ve bu kadar yaklaşabileceklerini hiç düşünmemiştim. Gayet zararsız görünmüştü." Isabel babasının karşısında duran bir çocuk gibi olmuştu, kendinin bile mantıklı bulmadığı sorgulanabilir bir kararı açıklamaya çalışırken, korkuyla elleriyle oynuyordu.

"Ben Alex'in bunu neden kabul ettiğini anlayamıyorum. Neden emirlerime karşı gelsin ki?"

Isabel dudağını ısırdı. Rory, onun değişen yüz ifadelerini dikkatle izliyordu ve yüzündeki suçluluk ifadesini bir cevap sandı.

Rory'nin gözleri küçüldü. "Ne yaptın?"

"Hayır, yanlış anladın. Açıklamak biraz zor. Ben sadece, biraz, suçlu hissediyorum. Yani..." Isabel elleriyle daha çok oynamaya başladı. "Alex bana karşı bazı duygular besliyor olabilir ve ben de, şey, ona yalvardım ve doğru olmadığının farkındayım." Yanakları utançtan ve mahcubiyetinden kızardı.

Rory parmaklarını, Isabel'in saçlarının arasından geçirip, yüzüne baktı. "Burnuma suiistimal kokuları geliyor. Eğer Alex'in duyguları hakkında söylediklerin doğruysa, onu teşvik etmemeliydin."

"Ben onu teşvik etmedim. Duygularını o şekilde kendi çıkarlarım için falan kullanmaya çalışmadım. Sanki her şeyi planlamışım gibi söylüyorsun. Şimdi sen bahsedince, kendimi suçlu hissettim. Yani hislerini bile bile, Alex'e gitmemeliydim."

"Gitmemeliydin. Her erkeğin senin isteklerini yapmayacağını öğreneceksin. Her erkek hoş bir gülümseme ve güzel ayarlanmış bir temastan etkilenmeyecektir. Aslında kardeşimin bu kadar bariz bir oyuna gelmesine şaşırdım. Ama ben düşmeyeceğim." Sesi çelik kadar sertti. "Beni ikna etmenin o kadar kolay olmayacağını öğreneceksin."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Sakın beni kandırmaya çalışma. Asla."

Sırtından aşağı bir ürperme hissetti. "Bitti mi?"

"Hayır." Isabel'i korkutan öfke hızla döndü. Rory'nin gözleri alevlendi. "Daha geç kalsaydım neler olmuş olacağının farkında değil misin? Alex'i öldüreceklerdi, sen de öldürülmeyi dileyecektin. Ava çıkmak mı? Dönüşümü bekleyebilirdin."

"Dönüşün mü?" Rory'nin onu terk edip gitmesinden duyduğu acı, en sonunda patlamıştı. "O kadar uzun süre kaldın ki, geri döneceğinden şüphelerim vardı." Isabel'in boğazı düğümlendi. "Bana yazmak aklına bile gelmedi. Tek kelime bile yazmadın."

Isabel'in gözleri kendi ayaklarına kitlendi. Ağlamak üzere olduğunu görmesinden korkarak, bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemedi.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Rory kaba bir ses tonuyla. "Sana olamayacağını söyledim."

Aninde kendini Rory'nin kollarında buldu, Rory belli ki hüsrânını ondan çıkarmak istiyordu. Isabel kafasını geri çevirerek, Rory'nin yüzünde bir anlayış belirtisi aradı. Ama yüzünün sert, sık çizgilerinde hiçbir merhamet belirtisi yoktu. Gözleri dar bir çizgi, dudakları sıkıca kenetlenmiş, kolları kaskatı ve acımasızdı.

Isabel'i sarmak mı yoksa sarsmak mı istediğine karar veremiyormuş gibi görünüyordu. Uzun süre tereddüdün istikrarsız uçurumlarından dengede durmaya çalışarak, birbirlerine baktılar. Rory'nin içinde çetin savaşlar verdiğinin farkında, Isabel nefesini tuttu. Beklemek istemediğinden, Rory yerine karar verdi.

Kollarını Rory'nin boynuna dolayarak, parmaklarını ucunda yükselip, ağzını onunkine yaklaştırdı. Isabel'in kıvrımları, Rory'nin sıkı ve sert kaslarına tam oturdu.

"Bunu istiyorum," deyip, Rory'yi öptü.

Rory sessizce küfredip, Isabel'i kendine çekerek, öpmekle kalmayıp, kontrolü de eline aldı. Öpüşü neredeyse kıtlıktan çıkmış gibi bir açlık içindeydi.

Utanmaz ve coşkulu.

Ağzı rahatlama arzusuyla, Isabel'in dudaklarını sahiplendi. Hareketlerinde bir telaş vardı, sanki geçen saniyeler sadece onun niyetlerini engelleyecek düşmanlardı. Isabel'in heyecan ve

korku içinde hızla çarpan hırslı kalbinin hızlanması, Rory'ninkiyle eşleşti.

Beklenti, etkili bir afrodizyaktı. Rory'nin dudaklarının dokunmasıyla, Isabel'de en son ateşli öpüşmelerinin uyandırdığı tutku tekrar alevlendi. Isabel, vücudunun şehvetle titrediğini hissetti. Rory'yi istediğini biliyordu ve isteğinin dayısının planıyla hiç alakası yoktu. Bu, temel bir ihtiyaçtı. Bir kadının, bir erkeği istediği gibi istiyordu onu.

Rory, Isabel'in duygularını etkisi altına almıştı, onu arzudan uçurmuştu, kendini tutan adama duyduğu açlıktan başka adama kıllı bir şey düşünmüyordu. Ağzının talepkar hissi, Isabel'in yanağını yalayıp geçen kestane rengi saçının yumuşak gıcıklayışı, kirli sakalının hassas tenini ürperten teması, tenine işlemiş baş döndürücü deniz ve tuz kokusu ve dudaklarında kalmış şarap tadı Isabel'in planını düşünmesini imkansız kılıyordu.

Rory yavaşça Isabel'i tutan kollarını gevşetti. Kaba parmakları kolundan yukarı doğru şaşırtıcı derecede tıy kadar yumuşak, hafif bir yol takip edip, omzunu geçerek, en sonunda boynunu aşp, çenesini tuttu. Isabel'in çenesini yukarı kaldırıp, onu kucağına çektiğinde Isabel'in çenesi gıcıklandı.

Masum öpücüklerle yetinmeyeceğini biliyordu. Rory'nin ihtirası sıkı tutsaklığından kurtulmuş, artık içinde patladığını hissettiği bastırılmış arzuların, nazik kurlarla giderilemeyeceğini biliyordu. Rory'nin parmakları ve dudakları, her kıvrılışında diliyle yağmalayıp, rehin alırken, istilasıyla Isabel'in dudaklarını açmaya çalışırken, Isabel şehvetinin gücünü anladı. Isabel kendi tutkusuna hakim olamayarak, içgüdüsel olarak karşılık verdi, dili onunla birleşti, saf ama sert cevabıyla onu arzusuyla karşıladı.

Rory tüm vücuduyla üzerindeyken, Isabel de sırtını pence-
renin yanındaki duvara yaslamıştı. Güçlü ve kaslı, kuvvetli ya-

pısında, aylar önce olsa alay edeceği ilkel bir koruma özlemi vardı. Murdock Mackenzie'nin ellerinde kendi incinebilirliğini öğrenmeden önce. Rory ile birlikteyken kendini gerçek bir kadın gibi hissediyordu. İncinebilir ama güvende. Her şeyin ötesinde de, arzulanır. Rory sanki bir türlü Isabel'e doyamıyormuşçasına saldırıyordu.

Elleri Isabel'in her yanında, vücudunun düzgün hatlarını keşfediyordu. Bir fatih gibi, her dokunuşuyla, ona kendi mührünü bırakıyordu. Rory'nin hareketleri eskisinden daha sert, daha kaba ve daha çılgıncaydı. Sanki mantıklı düşünmekten korkuyor gibiydi. Göğüslerine dokunmak için elbisesinin üstünden parmaklarını soktu, Isabel'in göğüs uçları, Rory'nin dilinin temasını bekleyerek sertleşti. Onu ağzına alıp, emdi, Isabel kıvranıncaya kadar göğüs ucunu diliyle dışının arasında çekiştirirdi.

Eteğini kaldırıp, tek bacağını açtığında serin hava ateşli bacağına ürpertti. Rory'nin elini çıplak poposunda hissetti ve arzuyla kalçasını ona doğru itti. Bedenlerinin birbirine değdiği yerde filizlenen beklentinin heyecanıyla titredi. Bacaklarının arasında hissettiği ateşli nabız çok hassastı, farkındalık içinde ürperiyordu.

Elleri Isabel'in kasıklarına doğru çıkarken, dudakları tekrar ağzını buldu. Isabel gerildi, kalbi çarpıyordu. İstiyordu. Bekliyordu. Rory'nin dokunuşu için kıvranıyordu. Tanrım, Isabel'i nasıl da yönlendiriyordu. Rory'nin acı veren masajı, hafif dokunuşu, sürtünmesi, Isabel arzusundan dilenecek halde sarsılınca kadar üzerindeki ilahi baskıyı arttırdı. Isabel daha ateşli ve daha ıslak hale gelip, daha fazlası için ağlayacak duruma geldi. Rory'nin dili ağzına girip çıkıyordu, o anda Isabel ne yapacağını anladı. Sessiz bir yakarıyla kalçalarını Rory'ninkilere dayadı.

Rory'nin parmağı bacaklarının arasındaki ıslaklığa kaydığında, içini kaplayan rahatlıktan zevk alarak, inledi.

"Tanrım, çok sıkısın." Rory'nin sesi acı çekiyormuşçasına gergin çıktı.

Rory'nin sebep olduğu kendinden geçme hissi, aklındaki tüm diğer düşüncelerden ağır basıyordu. Ya da tüm vicdan azaplarından. Bu kadar mükemmel olan hiçbir his, yanlış olamazdı. Rory onu okşamaya devam edip, Isabel'in bedenini ihtiyaçtan çılgına çevirirken Isabel'in nefesi hızlandı. Baskı o kadar arttı ki, Isabel patlayacağını sandı. Anlayamadığı bir sebepten tuhaf ve sabırsız hissediyordu.

"Rahatla," diye teşvik ederek fısıldadı. "Karşı koyma, zihnine bırakmasını söyle. Sadece dokunduğum yerlerdeki zevke odaklan. Boşalmanı sağlayacağım."

Isabel sesinin rahatlatıcı yumuşaklığına teslim oldu. Baskı arttıkça, Rory'nin ne demek istediğini anladı. Rory'nin parmağı içine dalmıştı ve en hassas noktasına dokunmaya başladığında, Isabel kendini sıkı ve nihayet, bıraktı.

Rory, Isabel'i tüm gücüyle uyandıran rahatlamasının semavi dalgasının etkilerini izledi.

Isabel'in yüzüne hücum eden merak ve kendinden geçiş, hayatında gördüğü en güzel şeydi. Heyecanı geri çekildikçe, göğsünün inip çıkışı yavaşladı ve rengi normale döndü.

"Hiç tahmin etmemiştim..." dedi Isabel, sesi çok yumuşaktı. "Hep böyle mi olur?"

Rory yalan söylemek istedi ama göğsüne sertçe oturan gerçeği söyledi. "Hep değil." *Asla.* Daha önce bir kadını rahatlatırken hiç böyle hissetmemişti.

Sözlerini ciddiye almış görünüyordu. Gülümseyişi tüm yüzüne yayıldı.

Rory bunun olmasını istememişti.

Sadece bazı şeyleri algılamasını istemişti ama tatlı dudakları-

nı dudaklarında hissettiğinde, kaybolmuştu. Onları birbirine bağlayan güçlü etkiyle savaşmadığını biliyordu. Bekaretine zarar vermeden de ona zevk verebilirdi.

Ya da öyle sanıyordu. Ama Isabel'in sözleri her şeyi değiştirdi.

"Ben de sana dokunmak istiyorum. Sana nasıl zevk verebileceğimi göster."

Rory'nin tüm onurlu niyetleri pencereden uçup, gitti. Isabel'in eli safça kasıklarına doğru ilerlerken, nefesini tuttu. Isabel'in cesaretine şaşırmış olmalıydı ama çok fazla uyarılmıştı. Elini erkekliğinin üstünde istiyordu. Bileğinden tutup, elini eteğine götürdü, şişmiş erkekliğinin üstünde durdu. Isabel'in parmakları içgüdüsel olarak kıvrıldı.

Rory gerilmiş, Isabel'in bir sonraki hareketini bekliyordu, elini penisinden uzak tutan kıyafete şükrediyordu. O kadar sertleşmiş, o kadar şehvet doluydu ki, alev alev yanan, hassas teninde hissedeceği tek bir dokunuş bile kontrolü kaybetmesine neden olurdu. Isabel safça onu okşadı, tereddütle keşfetti ve Rory'nin de yardımıyla ovdu. Isabel'in eline patlamamak için kalçalarını sıkıyordu. Ya da Isabel'in eteğini kaldırıp, sıkı sıcaklığına girmek için. Etrafını dolduran tüm bu yumuşaklık, içini beklentiyle doldurdu.

Rory fazla hızlı gittiğinin farkındaydı ama daha önceki deneyimlerinin, ikisinin arasında alevlenen cehennemle yanıp kül olduğunu hissediyordu. Daha önce hiçbir kadın ona böyle hissettirmemişti, tüm kontrolü kaybettiği hiç olmamıştı. Verdiği karşılığın ateşi onu çıldırtıyordu. Daha önce sayısız kez bu yoldan geçmişti ama her dokunuşuna karşılık veren bir kadınla hiç yolculuk etmemişti. Onu buraya getirip, pencereye dayamakla kendini tehlikeye atmıştı. Bu ya da elinin tatlı dairesel hareketlerinde bakir bir erkek gibi kendini utandırmak hataydı.

Rory biraz yavaşlamak için kendini zorladı. Onu pencerenin yanından alıp, minderli bir banka götürdü. Üzerine eğilip, elbisesinin fermuarlarını açmaya başlayarak, onu nazikçe öptü. Dudakları yüzünde dolaşıp, hassas ensesine yöneldi. Teninin ballı tadı, diliyle buluştuğunda, Isabel içini çekti.

Rory bu kadar ileriye gitmeyi düşünmemişti, ama vücudunu inkar edemezdi. Şehvet, onurla savaşıyordu.

Kafasını silkeledi ve soğuk gerçekliğe batırılmış gibi hissetti. Şüphesiz yapılabilecek en zor şey olsa da, ne yapması gerektiğini biliyordu. Katlanılamaz baskıyı salıvermek üzereydi.

Ama görünüşe göre, onur kazanmıştı.

Bunu yapamazdı. Hâlâ saldırıdan dolayı bu kadar kırılgan haldeyken yapamazdı. Aralarında bu kadar cevaplanmamış soru varken yapamazdı.

Isabel, Rory'nin ona verebileceklerinden daha fazlasını hak ediyordu.

Rory ayağa kalktı, gözleri görev için vazgeçtiği şeye takılmıştı. Isabel cazibenin vücuda gelmiş haliydi, gözleri ihtirasla yarı kapalı, erotik dudakları Rory'nin öpücükleriyle şişmiş, nefesi pürüzlü ve kesik kesik olmuştu. Bakışlarını kısmen açıkta kalmış göğüslerinin yumuşak tenine, öpücüklerinden kararmış ve sıkılaşmış göğüs uçlarına çevirdi.

Aklını kaçırmış olmalıydı.

Isabel sadece dakikalar önce verdiği zevkin aniden kesilmesine şaşarak gözlerini kocaman açtı. "Neden bana öyle bakıyorsun? Yanlış bir şey mi yaptım?" Oturup, kılığının farkına vararak elbisesinin fermuarlarını kapamaya başladı.

Yanlış mı? O kadar masumdu ki.

Rory döndü, pencereden karanlığa bakarak, nefesinin yavaşlamasını bekledi. En sonunda, tekrar Isabel'e döndü. "Sana nasıl olması gerektiği söylemiştim."

Isabel ayağa kalkıp, ellerini Rory'nin boynuna doladı. "Öyle olması gerekmez."

Artık çok fazla oluyordu. Belki de Isabel'in sunduklarını, sonuçlarını düşünmeden, almalıydı. Ama Rory söz konusu klanı olduğunda asla düşünmeden hareket etmezdi, karşısındaki herkesten önce gelen bir kadın olsa bile.

Yavaşça, Isabel'in boynuna doladığı kollarını açtı. Isabel bu kadar yakınındayken düşünemiyordu. "Beni neden öptün?"

Isabel'in hayretle ağzı açıldı. "Ne ima ediyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Bana güvenmiyorsun," dedi Isabel ifadesiz bir sesle.

"Güvenmeli miyim? Sen bir MacDonald'sın."

Göz göze geldiklerinde, dürüst kelimelerinin Isabel'i incittiğini gördü, ama Isabel'in cevabı onun için çok önemliydi. Kabul etmek istediğinden daha da önemliydi.

Isabel çenesini kaldırdı, ama alt dudağının titreyişi tüm hüsrânını ortaya koyuyordu. "Bana güvenmemen için sana bir sebep mi verdim?"

Rory çenesini okşadı ama cevap vermedi. Emin değildi. "Beni daha önce zorlamıştın," dedi elbiseyi ve şeffaf geceliği kast ederek. "Ayrıca soruma cevap vermedin."

Isabel kızardı, ama Rory öfkeden mi yoksa suçluluk duygusundan mı olduğuna karar veremiyordu. "Seni istediğim için öptüm. Tek sebep bu. Hatırlarsan, senin isteğin üzerine saldırıyı konuşuyorduk. Bu senin önerindi." Çenesini kaldırıp, burnunun üstünden Rory'ye baktı. "Eğer seni tahrik etmeyi seçersem, bunu bilirsin." Gözlerindeki erotik, kadınsı rahatlık Rory'yi şaşırttı.

Rory, tehdidi üzerine içinde bir kaygı oluştuysa da, Isabel'in kabadayılığına neredeyse gülümseyecekti. Hakkı olduğunu düşünüyordu. Bu kadın ölümcüldü.

Isabel devam etmeden önce tehdidi biraz etki etmesini bekle-

di. "Belki de ben senin sebeplerini sorgulamalıyım. Beni bu gece neden buraya getirdin?"

"Saldırıyı konuşmak için buraya gelmeni rica ettim. Belki de o konuya geri dönüp, hareketlerinin neler doğurduğuna bakmalıyız." Rory duraksadı, bu sonuçların neler olabileceğini düşündü.

Isabel gururla Rory'nin önünde dikildi, saçları dağılmış, yanakları kızarmıştı; bunun dışında birkaç dakika önceki çıplaklığından eser kalmamıştı.

"Ben sorumluluğu kabul ediyorum. Ne istersen yap."

Rory kafasını salladı. "Ben bu konuda senin payını sormuyorum, sorumlu olan Alex'ti. Benim yokluğumda yetkili oydu ve uyandığında hareketlerinin cevabını verecek. Mackenzie'lerin elinde cezayı yeterince çektin. Yine de tekrar emirlerime itaatsizlik etmeye kalkışırsan, bunu bir yere yaz Isabel, sonuçları ağır olur. Bir daha böyle düşüncesizce hareket etmeyeceğine güveniyorum."

Bu bir soru değildi.

"Odana dönebilirsin," dedi daha nazik bir sesle. Sadece Isabel ve Alex suçlu değildi. Rory, Isabel'e neredeyse olacak şeylerden kendini de sorumlu hissediyordu. Nişanlandıkları haberini yaymamıştı, bu da Murdock Mackenzie'nin Isabel'in iddia ettiği kişi olmadığını düşünmesini sağlamıştı. Ayrıca onu çok uzun süre yalnız bırakmıştı. Isabel'in acı suçlamasının hatırası daha solmamıştı, Rory'nin uzun sessizliği canını acıtmıştı.

Isabel son bir bakışla, anlayış için yalvardı. Isabel'den gözlemini ayırmadı ama ifadesinden ne düşündüğü belli olmuyordu. Az önce paylaştıkları şeylerin hatırası, aralarında huzursuzca gerildi. Kaderine razı gelerek, Isabel odadan çıkmak üzere döndü.

Rory, gidişini izledi, vücudu hâlâ atamadığı arzuyla yanıyordu. Bu lanet olası nişanın her günü, kollarındayken Isabel'in yüzündeki ifadenin anısıyla dolacaktı.

Isabel kapıya ulaşmadan, durdurdu. "Sen gerçekten neden buradasın, Isabel? Neden bu nişanı kabul ettin?"

Rory'nin sorusuna şaşırılmış görünüyordu. "Babam öyle istedi."

"Peki ya sen, sen ne istiyorsun?"

"Klanımın refahını, ailemin sevgisini."

"Hepsi bu mu? Seveceğin bir adam istemiyor musun? İlgilenilecek çocuklar?"

"Elbette, ama sen öyle bir niyetin olmadığını açıkça söyledin." Göz göze gelip, öyle kaldılar. "Sen neden bu nişanı kabul ettin?"

"Başka seçeneğim yoktu, kral talep etti," diye cevap verdi düşünmeden. Isabel'in gözlerinde bir ışıltı gördü. Acı mıydı bu?

"Benimle nişanlanarak, krala karşı görevini yerine getirdin, ama senin de hoşuna gidebileceği söz konusu bile olamaz." Sesi alçaldı. "Ben hoşlandım."

Rory, yaşadıkları şeyin yoğunluğunu hatırlayarak, bir süre sessiz kaldı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Isabel'in ifadesini görene kadar sesli düşündüğünü fark etmedi. Sanki Isabel'e bir bıçak saplamıştı.

Bir dakika sonra, Isabel hüzünle gülümsedi. "Yanıyorsun. Bu her şeyi değiştirir."

BÖLÜM 14

Isabel geçen bir ay her gün olduğu gibi, Rory'nin kollarında uyandı. Birkaç dakika daha uyur gibi yaparak, onu saran çelik gibi kolların, sırtını dayadığı sert göğsün sıcaklığının, baharatlı erkeksi kokusunun ve düzenli soluklarının derin huzurunun keyfini çıkardı. Güvenli. Sıcak. Mutlu. Sonsuza kadar böyle kalabilirdi.

Bugün de, her gün gibi, Rory'nin yataktan çıkarken, ona karşı sertleşip, hemen giyinerek, odadan çıkmasıyla yaşadığı keskin hayal kırıklığı ve kaybı yine yaşadı. Bazı günler Rory tereddüt ediyor gibi görünüyordu, ama güçlü bir onuru vardı ve kaçınılmaz olarak arkasından kapının kararlı bir sesle kapandığını duyuyordu.

Isabel, uyanık olduğunu bilmesine asla izin vermiyordu. Vücutlarının dile getirilmeyen çekiminin farkına vararak, aralarında filizlenen samimiyete gölge düşürebilecekmiş gibi hissediyordu. Gecenin erken saatlerinde bu bağ güçleniyordu, bilinçsizce onu arıyor, teninin sıcaklığını arzuluyor ve vücudunu vücuduna bastırmaktan daha önemli bir şey kalmıyordu. Noel kutlamalarını bekleyen bu uzun ve yavaş günlerde de Isabel, Rory'nin gücünü yanında hissetmeyi ne kadar önemli bulduğunu fark ediyordu.

Isabel haklı çıkmıştı. Kütüphanede geçen o gece her şeyi değiştirmişti.

Isabel'e verdiği hediye, karşısına yepyeni bir dünya çıkarmıştı. Geride nasıl bırakabileceğini bilmediği bir dünya. Rory'nin

yaptıklarını düşünmeden edemiyordu. Onun kollarında olmanın verdiği hissi, yakınlığı, kendinden geçişi ve büyüğü. Isabel'in o gece rahatlamasının güzelliğini gölgeleyen tek şey, doğru zamanda söylenmiş olsa da, Rory'nin güvensizliği idi. Isabel her şeyden çok, Rory'ye, ona güvenilir olduğunu kanıtlamak istiyordu. Ama o bile Rory'ye güvenemezken, o nasıl kanıtlayabilirdi ki?

Konuşulmadan gelen ateşkes, hoş bir sükunet getirmişti ama bunun sonsuza dek süremeyeceğini biliyordu.

Isabel hızla üstünü giyinip, Deidre'nin getirdiği küçük bir tabaktaki yiyeceklerle kahvaltısını yapıp, günlük işlerine başlamak için kütüphaneye yöneldi.

Rory'nin dönüşünden beri bir aydır, Isabel'in günlük işleri, rahat bir düzene girmişti. Darbenin ne kadar ağır olduğu düşünülürse Alex gayet hızlı iyileşmişti. Margaret'la ikisi sırayla hemşirelik yapmış, sonra da sürekli dolanıp durmalarından bıkan Alex, yeteri kadar küçük düştüğünü ve kendi kendine yılanıp, yemek yiyebileceğini söyleyerek onları odasından atmıştı. Asıl cümlesinde *temiz* ve *kıç* kelimeleri geçiyordu, ama çok daha iyi hissettiğini söylemek de yeterliydi.

Kalenin yönetim işleriyle uğraştıkları zamanlar dışında, Isabel ve Margaret kütüphanede çıtırdayan ateşin yanında kitap okumak veya satranç oynamaktan hoşlanıyordu. Av maceralarındaki felaketi geride bırakmışlardı, kale duvarlarının güvenli sınırları dahilinde de olsa, çok sıkı bir talim programı oluşturmuşlardı. Margaret'in yetenekleri gözle görülür biçimde artmıştı. İyi bir öğrenci olduğu belliydi, hatta Isabel yakında boynuzun kulağı geçeceğine inanıyordu.

Bessie, Deidre'yle iyi arkadaş olmuştu ve MacLeod hizmetçileri onu aralarına kabul etmişti. Alex'in hastalığı boyunca ona titizlenme ve bakma işini üzerine almıştı ve bebekten biraz daha büyümüş gibi davranılmasına sinir olmasına rağmen, o da en az

Isabel ve Margaret kadar onu sevmeye başlamıştı. Kapıcı Robert hâlâ Bessie'ye yakın yerlerde, kulede oyalanacak işler buluyordu.

Rory çoğu zamanını avluda Mackenzie'lerin reisin oğlu Murdock'un kaçınılmaz intikamına savaşçıları hazırlayarak geçiriyordu.

Misillemenin gelip gelmemesi değil, ne zaman geleceği belli değildi, Rory de hazırlıklı olmalıydı. Isabel'i kalenin kapılarından dışarıya çıkaracak her türlü talebi reddediyordu, Isabel de hâlâ en son çıktıklarında olanlardan dolayı üzgün olduğundan ona baskı yapmıyordu.

Isabel durumunu düşünürken tüy kalemini dikkatsizce masaya düşürmüş, oradan sandalyeye yuvarlanmıştı. En yakın zamanda bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Dayısı yaptıklarıyla ilgili bir rapor bekleyecekti. Noel'e yalnızca bir hafta kalmışken, Sleat'in onu bu kadar uzun süre yalnız bırakmasına şaşırılmıştı. Zaman akıp gidiyordu ve belirsiz belasının baskısı her geçen gün artıyordu. Evet, tehlike bekliyordu ama ihanetiyle ödemek zorunda kalacağı acı verici duygusal bedelleri beklemiyordu. Onu kabul edip, kendi ailelerinden bir kız kardeşten daha yakın davranmış Alex ve Margaret'a nasıl ihanet edebilirdi? Herkesten çok hayran olduğu Rory'ye nasıl ihanet edebilirdi? Onu tecavüzden kurtarıp, ihtirasını tekrar canlandırarak korkunç anıları hafızasından çıkartan adama.

İhanet edemezdi. Bu farkındalık fiziksel bir taarruz gibiydi.

Klanına karşı görevini nasıl yerine getirecekti? Rory'nin kararı onun elinden alarak, işini kolaylaştırmasını umut etmişti ama çelikten bir azmi vardı. Isabel'i istiyordu ama onuru arzularına göre hareket etmesine engel oluyordu. Bayrağı veya gizli girişi bulamadığını açıklamayı düşündü ama ipin ucunda çok şey vardı. Ailesinin gözünde başarısız olmayı ya da başarısızlığının getireceği kaçınılmaz yıkımı kabul edemiyordu.

Isabel hâlâ koşulların değiştiğini ya da Mackenzie'lerin Strome'a yapacakları saldırıları geri itmek için babasının başka bir yol bulmuş olabileceğini umut ediyordu. Kaşlarını çattı. Babasının, saldırıdan sonra yazdığı bir mektup da dahil olmak üzere, Isabel'in mektuplarına cevap verememesi, cevabının gecikmesi kaleyi daha fazla araştırmasındaki gönülsüzlüğü ya da planladığı gibi Rory'yi baştan çıkarmamasına bahane bulmasına yardımcı olsa da, onu endişelendiriyordu.

Isabel önündeki parşömen yığınının bakıp, işine döndü. Günlerinin çoğunu, mübaşir James'le o aya ait kiralar hakkında müzakere ederek geçiriyordu. Margaret heyecanla gülerek, kütüphaneye girdiğinde, muhasebe defterlerindeki yeni bilgiler hakkında uygun notlar alıyordu. Margaret'in dışarıdan geldiği belliydi, altın sarısı bukleleri rüzgarda umarsızca dağılmış, alnı terden parlamış ve yanakları yorgunlukla pembeleşmişti. Aşağıya baktığında eteğinin ucuna ve terliğine saçılmış, durumu açıklayan çamuru gördü. Azimli askerler gibi, Margaret'in yine aynı şeyi yaptığını biliyordu.

"Bu soğuk ve kasvetli günde neye gülüyorsun böyle?" Pence-renden dışarı baktığında, pus kaleyi sık ve yoğun bir sisle kapladığından körfezi zor görebiliyordu. Odadaki sıcak ateşe rağmen, omuzlarına bir şal almıştı.

"Asla tahmin edemezsin." Margaret kıkırdayarak, Isabel'in yanına, masaya bir sandalye çekti.

Isabel ona anlamlı bir bakış attı, bir cevap bulmaya çalışır gibi yapıyordu. "Bir bakalım... o zebani görünümlü korsan kılıkli talibinin sefaletine son verip, onunla evlenmeye karar verdin."

Margaret kızardı. "Hayır, Isabel. Espri anlayışın en az Alex'inki kadar kötü. Colin'in sadece düşünceli davrandığını biliyorsun. Bana karşı senin düşündüğün gibi bir ilgisi olamaz. Bir tahmin daha yürüt."

Isabel şüpheyle tek kaşını kaldırdı. Margaret, Colin'in ilgi-si hakkında yanılıyordu. "Hmmm. Dur bir düşüneyim. Buldum, Catriona kiliseye meydan okuyup, rahibe olmaya karar verdi." Margaret, Rory'nin kadınla ilişkisinin çok uzun zaman önce bit-tiğini söylediğinden, Isabel, Catriona hakkında espri yapabiliirdi. Margaret cüssesinden hiç beklenmeyen bir kahkaha attı. "Çok fenasin, Isabel! O utanmaz kadının her zamanki dünyevi zevk-lerden vazgeçtiğini düşünsene. Birçok kadının o kocalarını tahrik eden fahişenin ortadan kaybolmasına memnun olacağını biliyo-rum. Pekala, galiba benim söylemem gerekiyor, çünkü artık tah-min etmeni bekleyemeyeceğim. Alex'e yay ile meydan okudum ve kazandım!"

Isabel kollarını uzatıp, Margaret'a sıkıca sarıldı. "Muhteşem! Sana yeteneklerinin geliştiğini söylemiştim." Dudakları kurnazca kalktı. "Eminim Alex'in zaferin hakkında söyleyecekleri vardır. Senin sıkı çalışma programınla acımasızca dalga geçiyordu. Ona iyi olmuş." Alex'in hayrete düşmüş bakışlarını gözünde canlan-dırabiliyordu. "Ağabeylerimi yendiğimde, ne tepki verdiklerini hatırlıyorum. *Küçük bir kıza yenilmek* hep gururlarına dokunur-du." İlk kelimeleri mağrur bir tenezzülle vurgulamıştı. "Sense böyle küçük çevik bir şeyken, vahşi, gururlu bir MacLeod savaş-çısına karşı koyabileceğini beklememiştir."

Margaret'in yüzü memnuniyetle kızardı, üzerinde bant olma-yan safir mavi gözü parladı. "Isabel, Alex'i görmeliydin. Yüzün-deki ifade görmeye değirdi. Hedefi tam on ikiden vurduğumda, gözleri yerinden fırlayacak sandım. Bir de etrafta durmuş, izle-yen adamları duymalıydın. Eminim daha günlerce bunu dinle-mek zorunda kalacak."

"Aferin, Margaret. Zaferi hak ettin. Belki bu, Alex'e durma-dan dalga geçen dilini tutmasını öğretir." Birbirlerine baktılar, bir an duraksadılar ve güçlü bir kahkaha kopardılar. Alex bir kış-

kırtıcı olarak doğmuştu, dalga geçmek için yaratılmış gibiydi; bu onun cazibesinin bir parçasıydı ve pek fazla göremedikleri bu an-ların da tadını çıkarmak istiyorlardı. Isabel ayrıca kızgın numa-rası yapsa da, Alex'in kız kardeşinin okçulukta bu kadar azimle ilerleme kaydetmesinden gurur duyduğundan emindi. İnanılmaz bir hızda ilerlemişti. Ondaki değişim o kadar çarpıcıydı ki, kendi-ne güveni ve gururu idrak edilemeyecek kadar inanılmazdı. Alex görünen gelecekte klan üyelerinin acımasız takılmaları pahasına, ondan bir zaferi esirgemezdi.

Rory kapıda durup, kahkahaya boğulan kadınları izledi. Kız kardeşinin yüzünde bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü mutluluğu gördüğünde göğsü sıkıştı. Kayıp kardeşinin mutlu dö-nüşünden Isabel'in sorumlu olduğunu biliyordu. Bu kadar kısa bir sürede nasıl olabilirdi? Neredeyse bir gecede, Margaret iki senedir giydiği utanç ve çekingenlik pelerini üstünden atmış, yeni kazandığı güvenle Beltane* zamanındaki bir putperest gibi eğleniyordu. Kışın dondurucu ve kasvetli karanlığının ortasında bile, Dunvegan kahkahalar ve gülümsemelerle baharın sıcak ısı-ğına gömülmüş gibiydi. Bu kadar beklenmedik bir şekilde geri gelene kadar, mutlu kadınların kahkahalarını ne kadar özlediğini fark etmemişti.

Bakışı Isabel'e takıldı. O da değişmişti, belki Margaret kadar belirgin değildi ama en az o kadar önemliydi. Rory'nin ailesinde kendine bir yer edindikçe, geldiğinde onu etkisine alan yalnızlığı ve incinebilirliği kaybolmuştu. Isabel'in Dunvegan'da geçirece-ği zamanın çok kısa olduğunu bilmek Rory'yi üzüyordu. Aslında nişanı bozma planı, içine oturuyordu.

Isabel'e bakmaktan hiç sıkılmıyordu. Hareketleriyle, gülü-

* Beltane: 1 Mayıs'ta İskoçya ve İrlanda'da kutlanan eski Kelt milli tatili. (Ç.N.)

şöyle o kadar zarıftı ki. Ona her baktığında, sanki güzelliği farklı bir hal alıyordu. Başka kadınlarda olduğu gibi tanıdıkça daha az güzel olmuyordu. Hayır, hatta tam aksi oluyordu; çok daha güzelleşiyordu. Her karşılaşmalarında daha gerçek oluyordu, sanki kusursuz yüz hatlarının altından eşsiz karakteri çıkıyordu.

Onu tek fark eden kendisi değildi. Rory'nin bakmadığını sandıkları zamanlarda, çoğu adamının hayranlık dolu bakışlarını yakalamıştı. Onu sinirlendiriyordu ama bunu sadakatsizlik olarak görmüyordu. Adamlar hadım değildi ya. Kendinin yapmayı imkansız bulduğu bir şeyi onlar yapıyor diye adamlara kızamazdı. Parşömenlerle dolu bir masanın arkasında otururken bile büyüleyiciydi; omuzlarına dökülen parlak bakır rengi saçları, siyah mürekkep bulaşmış kusursuz teni, haşarıca kıpırdanan dudakları, çenesinin meydan okuyan kalıksı. Güzelliği mıknaş gibiydi, hayran olmak için yaratılmış nadir bir hediye idi.

Bu sabah Isabel'i kollarının arasında görerek uyandığında, düşünceleri yolunu şaşırmıştı. Vücudu anılarla ısındı. Geçen ay tam bir işkence olmuştu. Daha kolay olmasını, aynı yatağı paylaşmaya alışmayı umut etmişti ama her gün bir öncekinden daha fazla arzuluyordu. Vücutları birbirini bulmuştu ve bırakmıyorlardı. Kendini tutması ona saçma sapan hallere sokuyordu; Rory daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Isabel hâlâ bakireydi ama onu bir daha zorlarsa, Rory sorumlu olmayacaktı.

Geçen ay boyunca güvensizliği biraz gevşemişti ama hâlâ onun bir MacDonald ve düşmanının yeğeni olduğunu unutmamıştı. Son haftalarda onu yakından takip etmiş, artık karanlık koridorlarda bir şeyler aramadığını görerek rahatlamıştı. Ona baskı yapma girişiminde de bulunmamıştı. Ancak her gece onun yanında yatmak yeterince baştan çıkarıcıydı.

Çocukluktan beri arkadaş olan iki kurnaz yaşlı kadın kadar rahat görünen iki kadını inceledi. Hâlâ onu fark etmemişlerdi.

Suç ortaklarını burada, kütüphanesinde bulduğuna şaşırması. Isabel'in yanındaki muhasebe defteri yığınının ve parmak uçlarındaki mürekkep lekelerinden, yine hesaplarla uğraştığını anlamıştı. Önce odası, sonra kız kardeşi, şimdi de hesaplar. Isabel bu kalenin içine ve hayatına ağıni örmüştü. Pek yakında da Rory'nin koltuğuna otururdu. Bu düşünce onu gülümsetti.

"Siz terbiyesiz kızlar neye gülüyorsunuz bakalım?"

Isabel, Rory kütüphaneye girince hayretle döndü. Margaret ile ikisi odayı devraldığından beri, kütüphaneye daha nadir gelir olmuştu. Gün ortası olması daha da olağandışıydı. Bu zamanlarda genelde avluda savaşçıları eğitiyor oluyordu. Görünüşe bakılırsa yarışlardan yeni gelmiş, henüz kaslı vücudundan terini silmemişti.

Yarışlardaki maharetini her hatırladığında olduğu gibi, kalbi yine teklemişti. Bu vahşi savaşçının onu kollarıyla sardığını düşününce karnında sıcak ve tatlı bir şey ürperdi.

Isabel'in güçlü fiziksel tepkisi, onu tanıdıkça azalmamıştı. Gözlerini bu birkaç aydır güneş olmamasına rağmen bronzlaşmış yüzünden ayırması gerekiyordu. Geniş omuzları ve güçlü kaslı vücudunun yanı sıra, yaydığı sıcaklığa da odayı varlığıyla doldurmasına da alışmamıştı.

Margaret, Alex'e güldüklerini itiraf etmeye isteksiz, sessiz kalmayı tercih ettiğinden, Isabel söylemeye karar verdi. "Margaret, Alex'i okçuluk yarışında mağlup etmiş."

Rory dönüp, Margaret'a anlam yüklü bir bakış attı. Tepkisinden emin olmadan, ne de olsa o bir erkekti, sessizce bir işaret beklediler. Yavaşça, dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı, gamzeleri yanaklarında derin oyuklar oluşturdu.

"Demek ki Margaret, o alaycı hergeleyi kendi sözleriyle tuzağa düşürdü. Ne kadar sıkı çalışsa da, küçük bir kız tarafından asla yenilmeyeceği hakkında durmadan övündüğünü duymuştum. Belki de önemli bir ders almıştır: Beklenmeyi bekle. Rakibini küçümsemek kibirli bir hatadır. Ölüme bile götürebilir." Margaret'in kafasının üstünden bakıp, muhteşem gözlerini Isabel'e dikti. "Ben rakibimi asla küçümsemem."

Isabel suçluluk duygusuyla kızardı. Şimdi neden böyle söylemişti ki?

Rory tepkisini fark etmemiş gibi duruyordu. "Aferin, Margaret, beni gururlandırdın. Bizim yüksekte atan kardeşimiz, bir iki çiviyle çakılabilir." Gülererek, kardeşini sıcakça kucakladı.

Margaret'in gülümsemesi tüm yüzünü kaplamıştı. "Belki sana da meydan okurum, Rory, en azından bu ayki toplantıya ev sahipliği yapıncaya kadar," diye dalga geçti.

Margaret'i bıraktı ve tüm yüzünü kaplayan gülümsemesi, sonsuz neşesinde Margaret'inkine karıştı. "Meydan okumanı görüyorum, Margaret. Alex iyi bir okçudur, dolayısıyla senin kısa bir sürede çok başarılı olduğunu anlayabiliyorum. Ama gençliğimden beri okla yapılan hiçbir yarışmada yenilmedim, dolayısıyla çalışma programını biraz daha sıkılaştırman akıllıca olur." Dönüp, Isabel'e gülümsedi.

Isabel, gülümsemesinin sıcaklığında eriyeceğini sandı.

"Umarım eğitmenin sana programında zaman ayarlayabilir?" diye sordu.

Isabel sırtıp, başıyla onayladı.

Margaret'a dönüp, neredeyse özür diler gibi bir sesle, "Ama toplantıda olmayabilir. Highland toplantısına bir bayanın katılmayacağını gayet iyi biliyorsun, bu geleneksel olarak savaşçıların yeteneklerini, güçlerini ve çevikliklerini test etmeleri için düzenlenen bir yarışma." Isabel beş yüz yıl kadar önce Malcolm

Canmore'un adamlarının arasından en iyi savaşçıları tespit etmek için toplantıları başlattığını biliyordu. Rory'nin gözleri kalkık kaşlarının siyah kanatları altında parladı. "Ayrıca, ya kazanırsan? İskoçların şiddetli gururu, genç bir kızın hatasıyla onarılamaz bir hasar görür. Biz erkeklerin kendine bir daha gelemeyeceği bir darbe olur."

Isabel kardeşlerin oyun dolu sataşmalarından büyülenmişti. Rory'nin pek göstermediği bir tarafıydı bu; Isabel onların sevgi dolu şakalaşmalarını dinlemekten hiç yorulmayacağını biliyordu. Böyle hareket ederek o kadar şeytani bir cazipliği oluyordu ki, karşı konulamaz bir çekiciliği vardı. Isabel'in göğsü hasretle sıkıştı.

Margaret coşkuyla neredeyse zıpladı. Fazladan talim için hazırlıklara hemen başladı, heyecanla kendi kendine konuşmaya başladı. O odadan koşarak çıktığında, ikisi de onu dinliyor ve eğleniyordu. "Sabah mutfakla ilgilenip, yemek planlamasını alacak birilerini bulmalıyım..."

Rory, hâlâ sırtarak, "Margaret kendine bir meşgale bulmuş gibi görünüyor," dedi. Çekiciliği kelimeleriyle Isabel'i cezbedti. "Teşekkür ederim, Isabel. Sen imkansız olduğunu düşündüğüm şeyi başardın. Bana kardeşimi geri verdin." Sesindeki sıcaklık ve içtenlik, onu kendine bağlayan bir büyü gibiydi.

Isabel, Rory'nin övgüsüyle ısındı. Rory onu durmadan şaşırtıyordu. Isabel, onun konumundaki bir erkeğin ona böylesine içten teşekkür ettiğini hatırlamıyordu. Birçok erkek, herhangi bir şey için bir kadına minnettar olmayı düşünmezdi bile. Ama böylesine bir cana yakınlık, Isabel'in gözünde değerini yükseltmişti; kendi değerini düşürmeden bir başkasının değerini tanıma gücü, Rory'yi sadece daha güçlü kılıyordu.

Isabel ayağa kalkıp, ona yaklaştı, sesi çıksın diye uğraşıyordu. "Ben arkadaş olmaktan başka bir şey yapmadım ve Margaret

söz konusu olduğu için bu çok kolay oldu. Sanki onu ezelden beri tanıyorum. Yalnızca birkaç ay olduğuna inanmak çok zor.”

Isabel duraksadı, daha fazla bir şey söyleyip söylememesi gerektiğini tarttı. Daha iyi bir fırsatı olmayabilirdi, Margaret’i anlamasını istiyordu. “Bence kavganın sona ermiş olması ona çok yardımcı oldu,” dedi tereddüt ederek.

Rory ne zaman kavgadan bahsedilirse olduğu gibi, yine gerildi. “Ne demek istiyorsun?”

Isabel Rory’nin keyfini kaçırma ihtimaline rağmen, fikrini belirtmeye degeceğine karar vererek derin bir nefes aldı. Söyleyeceklerine vereceği tepkinin onu durdurmasını istemediğinden, Isabel ayaklarına baktı. “Bence kan davası ve intikam isteği, Margaret’in geçmişi arkada bırakmasını engelledi. Onun adına yapılan ölüm ve yıkımlardan kendisini sorumlu hissettiğini biliyorum.” Isabel’in kenetli elleri, yasak konu olan dayısından bahsetmenin endişesini açığa vuruyordu.

Katlanılamaz bir dakika sessizlikten sonra, Rory’nin yüzüne bakmaya cesaret edebildi. Ama beklediği öfke yerine, Rory düşünceli görünüyordu.

“Hem bu kan davası, Sleat’in zalimliğini sürekli hatırlamasına neden oluyordu,” diye tamamladı Rory. “Ama utanç duyan sadece Margaret değildi, klanın onuru da karşılık bekliyordu.”

Isabel başıyla onayladı. “Sen reis olarak görevini yapıyordun, Margaret da bunu biliyor,” Isabel’in sesi alçaldı, “Alex de.”

“Bunun Alex’le ne ilgisi var?” Isabel daha fazla bir şey söylemek istemiyor gibi görününce, Rory, “Rahat ol, Isabel, senin diyeceklerini duymak istiyorum,” diye ekledi.

Bunu söylemenin kolay bir yolu yoktu, o yüzden Isabel ağzından kaçırıldı. “Alex, kendisinin sen ve klan için önemli olduğunu hissetme ihtiyacı duyuyor.”

“Tabii ki o çok önemli. O benim *tanaiste*”m.” Isabel, Rory’nin tüm dikkatini üzerinde hissetti. “Devam et,” diye ısrar etti Rory.

“Alex’in önemli olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama Alex’in bildiğini sanmıyorum. Ona ne görevler verdin?”

Rory bir an sessiz kaldı. “Çok vermedim,” diye kabul etti. Isabel düşüncesini bitirmesini bekledi. “Çok fazla görev vererek de, onun başaramayacağını düşündüğüme inandım.”

Isabel onayladı. “Eğer ona daha fazla sorumluluk vermezsen, MacDonald’lara karşı aldığı mağlubiyetin üstesinden asla gele-meyecek.”

Rory onu minnettar bakışlarla süzerek, arkasına yaslandı. “Alex seninle Binquihillin’deki mağlubiyeti ve kuzenlerimizin ölümüyle ilgili konuşmuşsa, gerçekten onun güvenini kazanmış-sın demektir. Kendini suçladığını biliyorum, ama ben onu suçla-mıyorum. Ben de onun yerinde olsam aynısını yapardım.”

“Ama eğer *tanaistene* hak ettiği sorumlulukları vermezsen, hareketlerinle ona güvenmediğini söylüyor olmaz mısın? Onu suçladığını?” diye sordu sessizce.

Rory dikleşti ve kollarını göğsünde birleştirdi. “Ben reisim, görevlerimi ve sorumluluklarımı aktarmam.”

Isabel safran gömleği geren etkileyici kas gösterisinin dikkatini dağıtmaması için çabaladı. “Klanın tüm sorunlarıyla kendi başına ilgilenmek zorunda olduğuna ve karar verebilecek tek kişi olduğuna inanacak kadar kibirli olamayacağını biliyorum.”

Isabel’in iğneleyici açıklamalarından eğlenmiş görünerek, dudaklarını büktü. Ama en azından Isabel’in söylediklerini dikkate almış gibi görünüyordu. “Bunu düşünceğim.” Belli ki, tersini düşünmek adil oyunların kuralıydı. “Peki ya sen, Isabel? Senin ailende nasıl?”

* İskoçya ve İrlanda’da başkan vekili. (Ç.N.)

Savunmaya geçerek dikleşmek sırası Isabel'indi. "Ne olmuş aileme?"

"Neden aileden az da olsa bahsettiğimizde, gözlerinde acı görüyorum?" diye bu defa daha kibarca ısrar etti.

Yalnızlığının bu kadar bariz olmasından utanarak, Isabel gözlerini kaçırdı. "Anlatacak çok fazla şey yok," dedi dikkatle. "Annemin ben çok küçükken öldüğünü biliyorsun, babamın klanına karşı görevleri vardı, ağabeylerim de... onların da kendi işleri vardı. Genç bir kız için uygun olmayan işlerdi bunlar." Rory'nin gözlerinde anlayışa benzer bir şey gördü ve yanlış anlamasını diye hemen açıklamaya çalıştı. "Babam gaddar değildi, sadece yoğun. Benimle de hep Bessie ilgilendi."

Rory'nin yumuşak sesini duyunca, gözlerini tekrar ona çevirdi. "Baban sıra dışı değil, Isabel. Çoğu erkek kız çocuklarının yetiştirilmesiyle ilgilenmez. Bu dünyanın kuralı. Sürekli saldırılarla başa çıkmak zorunda kalan bir klanın reisi olarak, muhakkak baban sen veya ağabeylerinle ilgilenmeye zaman bulamamıştır. Klanına karşı sorumlulukları vardı."

"Ama sen öyle değilsin," dedi Isabel. "Ailenle nasıl ilgilendiğini görüyorum, buna kız kardeşlerin de dahil."

Rory gülümsedi. "Ben buna katıldığımı söylemedim, ben dünyanın kuralının bu olduğunu söyledim. Benim babam da seninkine benziyordu."

"Ama senin yanında kardeşlerin vardı."

"Senin yok muydu?"

Isabel bir an düşündü. "Bir ara vardı, ama büyüdükçe her şey değişti. Annem bir hanımefendiydi. Babam benim de öyle olmam gerektiğini düşünüyordu. Bu da üç ağabeyimle fazla zaman geçiremeyeceğim anlamına geliyordu."

Rory'nin parmakları, Isabel'in çenesini tutmak için uzandı, göz göz gelinceye kadar da çenesini kaldırdı. "Belki de senin

ne kadar yalnız olduğunu fark edememişlerdi, belki de başka bir yol bilmiyorlardı. Seni ailenle izledim. Bana saygısızlıktan çok, beceriksizlikmiş gibi geldi."

Sözleri Isabel'i şaşırtmıştı. Doğru mu söylüyordu? Acaba ailesindeki erkekler sadece genç bir kıza nasıl davranılacağını bilmiyor muydu? Ailesinin duygularını bu kadar yanlış yorumlamış olabilir miydi? Hatıralar, sohbetlerden ufak kesitler hızla zihninden geçti. Rory'nin bakış açısından ele aldığı anda, doğru gibi göründü. Isabel yüreğinde bir umut hissetti.

Rory daha fazla şey söylemek istiyormuş gibi baktı ama hemen sonra konuyu değiştirmeye karar verdi. Gözleri birbirine kenetlenmişti – ikisi de en ufak bir hareketle aralarındaki bağın büyüsünü bozmaktan korkuyordu.

"İstedığın bir şey mi vardı?" diye sordu Isabel soluk soluğa, düşündüğünden de çok etkilenmişti bu andan.

"Evet. Senden bir iyilik isteyecektim. Margaret, kendi işleri ve yeni talim programıyla çok meşgul olduğundan, baharda Dunvegan'da yapılacak Highland toplantısını organize etmemde bana yardımcı olur musun diye soracaktım."

Isabel'i de hayatına katıyordu. Isabel sevinçten kalbinin duracağını sandı. "Elbette, yardım etmeyi çok isterim. Ne yapabilirim?"

Rory de ona gülümsedi. "Öncelikle, katılmasını isteyeceğimiz klanların bir listesini yapacağız, sonra da elçilerle birer davetiye göndereceğiz."

Isabel çoktan etrafındaki klanların listesini zihninde yapmaya başlamıştı: MacCrimmon'lar, Mackinnon'lar, MacLean'ler, Argyll ve Campbell'lar, Ramsay'ler, MacDonald'lar. MacDonald'lar. Aniden farkına varınca kolları çatıldı. Kalbi dehşet içinde atmaya başladı. Ailesi burada olursa, ilerlemesi hakkında bir rapor sunması gerekcekti, ya da ilerleyememesi.

"Bu ailemin de davet edileceği anlamına mı geliyor?"

"Tabii ki, Glengarry ve hatta Sleat de davet edilmeli. Bizim nişanımızla eski düşmanlar, müttefik haline geldi. Kral bunu emretmemiş miydi?" Isabel'e gözlerinde bir meydan okumayla baktı.

Rory'nin keyfi yerinde olduğu için, Isabel daha önce bu terimi sorguladığını söylememeye karar verdi.

Bir an aklına başka bir düşünce geldi, bu seferki diğerinden daha tehlikeli ve nahoştu. "Peki ya Mackenzie'ler?"

"Tüm yerel klanlar, Isabel." Elini teskin edercesine Isabel'in omzuna koydu. "Toplantı boyunca tüm kinler bir kenara bırakılacak."

"Ama hadi ya onlar intikam almaya kalkarlarsa?"

"Highland misafirperverliğinin kutsal zorunluluğuna karşı gelmeye cesaret edemezler. Gelip, oyun alanında MacLeod'ların en iyilerini bulacaklar. Mackenzie'den bir saldırı bekleyebiliriz ama toplantıda değil."

Rory'nin rahatlığı, endişesini gidermişti. "Ne tür oyunlar organize etmeliyiz?"

"Her zamanki yarışlar: Sırık atma, çekiç fırlatma, okçuluk, taş atma, güreş, yüzme, sıçrama ve tepede koşma. Oyunların çoğu köyde veya ormanda yapılacak. Elbette yüzme körfezde olacak. Ayrıca hem burada, hem de köyde kalacak yerler ayarlamalıyız, bu arada festival için yiyecek ve içecek de organize etmeliyiz. Yardım etmeye vaktin olacağına emin misin?"

"Kesinlikle. Onayına sunmak için bir davetli listesi oluşturmaya hemen başlayacağım. Sonra da davetiyeleri tasarlamaya başlayabilirim. Davetiyeleri ulaştırmak için kimi göndermeliyim?"

Rory cevap vermeden önce kapı çalındı. Rory girilmesine izin verdiğinde, Colin kapıda belirdi.

Rory hoşnutsuz bir şekilde rahatsız edildiği için kaşlarını çatı.

Colin, "Hanımefendiye bir mektup var," diye belirtti.

Nihayet babamdan bir mektup geldi, diye düşündü Isabel. Ama rahatlığı kısa sürdü.

"Dayınızdan geliyor, hanımım," dedi Colin, mühürlenmiş bir parşömeni ona uzatırken. Mührü hemen tanıdı: *Per Mare per Terras*, Sleat'in nişanı.

Rory'ye döndüğünde bakışlarındaki belli belirsiz keskinliği hemen gördü. "Ne kadar da yerinde! Dayının davetiyesini hazırlarsan, hemen onun elçisine kişisel olarak verebilirsin."

Son birkaç haftadır yaşadığı sahte sükunet hissi, bir parça zararsız parşömenle bir anda paramparça oldu. Isabel elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu biliyordu.

Hatırlatıcısı gelmişti.

BÖLÜM 15

Isabel bunun bir gün olması gerektiğini biliyordu. Ama Rory ile aralarında yeni bir yakınlaşma duyduğu ve Dunvegan'da kendine bir yer edindiğini anlamaya başladığı anda olması şart mıydı? Önemli bir yer edinmişti.

Rory MacLeod'la nişanlanmasının gerçek amacının ısrarla hatırlatılması, yutulması zor bir lokmaydı. Belki de asla gelmeyeceğine kendini neredeyse inandırmıştı. Belki de onu unutmış olacaklarına inanmıştı. *Aptal*. Bu bir çocuk oyunu değildi; klanının kaderi onun başarısına bağlı olarak değişecek ya da sonuza kadar yok olacaktı. Dayısı onu unutmamıştı ya da Adalar Lordluğu'nu ilan etmenin başka bir yolunu bulmamıştı.

Şükürler olsun ki, Rory mektubu okuması için onu kütüphanede yalnız bırakmıştı. Kaşını şüpheci kaldırışıyla, meraklandığı belli oluyordu, ama mektubun içeriğini sormaya kalkmamıştı. Isabel de bu bilgiyi paylaşmaya niyetli gibi durmamıştı.

Ateşin önündeki sandalyede arkasına yaslandı, mührü dikkatle kopardı ve okumaya başladı.

Dayısı, Dunvegan'daki gelişmeler hakkında bir rapor gönderemediği için onu üstü kapalı olarak azarlamıştı. Nişandan bu yana "sevgili yeğeni"nden haber alamadığı için "ümitsizliğe kapıldığını", Dunvegan'daki yeni evlilik hayatına alışmaya başladığına ve yeni kocasında "aradığı her şeyi" bulduğuna dair "kaygılı ailesini" rahatlatmaya zaman bulabileceğini umut ettiğini yazmıştı. Ayrıca Mackenzie'lerin, MacDonald klanı ve Strome

Kalesi'ne bir saldırı hazırlığında oldukları hakkında "söylentiler" duyduğundan bahsetmişti.

Çok incelikli bir mektuptu.

Bir ara alev alev yanan ateşten kalan közlere gözü dalarken, mektup kucağına düştü. Bir anda bir titreme gelince, şalı omuzlarına sardı.

Zamanı gelmişti. İmkansız bir seçim yapmak zorundaydı. Bu ancak Süleyman Kral'ın bilgeliğine yakışacak bir seçimdi. Her şekilde ihanet demekti. MacLeod'lara ya da MacDonald'lara ihanetti. İçinde yettiği aile ile hep istediği aile arasında seçim yapmak zorundaydı.

Dunvegan'da dostluk, mutluluk ve düşünmeye bile cesaret edemeyeceği başka şeyler bulmuştu. Margaret'in dostluğundan emindi. Alex'inkinden de. Rory'nin duyguları çok daha karmaşıktı. Ama bir şekilde, kalbinin derinliklerinde, Rory'nin de ona karşı yumuşadığını biliyordu. Yoksa oyunları organize etmesini Isabel'den rica etmezdi. Gün içinde onları birbirine yakınlaştıracak bir görevdi bu, daha önceleri Rory'nin hep sakındığı şeydi.

Ama belki de daha önce yapmadıkları, değişen şefkatinin en inandırıcı kanıtıydı. Onu odasından çıkarmamış, hesapları devralmasını yasaklamamış, Margaret'a ok eğitimi vermesini engellememiş ya da Alex'e bakmasına bir şey dememişti. Hatta ormandaki saldırıdan sonra, Isabel'e karşı nazik ve düşünceli davranmıştı. Rory'nin ancak Isabel'in aile içindeki yerini kabul etmeye başladığı sonucuna varıyordu.

Ama hâlâ Isabel'i göndermek niyetindeydi.

Isabel'i istiyor olsa da, aralarındaki tutku inkar edilemez olsa da, hâlâ onu gerçek gelini yapmamıştı.

Hayal kırıklığıyla alnını kırıştırdı. Ne zaman aralarındaki bağ güçlenir gibi olsa, araya bir şeyler giriyordu. Mesela Rory'ye,

düşmanıyla Isabel'in bağına hatırlatan bu mektup gibi. Huzursuz edici düşünceleriyle boğuşurken, bir tutam saç alıp, parmağına doladı.

Rory gibi bir adama karşı olan dayısı gibi bir adamla nasıl kendini bir tutabilirdi ki? Sadece dayısının Adalar Lordluğu'nu arzulamasıyla ilgili bir durum olsa, hiç düşünmeden Rory'den yana tercihini yapardı. Ama düşünmesi gereken bir de klanı vardı. Glengarry'nin MacDonald'ları, Mackenzie'lerin saldırısı karşısında tutunabilmek için Sleat'in adamlarına çaresizce muhtaçtı. Dayısının yardımı olmadan, klanı topraklarını kesinlikle kaybederdi. Toprakları olmayan bir klansa, dağılmış bir klan demektir. Halkları yemek, toprak ve koruma için başka klanların çöplerini karıştırıracaktı. Düşüncesi bile tahammül edilemeyecek kadar ağırdı.

Isabel'in ailesine karşı bir sorumluluğu vardı, ama içinde bir yerlerde bencil olmak istiyordu. Mutlu olmak istiyordu. Rory'yi kendine istiyordu. Artık içinde klanını kurtarmak için karşı konuşamaz bir istek olmasa da, ailesini hüsrana uğratmak istemiyordu. Başarısızlığının halkını yıkıma götürdüğünü bile bile, mutlu olamazdı. Ailesini Mackenzie'lere karşı korumak için başka bir çözüm yolu bulmalıydı. Dunvegan'da olduğu gibi Strome Kalesi'nde de her an Mackenzie atağı bekleniyordu.

O anda aklına bir şey geldi, kafasında yeni bir fikir oluşmaya başladı. Mackenzie'ler. Anahtar onlardı. Babası ve MacLeod'ların düşmanı aynıydı. *Düşmanımın düşmanı benim dostumdur.* Eski Arap atasözü, Isabel'in kurtarıcısı olabilirdi. İçinde yanan umudu, tutmaya çalıştı.

Belki de seçim yapmasına gerek yoktu.

Rory'nin savaşçı kuvvetleri en az dayısınınkindi kadar büyüktü. Babası MacLeod'un desteğini arkasına alırsa, Sleat'e ihtiyacı kalmayacaktı. Isabel de Peri Bayrağı'nı çalarak ya da gizli girişin

yerini – tabii öyle bir şey varsa – açığa çıkararak MacLeod'lara ihanet etmek zorunda kalmayacaktı.

Olasılıkları düşünmeye başladığında zihni allak bullak oldu. Bu işe yarayabilir miydi? Kusursuz bir çözüm olurdu. Ama Rory'yi buna nasıl ikna edebilirdi? Ona öylece gidip, rica edemezdi. En azından hâlâ Isabel'i geri göndermeye niyetlenirken yapamazdı. Rory'nin, ailesiyle olan ittifakı geçiciyken, yapamazdı.

Peki, o zaman, Isabel'i geri göndermesini nasıl engelleyebilirdi?

Isabel'e aşık olması gerekiyordu. Eğer ona aşık olursa, onu geri göndermeyi istemeyecekti. Sadece aşkını kazanmanın yeterli olmayacağını farkına vararak kaşlarını çatı. Kralın tartışmalı Trotternish yarımadasının onun lehinde boşaltılması için karar vermesinde, Rory'nin Argyll'le olan ittifakına güvendiğini biliyordu. Isabel, onunla olan birleşmesinin de eşit derecede kârlı olması için bir yol bulmalıydı.

Ama bir de MacDonald olduğu gerçeği de vardı. Rory, Sleat'ten nefret ediyordu. Ama belki Rory ona aşık olursa, bu bağı affedebilirdi.

Kesin olan bir şey vardı: Rory ihaneti asla affetmezdi. Onu Peri Kulesi'ni ararken gördüğünde yüzündeki ifadeyi hatırlayarak, titredi. Onu aldatma niyetiyle onunla nişanlandığını öğrenirse, ne kadar öfkeleneceğini düşünmeye cesaret bile edemiyordu. Ama eğer başarılı olursa, belki hain amacını hiç öğrenmezdi. İtiraf etmeyi düşündü, ama cesaret edemezdi. Hâlâ Rory'nin duygularından emin değilken itiraf edemezdi. Hem planının işe yaramaması riskini de göze alamazdı.

Mükemmel değildi, ama denemek zorundaydı.

Hem başarılı olursa, gönlünün arzusunu elde edecekti: Dunvegan'da bir yuva ve ailesinin saygısı. Daha da önemlisi,

Rory'nin sevgisi. Derinlerde bir yerlerde Isabel, Rory'nin sevgisini kazanmanın hayati önem kazandığını fark etti. Yediği yemek, soluduğu hava kadar önemli olmuştu. Rory onun bir parçası olmuştu.

Parmağını saçından çekerek, ayağa kalktı, başlamak için heyecanlanıyordu. Sinir bozucu mektubun yere düşüşünü izledi. Sessizce küfrederek, mektubu aldı, elinde buruşturup, ateşe fırlattı. Parşömen alev alıp, uçları kara kara yanıp kıvrılarak, gri bir dumana dönüşüncüye kadar kurnazca gülümsedi, nefret dolu ihanet sözcükleri, hiçliğe karışmıştı.

Kararı, onu geçen ayların ataletinden kurtarmıştı. Ona gerçekten istediği şeyin peşinden gitme bahanesi vermişti. Sadece Rory'nin kollarında uyanmak yeterli değildi. Sadece sevişerek olabilecek yakınlığı ve sıcaklığı istiyordu.

Isabel ne yapması gerektiğini biliyordu; Rory ona gelmeyecekti. Baştan çıkarmalıydı. Rory'nin, onu kullanmaması hakkındaki uyarılarını düşünmemeye çalıştı. Isabel'in sebepleri saftı. Rory'nin aşkı için savaşacak ve onu baştan çıkaracaktı; ona ihanet etmek için değil, sadece ona tutunmak istediği için.

Omuzlarını dikleştirip, akşam yemeği için üstünü değiştirmek üzere merdivenlere yöneldi. Bu gece. Yemekten sonra, odalarına çıkıp, bekleyecekti.

Dudağını ısırdı. Rory odaya geldiğinde ne yapacaktı? Geçen aylarda öpüşmekle ilgili birçok şey öğrenmişti ve daha önceki oynaşmalarından da kalan incelikler hakkında belirsiz bir fikir edinmişti. Ama sadece kavramları bilmekle, uygulamaya geçmek arasında ciddi bir fark vardı. Son adımı atmaya hazır olduğunu bilmesini nasıl sağlayacaktı?

Isabel loş koridorlardan yavaşça geçti. Öğleden sonrayı biraz geçmiş olmasına rağmen, kış zamanında günler gittikçe kısaldı ve alacakaranlık çoktan çökmüştü.

Isabel kapıyı açtı.

Bir mum kıpırdadı. Sıcak, baharatlı erkek kokusu etrafını sardı.

Daha bakmadan Rory'nin orada olduğunu anlamıştı. Anlar anlamaz, kalbi duracak gibi oldu.

Rory daha yeni banyodan çıkmıştı. Kalçalarından sarkan bir havlu vardı ve başka bir şey olmadığını görünce Isabel yutkundu.

Isabel'in gözleri, Rory'nin güçlü fiziğinin erkeksiliğine takıldı. Büyüleyiciydi. Küçük su damlacıklarıyla parıldayan geniş çıplak göğsü, kaslı bacakların üzerinde daracık bir bele dönüşüyordu. Kaya kadar sert olmayan tek bir yeri bile yoktu. Vücudu iyi bilenmiş bir savaş silahı gibiydi, göğsünden geçen sayısız yara izi zor kazanılmış yiğitliğinin göstergesiydi. Kalçalarından sarkan nemli havlu, kasıklarına iniyor ve her kabartısını ortaya çıkarıyordu. Gözleri daha da aşağı indi, dudakları kurudu. Uyarılmışlığı aklını başından almıştı. Sert erkekliği, ince havluyu geçiriyor, arzusunu gözler önüne seriyordu.

Isabel alev alev yanıyordu. Kızgın ateşte çatırdayan közler gibi, odayı farkındalık sardı. Kalbi o kadar sesli atıyordu ki, Rory'nin duyduğundan emindi. Gözlerini gözlerine çevirdiğinde, delici bakışının gücü altında sindi. Daha önce hiç böyle her şeyi saran bir arzusun odağı olmamıştı. Açlığı, muhtaçlığı hissetti. Tutkulu sıcaklığın darbesini hissetti. Bakışlarıyla Isabel'e sahip oluyordu. Kapana kısılmış bir hayvan gibi, onu bağlayan, onu isteyen bu cinsel kudretten donakalmıştı. Sanki kıyafetlerini yırtıp, ona tecavüz etmek istiyor gibi görünüyordu. Daha önce hiç görmediği, vahşi, ilkel, kontrol edilmeyen yanını görüyordu. Bir süre sonra onu kuvvetiyle etkisi altına alsa da, bu yoğunluk onu korkuttu.

Hiç hareket etmeden birbirlerine baktılar. Rory'nin gözleri safir kömürler gibi parlıyordu. Normalde saçını arkada tutan deri tokayı çıkardığından, nemli altın gibi kahverengi saçları yü-

zünden çenesine sarkıyordu. Yüzünü kısmen kapatan gölgeler, çehresini keskin hatlarla sertleştirerek, onu iri fiziğinden daha tehditkar gösteriyordu.

Isabel beklenti içinde titredi. Hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı. Rory'nin arzusunun yoğunluğu onu yürek-lendirmişti. Bu adamı evcilleştirmek niyetindeydi, bu savaşçının üstünde hakimiyet kurmak istiyordu.

İyi planlanmış bir baştan çıkarma kurgusu tamamen uçup git-mişti. Şimdi tam zamanıydı. Cesaretinden arta kalanları toplaya-rak, çenesini kaldırıp, ona doğru küçük bir adım attı.

Rory'nin vücudu sertleşti, tüm kasları gerildi. Isabel yaklaştıkça, Rory'nin çenesi seğirdi. Isabel yavaşça, sıcak tutması için giydiği şalı kaldırıp, sandalyenin üzerine attı.

"Ne yapıyorsun?" diye gergin bir sesle, dişlerinin arasından sordu Rory.

"Akşam yemeği için giyinmeye geldim. Banyoda olduğumu bilmiyordum."

"Körfezde yüzmek için fazla soğuk."

"Tabii."

"Çıkman gerek."

Isabel kafasını salladı ve ona bir adım daha yaklaştı. O kadar yakınında duruyordu ki, Rory'nin düzensiz nefesini duyabiliyor-du. Kendini tuttuğunu Isabel biliyordu. Bundan zevk alıyordu. Tadını çıkarıyordu. Ve bırakması için deli gibi arzu duyuyordu.

Rory ona yaklaştı, Isabel gözlerinin arzuyla dolu ve karanlık olduğunu görebiliyordu. Gözlerinin içine bakarak Isabel'in çene-sini avcunun içine aldı. "Emin misin?" Sesi kısık ve vaat doluy-du, hafif şivesi daha belirgindi. "Görevimin yeri ayrı. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek, Isabel. Daha farklı olmasını dilersem de."

Isabel'in kalbi duracak gibiydi. Daha farklı olmasını mı dili-yordu? Bu umut pırıltısı, ihtiyacı olan tüm cesareti verdi.

Kibar konuşmalar Rory'nin tüm gücünü tüketmişti. Sabrı ta-şıyordu. Isabel de mutlaka odaya girdiğinden beri kalbinin na-sıl attığını, nefes alabilmek için ne kadar çaba harcadığını, onu kollarının arasına almamak için kendini nasıl tuttuğunu görüyor olmalıydı.

Kapıyı açtığında gözlerini dolduran güzellik onu neredeyse devirecekti, sanki beklenmedik bir şekilde karnına bir yumruk yemişti. Sonra Isabel'in kokusunu aldı. Baştan çıkarıcı lavanta kokusu onu tuzağa düşürmüştü ama vücuduna hayranlıkla bakan o kahrolası menekşe gözlerin duygu dolu vaatleriydi asıl hiçbir şansının olmadığını fark etmesini sağlayan. Bu anda bir kaçınıl-mazlık vardı, muhtemelen başından beri böyleydi. Kader.

Rory vücudundaki her kas gerilmiş şekilde karşılık vermesi-ni bekledi. Tüm vücudunda çarpan açlığı içinde tutmak için sa-vaştı. Isabel ona bilerek ve hilesiz gelmeliydi, başka hiçbir şey Rory'nin suçluluk duygusunu hafifletmezdi. Isabel anlamadan asla bekaretini almazdı. Hâlâ bir çocuk olması ihtimali vardı ama Rory bunu engelleyebilirdi. Dayısının mektubuyla aklında olu-şan soru işaretleri başka bir günü beklemeliydi.

Isabel'i lanet olası bir hadım gibi kollarının arasında tuttuğu günler sona ermişti. Bu beynini uyuşturan, kuvvetli çekime daha fazla karşı koymayacaktı.

Isabel'in eli koluna dokundu, Rory şaşırılmış bir şekilde geri çekildi. Parmaklarının hafif bir dokunuşuyla bile, teni tüm vücu-dunu saran bir yangınla cehenneme dönüyordu.

"Anlıyorum", dedi Isabel sadece. "Vaat yok."

Bu kadarı yeterliydi.

Onu şiddetle sıkarak, kollarının arasına aldı. Aralarında olu-şan gerginlik o kadar fazlaydı ki, Isabel rahatlayarak yüksek ses-le iç geçirdi. Isabel'in de onu, onun Isabel'i istediği kadar arzu-ladığını biliyordu.

Parmakları Isabel'in muhteşem saçları arasında dolaştı, gür bukleler saten ipler gibi avuçlarının arasından kayıyordu. Pürüzsüz, parlak buklelerden birini avcunun içine alarak, Isabel'in kafasını arkaya çekip, ayrılmış dudaklarına dudaklarını yapıştırdı. Dudaklarını alçaltarak, onu içti. Susamışlığı dinmiyordu. Dudaklarının bal tadı, tanrıların şerbeti gibiydi. Isabel'in dilinin dokunuşuyla, teslimiyetinin zaferine derin bir inlemeyle Rory'nin tüm vücudu sarsıldı.

Muhtaçlığını içinde tutamıyordu. Daha önce şehveti hiç bu kadar güçlü, bu kadar kontrol edilemez hissetmemişti. Bu kadar ilkel. İçinde uzun zamandır biriken ihtiras ve arzu, şiddetli bir fırtınayla patlamıştı. Onun ruhuna ve vücuduna sahip olmak istiyordu.

Kaçmak için çılgına dönmüş, kafese tıklmış vahşi bir canavar gibi hissediyordu. Açlıkla ağzını ağzına götürdü, sert ve kabaydı. Tadını çıkararak, onu tüketerek ve onun olduğunu ilan ederek derine daha derine indi. Isabel'in hemen karşılık vermesi sadece bekaretine duyduğu saygıdan içinde zayıf iplerle zor tuttuğu gerginliği kışkırtarak, kasıklarındaki ıstırabı çoğalttı.

Kontrolden çıktığını, kabalaştığını ve fazla hızlı davrandığını biliyordu ama Isabel de her aşamada karşılık veriyordu. Kıyafetlerini yırtmak, onu yatağa atıp, içine gömülmekten başka bir şey istemiyordu. Onu sertçe ve hızla almak, Isabel etrafına kenetleninceye kadar girip çıkmak, sonuna kadar içine gömülüp, rahatlamak için sel gibi patlayarak gelmek istiyordu. Bu kadın ona neler yapmıştı böyle? Ne kadar uçlarda dolandığını bilmek, kontrolü bulması için ona güç verdi.

Öleceğini de bilse, Isabel'in ilk deneyiminin mükemmel olmasını sağlayacaktı.

Isabel'in ağzını bıraktı, yanan teninin inanılmaz tadına bakarak, başını Isabel'in boynuna doğru çekti. Daha fazlasını tatmak

için sabırsızlıkla, çok fazla oyalanmadan, boğazını da yalayarak geçti.

Isabel'in başı tam bir teslimiyetle geriye düştü. Ağzının bas-kısıyla vücudunun titrediğini hissetti. Lavanta kokusunu derin derin içine çekerek, burnunu göğüslerinin arasındaki derinliğe sürttü. Onunla acımasızca oynuyor, dilini korsajının üzerinde gezdirirken, göğüs uçlarının acı verecek kadar yakınında dolaşıyordu.

Isabel arzuyla inledi.

Rory parmağını fermuarın altına sokarak, diliyle sıkı pembe inciye kaldırdı. Isabel'in de onun kadar uyarılmış olduğunu bilerek nefesini tuttu. Dilini gergin uçlarda gezdirerek, dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırdı. Isabel daha fazlası için yalvararak, sırtını yay gibi gerdi. Rory de ona uydu. Dudaklarını ona gömerek, Isabel'in derin nefes alışını duyana ve gelmek üzere olduğunu anlayana kadar emdi. Daha değildi.

"Seni çıplak görmek istiyorum," dedi Rory.

Isabel'in yanakları utanç ve tutkudan kızarmıştı, çekinerek başıyla kabul ettiğini onayladı.

Yılların tecrübesiyle Rory hızla elbisesini, korsesini ve desteğini çıkardı, kombinezonunun fermuarını açtı, çoraplarını sıyırdı ve tek bir hareketle gömleğini kafasının üzerinden çekti.

Gözlerinin önündeki cömert hazineye bakınca gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Zaten dolu olan erkekliğine kan hücum etti. O kadar sertleşmişti ki, canı acıyordu. Tamamen çıplak olduğunda, hayal ettiğinden bile daha güzeldi, ince ve hafif kıvrımları vardı, pürüzsüz teni krem gibiydi. Göğüsleri yuvarlak, dik ve sıkı, karnı düz, kalçaları dar, bacakları zayıf ve hafif kaslıydı. Mermer bir Afrodite heykeli gibiydi. Ama bu tanrıça kanlı canlıydı. Gözlerinin dolandığı yerlerde vücudunun pembeleştiğini görünce şeytanca gülümsedi. Daha sonra her parçasını aklına kazıyacaktı.

kadar zamanı olacaktı. O kadife gibi teni elleri ve ağzıyla okşayacak zamanı da olacaktı.

Belli olan utancına acıyarak, onu kollarına alıp, nazikçe yatağa bıraktı. Bekaretini düşünerek, üzerine eğildi; yumuşakça öpe-rek, ona dokunarak ihtirasını tekrar kabarttı.

Onu çıplak görmek, sabrını taşırmıştı. "Seni çok arzuluyorum," sesi yorgun ve düzensiz çıkıyordu, "daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyorum."

"O zaman bekleme," diye fısıldadı Isabel. İhtiyacı olan tek davet buydu.

Havlusu düştü. Isabel'in de gözleri düşüp, irileşti.

Isabel'in ani tereddüdünü anlayan Rory vücudunu ona yaklaştırarak, fısıldadı. "Merak etme, bir şey olmayacak."

"Ama nasıl..."

Sıkıca, diye içinden geçirdi Isabel'in söylenmemiş kelimelerine cevaben. Etrafını saran Isabel'in yumuşak sıcaklığını düşündükçe, şehvet dolu titremelerine engel olamıyordu. "Hiçbir şey olmayacak, Isabel. İlk seferinde acıyacaktır, ama sonra düzelir. Güven bana."

Karşılığında Isabel samimi bir davetle, yüzünü ona çevirdi. Eski baştan çıkartıcı kadın gitmiş, yerine sadece onun verebileceği tatmini isteyen masum bir kız gelmişti.

Hiçbir ayartmaya gerek yoktu. Ağzı sahiplenici bir şekilde Isabel'ininde dolanarak, onu öptü. Onu kendine çekti, vücuduna dokunan çıplak teninin hayreti, daha önce hiç hissetmediği bir merak uyandırdı. Sıcak ve hassas, vücutları kaynayan bir lav gibi birbirine değdi. Ten tene. Elleri, ateşi daha da harlandırarak, Isabel'in vücudunda dolaştı. Göğüsleri, kalçaları, karnı, bacaklarının uzunluğu, ufak ayaklarının yay gibi kıvrılan nazik şekli... her yerine dokunmak istiyordu.

Kalçalarını onunkilere dayayarak, Isabel acı içinde kıvrandı.

Isabel'in ne istediğini biliyordu. Ona istediğini verdi. Saf erkeksi bir gururla, ağzı bir göğsüne kapanırken, eli karnından aşağı acı verecek kadar yavaş iniyordu. Daha fazla oynamak için fazla uyarılmış olduğundan, elini bacaklarının arasına kaydırırken, Isabel'in çoktan şehvetle ıslandığını gördü.

Parmağını içine kaydırırken, ağzının göğsündeki baskısını arttırdı ve acımasızca okşamaya başladı. Onu yavaşça esneterek, bir parmağını daha soktuğunda Isabel'in hayretle nefesini tuttuğunu duydu. Kasıklarının elinin etrafında kenetleyip, erotik bir ritimle kalçalarını hareket ettirmeye başladı.

Gözleri kapalı, dudakları ayrık, yumuşak, kısıt nefesiyle onu daha fazlası için teşvik ederken başının yastığa düşüşünü izledi. Etkilendiği yeri bulup, ne yaptığını bilen parmaklarıyla onu doruk noktasının eşiğine getirdi.

Rory'nin alnında ter birikti. Geçen her dakika, arzularının acısı katlanılmaz oluyordu. Onun ipeksi sıcaklığına girmekten daha fazla bir şey istemiyordu ama bir şeyler onu tutuyordu. Isabel'in de onun almak üzere olduğu kadar zevk alması çok önemliydi.

Kadife karnından aşağı doğru inerek onu öpmeye başladı. Elleriyle kalçasını tutarak, Isabel tahmin edemedi, ağzını kasıklarının arasına götürerek, hafifçe burnunu sürttü. Isabel şoke olmuş bir şekilde sıçrayıp, utanç dolu bir itiraz mırıldandı ama Rory onu sıkı sıkı tuttu. Leziz bir ıslaklığı vardı ve Rory ihtirasının tadına bakmayı bekleyemiyordu.

Hemen utanan Isabel, Rory'nin şehvet dolu öpücüğüne inanamıyordu. Ama karşı koyması boşunaydı, güneşin akşam semasına ayın girmesine izin vermemesi kadar boşunaydı. Onu itemezdi, vücudu buna izin vermezdi. Dilinin her muhteşem dokunuşunda, içinde bir baskı hissediyordu. Zevkin boyunduruğu altına girmiş, arzudan aklını kaybetmişti. Kalçalarını hareket ettirmek, kafası-

nin etrafında kasıklarını kenetlemek ve ıstırapı serbest bırakmak istiyordu. Isabel titreyip, bilinçsizce Rory'nin ağzına bastırana kadar devam etti.

"Bana ne istediğini söyle, Isabel."

Dili tekrar içine girmek için çıktığında, Isabel pes etti.

"Söyle bana," diye emretti, sesi günahkar bir şekilde sert ve kötü ruhlu çıkıyordu.

"Ben..." Isabel'in sesi çatlak çıktı, "geçen seferki gibi olsun."

"Seni boşaltmamı mı istiyorsun?"

Sesi Isabel'in etrafında yasakları serbest bırakan erotik bir peçe oluşturdu. Isabel'i daha sert öptü, sanki ona doyamıyor gibiydi. "Tadını seviyorum, ılık bal gibi." Rory'nin kelimeleri onu çılgına çeviriyordu, ama dili her dokunuşuyla cennetten gibiydi. Merak onu ele geçirdi, içindeki kıpırtı, şiddetli bir nabza dönüştürken çaresiz tırmanışı hissetti. Tam daha fazlasını kaldırmayacağını düşünürken, ağzını en hassas noktasına bastırıp, emdi. Rory'nin ağzına bastırırken, patladı.

Isabel kemiksiz gibi hissediyordu, tamamen tükenmişti. İyi beslenmiş bir kedi kadar tatmin olmuştu. Rory ifadesine bakıp, güldü. "Henüz seninle işim bitmedi, tatlım. Bu sadece başlangıçtı."

Göğsünü kaldırıp, kollarını açarak, Isabel'in üzerine tırmanıp, omuzlarının yanına ellerini koydu.

Onu içine çeken tutkuyu delmek istercesine gözlerini açtı. Rory'nin vücudu üzerindeyken, güçlü göğsünü olduğu gibi görebiliyordu. Isabel'in elleri yavaşça Rory'nin kollarından yukarı çıkarak, parmak uçlarıyla sert kaslarını okşadı. Sadece ona dokunmak bile, şehvetini kabartmaya yetmişti. Gövdesine yayılmış yara izlerini inceledi, parmaklarını hafifçe üzerlerinde gezdirdi. Gücün ve iktidarın vücuda gelmiş haliydi. Geniş ve kuvvetli göğ-

şünün gölgesi altında, kendini çatışma halinde hem sıcak hem de çelik kadar soğuk, hem de inanılmaz narin ama tamamen güvende hissediyordu. Gücün sarhoş edici olduğunu fark etti, ama dayısının istediği gibi değildi. Vücudunu keşfettikçe hissettiği şiddetli kuvvet, çok daha baştan çıkarıcı, çok daha etkileyiciydi. Onunki korumacı bir güçtü. Kendini kollarında bulduğunda, hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceğini hissetti.

Dokunuşunun Rory'yi çıldırttığını biliyordu. Ama Isabel daha fazlasını istiyordu. Onu hissetmek arzusuyla yanıp tutuşarak, arasına uzanıp, karnından aşağı inen kaslara dokundu. Rory'nin vücudu kasıldı. Isabel'in eli yavaşça karnından aşağı inerken, hareket edemez, soluk alamaz hale geldi. Isabel kontrolün elinde olmasının tadını çıkararak, gülümsedi.

Yavaşça, onu buldu.

Bu kez, onu tutan elinin altında bir kumaş yoktu. Erkekliğinin kadife tenine elini sardığında, Rory'nin vücudunun sertleştiğini hissetti. Isabel hayal edebileceği en yumuşak tenle sarılmış, çelik gibi sertliği hissedince şaşırdı. Parmaklarıyla uzunluğunu keşfetti. Uzun kirpiklerinin altından çekingen bir tavırla baktığında, Rory'nin yüzünün acıyla dolduğunu görüp, hayret etti. Göz kapakları düşmüş, dişleri kenetlenmiş, yüksek elmacık kemiklerinin altındaki çökükler belirginleşmişti.

"Göster bana."

Onu duyup duymadığını bilmiyordu. Sonra Rory yavaşça gözlerini araladı. "Gösterebileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadı.

"Lütfen."

Bu ufak yakarış, gardını düşürmüştü benziyordu. Ona ritmini bulmasını öğretti. Isabel büyülenmiş bir şekilde, onu teslimiyetin eşğine getirirken yüzünün aldığı ifadeyi izledi, onu tahrik edebildiğini görünce utandı. Rory'nin içinde patlamayı bekleyen gücü hissetti. Dokunuşunun verdiği zevkin, Rory'nin yüzünü

dizginsiz bir tutkuyla değiştirdiğini izlerken, kalbini sıcak bir şefkat hissi sardı. Bu güçlü savaşçının kaptanı Isabel'di. Onu elinde tutuyordu. Rory ona aitti.

"Yeter." Isabel'in parmaklarını çekti. "Daha fazla bekleyemem."

Rory'nin elleri Isabel'in bacaklarının arasında dolaştı. Isabel'in kıvrımlarına bir parmağını sokup, inledi. "Vücudunun beni nasıl arzuladığını görüyor musun?" Öpmek için üzerine eğildi. "Benim için tekrar ıslanmışsın."

Isabel'in kalçalarını tutup, kaldırdı, yavaşça aletini bacaklarının arasına götürdü. Sıcaklık bacaklarının arasından yayılana kadar nemli girişinde kayarak, kalın, yuvarlak başını ona sürttü. Isabel daha geniş açtı, Rory de yavaş yavaş içine girdi. Isabel içgüdüsel olarak istilaya karşı koyarken, vücudu kasıldı. Çok büyüktü. Çok kalın. Rory onun korkusunu hissederek, kenetlenmiş çenesiyle, kulağına eğilerek, "Isabel, güven bana. Sadece kısa bir süre acıyacak," diye fısıldadı.

Isabel daha fazla düşünmeden, Rory masumiyetinin ağını yırtarak daha derine girdi.

Isabel'in çılgınlığını ağzıyla kapadı. Isabel acıyla dikleşti. Sanki ikiye bölünmüş gibi hissediyordu. Rory'nin göğsüne bastırarak onu üzerinden itmeye çalıştı. Ama yerinden bile kıpırdamıyordu.

"Tanrım, çok güzel bir his," diye inledi Rory. "Güven bana, Isabel. Rahatla. Beni içinde hisset. Ağzıma odaklan." Rory kur yaparak, tekrar öptü. Isabel'i tadararak, ona unutturarak, sonunda acısını hafifleterek öptü.

Yavaşça, Isabel vücudunun tekrar canlandığını hissetti. Rory'yi içinde hissetmek, hayal edebileceği hiçbir şeye benzemiyordu. Onu tamamlıyordu, daha önce hiç bilmediği bir parçasını gösteriyordu.

Rory hareket etmeye başladı, yavaşça girip çıkıyordu. Hareketler hızlandıkça ateşin döndüğünü hissetti. Omuzlarını tutmak için uzandı, Rory'nin sert girişine karşı sabit durmaya çalışıyordu. İçgüdüsel olarak ustalıklı hareketlerine uyum sağlamak için kalçalarını kaldırdı.

Isabel içinde eskisinden daha yoğun oluşan şeylerin farkındaydı. Daha sert, daha hızlı, daha derin gidip geliyordu. Çılgınca parmaklarını sırtından aşağı geçirip, daha da yaklaştığını hissederek, kaya kadar sert poposunu sıktı. Daha da yaklaştı. Isabel'in nabızı sıklaştı. Kalbi hızla çarparken, bacaklarını ona daha da sıkı kenetledi ve kendini bıraktı, şiddetli bir salıverişle patladı. Uçurumdan aşağı atılmış bir cam parçası gibi paramparça oldu.

Isabel patlayan ihtirasıyla titrerken, Rory poposunu sıkıp, kalçalarını kaldırdı ve son bir kez içine girerek onu tamamen doldurdu. İnleyerek başını arkaya atarken, rahatlamanın etkisiyle dikleşip, Isabel'in içine boşaldı. Aynı doruğun dalgasıyla yuvarlanarak, birbirlerine kenetlendiler. İkiyken bir oldular. Mükemmel bir teslimiyetle birleşip, cennetin en muhteşem okyanusunun çarpan dalgalarında süzöldüler.

Rory, Isabel'in üzerine yığıldı. İkisi de ipek perdeli yatağın şehvet dolu kozasında ikisini birbirine bağlayan ipi koparmak istemiyordu. Sıcak hava ağır ve nemli, az önce yaşadıkları tutkunun misk kokusuyla doluydu. Hâlâ ürperen Isabel, tutkunun dalgalarının yavaşça çekildiğini hissetti. Çılgınca atan kalbi, yavaşlamaya başladı. Nefesi düzeldi. Sonunda istemeye istemeye, Rory üzerinden inip, nazikçe Isabel'in çıplak bedenini kendine doğru çekti. Isabel ıslak bedenlerinin beraber kayışının keyfini çıkardı, kolları ve bacakları birbirlerine dolanmıştı.

Yorgun kemiklerinden daha önce hiç tatmadığı sıcak, tatlı bir mutluluk geçti. Halinden memnun bir şekilde iç çekerek, yanında uzanan sıcak güce yanaşarak, gözlerini kapadı. Böyle bir güzelli-

ğın ya da yakınlığın var olabileceğini hiç düşünmemişti. Sonsuza kadar bu adama dayanmak istiyordu.

Ama bu devam edebilir miydi? Bu mutlu anı gölgeleyebilecek her türlü kötü düşünceyi kafasından atarak, Rory'nin düzenli kalp atışına odaklandı, çok bitkin ve iyi doyurulmuş bir uykuya çağıran ninni gibiydi.

BÖLÜM 16

Isabel pencereden sızan sabah güneşinin sıcaklığına uyandı, Rory ise tamamen farklı bir şekilde ona uyanmıştı. Uyarılmışlığının sıkıca poposuna bastırıldığını hissetti ama bu sefer yaktan fırlamadı. Bu sefer arzudan ıslanana kadar parmaklarının onu okşayışını hissetti. Kalçalarını tutarak, arkadan içeri kaydı. Onu doldurdu. Kasıklarının içindeyken, çok daha büyük, çok daha kalındı ama bu sefer acı vermek yerine, bu duygu nefesini kesiyordu.

Rory kendini tamamen çekip, sonra hemen tekrar Isabel'e gömülürken, yavaşça içine girip çıkıyor, göğüs uçlarının etrafında hafif daireler çizerek, göğüslerini avuçlayıp, sıkarak okşuyordu.

Kulağında Rory'nin nefesinin sıcaklığını hissetti. "Seni şaşırttım mı?" diye sordu Rory, Isabel'in kalçalarını kendine bastırarak. O kadar derinlerine işlemişti ki, sanki Isabel'in kalbine dokunuyordu.

"Hayır. Evet. Belki biraz," diye çekingen bir ifadeyle kabul etti. "Ama hoşuma gitti." Rory'ye tamamen güveniyordu. Bilmediği o kadar şey vardı ki, utanmak veya çekinmek aklına gelmiyordu bile. Rory onun için yepyeni bir duygu dünyası açmıştı ve bu dünyanın her köşesini Rory ile keşfetmek istiyordu. Rory onu hâlâ sıkıca tutmuş, kalçalarını çevirip, sallarken, Isabel sanki erotik bir çılgınlığa kapılmışçasına zevk sesleri çıkardı.

"Bunu yapmak için ne kadar uzun zamandır kıvrandığımı biliyor musun?" Sözlerini vurgulamak için daha sert itti. "Geçen ay

kalçanla bana sokulduğunda, içine giremediğim için nasıl işken-
ce çektiğimi biliyor musun?"

"Bilmiyordum," dedi derin nefes alarak.

"Bilmediğin çok şey var, tatlım. Ama sana hepsini öğrete-
ceğim." Sözlerinin duygusal vaadi, Isabel'i kendinden geçi-
ren bir ürpertiye sebep oldu. Rory, Isabel'in boynuna burnunu
sürtüp, omzunun kıvrımını öptü. Artık tembel okşamalardan
tatmin olmayarak, ritmini arttırdı ve Isabel'in orgazma yak-
laştığını anladığında, eli dolanıp Isabel'in önüne uzandı. Par-
mağının usta bir dokunuşuyla, Isabel titrediğini, ürperdiğini
ve dağıldığını hissetti. Rory arkasında sertleşti, ama geçen
gece yaptığı gibi içine boşalmak yerine, son anda çekilip, ya-
tağa boşaldı.

Bu hezeyan anından kurtulmaya çalışan Isabel'in, Rory'nin
ne yaptığını anlaması biraz zaman aldı. Yaşadığı orgazmı mut-
luluktan uçuyor olsa da, kendini tuhaf bir şekilde boş hissediyor-
du. Sanki Rory onu bir parçasından mahrum bırakmıştı. Rory'nin
göğsünün iniş çıkışı yavaşladığında ve nefesi normale döndü-
ğünde, gözlerinde soru soran bir ifadeyle ona baktı.

Isabel'e uzun uzun bakıp, içini çekti. Belli ki, bu konuşmayı
yapmak istemiyordu. "Bekaretini aldım, Isabel ama seni hamile
bırakma riskini göze alamam."

Isabel'in göğsüne keskin bir acı saplandı. Daha az önce pay-
laştıklarından sonra, niyetini bu kadar acımasız bir dürüstlikle
dile getirmesi, Isabel'i nefessiz bırakmıştı. Gözlerinin derinlikle-
rinde duyguları yanıp, tutuşuyordu, hayal kırıklığını gizleyebil-
mek için kendini yatağa attı. Ne düşünmüştü ki? Sadece onunla
sevişerek Rory'nin fikrini değiştireceğini mi? Isabel'in ona oldu-
ğu kadar, onun da Isabel'e kolayca aşık olabileceğini mi?

Bu yanlış düşünce, Isabel'i afallattı.

Onu seviyordu. Bu gerçek, inkar edilemez bir kesinlikle onu

tam kalbinden vurmuştu. Dün geceden sonra, kendine bile aksi
şekilde davranamazdı. Umutsuz ve derin bir aşkla nişanlısına
bağlanmıştı. Ona her baktığında, kalbi yerinden çıkacak gibi olu-
yordu. Her gülümsediğinde, Isabel güneş sadece kendi için par-
lıyormuş gibi hissediyordu. En ufak dokunuşu onu alevler içinde
yakıyordu.

Onun gücünü, onurunu, yiğitliğini ama her şeyden öte varlığı-
nın katı, sakinleştirici kuvvetini seviyordu. Bu vahşi savaşçının,
ona böylesine nezaketle dokunuşunu seviyordu. Sanki hiçbir şey
Isabel'e zarar veremezmişçesine, sıcak ve güvende hissettirme-
sini seviyordu.

Dunvegan'da ömrü boyunca hasretini çektiği şeyi bulmuştu.
Rory ona bir aile ve kendini muhtaç olunan ve korunan olarak
hissedebileceği bir yuva sağlamıştı. Ayrıca babasının ve ağabey-
lerinin duygularının, sadece onu sevmekten daha karmaşık
olabileceğini düşünmesini sağlayarak, ailesine karşı da yeni bir
bakış açısı kazandırmıştı.

Ama Rory ona çocuğunu vermeyecekti.

Onuruna ve asaletine hayran olmalıydı ama yeni buldu-
ğu aşkın acısını çekerken, onun mantıklı düşünebiliyor olması
Isabel'in canını yakmıştı. Hayatının en büyüleyici anında, ona
kalbini sunduğu anda, Rory ona acı gerçeklerle derin bir darbe
indirmişti. Eğer Isabel, fikrini değiştiremezse, sevdiği adam altı
ay kadar sonra bir başkasıyla evlenecekti.

"Tereddütlerin mi var?" diye sordu Rory yumuşak bir ses to-
nuyla.

Isabel kafasını salladı; boğazında düğümlenen duygular, için-
den taşmak üzereydi. Dürüstlüğü'nün onu ne kadar etkilediğini
görmesine izin veremezdi. Daha da önemlisi, anlaşmalarından
memnun olmadığını düşünmesi için ona bahane veremezdi.
Rory'yi tanıyordu. Isabel'e ne kadar acı verdiğini görürse, bu işi

burada bırakırdı. Yüzüne mutlu bir gülümseme yerleştirdi. "Elbette hayır. Ben sadece bu işlerin nasıl yürüdüğünü anladım."

Rory rahatlamış görünüyordu, konuyu kapadı.

Rory onu tekrar kollarına aldığı anda, Isabel göğsünde yükselen telaşı engellemeye çalıştı. Zaman bitmek üzereydi. Planı işe yaramazsa ne olacaktı? Rory ona aşık olmazsa ne olacaktı? Rory onu o kadar ateşli öptü ki, Isabel ne yapması gerektiğini anladı. Gelecek birkaç aydan alabileceği kadar keyif almalıydı, çünkü ömrü boyunca buna ihtiyacı olacak gibi görünüyordu.

Saatler sonra, Rory yataktan çıktı. Ne kadar baştan çıkarıcı da olsa, daha fazla oyalanamazdı. Bakışları yatağında çıplak yatan büyüleyici kadına takıldı. Onu uyandırmamak için sessizce ve hızla giyindi. Kız dinlenmeyi hak etmişti.

Sayabileceğinden daha fazla kez birlikte olmuşlardı, ama hâlâ doyamamıştı. Ona karşı tatmin olmaz bir açlık duyuyordu. Isabel'in netliği ve sınır koymadığı tutkusu Rory'yi hayrete düşürüyordu. Bu sabah yumuşak poposu, uyarılmış erkekliğine dayanmış bir şekilde uyanınca, geçen ay boyunca yapmak istediği şeyi yaptı. Isabel'i şaşırtacağını düşünüyordu ama Isabel onu hoş karşıladı ve hevesine şevkle karşılık verdi.

Rory kendini böyle bir hediye karşısında nasıl savunabilirdi ki?

Ama Rory'nin canını sıkıran bir şeyler vardı. Isabel'e görevini hatırlattığında, gözlerinde çakan acı gözünden kaçmamıştı. Onu üzmemek istemiyordu ama yalan yanlış umutlar vermek de istemiyordu. Eğer kralın Trotternish'i, Argyll'lerin yardımı olmadan MacLeod'lara vermesi için ikna etmenin bir yolunu bulursa, o zaman belki olabilirdi. Başka bir yol bulmak için kafasını patlatıyordu ancak şimdiye kadar aklına bir şey gelmemişti. Fakat düşünmek için daha zamanı vardı, çünkü Kral James, Argyll'in desteğiyle bile konuyu dinlemeyi henüz kabul etmemişti.

Rory hâlâ Isabel'le sevişerek doğru şeyi yapıp yapmadığını merak ediyordu. Her ikisi için de. Aralarındaki sıcaklık ve bağ şimdiden çok güçlenmişti. Altı ay içinde ne hale gelecekti? Bu sadece seks, dedi Rory kendi kendine. Ama kendisi bile bunun bir yalan olduğunun farkındaydı. Isabel'le paylaştığı şeyler, daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Saf, tüm vücudu titreten ve ruhu sarıp sarmalayan bir seksti bu. Kontrolü kaybedip, içine boşalmasına neden olan bir seksti. Daha önce hiç yapmadığı bir hataydı. Asla.

Odadan süzülerek çıkıp, dolambaçlı merdivenlerden aşağı, dışarıya yönelerek, eski kaleye doğru indi. Adamları onu bekliyor olacaktı. Salona girer girmez kardeşi gözüne çarptı.

"İyi uyudun mu?" diye sordu Alex safça.

Rory kaşlarını çatı. "Seni hiç ilgilendirmez. Douglas ile Colin nerede?"

"Özel yemek odasında seni bekliyorlar."

Alex büyük salonun arkasındaki küçük odaya kadar Rory'nin peşinden gitti. Alex de iyileştiği için, Mackenzie'lerin saldırı tehdidini konuşmak için toplanmışlardı.

Rory'nin korumaları, odaya girmesiyle ayağa kalktı. Kralın saçma kısıtlamalarından biri daha, diye düşündü Rory. Kalesinde çalışanların sayısını sınırlandırmıştı. Colin elinde bir mektupla yanına geldi. "Bu sabah geldi," dedi. "Rahatsız edilmek istemeyeceğinizi düşündüm."

Görünüşe bakılırsa, tüm kale dün gece ne olduğunun farkındaydı. Colin'in konuda bir fikri varsa da, kendine saklardı. Rory'nin diğer adamları gibi, o da reisini asla sorgulamazdı.

Rory başıyla onayladı, parşömeni ters çevirdiğinde Argyll'in mührünü tanıdı. *Lanet olsun.* Mektubu açıp, okudu. Bu beklediği haberdirdi. Onu mutlu etmesi gereken haberlerdi. Ama mutlu olmak yerine, etrafında sıkışan görevinin kemendini hissetti. Argyll,

MacLeod bir dahaki sefere sarayda huzuruna çıktığında, kralın Trotternish konusunu dinleyeceğini yazmıştı. Isabel parmaklarının arasından kayıp, gidiyordu. Mektubun içeriğinden adamlarına da bahsettiğinde hepsi sustu.

Sonunda, Alex herkesin aklından geçen soruyu sordu. "Hâlâ nişanı bozmayı düşünüyor musun?"

Rory içinden gelen inkar etme hissini bastırdı. "Evet. Öyle olması gerekiyor. Argyll, kralın konuyu dinlemesini sağlayarak sözünü tuttu, önceden James dinlemeyi kesinlikle reddediyordu. Mackenzie de Sleat'i desteklediğine göre, Argyll'in desteğine ihtiyacımız var."

"Keşke James'in, Sleat'in nasıl da canavardan öte bir şey olduğunu görmesinin bir yolu olsaydı," dedi Alex.

Rory, onu düşünerek öfkeden çıldırmış kardeşine gülümsedi. "Emin ol, başka bir yol olursa, bulurum."

Argyll'in mektubunda yazarların yarattığı sinir bozucu duyguları bir kenara bırakarak, toplanma amaçları olan, Mackenzie'lerin saldırısına karşı kendilerini savunma konusuna döndüler. Rory artık sürpriz istemiyordu. Mackenzie'lerin kale-nin bu kadar yakınında saldırımları, Rory'yi endişelendirmişti. Alex, Isabel ile Murdock Mackenzie'nin konuşmaları dahil saldırıda yaşanan her şeyi daha önce de yaptığı gibi, tekrar anlattı. Alex'in söylediği bir şey, Rory'yi afallattı.

"Emin misin?" diye sordu Rory.

Alex onayladı. "Arada bir bayılıp ayılıyordum ama Murdock senin Argyll'le Edinburgh'ta kalışını ertelediğini biliyordu."

Rory tedirgin oldu. Mackenzie'ler onun planlarını nereden bilebiliyorlardı ki? Özellikle Argyll'le kalacağını gizlemişti.

Rory bir an düşündü, gözü masanın üzerinde duran Argyll'in mektubuna kaydı. Aniden dün gelininin aldığı mektubu hatırladı. Sleat'in mektubu geldiğinde neredeyse tedirgin

bile olmayışından, Isabel'e ne kadar güvenmeye başladığını fark etti.

Rory'nin yüzü tepkisizdi. "Ben yokken, gelinim hiç mektup gönderdi mi?"

Adamlar açıkça rahatsız olmuşlardı. Douglas cevap verdi. "Sadece bir tane. Babası, Glengarry'ye."

"Eminim sadece rastlantıdır," dedi Alex, Isabel'i savunarak.

Rory rastlantılara inanmazdı, ama Isabel'in iyiliği için, öyle olmasını umut etti.

"Bu kız bir MacDonald. Ona güvenebilir miyiz?" Douglas, Rory'nin dile getirmek istemediği soruyu sormuştu.

Rory bir an düşündü. Dün gecenin hatıraları her tarafını sarmıştı. Ona özgürce ve hiçbir koşul olmaksızın kendini veren kadını düşündü. Onu kollarında tutarken hissettiği tatmini, üzerine çöken tuhaf huzuru düşündü. Margaret'a karşı nezaketini, vücudundan yayılan cazibeyi, yalnızlığını ve Dunvegan'da bulduğu mutluluğu düşündü. Aklında olmasa da, Rory kalbinde cevabı biliyordu.

"Evet, ona güveniyorum."

Ama olur da onu kandırdığını öğrenirse, bekaretini kaybetmek en önemsiz sorunu olurdu.

BÖLÜM 17

Noel kutlamaları yerini yılbaşı arifesine bırakırken, kış da bahara dönerken, Isabel, Rory ile Dunvegan'da geçirdiği her anın tadını çıkaracağı sözünü tuttu. Her gün seviştiler, bir gün hariç... Isabel Noel'den birkaç hafta sonra gelen akıntısını hatırlayarak, efkarla iç geçirdi. Kocasını olmadan bir çocuk istemese de, tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. Rory'nin aşık bir şekilde rahatlaması da canını acıtmıştı. Rahatlamasını anlayabiliyordu ama yine de acı veriyordu.

Bazen Isabel yeni planının işe yaradığını, Rory'nin ona aşık olduğunu hissediyordu. Gece yal.ız kaldıklarında, Rory'nin kollarındayken, aralarına hiçbir zaman, hiçbir şeyin giremeyeceğine inanıyordu. Yemeklerde ya da Highland oyunları için şenliklerin planlandığı uzun saatlerde, Rory, Isabel de ailedenmişçesine gülüyor ve şakalaşıyordu. Kimi zaman da, Rory'yi gözlerinde şefkate yakın bir şeyle, kendine bakarken yakalıyordu.

Ama diğer zamanlarda, o kadar emin olamıyordu. Rory niyetinin değiştiğine dair bir şey söylememiş ya da nişanları konusunu hiç açmamıştı. Rory'nin tekrar gözden geçirdiğine inanmak istiyordu ama temmuz sonrasına dair yaptığı herhangi bir ima ya yok sayılıyor, ya tedirgin bir gülümsemeyle karşılanıyor ya da konu değiştiriliyordu. Bir de babasına yazdığı mektupla ilgili şu tuhaf konuşma vardı. Rory, Isabel'in babasına önemli bir şeyi söylemiş olabileceğini düşünüyordu, ama neydi? Rory onu sorgulamaya başlamıştı ama cevapları tatmin etmiş olacaktı ki, konuyu kapatmıştı.

Pek çok kez Isabel aşkını ilan etmek istemişti. Ama sözlerinin Rory'yi sadece huzursuz edeceğini hatta belki suçlu hissettireceğini düşünerek, kendini tuttu. Aralarında dürüstlük olmasını her şeyden çok istiyordu, ama Argyll'le yapacağı ittifaka bir alternatif ortaya atmadan, bunu riske edemezdi. Hem de başarmak için bu kadar çaba harcadıkları hassas dengeyi bozmayı da riske edemezdi.

Zaman çok hızlı akıp gidiyordu. Özellikle de geceleri. Yanakları kızardı. Kimi zaman da günler diye düşündü, yumuşacık funda çayırırlarını hatırlayarak. Martin ilk haftalarından birinde, Rory nihayet merhamete gelip, kale duvarlarının dışında bir gün geçirmesine izin vermişti. Bu uysallığın altında başka bir sebep olduğunu hiç bilmiyordu. Dışarıda sevişmek, onun için tamamen yeni bir tecrübe olmuştu. Gülümsedi. Rory ona daha fazlasını öğretme sözünü tutmuştu, Isabel de kolay öğrenen, dikkatli bir öğrenci olduğunu kanıtlamıştı. Noel'den önceki o vahşi, tutku dolu geceden bu yana çok şey değişmişti. Gergin bakire gitmiş, yerine kendine güvenen, şehvetli bir kadın gelmişti. Kendine güvenen, cinsel fantezilere açık bir kadın.

Funda çayırırlarında yuvarlanmakla meşgul olmadığı zamanlarda, Isabel, Highland toplantısının şenliklerini organize etmek ve daha da keyiflisi bir düğün hazırlığıyla uğraşıyordu. Margaret'in aylar önce dikkatini çekmesinden bu yana, Isabel, Robert'in Bessie'ye yüzünden belli olan ilgisini fark etmişti. Ama Bessie evlenme teklifi haberiyle geldiğinde şoke olmuştu. Sevgili dadısı için çok sevinmişti, ama Rory nişanı bozarsa Isabel onu çok özleyecekti.

Nişan dönemlerinin sadece üç ayı kaldığının acı içinde farkındaydı. Highland toplantısı hızla yaklaşırken, Isabel ailesini görmek ve rapor vermek zorunda kalacaktı. Müttefikleri değiştirme konusunu babasına açabilmeyi umut etti.

Ama bugün Isabel'in aklı başka konularla doluydu. O kadar heyecanlı hazırlıktan sonra, Bessie'nin düğün günü nihayet gelmişti. Küçük töreni takiben, elverişli havadan yararlanarak, kutlamalar için avluya uzun masalar ve banklar kurulmuştu. Isabel kalede tıkalı kalmaktan bıkanın yalnızca kendisi olmadığını biliyordu.

Kalabalık avluda dururken, sakince gözlerini etrafındaki manzarada gezdirdi. Her yanını saran taze bahar havasını içine çekti. Limon sarısı güneş, açık mavi çerçevesine yalnız başına asılmış kalmıştı, kuvvetli parlaklığı cennetten gelen bir yarışa meydan okur gibiydi. Deniz yuvarlanıp, parlıyordu, turkuaz suları alışılmadık şekilde temiz ve berraktı. Arkasında, toprak daha renklenmişti, ormanlar yeşeriyor, fundalıklı tepelerde atkuyruğu gururla duruyor ve sahilin yanındaki kayalıkları mor lavantalarla, sarı zambaklar süslüyordu. Tembel bir meltem hışırdayan yapırlarda esip, kış karanlığını üstlerinden silip geçti.

Bahar kesinlikle gelmişti.

Isabel düşüncelerde kaybolup, Margaret'in ne zaman yanına geldiğini fark etmemişti. "Evlenmek için çok güzel bir gün," dedi.

Isabel, Margaret'a gülümsedi. "Kesinlikle muhteşem." Isabel bu özel an için daha iyi bir gün düşünemiyordu bile. Margaret ile birlikte çok kısa bir süre içinde, yorulmaksızın çalışmışlardı. Bu kadar önemli bir düğünü planlamak için yalnızca iki haftalarının olmasına gülerken kafasını salladı. Bessie daha fazla beklemek için çok yaşlı olduğundan şikayet edip durmuştu, Robert'a fikrini değiştirir korkusuyla zaman vermek istemiyordu.

Isabel'in bakışı sevgili dadısına takıldı. Parlayan gelin ve damadın, konuklarını selamlayışını izlerken kalbi gururla doldu. "Onu özleyeceğim." Isabel sesli düşündüğünün farkında değildi.

Margaret kollarını boynuna doladığından, ona acıdığından emin olmuştu. Margaret, Isabel'in, Rory'nin nişanı bozma planından Bessie'ye bahsetmediğini biliyordu. Sadece Rory'nin en yakınındakiler niyetinden haberdardı: Alex, Margaret ve Rory'nin korumaları. Neyse ki, Rory, Isabel'i gerçek gelini yaptıktan sonra, Bessie'nin merakı dinmişti.

"Bessie hep sana ait olacak. Seni kendi çocuğuymuşçasına seviyor."

"Çok uzun yıllar boyunca, tek sahip olduğum oydu."

"Biliyorum."

Margaret daha fazla bir şey söyleme ihtiyacı duymadı. Isabel, anladığını biliyordu. Margaret, Isabel'in sahip olduğu en yakın arkadaşı; onu en az kendisi kadar iyi tanıyordu.

Neredeyse. Asla doğrudan konuşmadıkları tek bir şey vardı: Rory'nin onu geri gönderme ve nişanı bozma planı. Bu ikisi için de fazla acı verici bir konuydu.

"Bu kadar sulu gözlü düşünce yeter. Bugün kutlama var. Bu arada senin Viking nerede?" Margaret'tan da yakında mutlu haberler duymayı bekliyordu. Viking'in Margaret'a olan ilgisi en az yüzündeki daimi somurtma kadar ortadaydı. Isabel'in Margaret için yaptığı gizli plan da açığa çıkmak üzereydi.

Kızarma sırası Margaret'taydı. "O benim Viking'im değil," dedi fazla resmi bir şekilde.

Isabel tek kaşını kaldırdı. "Değil mi?"

"En azından, o kadar çok kelimeyle değil."

"Bence yakında değişecek."

Margaret ağabeyinin gelişyle cevap vermekten kurtuldu.

Rory eliyle süpürür gibi bir hareket yaptı. "Her şey istediğin gibi mi Isabel? Bakıyorum da hava bile senin direktiflerin doğrultusunda hareket ediyor."

"Ah, Rory, muhteşem. Bugünü Bessie için bu kadar özelleş-

tirdiğin için sana çok teşekkür ederim. Bu hem onun için hem benim için çok anlamlı.”

Rory'nin yüzünden kocaman bir tebessüm belirdi. “Hepinizin memnun kalmasına sevindim. Bu düğünü ve toplantıyı organize edeceğim derken, dinlenmeye pek zamanın kalmamış olmalı.”

O kadar karşı konulamayacak derecede yakışıklı ve etkileyiciydi ki, bu düşünce belki yüzüncü kez aklından geçiyordu. Parlak gün ışığında saçları kahverengiden çok altın rengine çalıyordu. O kadar uzun ve kaslıydı ki, bronzdan bir tanrıya benziyordu. Bu adamın ona ait olduğu düşüncesi baştan çıkarıcıydı. Onu ölçülemeyecek kadar çok seviyordu.

Yine de Isabel kaşlarını çatı. “Bu da bana bugün toplantı için yapmam gereken bir şey olduğunu hatırlattı. Klanlar birkaç gün içinde gelmeye başlayacak ve ben daha köyde atların barınabileceği kadar yerimiz olup olmadığını kesinleştirmedim.”

Rory araya girdi. “Bugün değil, Isabel. Bugün Margaret’la beraber bu kadar güzel olması için çabaladığınız bu düğünün keyfini çıkaracaksınız. Neredeyse dans başlayacak ve ben de gitmene izin vermeyeceğim.” Gösterebilmek için, Isabel’i havada sanki bir bebek kadar hafifmişçesine döndürdü.

“Beni hemen yere bırak, Rory MacLeod!” Isabel, Rory’nin kollarına kendisini bırakması için vurarak güldü. “Yapmam gereken işler var. Bu otoriter tavrından pişman olacaksın.”

Onu böyle gülüp oynarken görünce, Isabel geçen aylarda Rory’nin ne kadar değiştiğini düşündü. Daha hafifti, daha mutluydu. Umarsızca bu değişikliğin sebebinin kendisi olmasına inanmak istiyordu.

“Söz ver?” diye kötü kötü güldü.

“Söz veriyorum,” diye soluk soluğa fısıldadı Isabel. Rory’nin gözlerindeki mavi parlıtya kilitlenerek, kalbinin Rory’nin kelimelerini süsleyen erotik düşünceler uyandıran vaatle hızlandığını hissetti.

“Rahat durun, ikiniz de,” dedi Margaret kıkırdarak. “Lütfen, özel yatak odası konuşmalarınızı benim masum, yanan kulaklarımdan uzakta yapınız.”

Rory başını indirip, onu yere bırakmadan önce Isabel’in açık dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Pekala, Margaret. Senin bu kadar dar görüşlü bir yobaz olduğunu hiç bilmezdim. Colin’i planladığı ahlaksız girişimlere yeltenmeden önce uyarmalıyım.”

“Neden bahsettiğini bilmediğimden eminim, ağabey,” dedi Margaret eli belinde, ciddi bir ifadeyle.

“Değil misin? Hmm. Göreceğiz.”

Isabel hâlâ onların neşeli kardeş şakalaşmalarını izlemeyi çok seviyordu.

“Bildğin bir şey mi var, Rory? Benden ne saklıyorsun?” Margaret kendisinden çok daha iri olan ağabeyine gözünü kısarak baktı, her an saldırmış gibi duruyordu.

“Sabır, Margaret. Sen hep daha fazlasını isteyen yaramaz bir cocuktun.”

“Bu ne cüret, Rory MacLeod! Yaramaz cocuktum, öyle mi? Bu sözleri söylediğine pişman olacaksın.” Kucağına atlayıp, Isabel’in kaldığı yerden küçük yumruklarıyla, kollarına vurmaya başladı.

“Margaret, reise vurmamalısın. Pek uygun değil,” diyerek Colin araya girdi.

İyi insan lafının üstüne gelir, diye düşündü Isabel. Gururlu, güçlü bir otoriter ses daha, bu kalede daha ne kadar olabilir acaba? Yakışıklı Viking’i gülümsedi. Şakalaşırken bile Colin önseziyle kaşlarını çatıyordu. Margaret onunla ilgileniyordu, önemli olan da buydu.

“Ben reise vurmuyordum, Colin. Sadece ağabeyime artık çocuk olmadığımı hatırlatıyordum.”

“Ah. Bunu ileride de hatırlamaya çalışacağım, Margaret,”

dedi Rory kolunu tutarak. "Bu kadar ufak tefek bir bayan için elin fazla ağır."

Isabel ellerini heyecanla çırparak Rory'ye döndü. "Dans başlamadan önce, Margaret ile benim bu kutlama günü için bir sürprizimiz daha var. Hazır mısın, Margaret?"

Margaret kusacakmış gibi Colin'e baktı, sonra omuzlarını zorlama bir güvenle kaldırdı. "Galiba, evet."

Isabel Rory'yi, Colin'i ve yanlarına yeni gelmiş olan Alex'e işaret etti. "Siz tam burada kalın. Biz hemen döneceğiz."

"Bu sefer neyin peşindeler?" diye sordu Alex kafası karışmış bir şekilde.

Rory yanında duran adamlara bakıp, kafasını salladı. "Ben tahmin etmeye bile cesaret edemiyorum. Ama bence en iyisi bize söyleneni yapmak. Margaret gayet ciddi görünüyordu. Bir an neredeyse gerçekten korktuğunu düşündüm." Bakışlarını tekrar Isabel ve Margaret'in gözden kaybolduğu Peri Kule'ye çevirdi.

Birkaç dakika sonra, onlar kuleden çıkarken yüzü onlara dönük olan tek kişi Rory idi. Hayretle gözlerini kırıştırdı, sonra da güneşten korunmak için elini gözlerinin üzerine gölge yaptı. Hayal görmüyordu. Kalbi tekledi. Aklına gelen tek cümle, "Aman Tanrım. Nasıl yaptı?" oldu.

"Ne yaptı?" diye sordu Alex ve Colin, Rory'nin bakışlarını takip etmeden önce, hep bir ağızdan.

Kadınlar onlara doğru gelirken, üçü de donakalmış şekilde bekledi. Etraflarındaki diğer insanlar, önemli bir şeylerin olduğunu fark ettiler ve bir yaz ateşi kadar hızla kalabalığa olağandışı bir sessizlik çöktü.

Neşeli bir gürültü duyuluncaya kadar kimseden çıt çıkmadı.

Uzun bir adım atarak, Rory ilk Margaret'a ulaştı. Tereddüt ederek, sanki gerçek olamazmış gibi, elini Margaret'in yanına

götürdü. Önceden kız kardeşinin yaralı gözünü kaplayan korkunç bandın olduğu boş yerde elini gezdirdi. Gözkapağının iç köşesinden kaşına kadar ince, yıldız şeklinde beyaz bir yara izi vardı. Gözünde görme kaybı olduğunu bildiği halde, ona bakarak bunu söylemek imkansızdı. Yuvarlak bir çift safır mavisi göz doğrudan onunkilere parlıyordu. Şaşkınlık vücudunu sarsarken, boğazı düğümlendi. Margaret hatırladığı kadar zarıftı. Yara izi hiçbir şekilde güzelliğinden bir şey kaybettirmemişti. Fark etmek neredeyse imkansızdı.

Isabel'e dönüp, duygu yüklü bir sesle, "Nasıl yaptın?" diye sordu.

"Margaret'in tek ihtiyacı biraz teşvikti," Isabel güldü, "bir de ayna. Onu sadece bandın altındakinin, onu kapatan kadar korkunç olmadığına ikna ettim. Gerisi Margaret'a kaldı."

Colin yanlarına gelip, pek asil olmayan bir hareketle reisini kenara itti. Margaret'in eline uzanıp, dudaklarına götürdü. Bakışları, Margaret'inkilere kilitlenmişti. "Bu hangi peri büyüdü? Bunu tahmin bile edemezken... Margaret, sen kazadan önce hatırladığımdan bile daha güzelsin." Kısık sesi hayranlık doluydu.

O kadar yürekte söylemişti ki, Isabel, Margaret'in bu sözlerden şüphe edemeyeceğini biliyordu. Utangaç bir ifadeyle ama gururla gülümsedi. "Teşekkür ederim, Colin. Peri büyüğü değil, yalnızca inatçı kız kardeşimin suçlu olduğuna emin olabilirsin. Isabel aylardır bandı kaldırıp, yara izini göstermem için başımın etini yiyordu. Meğer en zoru o ilk adımdı. Yıllardır aynaya bakmıyordum, o yüzden ben de yara izinin bu kadar kaybolduğunu görünce çok şaşırdım. Hatırladığım kadar kötü değilmiş. Kabul etmeliyim ki, şimdi sizin tepkinizi görmeyi beklerken çok gerildim. Bu korkunç bandı o kadar uzun süredir takıyordum ki."

Isabel keyifle, Colin'in ancak bir gülümseme olarak tarif edi-

lebileceği şekilde dudaklarının kıvrılışını izledi. *İnanılmaz*, diye düşündü, *işte şimdi gerçekten biraz peri büyüğü vardı.*

Alex, Margaret'i kaldırmak için araya girdi, Margaret'in ayakları havada sallanıyordu. "Bunun senin okçuluk yeteneklerin için ne anlama geleceğini düşünmekten nefret ediyorum. Galiba tek avantajımı da kaybettim," diye dalga geçti. "Senin artık ihtiyacın olmayacağına göre, belki ben senin bandı alıp, şansımı deneyebilirim?"

Margaret başını geriye atıp, kahkaha attı. "Alex MacLeod, sen adam olmazsın. Buyur al, artık ona ihtiyacım olmayacak."

Rory çok etkilenmişti.

Isabel'in onu şaşırtamayacağını düşünmüştü, ama şaşırtmıştı. Bu geçen birkaç ayda çok şey öğrenmişti. Sadece teninde eriyen teni ya da içinde taş gibi sertken hissettiği erotik duygular değil, çok daha fazlasını öğrenmişti. Rory'yi ona durmadan iten şey sadece şehvet değildi. Bir kerenin yeterli olacağını düşünerek aptallık etmişti. Isabel ile bin kez bile yetmezdi, bunu bilmeliydi. Isabel'le mümkün olabileceğini düşündüğünden daha çok ilgileniyordu, onu şimdiye kadar herhangi başka bir insanı umursadığından çok daha fazla umursuyordu.

Geçen aylar içinde, Rory, Isabel'i efsiz kılan küçük şeyleri keşfederken zevk almıştı. Hoşuna gitmeyen bir şey olduğunda, burnunun bir tarafını buruşturduğunu, kaygılandığında saçını kıvrıldığını, "sen bilirsin" dediğinde kendi başının belada olduğunu biliyordu. Kalenin ticari işleriyle gerçekten ilgilendiğini, etkili katkılar yapacak önerilerde bulunduğunu biliyordu. Zekasına saygı duyuyor, refakatinden zevk alıyordu.

Onu bu kadar özel kılan neydi? Şüphesiz güzel yüzünden etkileniyordu ama daha fazlası da vardı. Isabel kibardı, büyüleyici bir inatçılığı vardı, pratik zekalıydı ve canlıydı. Geldiğinde hissettiği yalnızlık ve kırlanlık kaybolmuştu.

O kadar paylaşıyor ve açıklıkla sevişiyordu ki, Rory'nin kibri kırılıyordu.

Ayrıca Isabel sayesinde görevine fazla odaklanıp, başka nelerin önemli olduğunu unuttuğunu görmüştü. Ailesi. Rory'nin intikam arzusu istemeden de olsa kız kardeşinin utancından kurtulamamasına neden olmuştu. Görevlerinin kontrolünü devretmekteki isteksizliği de, Alex'in savaştaki kayıplar yüzünden kendini affetmesini engellemişti. Alex'e daha fazla görev vermeye başlamıştı ve şimdiden Alex'in nasıl sorumluluk almaya hevesli olduğunu görmüştü. Reis olduğundan bu yana ilk defa, Rory rahatlamaya başlamıştı.

Isabel, Dunvegan'a tekrar neşe getirmişti.

Isabel ona bu kadar çok şey vermişken, kendisinin hâlâ ona istediğini bildiği şeyi verememişti. Geçen aylar içinde hızla artan ilgisini bilerek sıkı tutmuş, onu boş yere umutlandırmak istememişti. Gelecekte bahsetmek istememesinin Isabel'in canını ne kadar yaktığını biliyordu. Onun şüphelerini gidermek istiyordu ama daha kendi şüphelerini gideremezken bunu nasıl yapabilir-di?

Şimdiye kadar, kralın fikrini değiştirmek için bir alternatif bulma çalışmaları sonuçsuz kalmıştı. Argyll'lerle ittifaktan kaçınmak için bir yol bulmaya bugün de, o ilk geceden daha yakın değildi. Ama Isabel'i nasıl gönderebilirdi? Her geçen gün, bağlılıkları derinleşiyordu.

Onu tutabilmek için bir yol varsa, bulacaktı.

Isabel'e uzanıp, halkın arasında olduklarını umursamadan, onu kendine çekti. Parmaklarıyla çenesini bulup, gözlerinin içine bakabilmek için kafasını kaldırdı. "Isabel, ne diyeceğimi bilmiyorum." Duraksadı, hislerini kelimelere dökemiyordu. "Bana muhteşem bir hediye verdin. Kardeşimi geri getirdin. Tamamen. Sana sonsuz bir minnettarlık ve bağlılık duyuyorum."

Başını eğip, yumuşak ve nazik bir dokunuşla dudaklarını dudaklarına götürdü. Etraflarını saran kalabalığa aldırmadan, Rory onu daha sıkı tutarak, vücudunu kıvrımlarına bastırıp, onları sonsuza dek birbirine kenetleyecek mükemmel uyumu buldu. Çıplakken, tenleri birbirine değerken çok daha iyiydi ama şimdilik bu kadarıyla idare etmeliydi.

Yumuşacık dudakları dudaklarına değdiğinde göğsü patlayacak gibi şişti. Onu tatmayı o kadar çok seviyordu ki. Ağzı onun ağzının üzerinde baştan çıkararak dans ediyordu. Isabel'in dudakları aralandı, Rory'nin dili içine girip, tadını çıkardı. Parmakları pürüzsüz yanaklarında gezindi. *O kadar yumuşak ve arzu uyandırıcı ki*, diye düşündü Rory. Isabel'in kalçalarının içgüdüsel olarak kasıklarına dayandığını hissedince durması gerektiğini anladı.

Rory pişmanlıkla kafasını kaldırıp, boğuk bir sesle, "Bunu daha sonra bitireceğiz," dedi. Vücudunun verdiği karşılığı indirmek için savaştı ama hâlâ ufak bir dokunuşla bile genç bir delikanlı gibi sertleşiyordu. Her ne kadar onu omzuna alıp, yağmalamacı atalarından biri gibi yukarıya götürmek istese de, beklemek zorundaydı. Daha kutlanacak bir düşün vardı.

Daha sonra da kendi özel kutlamalarını yapabilirlerdi.

BÖLÜM 18

İki kısa haftadan sonra, Isabel, Rory'nin yanında deniz tarafındaki kapının merdivenleri başında durmuş, Highland toplantısını başlatacak olan öğle vakti kutlamaları için Dunvegan'a gelen klanları karşılıyordu. Basit ama şık sarı, ipek elbisesinin içinde kendisini bütünüyle kalenin gururlu hanımı olarak hissediyordu. Sadece elleriyle gergin oynayışı, ailesiyle aylardan sonra ilk kez yüzleşecek olmanın endişesini ele veriyordu.

Kalenin kendisinde de heyecan ve enerji patlaması yaşanıyordu. Gaydaların hareketli notaları kulaklara müzik ziyafeti verirken, kızarmış etin iştah kabartıcı kokusu burunları kandırıyordu. Kaleye doluşan Highlandliler beklenen coşkuyla geliyordu: Kavga etmediklerinde, eğlenmek ve oyun oynamak şüphesiz Highland savaşçılarının en sevdiği şeylerdi. Klanların çoğu daha erken gelmiş ve çoktan büyük salonda ünlü MacLeod misafirperverliğinin tadını çıkarıyorlardı. Dikkatle dinlediğinde, Isabel şüphesiz tekrar doldurulmak için masalara vurulan kadehlerin şingirtisini duyabilirdi.

Kutlamanın ortasında, ailesinin deniz kapısı merdivenlerinden yavaşça çıkışını izlerken kalbi endişeyle çarpıyordu.

Gelmişlerdi.

Sesindeki gerginliğini ele veren yüksek çıkışları kontrol etmek için çabaladı. "Dunvegan'a hoş geldiniz, baba, dayı. Umarım yolculuğunuz sorunsuz geçmiştir?"

"Oldukça sorunsuzdu, Isabel. Pek alışılmadık derecede hoş

bir bahar. İyi görünüyorsun. Dunvegan'daki zamanına alıştın mı?" Babası nazikçe yanaklarından öptü, bakışları anlamlıca Isabel'in belindeki Rory'nin sahiplenici duran eline takıldı.

"Alıştım baba," diye mırıldandı, yüzüne davetsiz çıkan neşeyi, kimse görmesin diye, sarı terlikli ayaklarına bakarak gizlemeye çalışarak. Dayısının bakışlarının pembe yanaklarına odaklandığını hayal ediyor olduğunu umut etti.

Öyle bir şansı yoktu.

"Çok iyi görünüyorsun, yeğenim. Yanakların al al olmuş. Senden aldığım kısa nottan sonra, seni bu kadar meşgul eden işlerden bitap düşmüş olabileceğinden korktum. Glengarry ve ben senin için epey endişelendik, ama görünüşe bakılırsa yeni evine çok çabuk alışmışsın. MacLeod'un yüzündeki memnun ifadeye bakılırsa da, nişan ikinize de iyi gelmiş. Bu nişan ne kadar muhteşem bir gelenek böyle, kalıcı bir şeylerin istenip istenmediğine karar vermek için bir yıl bir gününün olması. Bir yıl içinde ne olacağını asla bilemezsin." Çarpıcı bir biçimde duraksadı.

Isabel, Margaret'a yapılan atfa sinirlenmemek için kendini zor tuttu. Rory elini belinden çekti. Kirpiklerinin altından gizli bir bakış atarak, dokuz ay önce asla fark edemeyeceği, belirsiz öfke işaretleri olan, köşeli çenesindeki gerginliği ve yanağındaki seğirmeyi gördü. Isabel kaba tavrından dolayı Sleat'e saldırmayı ne kadar çok istediğini fark edecek kadar Rory'yi tanıyordu ama Rory'nin asla Sleat'in attığı yemi yutmayacağını da biliyordu.

Sleat'in peşinde olduğu öfkeyi göstermek yerine, Rory gülümsedi. "Galiba geçen gün kız kardeşim de aynı şeyi söyledi. Gerçi o bir yılın ne kadar katlanılamaz uzunlukta olabileceğini belirtmişti."

Rory'nin imasını anlayınca, Sleat'in yüzü kızardı, Isabel gülmek için kendini zor tuttu. Sleat set bir bakışla Isabel'e

döndü. "Umarım Dunvegan'da aradığın her şeyi *bulmuşsundur*, Isabel?"

Isabel vurgulamak istediği şeyi anlamıştı. Dayanıp, yalnız kalamaya kadar bekleyememişti. Görünüşe göre, Sleat, Isabel'in davetiyesiyle, detaylı bir rapor istediğini anlamamış gibi gönderdiği kısa nota kanmamıştı. "Her şey *istediğim* gibi, dayı." Rory'ye anlamlı bir bakış attı. "Sizi endişelendirdiğim için üzgünüm, ama son birkaç aydır kaledeki görevlerimle ve toplantıyı organize etmekle meşguldüm. Eminim önümüzdeki günlerde endişelerinizi gidermek için yeterince zamanım olacaktır."

"Söyleyeceklerini sabırsızlıkla bekliyorum. Tekrar bir araya gelme işini geciktirmeyelim."

Neyse ki, Rory ve Sleat arasında geçecek olan sohbet, ağabeylerinin gürültülü gelişleriyle engellendi.

"Seni görmek ne güzel, Bel, özledim seni." Ian sıcak bir ifadeyle gülümseyip, ona sıkıca sarıldı.

Sadece yirmi üç yaşında olmasına rağmen, Ian çoktan dayılarının heybetli boyuna ulaşmıştı, muhteşem fiziği sayılmazsa dayısına çekmişti. Ağabeylerinin her biri inanılmaz yakışıklıydı, ama Ian farklıydı. Isabel üçünün arasında en çok ona benzediğini düşünüyordu, o sadece kendisinin zümrüt yeşili gözlüsüydü. Saçları benzer bir renkteydi ama Ian'ın güneşte geçirdiği bolca vakit sayesinde kızıldan çok altın sarısına kayıyordu. Erkeksi olsa da yüz hatları, kusursuzdu. Neyse ki güzel olmaktan, çenesindeki kare şeklindeki yarık ve hafif kemerli burnunun kenarından geçen buruşuk bir yara iziyle kurtuluyordu. Sağlam görünüşüne eklenmiş bir savaşı işaretliydi.

İnkâr edilemez çapkın cazibesinin altında fark ettiği bu gerçek duygudan çok etkilenmişti. Ian onu gerçekten özlemiş miydi? Rory haklı mıydı? Ailesinin ilgisizliğini yanlış mı yorumlamıştı? Kalbinde umut belirdi. MacLeod'larda, hayatı boyunca hayalini

kurduğu saygı ve aidiyet hissini bulmuştu; belki ağabeyleri ve babasıyla da az da olsa yakınlık benzeri bir şey bulabilirdi.

"Ben de seni özledim, Ian, hepinizi özledim. Konuşacak o kadar çok şey var ki, ama kutlamalar bitinceye kadar beklemeli. Hadi gelin, büyük salondaki kutlamalara katılalım." Alemci kardeşlerinin hevesli yüzlerini görünce, "MacLeod *cuirmine* dikkat edin, tabii eğer yarın en iyi skorlarınızla bitirmek istiyorsanız," diye şakacı bir ifadeyle azarladı.

Ağabeylerinin içkilerini tutamamaları konusundaki hakareti-ne yaptıkları sahte gücenmiş ifadeye gülerek, dönüp, bir yanında Ian, diğer yanında Rory ile büyük salona doğru yürümeye başladı.

"Umarım MacLeod bu yıl denemelerde kızlara da katılma hakkı vermemiştir, Bel. Ama belki de MacLeod'lar okçulukta sen onların tarafındayken yenilmez olacaklarını fark etmişlerdir?"

Ian'ın şakacı iltifatından gururlandı. "Ah, ama Rory'nin kız kardeşi Margaret'i görmelisin, son zamanlarda onun yeteneği benimkine bin basar."

"Şaka yapıyor olmalısın. Senin yenilebileceğini hiç düşünmedim." Rory'ye bakarak, şakayla karışık, "Okta yetenekli bir kız kardeşin ne kadar işe yarayabileceğini tahmin bile edemezsin," dedi.

Hayrete düşen Isabel, gözlerini Ian'ın yüzüne sabitledi, ama Ian meraklı bakışlara aldırış etmedi. Bu yalnızca zararsız bir yorum muydu yoksa doğrudan hayatını kurtaran oka mı atıfta bulunuyordu? Isabel sıcak bir hayret ve gurur patlaması yaşadı.

Ian bir an durup, bir şeyler düşündü, sonra tereddüt içinde Isabel'e "Peki, Margaret'in yarısı nasıl oldu? Oku kullanmasını engellemiyor mu?" diye sordu.

Isabel kafasını salladı. "Margaret'in okçulukta olağanüstü bir yeteneği var. Bazen derinliği ölçmesi zor oluyor ama çoğu zaman

gözündeki görme kaybını telafi edebiliyor." Sleat'e zafer dolu bir ifadeyle sırtmadan edemeyerek, "Bence Margaret'i hepiniz çok değişmiş bulacaksınız," diye ekledi.

Rory bir şeyler söylemeye niyetlenir gibi göründü ama salona varmışlardı ve sohbet fırsatı içerideki kutlamaların gürültüsüyle kayboldu.

Ertesi gün öğleden sonra, kendi bilge tavsiyesine kendisi uymadığına pişmandı. Ailesinin rahatsız edici varlığından duyduğu gerginliği bastırmak için hata etmiş, *cuirmen*den fazla zevk almıştı, şimdi de şiddetli bir baş ağrısıyla bedelini ödüyordu. Ama oyunlar, içkinin kalan etkilerini odasının sakinleştirici atmosferine çekilip, dinlenerek geçirmek için fazla eğlenceliydi. Ayrıca çeşitli güç ve yetenek gösterilerinde yarışırken Rory'yi izlemek, kalbinin genç bir kız gibi heyecanla çarpmasına neden oluyordu.

MacLeod'ların, çoğu zaman Rory sayesinde yarışlarda birinci gelmesi şaşırtıcı değildi. Bu sabah, körfezde yapılan yüzme yarışında Rory kolaylıkla birinci olmuştu, o kristal berraklığındaki sulara yüzerek büyüdüğü düşünülürse, beklenmedik bir sonuç değildi. Dik tepe turmanışında az farkla Alex'ten sonra ikinci olmuştu, Alex de günün geri kalan kısmında, Rory'nin "yaşlı adam" olmasıyla acımasızca dalga geçmişti.

Isabel heyecanla öğleden sonra geç saatlerde yapılacak taş atma ve dans yarışlarını bekliyordu. Yarın içinse güreş, sıçrama ve demir atma vardı. Ama yarışın son gününde Isabel'in en çok sevdiği etkinlikler yapılacaktı: Büyük ağaç gövdesi fırlatma ve ok atma yarışı. Tüm etkinliklerin içinde, Isabel en dikkate değer olanının "sırık atma" olduğunu düşünüyordu. Büyük bir ağaç gövdesi inceltip, altı metre uzunluğunda kesiliyordu. Savaşçı kazığı bedenine dengeleyerek koşuyordu, sonra fırlatıp, ucunun düz bir şekilde saplanması umut ediyordu. Bu ciddi bir güç

denemesi olmasının yanı sıra mutlak bir hassasiyet ve doğruluk gerektiriyordu. Sırık atma denemeleri muhtemelen, Highlandli-lerin düşman savunmalarını kırma yöntemlerine olan eğilimleri sonucunda gelişmişti.

Etrafındaki klan üyelerini mutlu görünce yüzünde memnun bir gülümseme belirdi. Sonuç olarak, bu sabah Mackenzie'lerin gelmiş olmasına rağmen, toplantı gayet iyi gidiyordu. Misafirperver olması gerektiği bir kenara bırakılırsa, dün akşamki eğlenceyi kaçırdıkları için memnundu. Şimdi klan üyelerinin taş atma için toplandığı meydanın yakınında, Rory'nin öldürdüğü Murdock'un babası Mackenzie reisiyle yüzleşmekten kaçınmayı başarmıştı.

"Yarışmadan keyif alıyor musun, yeğenim? Nişanlin epey gösteriş yapıyor."

Ah, başındaki ağrı şiddetlenmişti. Isabel kaçmak için güzel bir bahane bulmak umuduyla etrafına bakındı. Hiç şansı yoktu. Sleat onu özel bir konuşma için mükemmel bir köşeye sıkıştırmıştı. Şüphesiz böyle bir fırsatı yakalamak için sabırla beklemişti. Zonklayan başı yüzünden, Isabel yarışmacılardan ve diğer izleyicilerden uzakta ormanda bir gölgede duruyordu.

Kaçınılmaz sinir bozucu konuşmayı yapmadan önce güvenini kazanmak için derin bir nefes alarak, iğneleyici ses tonunu yok sayıp, cevap verdi, "Bu beklenmedik bir şey değil. Rory Mor'un ünlü gücü ve yeteneği Highland'de bir efsanedir. Hem muhakkak, MacLeod'lar iki sene üst üste toplantılarda birinci olduklarından, bu sene de favori gösteriliyor. Ama senin oyunlardan bahsetmek istediğini sanmıyorum, dayı."

Sleat, Isabel'in açık konuşmasına şaşırarak, tek kaşını kaldırdı. Sesini alçaltarak, sözlü bir tokadın tınısına saklayarak azarladı. "Hayır, oyunlardan bahsetmek istemiyorum. Neden bayrağı ya da gizli girişi bulmadaki ilerlemelerin hakkında iletişim kur-

mayı uygun görmediğini bilmek istiyorum." Isabel'in kolunu tuttu, hep yaptığı gibi, parmaklarını yumuşak etine batırdı. "Neden klanına karşı görevini terk ettiğini bilmek istiyorum."

Dayısının kelimeleri zorla kazandığı mutluluğun acı bir hatırlatıcısıydı. Parlak güneşi kapatan, koyu bir bulut gibi bilincini kapatan suçluluk duygusu her yanını sardı. O an kendisine, planı başarılı olursa, klanına karşı görevinde başarısız olmayacağını hatırlattı. Eğer işe yaramazsa ne olacağını düşünmek istemiyordu. Sleat'in elinden kurtulmaya çalıştı, ama çok sıkı tutuyordu. Meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Ben klanımı terk etmedim."

"Girişi ya da Peri Bayrağı'nı buldun mu?" diye şüpheyile sordu.

"Hayır," dedi Isabel.

Sleat kafasını indirerek, soğuk, hareketsiz gözlerini Isabel'inkilere kenetledi. "Veya belki de buldun ama bana söylememeye karar verdin. Beni aptal yerine koyma, Isabel MacDonald. MacLeod'un arkasından nasıl bir köpek yavrusu gibi dolaşacağını herkes görüyor. Aptal velet! Kocana aşık oldun. Onun sana aşık olması gerekiyordu." Lekeli suratı öfkeden koyu kırmızıya dönmüştü.

Isabel, kavgacı dayısının yaydığı tehlikeden uzak durmak için içgüdüsel olarak geriledi. Buruşuk yüzü, en iyi halinde bile nahoş ve çirkindi. "Hayır, yanılıyorsun. Bayrağı ya da girişi bulmadım, dayı." Ama diğer söylediklerinde haklıydı. Kendini geriye çekmemek için zorlayarak, onu dik tutup, önünde korkaklık yapmamasını sağlayacak son gurur parçalarına tutunuyordu.

"Enkısazamanda bulmak için dua etsen iyi olur. Mackenzie'leri, Strome Kalesi'nden uzak tutan tek şey benim desteğim. Kendini kandırma. Benim yardımım olmazsa, klanın acı çekecek. Hem de çok acı çekecek. İnsanlar ölecek. Mackenzie'ye bir oğul kaybetmenin ne kadar kolay olduğunu bir sor."

Isabel sarardı, kanı dondu. Suçluluk duygusunu üzerinden atmaya çalıştı. Rory'yi ikna edebilirse ağabeyleri hayatını kaybetmeyecek, klanı acı çekmeyecekti. Sleat yalnızca onu tehditleriyle korkutmaya çalışıyordu. Etkili olması umurunda değildi. "Klanımızın içinde bulunduğu zor durumları biliyorum, hatırlatmana gerek yok."

Sleat hesap yapar gibi bir bakışla Isabel'i inceledi. "Ama hareketlerinde bir telaş görmüyorum. O sana aşık mı?"

"Bilmiyorum."

"MacLeod evlilikten bahsetti mi?"

"Hayır."

Sleat'in gözleri kısıldı. "Senden şüpheleniyor mu?"

"Elbette hayır. Çok dikkatli davrandım." Isabel ondan uzaklaşmaya çalıştı. Ama eli hâlâ kolunu tutuyordu ve zorla Isabel'i kendine çekmek için kullandı.

"Daha seninle işim bitmedi, Isabel. Buraya neden geldiğini anlayıncaya kadar da işim bitmeyecek. Bu görevin önemini idrak ediyor musun, buraya neden gönderildiğinin önemini? MacDonald'ların Adalarda gelecekteki ününün, saf bir kızın gönül işleriyle tehlikeye atılmasına izin vermeyeceğim. İpin ucunda daha çok şey var. Şuraya bak..." Sleat meydanı işaret etti. "Bak kocan klanımızın en büyük düşmanı Argyll'le ne kadar samimi konuşuyor. Lordluğun dağılmasından bu yana, Argyll batı İskoçya'daki gücümüzü gasp etti. Yakında Argyll ve onun Campbell klanı neredeyse kral kadar güçlü olacak. Şimdi harekete geçip, çok geç olmadan MacDonald'ların Kelt mirasları üzerindeki hakkımızı iddia etmeliyiz. Ya buraya neden gönderildiysen onu yaparsın ya da hayatın boyunca aptal kararının pişmanlığıyla yaşarsın." Ağzının kenarları şeytani, sarı bir küçümsemeyle kıvrıldı. "Belki MacLeod senin buradaki hain amacını öğrenmek ister?" Isabel'in korku dolu ifadesine zalimce güldü. "Muhteşem koca-

nın açıklaman karşısında ne yapacağını merak ediyorum. Sence onu aldattığın için seni affeder mi? Casusluk yaptığın için?"

Hayır! Rory'ye söyleyemezsin. Isabel'i telaş sardı, mantıklı düşünmesini engelliyordu. Rory başka seçeneği olmadığını anlar mıydı? Fikrini değiştirmiş olması yeterli olur muydu? Bu riski alabilir miydi? Doğru zaman geldiğinde söylemeyi düşünüyordu, Rory'nin duygularından emin olduğunda ve planını oturtduğunda söyleyecekti ama gerçeğin dayısından gelmesi felaket olurdu. Dayısının dövüşmeden kaçmasına izin vermeyeceğini tahmin etmeliydi.

"MacLeod gururlu bir adam," diye alay etti Sleat. "Bir MacDonald kızı tarafından aptal yerine konulduğu için nasıl bir tepki verecektir? Hem de benim emrimle."

Isabel şiddetle çarpan kalbini gizlemesi için yüzüne umursamaz bir ifade takınmaya çalıştı. "Ama ona şimdi söylersen, bayrağı ve girişi tabii eğer varsa, bulma şanslarımı kaybedeceksin. Hâlâ iki buçuk ayım var." Bir çözüm bulmak için on haftası vardı, sonra her şeyi dayısından önce kendisi Rory'ye itiraf edebilirdi.

Isabel'in gecikme için gerçek amacını anlamış da reddetmek istermiş gibi kaşlarını çattı, sonra da kısaca başıyla onayladı. "Pekala, sevgili yeğenim," dedi kurnazca gülümseyerek. "Ama ailemiz için casusluk etmek istemiyor gibi göründüğünden, baştaki anlaşmamıza yeni bir madde getirmek durumundayız. İstedğim şeyi bana on hafta içinde getir, ben de nişanının gerçek sebebini MacLeod'a söyleyemim. Evliliğinizin geleceğini kader belirleyecek, tıpkı MacLeod'ların geleceğinde olduğu gibi. Ama eğer başarısız olursan, nişanlın küçük sırrını öğrenecek."

Isabel tüm soğukkanlı duruşunu kaybetti. "Gizli bir giriş olduğundan emin olamazsın bile. Hem hadi o zamana kadar bay-

rağı bulamazsam? İyi saklanmış olmalı. Beni var olmayan ya da akla gelmeyecek bir yere saklanmış olan bir şeyi bulmaya zorlayamazsın.”

“O benim sorunum değil. Senin başarısız olduğun yerde, başkaları başarılı olabilir.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Seni ilgilendirmez. Sen sadece neden nişanlandığınla ilgilen. Hazır olduğunda bana bir mektup gönder: Adamım seni bulacak. Beni kandırmaya çalışma. Adamım bayrağı tanıyor.” Topukları üzerinde dönüp, Isabel’i kendi düşüncelerinin ıstırabıyla baş başa bıraktı.

Ne yapacağım şimdi? Telaş göğsünü sıkıştırıyordu. Her şeyi çözmek için zamanının olacağına inanmıştı. Ama eğer dayısı Rory’ye söylerse, bu her şeyi mahvederdi. Şimdi Rory’yi nişanı bozmayıp, Mackenzie’lere karşı savaşta babasını desteklemeye ikna edene kadar, dayısını tatmin edecek bir yol bulmalıydı. Ama işe yaramazsa ne olacaktı?

İşe yaramak zorundaydı.

Ama kalbinde bir yerlerde, Isabel’i sevsin sevmesin, Rory’ye ihanet edemeyeceğini biliyordu. Bunun farkına vardığında ne yapacağını şaşırırdı. Ailesi başarısızlığını affeder miydi?

Gözünde hüsrân gözyaşları birikti. Dizlerinin üstüne çöküp, çaresizlikle kafasını gömmek istedi ama Rory’nin onu böyle görmesi riskini göze alamazdı. Çok fazla soru sorardı. Cevap veremeyeceği sorular.

Bir ağacın arkasındaki hışırtılar, Isabel’in içinde bulunduğu korkunç durumun çalkantılı ikileminden çıkmasına neden oldu. Nefesini tutarak, sesin geldiği yere baktı. Nefes vermeye cesaret edebilmesinden önce dakikalar geçti. Sıra dışı bir şey göremeyince, ağır yükünün ıstırabına geri döndü.

Dayısının sözleri tekrar aklına geldi. Acaba onu izleyen bi-

rileri mi vardı? Acaba dayısı aralarına başka bir casus daha mı göndermişti?

Rory, Isabel’in dayısıyla konuşmasını belirgin bir ilgi ve gittikçe artan bir huzursuzluk içinde izledi. Isabel ona asla ihanet etmezdi. Bundan emindi. Isabel, Rory’ye ve ailesine önem veriyordu. Hiç kimse bu kadar başarıyla rol yapamazdı. Ama işin içinde bir şeyler vardı. Sleat’in onunla konuşma şeklini beğenmemiştii; Isabel’i tehdit ediyormuş gibi görünüyordu. Sleat, Isabel’in kolunu tuttuğunda, Rory yeterince beklediğine karar verdi.

Dayısının Isabel’in üzerinde ne gibi bir etkisi olduğunu öğrenmenin vakti çoktan gelmişti.

Isabel’in ağaçların gölgesinde durduğu tarafa, meydanın kenarına yaklaştı. “İyi misin, Isabel?”

Isabel şaşırırdı, gözleri ürkererek Rory’nin yüzüne döndü. “Ben iyiyim,” dedi Isabel telaşla. “Güneş yakıyor, hepsi bu.” Isabel gülümsemeye çalıştı ama gülümsemesi titredi.

Rory küçük sarı bir çiçeği tutup, sapından kopararak, Isabel’in kulağının arkasına taktı. Zihni hemen, Isabel’in kulağına çiçekler taktığı başka bir ana gitti. Isabel’i kale duvarlarının dışına götürüp, funda tepelerinde seviştikleri güne. Keşke zamanı durdurabilseydi. Isabel’in solgun yanağını, parmağının tersiyle okşadı. “Dayınla konuştuğunu fark ettim.”

Isabel’e dokunuyor olmasaydı, Isabel’in hafifçe geri çekildiğini fark edebilirdi. “Evet.”

“Sana kızgınmış gibi görünüyordu.”

“Evet.”

Rory elini indirip, farkında olmadan yumruklarını sıktı. “Eğer seni tehdit ediyorsa, ben...”

Isabel elini hafifçe koluna koyarak onu durdurdu. “Hiç alakası yok.”

Ama Isabel'in canını sıkan bir şey olduğu belliydi. Ondan bir şey saklıyordu, ama ne? Böyle kaçamak cevap vermeye devam ederse, ona yardımcı olamazdı. "Bana söylemeyecek misin, Isabel?" diye sordu, bu sefer daha nazikçe.

Isabel sanki ona bakmak istemiyormuşçasına, döndü. "Sadece nişanımızın, evliliğe dönüp dönmeyeceğini hakkında güvence almaya çalıştım." Isabel, Rory'nin konuşmasına fırsat vermek için duraksadı. "Benim veremeyeceğim bir güvence."

Rory, Isabel'in suçlamasının iğnelerini hissetti, ama cevap veremedi. "Dayın nişanımıza aşırı ilgi gösteriyor gibi geldi."

Isabel'in gözlerinde bir şimşek çaktı. "Göstermemeli mi?" diye karşı koydu. "Çünkü onun yüzünden buradayım. Hem kavgayı durdurması beklenen şey bizim nişanımız değil mi?"

Isabel haklıydı ama Rory, Sleat'in sadece bu yüzden ilgilenip ilgilenmediğini merak ediyordu. "Ona söyledin mi?" Kelimeler Rory'nin ağzında düğümlendi, ama Isabel anladı.

"Hayır. Ona nişanı bozma niyetinde olduğunu söylemedim. Yakında öğrenecektir."

Rory bu histen nefret ediyordu. Isabel'in acısını yok etmek istiyordu. Kendi acısını da. Ama yapamazdı, en azından bunun için bir sebep bulamadıkça yapamazdı. Isabel'in çenesini avucunun içine aldı. "Dayın bir entrika çeviriyor ve ona güvenmiyorum." Isabel'e bunu sormaktan nefret ediyordu ama söylenmesi gerekiyordu. "Sana güvenmek istiyorum ama sen bunu zorlaştırıyor-sun. Güvenmemem için bir sebep var mı?"

Isabel'in gözüne yaşlar doldu, sesi titredi. "Tüm paylaştıklarımızdan sonra hâlâ bana bunu sorabiliyor musun? Sana bedenimi, ruhumu karşılığında hiçbir şey istemeden vermedim mi? Soyadını bile istemedim senden."

Isabel'in sözleri, göğsünde koca bir delik açtı. "Bana neler verdiğini biliyorum, Isabel. Benim için çok değerli ama seni na-

sıl olması gerektiği hakkında uyarmıştım. Bunu sormak bir reis olarak benim görevim," dedi ciddiyetle. "Tıpkı bana ihanet eden her kim olursa olsun cezalandırmak gibi."

"Bilmiyor musun ki sana asla..." Isabel gözyaşları yanaklarından süzülerek, Rory'ye baktı. "Bilmiyor musun?"

Bilmiyordu. "Neyi bilmiyor muyum?"

Rory'nin sorusu, Isabel'in içinde bir şeyleri salıvermiş gibiydi. Sanki aralarındaki gözle görülmeyen gerginlik ve bastırılmış duygu nihayet taşmıştı. "Fikrini değiştirmeni, her şeyin farklı olmasını, burada seninle sonsuza kadar kalmayı her şeyden çok istediğimi bilmiyor musun? Senin başka biriyle evlenme niyetini düşünmeye bile dayanamadığımı..." Isabel'in sesi boğuk çıkmaya başladı. "Yatağını başka bir kadınla paylaşacağın düşüncesine."

Rory'nin göğsü sıkıştı, Isabel'in acısı sanki onundu. "Isabel..."

Isabel'e yaklaştı ama o geri adım attı. "Hayır, bitirmeme izin ver. Bunu sen başlattın, şimdi sana uzun süredir söylemek istediğim ama duymak istemeyeceğinden çok koktuğum için söyleyemediğim şeyi duyacaksın." Isabel'in omuzları titriyordu, ancak Rory sakinleştirmek için ona dokunmaya cesaret etmedi. "Her ne kadar yoklarmış gibi davranmak daha kolay olsa da, artık duygularımı daha fazla saklamayacağım." Isabel derin bir nefes aldı. "Seni seviyorum, Rory MacLeod, tüm kalbimle ve bundan asla pişman değilim."

Rory, Isabel'in sözlerinin etkisi içinde yankılanarak donakaldı. *Isabel onu seviyordu.* Mutlu olmaması gerektiğini bilse de, içinde bir yerlerde buna sevinmişti. Hatta duyduğu mutluluk tarif edilemezdi. Isabel'in sözleri daha önce var olduğunu bile bilmediği bir yanına dokunmuştu. Bencilce, Isabel'in sevgisini istiyordu. Ona tutunmak ve kendine ait olduğunu herkese ilan etmek istiyordu.

Ama Isabel'in itirafı, zaten zor olan bir durumu daha da karmaşık bir hale getirmişti. Belki de bunun olacağını hep biliyordu. Buna karşı koymaya çalışmıştı. Onunla hiç birlikte olmamalıydı. Yine de Isabel'e acı vermekten pişman olsa da, yaşadıklarına pişman değildi. Isabel haklıydı, bu konuşmayı yapmak istemiyordu.

Parmağıyla, Isabel'in gözünün ucundaki yaşı sildi. "Ah, sevgilim."

"Diyecek başka bir şeyin yok mu?" diye sordu Isabel hüzünle.

Rory'nin göğsüne bir sıcaklık oturdu. Ama ne diyebilirdi ki? Ayrılığı daha zor hale getirmekten başka bir işe yaramayacak kelimeler mi? "Onurlandım, ama beni sevmesen daha iyi olurdu."

Isabel geri çekildi. Rory ona uzanmak istedi ama eğer dokunursa, daha sonra pişman olacağı şeyler söyleyebilirdi. Isabel'e istediği şeyi vermeye ne kadar yakın olduğunu biliyordu. Isabel ona kalbi kırık, menekşe gözlerinde şiddetli duygularla baktığında, neredeyse mecburiyetlerini unutuyordu. Neredeyse.

Isabel uzun bir süre, Rory'nin ona veremeyeceği şeyi bekleyerek, yüzüne baktı. Sonunda özlemle gülümsedi. "Daha kolay olabilirdi belki, ama daha iyi olamazdı. Seni sevdiğim için asla pişman olmayacağım." Isabel derin bir nefes alarak, Rory'nin gözlerinin içine baktı ve hiç tereddüt etmedi. "Hâlâ emin değilsen diye söylüyorum, bana güvenebilirsin. Asla sana ihanet etmek için bir şey yapmayacağım."

Rory ona inandı. Tersini nasıl mümkün olabilirdi? "O zaman bu konuda daha fazla bir şey söylemeyeceğiz."

Isabel başıyla onayladı. Rory, Isabel'i kollarının arasına çekip, dudagina ufak bir öpücük kondurduğunda, Isabel'in hemen karşılık vermesiyle kabul edebileceğinden daha çok rahatladı. Rory ağzıyla, kelimelere dökemeyeceği duyguları anlattı. Rory, Isabel'in vücudunu kendine doğru çekerken, Isabel kollarını

boynuna doladı. Rory sessizce sorusu için af dilerken, öpücüğü derinleştirdi. Isabel'in ağzının ve dilinin tatlı okşayışıyla kabul ettiği af.

Rory en sonunda geri çekildiğinde, nefesi düzensizdi. "Sleat'in karanlık gölgesinin, günümüzü berbat etmesine izin vermeyeceğiz. Değil mi?"

"Evet," diye onayladı Isabel.

Rory gülümsedi. "Hadi o zaman konuklarımıza dönelim. MacLeod'ların kazanacak birkaç yarışı var."

Rory hafif bir ses tonuyla konuşmuş olsa da, görevin boyunduruğunun ağırlığı hissediliyordu. Daha önce hiç reis olmanın yükünden bu kadar pişman olmamıştı. Trotternish'in, MacLeod'lara dönmesinin tek yolu bir evlilik ittifakıydı. *Bir evlilik ittifakı...* Aklına bir fikir geldi. Zihninde binlerce ihtimal dolandı. Ama üzerinde biraz düşünmesi gerekiyordu.

Isabel'i kolunun altına aldı, başına şefkat dolu bir öpücük kondurdu ve onu toplantının olduğu yere götürürken, Isabel'in söyledikleri sonsuza kadar kalbinde yer etti.

BÖLÜM 19

“Bir şans öpücüğü.”

Güçlü, bronzlaşmış eller Isabel'in beline dolanıp, hiç çaba harcamadan eyerinden kaldırarak, çok iyi tanıdığı granit kadar sert, sıcak vücuduna sardı. Isabel başını geriye doğru atıp, onu korumacı kucağında saran yakışıklı adamın parlayan gözlerine neşeyle gülümsedi. “Şansa ihtiyacın olduğunu düşünmüyorum, Rory MacLeod. Neredeyse her etkinlikte kazandın, sadece sırık atma kaldı. MacLeod'ların üçüncü yılda da toplantıyı kazanacağı çoktan belli oldu.”

Rory'nin bronz yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. “Kesinlikle öyle görünüyor. Hoşuna gitmiyor mu?” Kaşlarını çatar gibi yapıp, küstah çehresine, hanımını memnun edememiş sersem bir kavalyenin yapmacık acı dolu ifadesini kondurdu.

“Bana mahcubu oynama, Rory MacLeod. Hoşuma gittiğini gayet iyi biliyorsun. Gerçi bence daha esmer bayanların hayranlık dolu bakışlarından hoşlanıyorsun. Ama belki biraz mütevazı olmayı öğrenmenin vakti gelmiştir? Belki de şans için bir Campbell'ı öpmeliyim.”

“Adamın bir gün doğumunu daha görmesini istiyorsan, böyle bir şey yapmayacaksın,” diye Isabel'in kulağına homurdandı. “Bak bakalım şimdi kim mahcubu oynuyor?” Dudakları hassas tenine sürtünürken, gülüşü boynunu gıcıkladı. “O zaman öp beni, şans için olmasa da iyilik yapmış olursun. Hani eskiden gösterişli

şövalyeler, hanımlarının renklerini zırhlarına bağlayıp, turnuvalarda ata öyle binerlermiş ya, öyle.”

Kim bu kadar tatlı bir ricaya karşı durabilirdi ki? Isabel ayak parmaklarının üzerinde durup, dengesini korumak için kollarından tutarak, dudaklarını saf bir öpücükle dudaklarına götürdü.

Rory tek kaşını alaycı bir ifadeyle kaldırdı. “Düşündüğüm tam olarak bu değildi ama izleyicilerimiz ve zamanımızın kısıtlı olduğu düşünülürse, şimdilik idare etmek durumundayım. Ama kazandığım zaman, zaferin karşılığında beni şımartmamı bekleyeceğim.”

Son bir kez sırıtarak, Rory dönüp, sırık atma için toplanan diğer klan üyelerinin yanına gitti. Isabel gözlerinin muhtemelen erotik bir beklenti içinde parladığını biliyordu, ama umurunda değildi. Kalbi gurur ve sıcaklıkla doldu. Rory MacLeod, bir kadını şımartmak için yaratılmıştı.

Neyse ki, iki gün önceki tatsız yüzleşmelerinden sonra, her şey normale dönmüştü. Rory, Isabel'in dayısının öfkesiyle ilgili yaptığı açıklamayla tatmin olmamış olsa da, Isabel'e güvenilebileceği yeminine inanmıştı. Tüm kalbiyle ettiği bir yemindi bu. Planı işe yaramasa bile, Rory'ye ya da ailesine asla ihanet edemezdi.

Rory'ye ilan-ı aşk etmeyi planlamıyordu, ama ağzından çıkıvermişti. Rory karşılığını vermediğinde hayal kırıklığına uğramış olsa da, onun kalbini ortalığa serecek yapıda bir adam olmadığını biliyordu. Hem ayrıca gerek olursa, Isabel'in ayrılışını daha karmaşık hale getirmek istemediğini düşünüyordu. Ama özünde, Rory'nin de onunla aynı duyguları paylaştığını biliyordu. Aslında itirafından bu yana, Rory'nin fark edilir derecede yumuşak bakışlarla, onu izlediğini görüyordu.

Ian'ın sesi, dikkatini nişanlısının muhteşem baharatlı kokusundan uzaklaştırmadan önce uzun bir süredir orada gözleri dalmış dikiliyor olmalıydı.

"Hadi gel, Bel, tüm heyecanı kaçıracaksın."

"Ah, başlamak üzere olduğunu fark etmemişim." Onu meydana götürmesine izin verdi. "Tüm oyunlarda iyiydin, Ian. Son etkinliğe katılmıyor musun?"

"Hayır, MacDonald'lar arasında sırık atmada en iyi olan Angus. Ama MacLeod'a karşı onun bile çok şansı yok. Rory Mor'un yeteneği tam ozanlara layık. Bizim gerçekten... Ah, her neyse." Ian düşünerek, duraksadı. "Söylesene, Bel, her şey yolunda mı?"

Isabel gerçekten ne sormak istediğini biliyordu. Gergince etrafına bakınıp, kimsenin konuşmayı duyabilecek mesafede olup olmadığını iki kez kontrol etti. Uygunsuz bir şey görmeyince rahatlayarak, Ian'ın endişeli gözlerini bulup, dürüstlikle, "Burada hangi koşullar altında olduğum düşünülürse, oldukça yolunda," dedi.

"Sormamın nedeni, şey, sen MacLeod'la çok mutlu görünüyorsun, ikilemlerin olabileceğini düşündüm." Yüzünde yayılan telaşı görünce, elini tuttu. "Merak etme, dayımıza bir şey söylemeyeceğim. Şu an söyleyeceğin her şey aramızda kalacak."

Isabel, Ian'ın sesindeki gerçek endişeyi fark etti. Rory haklıydı. Ian onun için endişeleniyordu. Büyük bir umutsuzlukla, güvenebilecek birine ihtiyaç duyuyordu. "Bu kadar belli mi oluyor? Görünüşe bakılırsa kimseyi kandıramadım. Dayım da hemen hemen aynısını söyledi, ama endişesini böyle hoş belirtmedi. Galiba planımıza uymayacağımdan korkuyor."

"Uyacak mısın?"

Göz göze gelip, bir an öylece durdular. Isabel orada gördüğü şeyden memnun, omuzlarını silkti. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, Ian, ama dayım bana çok seçenek bırakmadı."

"Sana ne yapman gerektiğini söyleyemem, kardeşim, ama her zaman seçenek vardır. Sadece seni mutlu edecek olanı bul-

malısın. Ben seni şu birkaç gündür gördüğüm kadar, hiç mutlu görmedim. Sen Dunvegan'da kendine bir yuva buldun. Sadece kocan değil, görünüşe bakılırsa tüm ailesi seni aralarına kabul etmiş. Sen değişmişsin." Elini Isabel'in çenesine koyarak, yüzünü inceledi. "Daha mutlusun, daha kendinden eminsin..." Ian duraksadı, "farklısın."

Strome'dakinden farklı. Kelimelerini bitirmedi, ama Isabel ne demek istediğini biliyordu. Strome'da kendine hiçbir zaman yer edinmemişti.

Ama Ian neredeyse bundan utanmış gibiydi. Sanki Isabel'in hep dışlanmış olduğunu ilk defa fark etmişti.

Isabel, parmaklarının ucunda odaya girdi. Sesler kesildi. Lanet olsun, diye düşündü Isabel. Onu her seferinde nasıl duyuyorlardı? "Ne konuşuyorsunuz?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi Ian hemen.

Isabel dudaklarını kenetleyip, ellerini kalçalarına koydu. Eğlenceli olan her şeyin dışında bırakılmaktan nefret ediyordu. "Hiç de bile," diye ancak on bir yaşındaki birinin yapacağı şekilde meydan okudu.

"Çık, git Isabel," dedi Angus. "Galiba Bessie seni çağırıyor."

"Arkadaşların vardı," dedi Ian, kendi kendini rahatlatmaya çalışır gibi.

"Muhakkak."

Ian'ın bakışları keskinleşti. Ona inanmıyordu. "Kim?"

"Önemli değil."

"Kim?" diye ısrar etti.

Isabel yanaklarının yandığını hissetti. Onun için üzülmesini istemiyordu. "Bessie, Mary, Sari." Tüm hizmetçiler.

"Peki ya köyden kızlar?"

Isabel kafasını salladı.

Ian küfretti. "Özür dilerim, Bel. Neden bizi hep takip ettiğin belli oldu. Hiçbirimiz fark etmedik..." Çenesi sertleşti. "Fark etmeliydik, üzgünüm."

Isabel, Ian'ın anlamasından memnun bir ifadeyle, gülümsedi. "Çok uzun zaman önceydi. Ama haklısın, mutluluğu burada buldum. Margaret gerçek bir dost."

Ian'ın ciddi bakışları, haylazca neşelendi. "Dayım güzel 'tek gözlü Margaret'i bantsız gördüğünde, dilini yutacak sandım. Ona ve MacLeod'lara yaptıkları korkunç bir hareketti. Ama Margaret gökten inen bir peri gibi, dayımın onun yerine gidip evlendiği o koca kara kurbağasının yanında durunca, aptal gibi görünen yine dayım oldu."

Isabel gülüşünü saklamak için elini ağzına götürdü. "Yüzündeki ifade çok komikti."

Ian, Isabel'in durumu olduğundan hafif gösteren ifadesine homurdandı. "Pekala, Isabel, kararını kıskanmıyorum. Her ne karar verirsen ver, güçlü bir adamı kızdıracaksın. Şu birkaç günde, nişanında hayran olacak çok şey bulduğumu kabul etmeliyim. Klanının sevgi ve saygısını da kazanmış, güçlü bir reis. Ama şunu bir kenara yaz: Ne karar verirsen ver, dayımıza karşı çok dikkatli ol. Bence bize söylemediği bir planı daha var. Babam, Sleat'in Mackenzie'lerle birlikte çalıştığından şüpheleniyor. Her ne kadar dayım, senin başarılı olman halinde Strome Kalesi için Mackenzie'lerle çatışmamızda bizden yana olacağına söz vermiş olsa da, babam Sleat'in sözünü tutacağına pek güvenmiyor."

Isabel şoke olmuştu. "Neden? Sleat'in ihanet edeceğinden şüphelenmesi için ne sebebi var ki?"

Ian durgunlaştı. "Babam, Mackenzie'lerin sana saldırdığını öğrenince çok öfkeleni. Kendini suçluyor."

"Neden ki?"

"MacLeod'un Edinburgh'taki gecikmesinden bahsettiğin mektubundan, Sleat'e söz etti. Sleat'in de Mackenzie'ye söylediğine inanıyor."

Bu yüzden mi Rory onu sorguya çekmişti? Isabel'in, mektubundaki masum bir yorumun, saldırıya yol açabileceği düşüncesini hazmetmesi zaman aldı. "İnanmıyorum," dedi Isabel kilitlenmiş bir şekilde.

"Mackenzie'lerin ailemize ve MacLeod'lara duyduğu öfke, oğlunun ölümünden bu yana iyice güçlendi. Babam dayımızın artık intikam peşindeki Mackenzie'leri tutamamak için, bunu özellikle yaptığına inanıyor."

Mackenzie isminin geçmesiyle, Isabel donakaldı. Yaşlı reis birkaç gündür onu dikkatle izliyordu ve Isabel ona güvenmiyordu. Rory'nin toplantının kutsallığıyla ilgili söylediklerine rağmen, Isabel, Mackenzie'nin bir şey planladığından şüpheleniyordu. Ancak şimdiye kadar, oğlunun gözleri gibi ifadesiz bakan gözlerini ona dikmekten başka bir şey yapmamıştı. Sadece onun gözleri başka bir şeyle daha parlıyordu; intikam yemini.

Ian devam etti, "Şimdi bile, babam Mackenzie'lere karşı savunmamızı sağlayabilmek için başka bir ittifak aramaya başladı."

Isabel duyduklarına inanamıyordu. Kalbi göğsünde hızla çarptı. Heyecanını içinde tutmaya çalışarak, dikkatle, "Sence babam MacLeod'un yardımını kabul eder mi?" diye sordu.

"Neredeyse eminim. Onu buna ikna edebilir misin?"

Isabel sırttı. "Galiba."

Ian da ona gülümsedi. "İşte bu sorunlarımıza bir çözüm olur."

Isabel'in neredeyse her sorununa çözüm olurdu. Ama hâlâ Trotternish'in MacLeod'lara geri verilmesi için ve tabii bir de dayısının herkese söyleme planını durdurmanın bir yolunu bulmalıydı. "Daha babama bir şey söyleme. Kesin bir şeyler bildiğim an sana yazacağım."

"İyi şanslar, Bel. Hem senin, hem bizim iyiliğimiz için, umarım işe yarar."

Sırık atmanın başlamasıyla etrafı kuşatan heyecan, daha fazla konuşmalarını engelledi.

Ama Isabel umursamadı. Ian'la yaptığı konuşma omuzlarından büyük bir yük kaldırmıştı. Her şey yoluna giriyormuş gibi görünüyordu.

Rory odalarına giden uzun, dolambaçlı merdivenlerden çıkarken saat gece yarısını çoktan geçmişti. MacLeod'un zaferini takip eden kutlamalar hâlâ tüm coşkusuyla devam ediyordu ama onu şımartacak başka şeyler vardı. Odaya girerek, kapıyı arkasından sıkıca kapadı. Ayaklarını genişçe iki yana açıp, kollarını göğsünde kavuşturarak, sırttı. "Ödülümü almaya hazırım."

Az önce odaya çekilen Isabel, saçlarını taradığı masadaki sandalyesinde dönerek, kapıyı kaplayan Rory'yi inceledi. Mum ışığında alev alev ışıldayan altın parıltılı buklelerin, parlak bir pelerin gibi çıplak omuzlarına dökülüşünü seviyordu. Gözleri çıplak kollarında, omuzlarında ve dekoltesinde gezinirken vücudu yanmaya başladı. Isabel kutlamalar için giydiği elbiseyi çıkarmış, Rory ve çıplak mükemmelliğinin arasında ince bir gömlek bırakmıştı. Isabel hayranlığını gizlemeye çalışmadan, gözlerini vücudunda gezdirip, kollarında takılırken, erkeksi bir gurur yaşadı.

"Ödülünü çoktan aldığını sanıyordum," dedi ciddi bir ses tonuyla, ama Rory bakışlarında parlayan haylaz ifadeyi yakaladı.

"Aklımdaki ödül ufacık bir öpücük değildi," dedi Isabel'e yaklaşıp. Gülerken, Isabel elinin altından kayıp, yatağın diğer ucuna gitti. Rory ince çıplak bir bacağın şehvet uyandırıcı görüntüsünü yakaladı. "Benimle oyun oynama, Isabel," diye uyardı.

"Oyunlarda iyi olduğunu sanıyordum," dedi Isabel, yatağa uzanarak. "Neredeyse katıldığın her yarış kazanmadın mı?"

Rory'nin bakışları dik duran, baştan çıkararak sallanan göğüslerine takıldı. Isabel üstüneyken, nasıl zıpladıklarını düşündüğünde zaten kalkık olan penisine kan hücum etti.

O bir yöne ilerliyordu, Isabel öteki yöne. Rory yatağın etrafından kaydıığında, Isabel diğer yöne kayarak, yine elinin altından kaçıyor. "Küstahlığının bedelini ödeyeceksin," diye tehdit etti.

Isabel'in gözleri kurnazca parladı. "İnanırım."

Gerçekten hızlıydı, Rory hakkını yiyemezdi. Ama bu kadar kovalamaca yeterdi. Sağa gider gibi yaptı, Isabel yatakta kaymak üzere sola gitti, o anda Rory zıplayıp, onu altına sıkıştırdı.

"Yakaladım," dedi kötü kötü gülümseyerek.

Rory'yi itmek için gönülsüz bir girişimde bulundu. Yanakları kızarmış, gözleri parlak, nefesi sıkı. Acaba ona bakmaktan sıkılabilir miydi? "Merhamet?" diye sordu Rory.

Isabel kafasını salladı. "Asla."

Rory cıkladı. "Ah, sevgilim, sabrımı deniyorsun." Rory vücuduna tam giriş vererek, ellerini Isabel'in başının üzerinde birleştirdi. Isabel kımıldatmaya çalıştı ama Rory'nin onu bırakmaya niyeti yoktu. Başını eğdi, vücudunun lezzetli kıvrımlarını elleriyle okşarken, ağzını uzun ve sıcak bir öpücükle kapladı. Yavaşça Isabel'in gömleğini kaldırarak, elini kadifemsi kasıklarına götürdü. Sıcaklığına parmağını sürterken, kalbinin hızla atışını duyuyordu. Rory'ye verdiği karşılık her zamanki gibi yine inanılmazdı; Rory'nin dokunuşunu beklerken nasıl titrediğini hissetti. Neredeyse onu okşamaya başlar başlamaz geleceğini biliyordu.

"Merhamet?" diye sordu Rory tekrar, parmağı tahrik ederek, en hassas noktasında duruyordu.

Kirpiklerinin altından Rory'ye baktı. "Sen korkunç bir adam-sın, Rory MacLeod."

Rory'nin gülümsemesi yayıldı. "Bu evet demek mi?"

"Evet, ödülünü alabilirsin."

"Sen de kendi ödülünü alabilirsin," dedi boğuk bir sesle. Tekrar başını eğip, bu sefer ağzını geçerek, göğüslerine, beklemekte olan bacaklarının arasına inip, diliyle onu teslimiyete getirdi. Boşalmanın yumuşak çığlıkları Rory'nin kulaklarında çınladı, daha tatlı bir ses hiç duymamıştı.

Boşalmanın verdiği uyuşuklukla, Isabel hareketsiz yattı. Rory hızla eteğiyle, keten gömleğini çıkarmadan önce Isabel'in geceliğini çıkarmasına yardım etti. Yanında gerinerek, pembe yanaklarındaki tatlı kızarıklığın yavaşça soluşunu izlemek için yan döndü. Göz göze geldiler, Isabel'in dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. "Hmm..." Isabel'in parmakları, Rory'nin karnından aşağı hafif dokunuşlarla indi. Kaslar içgüdüsel olarak kasıldı. "Benden ne ödül istiyorsun?" diye sordu Isabel, elleri erkekliği-ne acı verecek kadar yakındı. Karnındaki hatları okşayarak, ellerini ulaşamayacağı yerlerde tuttu.

Isabel'in elinin baştan çıkarıcı dokunuşu dışında başka bir şeye odaklanamıyordu. "Şaşırt beni," dedi Rory büyük zorlukla.

Isabel de şaşırttı.

Onu eline almaktansa, göğsünden aşağı tehlikeli derecede yavaşça öperek ve yalayarak kaydı. Rory düşünemiyordu; gözünün önünü kırmızı bir sis bulutu kapladı, kan kulaklarına sıçradı. Gözlerini kapayıp, çenesini kenetleyerek, Isabel'e yolunu bulması için zaman verdi.

Tanrım, çok yakındı. Sıcak ağzını etrafında, emerken ve daha derine alırken hissetmek için kıvranıyordu. Aniden durdu. Rory'nin gözleri açıldı. Ağzı çok yakınındaydı. Rory onu izlerken, Isabel yalamak için dilini çıkardı. Karşı konulmaz sıcaklığa dayanmak için poposunu kenetledi. Göz göze gelip, öylece kaldılar. Bu Rory'nin hayatındaki en erotik, en baştan çıkarıcı dakikalardı.

"Merhamet?" diye sordu Isabel.

Rory konuşamıyordu, orgazma o kadar yakındı ki. Isabel'in dili kalın başında dolandı. Rory'nin vücudundaki tüm kaslar gerildi. "Merhamet," dedi Rory boğularak.

Isabel kıkırdayarak, onu sıcak ağzına aldı. Yumuşak pembe dudakları onu sarıyor, dili ona kayarak daha derine alıyordu. Rory ona nasıl daha derine alacağını ve elini nasıl kullanacağını göstermişti, çünkü çok büyüktü. En sonunda, daha fazla dayanmayacağını anlayınca, Isabel'i üzerine çekip, sert bir hareketle içine girdi.

Isabel yukarı aşağı hareket ederken, kalçalarını tuttu, onu kaslarıyla ipek bir eldiven gibi sıkıyordu. Rory arzuyla aklını kaybetmişti. Isabel sırtını yay gibi gerdi, Rory onun gelmek üzere olduğunu biliyordu. Isabel'i gerilip, titreyip, parçalara ayrılınca kadar daha sert, daha hızlı kaldırdı. Rory kendi orgazmının çok derinlerindeki basıncını hissetti. Yoğunluğuyla sarsıldı. Varlığının her dokusu, her kası tek sıcak bir ana yoğunlaşmış, sıkışmış, sonra da binlerce parçaya dağılmıştı. Isabel ona doğru sallanarak, doruk noktasının her damlasını sıktı.

Rory hayat kanının kuruduğunu hissetti. Kule yansa, yerinden kımıldayamazdı. Yavaşça tekrar kol ve bacaklarını hissetmeye başladı, gözünün önündeki sis aralandı. Ne yaptığını fark etmesi zaman aldı. Isabel'in içine boşalmıştı, ilk seferden bu yana ilk kez bu hatayı yapmıştı. Şehvetle hiç alakası olmayan, kalbinde bildiği şeyle alakası olan bir hataydı. Vücuduyla, dile dökemediği duygularını söylemişti. *Onu seviyordu*. Ama bunu bilmek, başkısıyla evlenmek zorunda olabileceği gerçeğini değiştirmiyordu. Şimdi de onu bir çocukla bırakmak zorunda kalabilirdi. Kendi çocuklarıyla.

Ne yapmıştı?

Uzanıp, çenesinin altına parmağını koydu. "Özür dilerim, sevgilim."

Isabel parmaklarını, Rory'nin dudaklarına koydu. "Şşş. Sakın." *Mahvetme*, diye rica ettiğini duyar gibi oldu.

Rory'nin bir şey söylemesine gerek yoktu. Bir şey fark etmeyeceğini ikisi de biliyordu. Gerekirse, Rory yapılması gerekeni yapardı. Ama Isabel'in onun çocuğunu taşıyacak olması...

Kalbini parçalıyordu.

Bunun olmasına izin veremezdi. Riskler iyice artmıştı. Isabel'i sıkıca tutup, kolunun altına alarak, dudaklarını başına gömdü. İki gün önce aklına gelen fikir, tüm sorunlarının cevabı olabilirdi.

Alternatifini düşünmek bile imkansız hale gelmişti.

BÖLÜM 20

Ertesi gün öğleden sonra, Isabel esnemesini elinin tersiyle saklamak zorunda kaldı. Çok uzun bir günün ardından, çok ama çok kısa bir gece olmuştu. Yanında ata binen adama kirkpiklerinin altından bakarak, fark etmediğini umut etti. Neyse ki, Rory, Alex ve Douglas'la derin bir sohbete dalmış gibiydi.

Eyerde rahatsızca kıpırdandı. Kabul etmek istemiyordu ama epeydir at üstünde uzun süre oturmadığından artık canı acımaya başlamıştı. Başta planladıklarından çok daha uzağa gitmişlerdi, Dunvegan'a dönmeden önce Bracadale sahil köyünü geçip, neredeyse Sligachan'ın yarısına kadar gitmişlerdi. Kızları saran baharın görkemi canlı renkleri ve taze güzelliğiyle onları daha fazla gitmeye ikna etmişti. Fundaların lavanta gölgeleri ve çimenli tarlaların parlak yeşillikleri esintiyle dalgalanıyordu. Isabel, Dunvegan'dan çıkıp, Skye'yi keşfetme fırsatını kaçırmak istememişti ama saat geç oluyordu ve son birkaç günün heyecanının verdiği yorgunluktan kurtulamıyordu.

Rory onu özellikle de coşkulu zafer kutlamasından sonra çok yorucu olacağı konusunda uyarmıştı, ama Isabel güne, Armadale'e doğru seyahate devam edecek olan ailesi, Argyll ve MacCrimmon'ları koruyan o ve adamlarına eşlik etmek için ısrar etmişti. Şimdi uyarısını dikkate almadığı için pişmandı. Ağzını büzüştürdü. Elbette bunu Rory'ye asla itiraf etmeyecekti. O anlaşılabilir ifadeyle ona bakacaktı ama Isabel tam olarak ne düşündüğünü bilecekti: *Sana söylemiştim.*

Isabel onu çok iyi tanıyordu. Hatta kimi zaman, kendisini tanıdığından bile iyi tanıyor gibiydi.

Isabel'in düşünceleri durmadan dün geceye kayıyordu. Her ne kadar geçen aylardaki yoğun sevişmeleri masumiyetini silse de, duyularında yeni acı verici tahribatlara meyilli bu saldırgan savaşçıya her şeyiyle teslim olan halini hatırladıkça yanaklarının kızarmasına engel olamıyordu.

Dün gece Rory, içine boşalarak, ondan hiçbir şeyi esirgemişti.

Olanlara çok fazla anlam yüklememeye çalışıyordu ama umut etmemek imkansızdı. Rory aynı hatayı iki kere yapacak bir adam değildi, hele o ilk geceden beri çok dikkatli davranmıştı. Acaba onu geleceğinin bir parçası olarak mı görmeye başlamıştı? Ian'la yaptığı konuşmadan sonra mümkün görünen bir gelecek? Tek yapması gereken dayısını yumuşatıp, Rory'ye kavganın sebebi olan toprağı vermenin, sonunda başka biriyle evlenmesini gerektirmeyecek bir yolunu bulmaktı. Isabel'in kraliyet ailesinde arkadaşları vardı. Belki Rory'ye yardımcı olabilirdi. Ama nasıl?

Güçlü, alışılmadık sıcak bir deniz esintisi, sıkıca topladığı saçlarından bir tutamı serbest bıraktı. Altın gibi parlayan kızıl ipek saçlar, yüzünde uçuşarak, burnunu gıcıklayıp, görüşünü kapadı. Isabel sinirlenerek, muhalif bukleleri tutup, sıkıca kulağının arkasına sıkıştırdı.

Dunvegan'dan kahvaltıdan pek az sonra çıkmışlardı, ama gün neredeyse bitmişti. Ağaçların kenarından geçip, iki yüz metre ilerideki Dunvegan köyüne doğru ilerlerken, kızıl ışıklarıyla güneş ufukta oyalanıyordu. Neredeyse gelmişlerdi. Yakında dinlenebilecekti. Ormandaki olay hâlâ tüm canlılığıyla aklındaydı, dolaşısıyla Rory'nin daha uzun yoldan dolaşıp, ormanda bir başka saldırıyı göze almadığı için mutluydu. Daha çok Isabel'in yararı-

na olduğunu fark edip etmediğini merak etti. Ağaçların karanlık gölgelerinin onu korkuttuğunu fark etmiş miydi?

Kendi düşüncelerine dalmış, Rory'nin onu izlediğini fark etmemişti. "Yoruldu mu?" diye sordu masum bir ifadeyle.

Isabel sırtını dikleştirip, sırtındaki ağrıyı yok sayarak, omuzlarını geriye attı. "Hiç yorulmadım."

"İnatçı kız." Rory güldü. "Merak etme, az kaldı."

"Karanlık çökmeden varmış olur muyuz?"

Rory başıyla onayladı. "Colin döndüğünde hızlanırsınız."

Yavaş giderek, Colin ile birlikte küçük bir savaşçı grubunun keşif yapmasına olanak sağlıyorlardı. Rory hiçbir şeyi riske atmıyordu. Highland toplantısı ve geçici ateşkes geride kaldığına göre, Isabel, Rory'nin Mackenzie'lerden saldırı beklediğini biliyordu. Aslında Douglas küçük bir MacLeod savaşçı grubunu Mackenzie'leri sabahın erken saatlerinde Lochalsh Boğazı'ndan geçecekleri Kyle Akin'dan gittiklerinden emin olmaları için göndermişti. Rory ayrıca Dunscaith'e kadar Isabel'in ailesiyle seyahat eden Sleat'i de yakından takip etmişti. Dunscaith, Argyll'le Isabel'in babasının Mallaig'e geçeceği Armadale'e çok yakındı.

Isabel tuz dolu havayı içine çekti. Deniz çok yakınındaydı. Köyün kıyısında onları Dunvegan'a geri götürecek kadirgamlar demirlenmişti.

Adamların şen kahkahaları, Isabel'in kulağında çınladı. MacLeod'lar hâlâ zafer coşkusunu yaşıyorlardı. Yolun büyük kısmında, Isabel Rory'nin savaşçılarının son birkaç gün içinde yapılan güç ve yetenek denemelerini canlandırırken yaptıkları, gürültülü, kendini beğenmiş şakalara maruz kalmıştı.

Hikayeler genelde onunla ilgili olduğundan Rory sessiz kalmıştı ama abartılı anlatımlar hoşuna gidiyormuş gibi görünüyor-du. Rory rahatlamış gibi görünmesine rağmen, Isabel aslında et-

rafta olup bitene tetikte olduğunu biliyordu. Isabel onu yakından izlediğinden, ne kadar gergin olduğunu farkındaydı.

"Sorun nedir?" diye takıldı Isabel. "Efsane yeteneklerinin hikayeleri hoşuna gitmedi mi?"

Isabel'in şakasını duymazdan gelerek, kaşlarını çatı. "Colin'in şimdiye dek dönmüş olması gerekti."

Isabel'in sırtından aşağı bir korku ürpermesi geçti ama Rory'nin varlığı kaygı duymasına engel oldu. "Sence...?" Isabel korkularını dile getirmek istemedi.

"Bilmiyorum, ama risk almak istemiyorum." Adamlarını durdurup, emirler yağdırmaya başlamıştı ki, birden gelen ani at toynığı tıktırtısı onu durdurdu. Colin geliyordu, kolundan akan kanı görünce, Isabel ne olduğunu anladı.

"Mackenzie'ler," dedi Colin güçlükle soluyarak, atını hızla sürdüğünden nefesi kesilmişti. Colin parmağıyla işaret etti. Yirmi kadar ileride." Doğrudan Rory'ye baktı. "Botların yanında bekliyorlardı, ama şimdi bu tarafa doğru geliyorlar."

"Mackenzie'ler mi?" diye tekrar etti Isabel. Kanı donmuştu. "Ama Douglas bu sabah onları boğazdan geçerken görmüştü."

"Tuzaktı," dedi Rory. "Mackenzie tüm adamlarını toplantıya göndermemişti. Diğerlerini ayrıca göndermiş olmalılar, gizlice, bizi hazırlıksız yakalamak için." Ama Rory hiçbir zaman hazırlıksız değildi. Rory emirler yağdırmaya başladığında, Isabel onun böyle bir şeyi beklediğini anladı. Muhtemelen Isabel olmasa, Rory savaşıma can atıyor olurdu. Tehlikenin, baskının üzerine gitmek istemiş gibi görünüyordu. Isabel'e baktığı zaman dışında; o zaman endişelenmiş görünüyordu. "Isabel, Alex'in yakınında dur. Senin zarar görmemeni sağlayacak." Onu bırakmak istemiyordu, ama Rory düşüncelerini okumuş olmalıydı. "Bana itaat edeceksin. Çok zamanımız yok, etrafımızı sarmaya çalışacaklar." Rory konuşurken bile, Isabel arkadan yaklaşmakta olan

at seslerini duyabiliyordu. Alex'e alçak sesle, "Onu ağaçların arasından götür. Teknelerde buluşacağız. Alex, sana neyi emanet ettiğimi biliyorsun?" dedi Rory.

Alex ağabeyiyle göz göze geldi ve başını salladı, sonra da atını tam ters yöne çevirdi.

"Dikkatli ol," diye yalvardı Isabel.

Bakışları birbirine kenetledi ve o anda aralarında bir şeyler geçti. Yoğun bir duygu kemiklerine işledi. "Tamam, sevgilim," dedi Rory nazikçe, "hadi çabuk olun."

Rory'ye uzun uzun bakıp, tekrar Alex'e döndü. Mackenzie'ler ilerdeki tepeyi aşmış, üstlerine geliyordu. Oklar havada uçuşmaya başladı. Isabel'in kalbi korkuyla çarpıyordu. Ya Rory'ye bir şey olsaydı? Ya onu bir daha görmezse ne olurdu? Onu öpmeliydi, onu sevdiğini söylemeliydi, ama artık çok geçti.

Rory ve adamları tam okların geldiği yöne doğru hücum etti.

"Acele et, Isabel," diye bağırdı Alex.

Varlığının Rory'yi daha fazla tehlikeye atacağı bilinci, Isabel'e onu bırakma gücü verdi. Daha önce yaptığı hatayı tekrar yapmayacaktı. Rory hayatında gördüğü en muhteşem savaşçıydı; yetenekleri onu yarı yolda bırakmazdı. Yine de ona sürekli Aşil'in bile topuğu olduğunu hatırlatan sesi susturamadı.

Alex'i ormanın derinliğinde son sürat takip ederken, MacLeod'ların acımasız savaş çığlıkları kulaklarında çınladı. Gün hızla kararıyordu. Hatıralar zihnine hücum ederken, içini kaplayan korkuyu bastıramıyordu. Orman. Alacakaranlık. Tüylar ürpertici bir şekilde benziyordu. Boğazında korku yükseldi, ama Isabel yutkundu.

Birkaç dakika sürdüler ama Isabel'in aklı fikri arkalarında bıraktıkları savaşta ve savaşta liderlik yapan adamdaydı. *Lütfen, ona bir şey olmasına izin verme.* Aniden tam arkalarından birinin bağırdığını duydu.

"Alex! Arkanda."

Isabel'in tüm vücudunu bir rahatlama sardı. Bu Rory'ydi. Ağaçların arasından peşlerinden gelmişti. Ancak rahatlığı, hemen yanından geçip, Alex'i sıyıran okla uçup, gitti. Isabel arkasına döndüğünde, bir avuç Mackenzie'nin peşlerinden geldiğini gördü. Alex durup, hızla atını döndürerek Isabel ile tehlikenin arasına girdi. Mackenzie'ler üstlerine çökmek üzereyken, kılıcını kaldırdı. Isabel, dövüş başlarken çeliklerin çarpışmasını duydu.

Rory yanlarına gelinceye kadar, Alex onları oyaladı. Söz konusu ikisi olduğunda, küçük Mackenzie grubunun hiç şansı kalmıyordu. Alex ve Rory işini bilerek, merhametsizce düşmanlarını öldürürken, Isabel korkmuş bir hayranlıkla onları izledi.

Zarar görmeden kurtulmak üzereledir. Ama Rory son adama kılıcını kaldırmak üzereyken, ağaçların arasından atılan bir ok, doğrudan Rory'nin karnına girdi. Güçlü savaş atının boynuna devrildi. Altın saçları, atın parlak siyah yelesine karıştı. Safran rengi *leine-croich*'ına korkunç koyu kırmızı kan yayıldı.

Dehşet dolu bir an boyunca, Isabel'in kalbi durdu. Zaman donmuştu. *Öldü*. Kulak tırmalayan, hayvani bir çığlık günü yırtıp geçtiğinde, Isabel sesin kendisinden çıktığını fark etmedi.

"Hayır!" Boğazından gelen çığlık, fısıltıdan farksızdı.

Rory kafasını kaldırdı, göz göze geldiler. Tek kelime etmeden, Isabel'i rahatlatmaya çalıştı. Yaşıyordu.

Isabel yavaşça nefes verdi.

Rory konuştuğunda, Alex'e dönmüştü, sesi zayıf ve yorgundu. "Bir grup daha takip etmiştir. Eski geçidi kullan. Acele et." Isabel, Rory'nin atın üzerinde dik durmaya çalışarak, dizginleri tutarken eklemelerinin ne kadar beyaz olduğunu fark etti.

Isabel göğsünü kaplayan telaşı hissetti, nefesini tuttu. Görünmeyen bir korku tüm bedenini sıkıştırıyordu. *Bu gerçek olamazdı.*

Alex, Isabel'in telaşını fark edip, otoriterin soğuk, sakin sesiyle onu gerçekliğe döndürdü. "Isabel, topla kendini. Bırakma. Şimdi acele et, Rory'yi Dunvegan'a götürmeliyiz." Alex'in sözleri fiziksel bir sarsıntı gibiydi. "Anlıyor musun? Eğer onu geri götürmezsek, ölecek. Bu bizim tek şansımız. Onlar bizim etrafımızı sarmadan, hareket etmeliyiz."

Isabel başıyla onayladı. Sesi boğazında düğümlenmiş gibiydi.

Alex, Rory'nin atının dizginlerini tutup, ağaçların arasına sürdü. Atı çalılarda doludizgin giderken, rüzgarın da yardımıyla Isabel'in gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Yanaklarını sıyıran dalları umursamaksızın, Mackenzie'lerin beklediği fundalıkların ve açık deniz şeridinde sıralanmış ağaçların arasından Dunvegan'a doğru kuzeyden giden Alex'i takip etti. Hâlâ heyecanla öldürmek için daha da yaklaşan, tam arkalarındaki takipçilerinin vahşi çığlıklarını duyabiliyordu.

Rory'nin başı tuhaf bir şekilde atının boynunda zıplıyordu. Atının sarsıcı her hareketiyle, okun ona baskı yaptığını düşünerek, Isabel karnına bıçak saplanmış gibi hissediyordu. *Onu kaybedemem*. Acısı katlanılmaz olmalıydı. Yaşayamayacaktı. Isabel daha önce de böyle yaralar görmüştü ve o günü bile çıkarmasının mucize olacağını biliyordu.

"Çok az kaldı, Isabel, sakın yavaşlama. Neredeyse geldik!" Alex bağırırdı, sözleri atların fırtına gibi toynak seslerine karışıp, neredeyse kayboldu.

Isabel tepeyi daha hızlı çıktı. Yönlerle arası hiçbir zaman iyi olmamıştı, Alex ile Rory'yi gözden kaybederse asla yolunu bulamazdı. Tabii Mackenzie'ler onu daha önce bulmazlarsa.

"İşte oradalar, neredeyse yakaladık." Mackenzie'lerin sesi yakından, çok yakından geliyordu. Sanki hemen Isabel'in arkasındaydılar.

"Daha hızlı, Alex, bize yetişmek üzereledir. Onları atlatamayacağız."

"Neredeyse geldik."

Sola, sahile doğru yönelip, ağaçlıkların arasından, daha yoğun çalılara, oradan da kayalık sahil şeridinde iyi saklanmış bir patikaya gitti. Kalenin hemen güneyindeki ufak halice ulaştılar. Gidecek bir yerleri yoktu. Hemen üstlerinde, geçit vermez bir kaya parçası duruyordu, Isabel otuz metre kadar ileride kaleyi görebiliyordu. Güvende olmaya o kadar yakınlardı. Ama Edinburgh'ta da olsalar durum aynı olurdu. Kaleye ulaşmak için ya yüzmeleri ya da uçmaları gerekti. Körfezin bir yanında Dunvegan, diğerinde, kara tarafında ise mağara dolu bir kayalık vardı.

"Nereye gidiyoruz?" diye önündeki Alex'e bağırdı.

"Beni takip et."

Artık Rory'yi göremiyordu. Alex, Rory'nin atını ileriye götürmüştü, kayalık sahil şeridinde neredeyse tek sıra halinde gitmek için bile yeterli genişlik yoktu. *Lütfen yaşasın.*

Alex halicin etrafından dolanıp, dik uçurumun, ağaçların ucuyla buluştuğu kayalık falezeye doğru gitti. Isabel dikkatle gözlerini, on metre yükseklikteki dik kayalık duvara ve hemen üstünde yükselen kalenin surlarına kaldırdı. İçeriye hiçbir giriş yolu yoktu. Alex, Rory'yi sırtına alıp, surları tırmanmayı planlamıyorsa, bir yanlarında su, diğer yanlarında da geçit vermeyen kara vardı.

Alex yavaşlayıp, ağaç yapraklarıyla kaplanmış büyük, sivri bir kayaya yöneldi.

Isabel arkalarında Mackenzie'lerin savaş çılgınlıklarını duyabiliyordu. Sağlarındaki ağaçlar sayesinde görünmüyorlardı, ama Isabel her an görünebilir olacaklarını biliyordu. Hem de korunmasız olacaklarını.

Isabel'in atı sık çalılardan ortasına dalıp, sivri kayanın arkasından sola keskin bir dönüş yaparak, yokluğa karışan Rory ve Alex'i takip etti.

Nemli, karanlık bir ürperti tüm vücudunu kapladı. Alex'in atının hemen önünde çıkan seslerini duyabiliyordu ama karanlıkta hiçbir şey göremiyordu. Atı yavaşça, Alex'in savaş atını sanki içgüdüsel olarak takip etti. Ya da kokusunu alır gibiydi. Isabel, karanlığa alışmak için, tekrar tekrar gözlerini kırıştırdı. En sonunda taş duvarları ve nemli zemini algılamaya başladı. Falezin içinde bir tünele girmişlerdi belli ki. Alex hemen önünde durup, döndü, sessiz olması için parmağını dudaklarına götürerek, kayalık falezlerin içine doğru ilerledi.

Birkaç dakika sonra, tamamen durdular ve Alex atından kayarak indi.

"Şimdi güvendesiniz, Isabel. Atları burada bırakmalı, yolun geri kalanında yürümeliyiz. Daha sonra onları almak için döneceğim. Ama şimdi Rory için yardımına ihtiyacım var."

Rory. Isabel, Alex yardımını istemeden atından atlayıp, hâlâ atının üstünden arkamış duran Rory'nin yanına fırladı. Duruş şekinden bayılmış olabileceğini düşündü, ama Isabel'in dokunmasıyla, gözlerini açıp, zorla gülümsedi.

"Rory, Tanrım, Rory. Dayan, neredeyse geldik." Rory'nin gerçekten hayatta olduğundan emin olmak için can atarak, çaresizce kolunu sıkarak, onu tuttu. Yarasının farkında olarak, dikkatle karnındaki okun üzerinden eğilerek, nemli alına dudaklarını koydu. Rory'nin teni soğumuştur. Kanın metalik kokusunu alabiliyordu. Daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemeyen korku ruhunu boğuyordu. Değişken kaderleri tam da birbirlerini bulmuşken bu kadar zalim olamazdı elbette?

"Isabel, onu kaleye götürmeliyiz."

Tek kelime etmeden, mümkün olduğunca az acı çekmesi için çabalayarak, Rory'yi eyerinden indirmesi için Alex'e yardım etti. Alex tek kolunu omzunun üzerine attı, Isabel de diğer tarafta onu tüm gücüyle destekledi. Rory ayaklarını oynatıyordu ama Isabel

vücudunu sarsan kasılmalardan, her adımın onun için işkence olduğunu anlıyordu. Hep bir arada, taş ve kumdan oluşmuş ıslak patikada tehlikeli bir şekilde yürüdüler.

"Neredeyiz?"

"Atalarımızın çok uzun zaman önce yaptığı eski bir geçitteyiz. Çok nadiren kullanılır ve varlığını pek az kişi biliyor. Sadece Rory ve ben nasıl bulacağımızı biliyoruz. Şimdi bir de sen biliyorsun."

Isabel yutkundu, böyle bir sırrı paylaşacak kadar güvenilmekten onur duydu ama aynı zamanda hiç bilmemeyi diledi. Ailesine sadıktı ve yalan söylemek zorunda kalmamayı tercih ederdi.

Bacaklarına bitkinlikten kramp giriyordu; bu kadar hayranı olduğu bu koca fizik, böyle bir zamanda kesinlikle bir eksi oluyordu. Onun kendini Isabel'den uzak tutmaya çalışmasından, onu ağırlığıyla ezmeye çabaladığını anlayabiliyordu. Isabel'in elbisesine bulaşan kan miktarından, yakında bilincini kaybedeceğinden ya da daha kötüsünün olmasından korktu.

Sakin kendini bırakma, Isabel. Rory'nin sana ihtiyacı var.

Tam bir adım daha atamayacağını düşünürken, Alex durdu.

"Geldik."

O kadar rahatlamıştı ki, neredeyse ağlayacaktı. Nemli bir tünelde olmalarına rağmen, alnından ter damlıyordu. Elbisesinin koluyla terini silerek, yekpare kayaya boş boş baktı.

"Anlamıyorum."

"Yukarı bak."

Tavanda, Alex'in başından otuz santim kadar yukarıda, bir kapı fark etti.

Alex, Isabel'in dile getirmedeği sorusuna cevap verdi. "Önce ben çıkacağım. Ben Rory'yi tavan kapısından çekerken, sen de onu dengede tutacaksın. Eski kaledeki mutfığa çıkan gizli bir merdivenin altında olacağız."

Bu nasıl olabilirdi? O kulenin her yerine köşe bucak bakmıştı. Isabel dilini tuttu, Alex'in ona kaleyi neden bu kadar yakından keşfetme ihtiyacı duyduğunu sormasını istemiyordu.

"Bu koku da ne?" Isabel havayı kokladı. "Kızarmış et gibi."

"Kızarmış et zaten. Gerçekten gaddar olan atalarından biri, mahkumlara işkence çektirmek için mutfağın havalandırma deliğinin zindanlara dönük olmasına karar vermiş."

"Zindanlara yakın mıyız?" diye sordu Isabel. Dunvegan'ın zindanının tek girişi, mutfakların üstündeki büyük salondaki, küçük bir odadaydı. Isabel ürpermesini engellemeye çalıştı. Zindan, mahkumların atılıp, ölüme terk edildiği, kayanın içindeki dört metre derinliğinde bir delikten başka bir şey değildi. Dunvegan'a ilk geldiği zamanlar, bu zindan hakkında birçok kabus görmüştü.

"Zindan hemen bitiştikteki tünelde. Mutfaklar tüm eski kale boyunca giden kemerlerin bir parçası."

"Ya onu tek başımıza kapıdan geçiremezsek?" diye sesli düşündü.

"Rory başka kimseyi buraya getirmemi istemez, ama başka seçeneğimiz kalmazsa, yardım bulurum."

Ama bir şekilde başardılar. Rory yalnız bir kez, Alex onu gizli kapıdan çekerken, ayıldı ama bu ayılma onların küçük merdiven boşluğunda ihtiyaçları olan zamanlı yardımı sağladı. Yukarıda, Alex ortalıkta kimsenin olmadığından emin olmak için, gizli kapıdaki küçük bir delikten gözetledi. Dikkatle, kapıyı iterek açıp, onları güvenli bir yere çekti.

Daha sonraki olaylar, MacLeod'ların reislerinin ağır yaralandığını öğrenmesi sonucu çöken bulanık karmaşada kayboldu. Alex'in, girdikleri yerde hiçbir iz bırakmadıklarından emin olup, yardım çığlığını atmasıyla kargaşa başladı.

Tüm bu kargaşada, Isabel, Rory'nin yanından ayrılmayı reddetti. Belli belirsiz, birisi – belki de Deidre? – karnından oku çı-

karıp, yaraya dikiş atarken, Rory'nin elini tuttuğunu hatırlıyordu. Daha sonrasında zihnini tamamen kapatmış olmalıydı ki, hiçbir şey hatırlamıyordu.

Sisli puslu ay ışığı odayı ruhani bir karanlığa boğmuştu. Sükunetin keyfini çıkararak, Isabel sabırla Rory'nin başucunda oturdu. Onunla yalnız kalma ihtiyacıyla, diğer herkesi göndermişti. Onun için şu anda daha fazla yapılacak bir şey yoktu; böyle korkunç bir yaranın ardından mutlak beklenen ateşi atlatıp atlatmayacağını görmek için beklemeleri gerekiyordu. Karnında bu kadar uzun süre bir okla hayatta kalması bile zaten bir mucizeydi, ama ok mükemmel bir noktaya isabet etmişti. Bir iki santim şaşmış olsa, çoktan ölmüş olurdu.

Huzursuzca yerinde kımıldanıp, ellerini meşgul edecek bir şeyler arandı. Böyle bir zamanda, sabretmek imkansızdı. Rory çok aciz görünüyordu, sanki Isabel kafasını soğuk suyla yıkamıştı.

Uzun kirpikleri kıpırdandı, sonra da kaşlarına değerek açıldı. "Neredeyim ben?" diye güçsüzce homurdandı, mavi gözleri sıra dışı bir parlaklıkla yanıyordu.

Ateş gelmişti.

"Odamızdasın." Isabel, Rory'yi susturdu. "Konuşmaya çalışma. Güvendesin ama enerjiye ihtiyacın var."

Rory bilincini kaybetmemeye çalışır gibi başını yastığında ileri geri attı. "Isabel, Alex'i getirmelisin. Onunla konuşmalıyım, bilmesi gerek..."

"Şşş. Uyu, Rory. Dinlenmeye ihtiyacın var, Alex ile sabah da konuşabilirsin."

"Hayır, anlamıyorsun. Onunla şimdi konuşmalıyım, benden sonra o reis olacak." Sesi ateşli bir telaşa kapılmıştı.

Gerçek Isabel'e çok acı geldi. *Öleceğini düşünüyor.*

"Lütfen, Rory, sakın olmalısın. İstedğin buysa, onu getiririm."

"Acele et, Isabel. Alex ile konuştuktan sonra, seninle konuşmak istiyorum. Bilmeni istediğim bir şey var."

Alex'i aşağıdaki salonda, ateşin önünde uyurken buldu. Korkunç görünüyordu. Onu uyandırmak istemiyordu. Gözlerinin etrafındaki koyu halkalardan anlaşıldığı kadarıyla, daha yeni uyu-yakalmış olmalıydı.

Isabel elini omzuna koyarak, Alex'i hafifçe salladı. "Alex, uyan. Rory seninle konuşmak istiyor. Acele et, epey endişeli." Mahmur gözleriyle Alex, onu Rory'nin odasına giden dolambaçlı merdivenlerde takip etti.

Isabel onu odaya buyur etti. "Ben dışarıda bekleyeceğim, seninle özel olarak konuşmak istiyor."

Alex başıyla onaylayıp, kapıyı arkasından kapadı.

Isabel kaygıyla koridorda durup, kapıya baktı. Gözlerini kapıya dikerek, Rory'nin ona ihtiyacı olması ihtimaline karşı herhangi bir ses bekledi. Birkaç adım daha yaklaşarak, kaşlarını çat-tı. Rory kapıyla pervazın arasında odadan koridora ince bir ışık huzmesi çıkmasını sağlayan bir çatlak olduğunu biliyor muydu?

Yükselen sesler, Isabel'in öfkesini kabarttı. Alex ağabeyinin ne kadar güçsüz düştüğünün farkında değil miydi? Böyle bir zamanda neyi tartışıyor olabilirlerdi? Rory yüksek sesle nefes alıp, ardından şiddetle öksürdü. Isabel kapıya doğru sıçrayıp, Rory'nin iyi olup olmadığını görmek için kapıdaki çatlaktan baktı. Gözleri Rory'nin yüzüne gitti ve rahatlayarak iç geçirdi. Rory'nin nefesi düzensizdi ama gözlerinde güçlü ve azimli bir ışıltı vardı.

Neler olup bittiğini anlaması biraz zaman aldı. Hatasını fark ettiğinde artık çok geçti. Bunu görmemesi gerekiyordu.

"Yatağın başucuna uzan ve orada bulacağın tahta tokmağı çevir. Bir oyma eserin parçası gibi durur... Evet, o. Şimdi yatağın altına uzan, bir çekmecenin açılmış olduğunu göreceksin. Kutu

onun içinde. Kutuyu çıkarıp, yatağın üstüne koy. Dikkat et.” Rory’nin sesi zor çıkıyormuş gibiydi ama düzenliydi.

Isabel’in kalbi çılgıncasına atıyordu. Başka bir tarafa bakması gerektiğini biliyordu, ama zaten yeteri kadar görmüştü. Rory’nin sırrını öğrenmişti: Bayrağı sakladığı yeri biliyordu. Anın görkemli kaybolmamıştı. Krallığına vasiyetini açıklayan bir kral gibi konuşuyordu. *Ölemez.*

“MacLeod nişanının oymasına bastığında, kutu açılacak. Bayrağı çıkar.”

“Rory, bunu yapmama gerek yok, sen...”

“Nerede olduğunu sana daha önce söylemeliydim. Bayrağın güvende olması gerek. Şimdi çıkar onu!”

Alex kaldırıp, Isabel’in gözünün önünde tuttu. Onu Dunvegan’a getiren ödül, ona üç metreden daha yakındı.

Aslında büyülü bir tılsımın daha etkileyici görüneceğini düşünmüştü. MacLeod’ların ünlü Peri Bayrağı ince, yıpranmış sarı kırmızı ipek bir kumaştan ibaretti. Isabel burnunu kıvrırdı. Tuhaf bir biçimde tanıdık görünüyordu. Bayrağı daha önce görmüş olduğuna yemin edebilirdi.

Alex’in saygıyla bayrağı tekrar kutusuna koyup, saklandığı yere yerleştirmesini izledi. Isabel’in şüphelendiği gibi, yakınında tutuyordu. Sadece, son birkaç aydır üstünde uyuduğunun farkında değildi.

Isabel az önce şahit olduklarının verdiği sıkıntıyla, kapıdan uzaklaştı. Ama Peri Bayrağı’nın sırrını mezara kadar saklayacağını biliyordu. Dayısı, bayrağın yerini asla ondan duymayacaktı.

Dakikalar sonra, Alex kapıyı açtı. “Rory seninle konuşmak istiyor, Isabel.”

Karşılıklı korku ve acıyla göz göze geldiler. Alex’in de onunla aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. *Lütfen, ölmesine izin verme.*

Isabel yatağa yaklaşırken, Rory’nin gözleri kapalıydı. Teni

normalde parlayan altın renginden çok uzak, mum ışığında gri bir renge bürünmüştü. Isabel’in varlığını hissederek, gözlerini kırıştırıp, açtı. Bakışları, fark edilir derecede berraktı.

Isabel’in korkusunu fark etmiş olacak ki, onu rahatlatmak için zayıf bir ifadeyle gülümsedi. “Özür dilerim.”

“Ne için özür diliyorsun ki?” Rory’nin yanına gitti, elini tutup, yanına çöktü. “Sen özür dileyecek hiçbir şey yapmadın.” Ne söylediğini fark ettiğinde kafasının karışıklığı öfkeye döndü. “Ölmek üzere olduğun için sakın özür dileyim deme. Benden bu kadar kolay kurtulamayacaksın.”

“Benim küçük inatçı Isabel’im.” Rory gülümsemeye çalıştı, ama Alex ile konuşmasının onu ne kadar zayıf düşürdüğü görülebiliyordu.

“Rory, hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin.”

“Hayır, açıklamak zorundayım. İyi değil,” dedi yarasını ima ederek. Derin bir nefes aldı. “Daha farklı olamadığı için özür dilerim. Seni geri göndermek kalbimi parçalardı.” Acıyla kıvrandı. “Ama bilmeni isterim...”

Acı tüm bedenini sarsarken, kelimeler boğazına düğümlendi.

Isabel kanının donduğunu hissetti. “Dur. Daha fazla bir şey söyleme. Gücüne ihtiyacın var.”

“Hayır,” dedi Rory sıkıca kenetlediği dişlerinin arasından, çıkardığı her sesin bir güçlük olduğu anlaşılıyordu. “Bu önemli. Duygularının tek tarafı olmadığını bilmen gerek. Seni sevdiğimi bilmen gerek.”

Bu sözler üzerine Isabel hemen başını kaldırdı. Gözleri, Rory’nin gözlerine kenetlenirken, tüm vücudu şaşkınlıkla gerildi. “Sen b-be-beni seviyor musun?” diye kekeledi.

“Bir başkasını sevebileceğimi düşündüğümde daha da çok.”

Isabel’in tüm bedeni bir mutluluk dalgasıyla sarsıldı. Bir an korkularını unutup, Rory’nin kelimelerinin sıcaklığına kendisi-

ni kaptırdı. Duymak için kıvrandığı kelimeler. Ama şimdi değil. Böyle bir zamanda değil. Gözyaşları görüşünü kapadı. "Neden daha önce söylemedin?"

"Ayrılmamızı daha zor kılacağını düşündüm. Ama aramızda daha fazla bir şey istemiyorum."

Suçluluk duygusu damarlarını sızlattı. Şimdi bir şeyleri söylemenin vakti gelmişti. Eğer Dunvegan'a neden gönderildiğini söylemeyi düşünüyorsa, şimdi tam zamanıydı. "Rory, ben..."

Kelimeler boğazında düğümlendi. Göğsünü korku kapladı. Acaba anlar mıydı? Bilinci pratiklikle savaşıırken, aralarında ağır bir duraksama oldu. Rory ölüyordu. Öfke onu yalnızca zayıf düşürdü. O daha yeni ilan-ı aşk etmişken, ona gerçekleri söylemek ne işe yarardı ki? Ondaki aklında kalan tek şeyin aşk değil de ihanet olmasına cesaret edemedi.

Rory, Isabel'in akan gözyaşlarını silerek, yanağını okşadı.

"Ben de seni seviyorum," dedi. "Seni her zaman seveceğim." Yüzünü Rory'nin eline bastırıp, affedilmek için sessiz bir dua etti.

Bu hayatının hem en mutlu, hem de en kötü anıydı. Rory onu seviyordu, ama ölmek üzereydi. Bu, cehennemin küllerinde filizlenen bir çiçek kadar mantıksızdı.

Rory'nin acı dolu, kesik nefeslerini dinledi. Sonunda Rory uyuyakalıncaya kadar.

BÖLÜM 21

Karanlık koridorlarda, gaydacıların ölüm döşğinde olan reislerine yaktıkları ağıt yankılanıyordu. Patrick Crimmon'ın sesi bir klanın kederini dile getirdi.

Elimde gaydam, ev ilacı,

Bu keder bana acı veriyor,

Elimde gaydam, kalbimde acı,

Ah Rory Mor, Rory Mor.

Aslında sadece birkaç gün olmasına rağmen, sanki tüm kale aylardır bir belirsizliğe gömülmüş gibiydi.

Ateş ve iltihabın ölümcül zamanının geçmesi için sonu gelmek bilmeyen günlerce beklemişti.

Tanrı'nın Rory'yi yanına alıp, katlanılmaz ıstırapından kurtarması için sonu gelmek bilmeyen dualar etmişti.

Tanrı'nın Isabel'i yanına alıp, onun acı çekişini izlememesi için sonu gelmek bilmeyen dualar etmişti.

Sonunda, Tanrı ikisini de almamıştı.

Mucize eseri Rory ateşin üstesinden gelecek gücü bularak, hayatta kalmıştı.

Isabel, onu kaybedeceğini düşünerek geçirdiği o korkunç günleri asla unutmuyacaktı. Ya da en nihayetinde gözlerini açıp,

parlak mavi bakışları, tüm gücüyle Isabel'inkilerle buluştuğunda hissettiği sonsuz mutluluğu.

Isabel'e uzun uzun bakıp, şaşırtıcı derecede güçlü bir sesle, "Git biraz dinlen. Şimdi," diye gürledi.

Isabel o sert sesin ona emirler yağdırdığını duymaktan bu kadar mutlu olacağını hiç düşünmezdi. Talimatlarını duymazlıktan gelerek, elini yatağa koyarak, rahatlamanın verdiği etkiyle ağladı. Rory bir an acıyıp, merhamete gelerek, Isabel'in dolaşmış saçlarını okşadı. Gözyaşları dindiğinde, Isabel kendini Rory'nin başucundan men edilmiş, yemek yiyip, uyumadan gelmesi yasaklanmış buldu.

Takip eden uzun haftalarda, Isabel Rory'ye iyileşme sürecinde baktı, mutluluğu onu hâlâ kaybetme riskiyle bozuluyordu. Rory onu seviyordu, ama hâlâ onunla evleneceğini söylememişti. Her geçen gün, ona günün yaklaştığını hatırlatmak için çalan bir çan gibiydi. Acaba ayrılık konusunu tekrar açacak mıydı? Gelecekleri hakkında sessizliğini koruması, yalnızca Isabel'in korkularını onaylıyor gibiydi.

Dayısının, Isabel'in ihanetinden bahsetme tehdidi zihnini alak bullak ediyordu. Sleat'in akli fikri MacLeod'ları yok etmekti, Isabel'in güvenliği ya da mutluluğu umurunda bile değildi. Nişan döneminin sonuna kadar bayrağı götürmezse, dayısının sözünde duracağından şüphesi yoktu. Tabii Sleat o kadar uzun süre beklerse. Isabel, dayısıyla ilgili en kısa zamanda bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Rory'nin onu geri göndermeyeceğinden emin olana kadar, sırrını saklamak için elinden geleni yapacaktı; çünkü ancak geri göndereceğini bildiğinde, Rory'nin öfkesini göze alabilirdi.

Rory ona sevgisini ve güvenini vermişti ve Isabel ona tamamiyle dürüst davranmamıştı. Orada ölüm döşeğinde yatarken söyleyebilirdi ama çok korkmuştu. Aşkleri çok kırılmıştı. Onları

ayrı tutmaya çalışan çok fazla güç vardı. Isabel'in aşkla ilgili çok tecrübesi yoktu, Rory gibi bir adamın aşkını elinde tutabileceğinden de emin değildi. Isabel'in geçmişindeki izler, ölümle yüz yüze konuşarak silmek ve bir daha tekrarlanmamak için çok derindi. Ayrılık tehdidi kafasının üstünde bir orak gibi asılı dururken, Rory'nin aşkının gücü karşısında nasıl rahat olabilirdi ki?

Zamana ihtiyacı vardı. Trotternish'ten çekilme için kraliçeden yardım istemek ve aşklarının hassas bağına bir delik açmaması için dayısını ikna etmek için zamana ihtiyacı vardı. Ama Rory'ye ihanet etmeden Sleat'i nasıl memnun edebilirdi?

Cevap hiç beklenmedik bir anda, Rory'nin iyileşmesi için dua ederken geldi. Bessie üzerinde eski bir şalla odasına geldiğinde, Isabel kutsal cevabını buldu.

İşte burada görmüştüm. Kapıdaki delikten gördüğü bayrak, tam da Bessie'nin şalına benziyordu. Zihninde o anda bir plan oluştu. Dayısına mektup yazıp, bayrağı bulduğunu söyleyecekti. Ama bayrak yerine, ona Bessie'nin şalını verecekti ve eğer dayısı bayrağı casusunun almasını isterse, geçici olarak değiştirecekti. Dayısının casusu "Peri Bayrağı"nı aldıktan sonra, Isabel gerçek bayrağı yerine koyacak ve Rory'ye de her şeyi en kısa zamanda anlatacaktı.

Çok fazla risk vardı ama dayısını memnun edip, Dunvegan'da kalmasını sağlayacak başka bir yol düşünemiyordu. Muhakkak oyunu anlaşılacaktı, ama o zamana kadar çok değerli bir zaman kazanmış olacaktı. O zamana kadar da, ayrılık konusunun evlilik yeminleriyle çözülmüş olmasını umut ediyordu. Bu yeminlerden, nişanda olduğu gibi kolayca geri dönülemezdi. Kendi kendine her şeyin sonunda yoluna gireceğini söyleyerek, suçluluk duygusunu atmaya çalıştı.

Böylece saldırıdan bir ay sonra, Rory adamlarıyla toplanacak kadar iyileştiğinde, Isabel dayısına ve kraliçeye özenle seçilmiş

kelimelerden oluşan birer mektup yazmak için masanın başına geçti. Masadaki kağıtları çekerken, Rory'nin daha bu sabah yarım bıraktığı bir mektup gözüne çarptı. Kağıttaki isim dikkatini çekti: Argyll'lerden Earl. En kötü korkularını onaylayan kelimeleri okudu: "Ben iyileştim... ittifakı konuşmak için seni görmem lazım."

Elizabeth Campbell'la evlenme konusunu hâlâ konuşmak istiyordu. Canı acıdı. Ama doğru şeyi yaptığından bir kez daha emin oldu. Canını acıtan mektubu buruşturup atma isteğini bastırarak, mektubu kenara koyup, ona zaman kazandıracak mektupları yazmaya başladı.

Haftalarca yatağa bağlı kaldıktan sonra, korkunç derecede zayıf hissetse de, Rory en azından bazı işlerin başına geçmek için heyecanlanıyordu. Onu huzursuz eden sadece kadınların durmadan üzerine titremesi değildi, yarası iyileşirken, planını uygulamaya başlamıştı. Tüm sorunlarına çözüm olabilecek, hem Isabel'le evlenmesini hem de klanına karşı görevini yerine getirmesini sağlayabilecek bir plandı bu. Ama plan başarısız olsa bile, Rory Isabel'i asla gönderemeyeceğini biliyordu. Adamlarını kararından haberdar etmenin zamanı gelmişti.

Yarasının tekrar açılmamasına dikkat ederek, yavaş adımlarla kütüphaneye gitti. Isabel Peri Kule'den bir adım dışarı çıkarsa tüm bedenini yara içinde bırakmakla tehdit etmişti. Ama adamlarıyla kendi yatak odasında bir konsey yapamazdı. Alex, Douglas ve Colin onu bekliyordu. Rory, Colin'in Mackenzie'lerden aldığı yaraların iyileştiğini gördüğüne sevindi. Rory'nin iki adamı o kadar şanslı değildi, ama daha kötüsü de olabilirdi. Bir grup Mackenzie'nin, ormanda reisin peşinden gittiğini fark eden Colin olmuştu. Arkalarından gitmiş, Rory'nin saldırganlarını yavaşlatarak, kaçmalarına imkan vermişti. Rory, Alex ve Isabel

kayaların arasında gözden kaybolur kaybolmaz, Mackenzie'ler kaçarak, daha fazla yara almaktan kurtulmuşlardı.

Ancak Rory'yi şu anda ilgilendiren Mackenzie'ler değildi. Onu ilgilendiren planını anlattığında, adamlarının tepkisiydi.

"İyi plan," dedi Alex. "Ama sence kral kabul edecek mi?"

"James klanların arasındaki toprak savaşlarına karışmakta hep gönülsüzdü," dedi Rory. "Ama benim Trotternish'in MacLeod'lara Isabel'in çeyizinin bir parçası olarak verilmesi önerim, James'e kavganın kazananının kim olduğuna karar vermesine gerek kalmadan sorunu çözme fırsatı verecek."

Alex başıyla onayladı. "Kral Sleat ile senin aranda seçim yapmamayı tercih edecektir. James en kolay yoldan kaçacaktır. Çeyiz mükemmel olur."

"Ama Sleat asla kabul etmez," dedi Colin.

Rory omuz silkti. "Fark etmez. O zamana kadar, bu fikir James'in kafasında olacaktır. Ayrıca Isabel'i bana gelin gönderme fikri Sleat'indi. Nişanı kabul ettiğimizde çeyizini konuşmadık. Ama evlilik olduğunda çeyiz beklenir."

"İttifakı bozarsan Argyll delirecektir. Onu öfkelenlendirmeyi göze alabilir misin? Gelecekte bizim tarafımızda olmaya pek razı olamayabilir," dedi Colin.

"Onu yumuşatmanın bir yolunu bulacağım. Hem ayrıca sarayda kaybedeceğimiz Argyll'in desteğini kazanacağımız destekle kapatırız," diye cevapladı Rory. "Isabel'in kral ve kraliçeyle olan dostluğu, muhakkak Argyll'in etkisi kadar yararlıdır." Highland toplantısında Isabel'i ev sahibeliği yaparken izlediğinde, Rory onu eş olarak almanın sarayda değerli bir nitelik olacağını fark etti. Rory bunu daha önce fark etmediği için üzgündü.

Douglas da onayladığını belirterek başını salladı. "Unuttuğun bir şey var, Colin, Isabel'i daha önce sarayda gördün. Isabel'in kraliyet ailesine çok yakın olduğuna seni temin ederim. Nedime-

leri arasında kraliçenin en sevdiği Isabel'di, kral için de öyle.”

“Oldu o zaman,” dedi Rory. “Krala yazdım zaten.” Duraksadı. “Argyll’e de.”

Masanın etrafındakilere baktı, ama adamları eylemlerini sorgulasa bile söylemezlerdi. Bakışı kardeşine takıldı. “Söylemek istediğin bir şey varsa, söyle Alex.”

Alex kafasını salladı ama Rory onun ne düşündüğünü biliyordu. Argyll’lerle yapacağı bir ittifak, topraklarının geri verilmesini garantilerdi. Rory’nin planı işe yaramazsa, MacLeod’lar Trotternish’i kaybederlerdi. Kraldan gelecek cevabı beklemeden, Argyll’lerle olan ittifakını bozmaya karar vererek, Rory, Isabel’e olan aşkını klanın çıkarlarının önüne koymuştu.

Planı başarılı olursa iyi olurdu. Ancak şu anda adamlarının gözünün önünde yere yığılmak istemiyorsa, yatağa dönmeliydi. Bu kısacık oturma bile gücünü tüketmişti. Rory asla kabul etmeyecek olsa da, Isabel haklıydı. Rory her an gözden kaybolacak gibi, üzerine titremişti. Ama Rory, Isabel’in korkusunu anlıyordu. Bu konseyi bu kadar ani toplayan da buydu.

Gelecekleri konusunda onu rahatlatamadığı için Isabel’in çok sıkıntılı olduğunu biliyordu, ama Argyll’le durumu çözüp, kraldan haber alır almaz, Isabel’in alnının pürüzsüz tenindeki endişeli çizgileri silebilecekti. Çok yakında.

Karanlık, kasvetli kış günlerinde hayali kurulan açık, bulutsuz, güzel bir haziran sabahıydı. Rory odasının penceresinin karşısına geçmiş, sabah hazırlıklarını bitiriyordu. Haftalardır yatakta olmamasına rağmen, yara aldığından bu yana ilk kez kılıç idmanlarına dönecekti ve Isabel çok endişeliydi. Avludan gelen bir gürültü Isabel’in dikkatini çekti. Rory’nin iyileşme sürecinde hiç duyulmayan, gürültülü seslere gülümsedi.

“İdmanlara başlamaya hazır olduğuna emin misin, Rory? Ya-

ralanmanın üzerinden iki ay bile geçmedi,” diye sordu Isabel se-sindeki endişeyi gizleyemeyerek.

Rory kahkaha atıp, şakalaşır bir ses tonuyla cevap verdi. “Şimdi *üçünüzün* mütemadi ilgisine maruz kaldığı için Alex’e çok daha fazla saygı duyuyorum. Bessie, Robert’in çocuklarıyla meşgul olduğu için kendimi inanılmaz şanslı buluyorum, yoksa o da Margaret’la sana sonu gelmek bilmez bakımınızda katılırdı. Bu kalede daha fazla zincirli kalırsam, kendi eteğimi bile bağlayamaz olacağım.”

“Nankör herif!” Isabel’in elleri belinde durdu. “Margaret ile ben sana uygun gördüğümüzden daha fazla özgürlük tanıdık, çünkü her adımında senin için iyi olanı vereceğini biliyorduk. Kesinlikle korkunç bir hastasın, Rory MacLeod. Geçen ay yaktan çok erken çıktığın için geçirdiğin ikinci ateş dalgasını hatırlatmama gerek var mı? Ayrıca şikayet eden tüm gün o kara somurtkana bakmak zorunda kaldığımız için Margaret ile ben olmalıydık.”

Rory, Isabel’in tavrındaki alaya sırtıttı.

Isabel’in kalbi her zamanki gibi bu gamzeli gülüşe kapıldı. Pek kısa bir süre önce onun da Margaret’in Viking’i gibi asık yüzlü olduğuna inanmak zordu. Isabel kaşlarını çattı. Son zamanlarda Margaret’in canını sıkı bir şeyler vardı. Ağabeyinin ölümüne bu kadar yaklaşmasından olduğunu düşünmüştü ama artık o kadar emin değildi.

Rory kendine gelmiş gibiydi ama görevlerine başlamaya gerçekten hazır mıydı? Geçen haftalardan çok daha iyi görüldüğünü kabul ediyordu ama fazla uzun süren hastalığın izleri hâlâ duruyordu. Ciddi kilo kaybetmişti. Sadece boyu bile heybetli görünmesine yetiyordu ancak kilo kaybı hoş ya da etkileyici olmadığını söylemenin zor olduğu onda yabani, aç bir zayıflık ortaya çıkarmıştı. Hâlâ çok kaslıydı ve daha gergin görünüyordu. Saçla-

rını taramalarına ve sakalını tıraş etmelerine izin veriyordu, daimi bronzluğu biraz solmuş olsa da, günlük aktivitelerine kaldığı yerden devam etmesiyle çok yakında eski haline dönerdi.

Karnındaki yara, Deidre'nin sürdüğü merhemler sayesinde gayet güzel iyileşmişti, ama okun delip geçtiği yerde büyük bir yara iziyle yaşamak zorunda kalacaktı. Isabel'i asıl endişelendiren ise, dövüşmeye tekrar başlamasıyla, yaranın açılması ihtimaliydi.

Isabel'in endişelerini fark eden Rory, ciddileşti. "Ben iyiyim. Merak etme, ölüme ne kadar yaklaştığımı biliyorum. Başka bir ateş riskini göze alamam. Ama hatırlarsan, geçen gece yeteri kadar iyileşip iyileşmediğimi sorgulamadın."

Bir gece önceki tutkulu sevişmelerini hatırlayarak kızardı, kazadan önceki geceden bu yana ilk kez aynı yatağı paylaşmışlardı. "Gıcık. Nasıl bir adam sağlık durumunu çarşafar arasındaki marifetiyle ölçebilir. Peki, o zaman, kılıç idmanına geri dön ama birkaç saat içinde geri gelmezsen arkandan Bessie'yi gönderirim."

"Böyle bir tehdit söz konusuysen, nasıl itiraz edebilirim?" Gülümsemeye devam ederek, Isabel'i kollarının arasına çekerek, dudaklarını dudaklarına daha fazlasını talep eden bir öpücükle bastırdı. Anında Rory'nin çarpıcı tadıyla mest olurken, bedeni şehvet içinde kavruldu. Dudaklarının dudaklarında dolaşmasını o kadar çok seviyordu ki. Bir gece birlikte olmak, haftalardır yaşadıkları cinsel riyazetin neden olduğu aralarındaki güçlü ateşi söndürmeye yetmezdi. Isabel kanının hızlandığını, dili ağzında dolanırken sıcaklığın tüm vücuduna yayıldığını hissetti.

Rory'nin öpücüğünün tahrik etmeye çalışan ya da oynayan bir tarafı yoktu. Ağzı telaşla Isabel'in ağzına gitmiş, sıcaklığıyla onu kavurmuştu. Rory ne istediğini biliyordu, Isabel de. Bedenleri mükemmel bir tanışmışlık içinde hareket ederken, ikisinin de niyetleri belliydi. Isabel'in vücudu sıkıca Rory'nin sertliğine

dayandı, yumuşak kıvrımları hemen ona uyum sağladı. Rory'nin kalçasının kendisinininkine bastırıldığını hissetti. Rory'nin dili daha derine indi, elleri bilerek ve isteyerek korsajına yöneldi.

"Rory, geliyor musun, gelmiyor musun?" diye sordu Alex aşağıdan.

Rory ağzını Isabel'inkinden ayırdı, tutku sisinin arkasından yavaşça aklı yerine geldi. Nefes alıp verisi yavaşladı. Alex'in kelime seçimini düşündüklerinde, ikisi de aynı anda kahkaha attı. Rory sorgulayarak kaşını kaldırdı.

Isabel hayır dercesine kafasını salladı.

Yapması gereken çok önemli bir iş vardı, ne kadar çabuk ardında bırakırsa, o kadar iyi olurdu.

"Daha sonra. Bu gece başladığımızı bitireceğiz, Rory. Aşağıdaki aslanlar aç. Onlar avlanmaya gelmeden, sen git," diyerek kıkırdadı Isabel.

Rory isteksizce elini Isabel'den çekti. "Galiba Alex'le bu zırt pırt rahatsız etmesi hakkında konuşacağım." Veda etmek için nazıkçe Isabel'i alnından öptü, artık diğer savaşçılara katılmak için heyecanlıydı.

Isabel, Rory'nin arkasından cüssesindeki güç ve gurura hayran kalarak baktı. Her şeyiyle etkileyici bir Highland savaşçısıydı, yalnızca iki ay önce ölümle burun buruna gelmiş bir adam için müthişti. Sebepsiz ama eşsiz bir mutluluk içini kapladı. Rory gibi bir adamın aşkına sahip olmak büyüleyiciydi. Onu elinde tutabilmek için ne gerekiyorsa yapmalıydı.

Yatağın kenarına oturup, ani mide bulantısını bastırmaya çalışarak, elini karnına koydu. Son bir iki haftadır, tuhaf mide bulantısı krizleri yaşıyordu, hiç şüphesiz strese bağlıydı.

Rory adamlarının arasına katıldığında, aşağıdaki avludan heyecanlı bir ses geldi. Isabel derin bir nefes aldı. Zamanı gelmişti. Isabel gerginlikten titriyordu. *Yap da kurtul artık.* Dikkatle kapıya yürüyüp, durdu ve kimsenin gelmediğinden emin olmak için

dinledi. Ses duymayınca, kapıyı açıp, koridora baktı. Temizdi.

Yavaş adımlarla yatağa ilerleyip, Rory'nin Alex'e bahsettiği oymadaki ahşap tokmağı hissetmeye çalıştı. Kolaylıkla bulup, çevirdi ve açılan çekmeceyi bulmak için elini yatağın altına soktu. Oymalı metal kutu beklediğinden daha ağırdı, çekmeceyi çıkarması biraz zaman aldı. İki elini de kullanarak, kaldırıp yatağın üstüne koydu ve MacLeod nişanına bastı. Kilit ufak bir pat sesiyle açıldı, Isabel kapağı kaldırdı.

Toz ve küf kokusu burnuna doldu. Hapşırmamak için burnunu kaşıdı. MacLeod'ların ünlü Peri Bayrağı düzgünce katlanmış şekilde kutuda duruyordu. Saygıyla bayrağı çıkarıp, yumuşak katların yatağa dökülmesini sağladı. En azından yıldırım çarpmamıştı. Bu da bir şeydi. Bayrağa dokunmuştu ve hâlâ hayattaydı.

Şimdi sıra şaldaydı. Neyse ki, Bessie şalı sadece tek kaşı havada şaşırmış bir ifadeyle verdi. Şalı sandıktan çıkararak, bayrakla karşılaştırmak için pencereye doğru tuttu. Pencereden gelen ani bir meltem, ince ipek kumaşı bir yelken gibi havalandırdı. İnlanılmazdı. Tam hatırladığı gibiydi. Bessie'nin şalı bayrakla aynı kumaştan kesilmiş olabilirdi, sadece biraz daha az yıpranmış görünüyordu. Tonları biraz daha koyuydu, ancak şalın koyu kırmızı ve sarı desenleri bayrağinkiyle aynıydı. Şal, bayrağı yakından gören birini bile kandırabilirdi. İkisinin arasındaki fark ancak yan yana geldiklerinde görülebiliyordu.

Bu gerçekten işe yarayabilirdi!

Dikkatle bayrağı kutuya koyup, saklı durduğu yere bıraktı. Bessie'nin şalını yataktan kaldırarak, dönüp, sandığına koydu. Tam arkasında bir ses duyduğunda kapağı yeni kapamıştı.

"Ne yapıyorsun?"

Acı verecek kadar tanıdık sesi duyduğunda kalbi taş kesildi. Ne zamandır orada duruyordu? Omzunun üzerinden baktı.

Yeterince uzun zamandır.

BÖLÜM 22

Rory, Isabel'in MacLeod tılsımını kendi sandığına koyarken Rızlerken, kapı girişinde hareketsiz kaldı. Bir an, gördüklerine anlam vermeye çalışırken, ruhu bedeninden ayrılmış gibi hissetti.

"R-Rory," diye kekeledi Isabel. "Erken döndün. Ben idman yaptığımı sanıyordum." Koşarak yumuşak bedenini, Rory'nin bedenine bastırıp, kollarını boynuna doladı. Ama Rory farkında bile değildi. "Bir şey mi oldu? İyi misin?" diye sordu Isabel, se-sindeki endişe biraz yapmacıktı.

Şok içinde saçma bir cevap verdi. "Pencerede bir şey gördüğümü sandım." Sesinde hiçbir vurgu yoktu. *İnanmak istemedim.*

Bayrak. Isabel Peri Bayrağı'nı almıştı. Ama nasıl...?

Gerçek çok acı ve soğuk geldi. İnanmak istemeyerek, Isabel'e baktı. Gözlerini kocaman açmış, kusursuz oval yüzü, sessiz bir anlaşma içinde Rory'ninkine çevrilmişti. Yalnızca dakikalar önce öptüğü o yumuşak dudaklar şimdi titriyordu. Özlem dayanılmazdı. Zaafından nefret ediyordu. Bu kadar masum ve güzel bir şey nasıl bir kallesliği gizleyebilirdi?

İhanet.

Rory dönüp gitmemek için kendini zor tuttu, ama Isabel'e bakmak bile canını yakıyordu. Göğsündeki sızı daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Tüm bedenini parçalıyor, baştan aşağı alev alev yakıyordu. Isabel'in ihanetiyle gelen dayanılmaz, şiddetli ıstırap yerine karnına bin ok daha yemeyi tercih ederdi.

"Seni fahişe," diye gürledi. Tüm gücüyle Isabel'i kenara itti. "Nasıl yapabildin?"

Isabel sendeledi ama düşmedi. "Rory, anlamıyorsun. Açıklayabilirim. Göründüğü gibi değil."

"Tam da göründüğü gibi olduğundan eminim," diye sözünü kesti Rory. Tek bir açıklaması vardı. "Alex'e bayrağın nerede olduğunu söylediğimde beni gözetledin." Delici bakışları, Isabel'in suç dolu yüzüne çevrildi, inkar etmesini bekliyordu. Ama Isabel edemedi.

Daha önceki şüpheleri bilinçaltından çıktı, artık duygularının körü değildi. Parçalar yerine oturup, korkunç bir sahne oluşturmuştu. Sleat'in nişanı kabul etmesi, Isabel'in mutfaktaki arayışları, baştan çıkarıcı, kimi zaman ahlaksızca giyinmesi ve bir gelecek olmadığını bilmesine rağmen Rory'nin yatağını paylaşmasındaki hevesi. Hepsini bir tek aşkar sonuca çıkıyordu. Isabel dayısıyla birlikte çalışıyordu. Dunvegan'a sahte kılıklarla gelmişti.

Rory'nin göğsüne yeni bir hançer saplanmıştı.

Isabel onu hiçbir zaman sevmemişti.

Rory'yi sarhoş etmiş, güzelliğiyle büyülemiş ve asla gitmeyeceğine yemin ettiği tehlikeli yola sokmuştu. Düşmana aşık olmuş ve hükümlerinin güzellik, şehvet ve aşkla gölgelenmesine izin vermişti. Daha da kötüsü, onun yüzünden, Argyll'le olan ittifakı bozmuştu. Bir kadını klanına karşı görevine tercih etmişti. Bu hata yüzünden de, Isabel'i asla affedemezdi. Onu aptal yerine koymuştu.

Kan beynine sıçradı. Kargaşayla yaşadığı duygular yerini her şeyi kapsayan bir öfkeye bırakmıştı. Şiddetle patlayacak bir fırtına gibi içinde biriken baskıyı hissettikçe, yumruklarını iki yanında sıkı. Hareket etmeyi göze alamadan, dik durmaya çalıştı. Bir an Isabel'i kendisine yaptıklarından... ailesine yaptıklarından... dolaylı öldürebilirdi.

"Lanet olsun, sana güvendim." Öfkesinin gücü bir tokat gibi serbest kalırken, Isabel'i kollarından tuttu.

Isabel'in gözleri iri iri açıldı. "Rory, lütfen..."

Rory'nin vücudundaki her kas gerilirken, boynunda bir damar atmaya başladı. "Dayınla beraber çalışıyorsun. Dunvegan'a sahte kılıklarla geldin ve bayrağı çalmayı planladın. Nişan senin çıkış yolun olacaktı."

"Evet, ama..."

Onayladığını duyunca mengeneyle sıkıştırıldığını hissetti. İçinde bir şeyler öldü. Uyurken sırtına bir kama saplansa da etkisi aynı olurdu. Sanki biri göğsünü yarmış, kalbini çıkarmış ve bir şey kalmayınca kadar sıkıydı. Eskiden güzel bir şeyler olan yerde, soğuk, acı verici boşluktan başka bir şey kalmamıştı.

Isabel'in cümlesini bitirmesine izin vermedi. "Beni ve ailemi gözetledin, bize ihanet etmeye çalıştın. Kendini bana pazarladın ve kendi üslubunu hayatıma sokmaya çalıştın. Seni temin ederim ki, daha fazla açıklamaya gerek yok."

Rory'nin kaba sözleri üzerine geri adım attı. Ama Rory umursamadı. "Hayır, Rory. Her şeyi yanlış anladın. Sahte kılıklarla buraya gelmiş olabilirim ama seni ve aileni sevmeye başladıktan sonra, dayımın planlarına uyamayacağımı anladım..."

"Yeter!" diye gürledi Rory. Sleat'in adının geçmesi, öfkesi üzerindeki tüm hakimiyetini kaybetmesine neden oldu. Isabel'in yalanlarına nasıl inandığını düşündü. Ama daha fazla kandırılmayacaktı. "Daha fazla yalan dinlemek istemiyorum. Seni, ancak tavrına yakışır bir fahişe gibi giydirip, uygun bir şekilde geri göndermediğim için kendini şanslı bil. Kinaye dayımın hoşuna gider." Kararmış kalbini dolduran nefretle Isabel'e baktı. "Eşyalarını topla ve seni hak ettiğin yere koymaya karar vermeden önce buradan git, casuslara Dunvegan'da ne yaptığımızı biliyor musun, Isabel?"

Bu gerçek olamazdı. Tanrım, ne yapmıştı?

Boğazında yükselen telaş o kadar hissedilirdi ki, neredeyse tadını alıyordu. Dilini sertleştirmiş, nefesini kesmişti. Ama korkusunun sebebi, nemli zindanda hapsolma tehdidi değildi. Hayır, onu korkutan Rory idi. Rory'nin onu dinlemeyeceği düşüncesi, Isabel'i mümkün olduğunu düşündüğünden daha çok korkutuyordu.

Isabel'i gönderemezdi. Anlamasını sağlamak zorundaydı.

Yüzünden yaşlar akarken, Rory'nin koluna yapışıp, onu dinlemeye zorladı. "Rory, lütfen, dayıma asla seni ve aileni yok etme şansı vermem. Onu kandırmaya çalışıyordum. Gördün mü, bak." Isabel dönüp, sandığına koştu, Bessie'nin şalını çıkardı. "Bak, bu bayrak değil. Ona bunu gönderecektim."

Rory şalı inceledi, gerçekten bayrak olmadığını anlamış gibi görünüyordu. "Fark etmez. Beni gözetledin. Gerçek Peri Bayrağı ile değiştirmeyi düşünmediğini nereden bileceğim?"

"Bu bir kazaydı. Seni gözetlemek istemedim. Sesler duydum..." Isabel çenesini kaldırıp, Rory'nin gözlerine baktı, küçümsemesine hazır. "Diğerine gelince, bana güvenmek zorundasın. Seni seviyorum, sana asla ihanet etmem."

"Güven," Rory tükürdü. "Asla. Burayı derhal terk edeceksin. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Sesi kalbine saplanan bir buz parçası gibi, Isabel'i dondurdu. Bu ona buz gibi gözlerle bakan duygusuz yabancı, gerçeği öğrendiğinde dönüşeceği korktuğu adamdı. O kadar yakınında duruyordu ki, kirpiklerinin altın sarısı uçlarını görebiliyordu, kirli sakalı şimdiden çıkmıştı ve konuştukça burun delikleri öfkeyle belli belirsiz açılıyordu. Bir saat önce ona dokunabiliyordu. Elini yüzüne koyabiliyor, dudaklarını dudaklarına götürebiliyordu. Ama artık yapamıyordu. Çok yakındı ama ulaşılmazdı.

Soğuk ve inatçı suratına baktı. Gözleri çelik kadar keskin, kararlı çenesindeki ağzı sert bir çizgi halindeydi. "Nişanı bozmaya-
cağından emin olur olmaz sana söylemeyi düşünüyordum, inan bana. Yaralandığın gece söylemek istedim, ama korkmuştum. Beni affetmeyeceğinden korktum."

"Haklıydın," dedi taş gibi sert bir sesle. Gözlerini bile kırpmadı.

"Beni sevdiğini söyledin, Rory, açıklamamı bile dinlemeyecek misin?"

Acımasızca kahkaha attı. "Seni sevdiğimi söylediğimde yalan söylediğimi fark etmiş olmalısın, Isabel. Sana acıdım. Ailenin seni açıkça dışlamasına acıdım. Margaret'a yaptıkların için sana minnettardım ve acizce buna muhtaç görünüyordun. Hatırlasana, o sözleri söylediğimde ölmek üzere olduğumu düşündüm."

Sanki tokat yemişçesine Isabel'in başı geriye gitti. Bunlar doğru olamazdı. Onu seviyor olmalıydı. Sadece acıdığı için olamazdı. Olabilir miydi? Gerçeğin delip geçtiğini hissetti. Silahını iyi kullanıyordu; nasıl canını yakacağını biliyordu. Yine de, *bir şeyler* paylaştıklarını biliyordu.

"İstersen beni sevdiğini inkar et, ama şu geçen aylarda paylaştığımız mutluluktan sonra beni bir şekilde umursadığını biliyorum."

"Bizim paylaştığımız şey şehvetti, Isabel. Bunu duygusallıkla ya da derin duygularla karıştırma." Duygusuzca sanki pazarda at bakar gibi, onu baştan aşağı süzdü. "Sen inkar edilemez büyüleyici bir vücutla, son derece güzel bir kadınsın. Sanırım Sleat'in seni gelinim olarak seçmesinde bu bir tesadüf değildir." Düşüncelerini doğrulayarak Isabel'in kızarmasıyla gözleri parladı. "İyi seçim yapmış. Baştan beri seni yatağa atmak istedim, herhangi güzel bir kadına yapacağım gibi. Ama güzellik geçicidir. Bugünden önce bile *geçici* antlaşmamızdan sıkılmaya başlamıştım. İhanetin sadece kaçınılmaz olanı çabuklaştırdı."

Güzel bir kabuk. Rory onun hakkında böyle düşünüyordu. Tek gördüğü buydu.

Belki de olan tek şey buydu.

Rory'nin inkarının şiddeti karşısında afallayarak, kelimelerinin rüya gibi mutluluğunu söndürdüğü ü, kalbini koca bir boşluktan başka bir şey hissetmeyecek kadar küçülttüğünü hissetti. Ama içinde bir şeyler ölmeyi, vazgeçmeyi reddediyordu.

"Lütfen, açıklamam için bir şans vermeyecek misin? Dayıma yardım etmeyi kabul ettim, çünkü etmesem babama Mackenzie'lere karşı yardım etmeyecekti." Sesi, Rory'nin bitirici tonuna tepki veren biçare bir ton aldı. Yalvarıncasına kolunu tuttu.

Rory kolunu silkti. "Açıklama için daha önce zamanın olduğuna inanıyorum. Artık geçti. Bana asla ihanet etmemen konusunda seni uyarmıştım. Konuşacak başka bir şey yok. Beni gözetledin. Beni ve ailemi aldattın." Yanlış anlaşılma olmasın diye Isabel'in bakışlarını yakalamaya çalıştı. "Benim için öldün."

Paramparça olmuş kalbinin derinliklerinde, en sonunda Rory'ye inandı. Gözlerindeki bakış şüpheye yer bırakmıyordu. O bir Highlandliydi. Highlandliler ihaneti affetmez ve unutmazdı.

Şefkati geçmiş, gururu unutmuş, dizlerinin üstüne çöküp onu dinleyip, anlaması için yalvarmak istiyordu. Felç olmuş gibi geleceklerinin parmaklarının arasından kayıp gidişini izledi. Yalvarmaları bir kayayı bile critecek kadar etkiliydi. Hayatında hiçbir şeyi şu an istediği kadar çok istememişti. *Lütfen gitmemi isteme, lütfen bir şeyler söyle, tek kelime*, diye kalbi ağladı.

"Bu nişan bitmiştir."

Hayır, bunu değil! Bu kadar basit, her şey bitmişti. Sanki hiç olmamış gibi. Sadece saatler önce neşeyle dolan kalbinin yerinde acı dolu bir yangın yeri kalmıştı.

Rory topuklarının üzerinde dönüp, odadan çıkıp giderken,

Isabel korkuyla kilitlenmiş şekilde izledi. Kelimelerinin sonuna bir ünlem işareti gibi, arkasından hızla kapı çarpıldı. Rory'den yayılan nefret dalgasıyla fırlatıp atılmış Bessie'nin şalının yanına, yere çöktü.

Başını ellerinin arasına gömerek, parmaklarını saçlarından geçirip, başını anlayabilmek için sıktı. Bu nasıl olabilirdi? Isabel'in ruhu, Rory'nin onu hayatından çıkardığı gibi kusursuzca ve kararlılıkla bedeninden koptu. Geleceğe dair umutları ve düşleri kayboldu, Isabel karanlığa gömüldü.

"Zavallı küçüğüm," dedi Bessie, Isabel neler olduğunu göz yaşlarına boğularak anlatmayı başardığında.

Ancak Isabel'in her şeyi korkunç bir felakete dönüştürmesi hakkında Bessie'nin söyleyebileceği hiçbir büyüldü erdem kelimesi yoktu.

Bessie, Isabel'in çenesini eline alıp, yüzünü kaldırarak yanaklarından süzülen yaşları sildi. "Kulağa ağır geldiğinin farkındayım, Isabel, ama bence en iyisi Rory'nin emrettiği üzere gitmen. Şu anda çok sinirli; ne yapacağımı bilemeyiz. Bir Highlandlinin gururu güçlüdür ve güvenine ihanet ederek sadece kalbini değil, adamlarının karşısında gururunu da kırdın. Zaman en iyi dostun olacak. Anlamasını sağlayacak bir yol bulmak için zamana ihtiyacın var. Onun da acısını biraz da olsa unutmak için zamana ihtiyacı var."

Isabel haklı olduğunu biliyordu ama gitmeyi nasıl kaldırabilirdi? Sevdiği her şey buradaydı. Bessie bile.

Isabel'in ne düşündüğünü bilir gibi, Bessie, "Ben de seninle gelebilirim. Robert anlayış gösterecektir," diye önerdi.

Isabel sevgili yoldaşının kendini düşünmemesinden etkilenecek, ellerini tutup, Bessie'yi yanaklarından öptü. "Canım Bessie. Senin hayatın artık Dunvegan'da; gitmeni asla isteyemem. Karar

benimdi; dayımın planını kabul ettiğimde neyi riske attığımı biliyordum. Sadece bu kadar çok şeyi kaybedeceğimi hiç düşünmedim.”

Dadısının şefkatli, sevgi dolu kollarında Isabel kederini döktü. Sadece çok sevenlerin ve kaybedenlerin bilebileceği bir yorgunlukla ağladı. Mide bulantısına daha fazla hakim olamamaya, Bessie'nin kaygılı bakışları altında öğürdü.

Zaman çok hızlı geçmişti. Pencerenin yanında durup, karanlık bulutların gökyüzünde toplanışını izledi. Ufuktan kızıl güneşin batışını seyretti. Neredeyse karanlık olmuştu. Eşyalarını toplaması gerektiğini biliyordu, ama Isabel pencerede dalgın dalgın durdu. Bekledi.

Bessie onun eşyalarını toplamaya başladığını belli belirsiz fark etti. Dağılmış kıyafetlerini toplayıp, yanında götüreceklerini ayırarak, daha sonra gönderilecekleri yatağın kenarındaki sandığa koydu. Ama Isabel pencereden bakmaya devam etti, yavaş hareket eden güneşin, mutluluğunun son dakikalarını söndürüşünü izledi.

Kalp kırıklığının karanlık kanyonunda çırpınırken, kapıdaki sese hemen cevap vermedi. *Hayır, henüz değil.* Bessie kapının vurulmasına cevap verirken, vücudunu sarsan hıçkırıklar yaşadığı umutsuzluğu dağıtmaya yetmedi.

Bu uyanacağı korkunç bir kabus değildi. Sessiz, asık suratlı Colin karşısında durmuş onu odalarından – artık Rory'nin odasından – çıkarmak için bekliyordu. Son bir kez odaya bakıp, kapıya yürüdü. Hâlâ tutku dolu gecelerinden kalma dağınık yatağı geçti. Karnında kavurucu bir acı hissetti. Baktığı her yerde hatıralar canlanıyordu – gözlerini kapatıp, hatıraları unutmaya çalıştı. Sessizce, Bessie'nin apar topar yolculuğu için topladığı birkaç parça eşyayı aldı ve geriye bakmaya cesaret edemeden odadan çıktı.

Viking dolambaçlı merdivenlerden inip, gözetleme kulesinden geçerek, deniz kapısı merdivenlerinden inip, bekleyen bota Isabel'i götürürken hiç göz göze gelmedi. Cezasını erteleyecek bir şey çıkması için dua ederek, kaygıyla etrafına bakındı. En azından veda etmek için bir şans aradı. Ama Rory orada değildi. Ya söylememiş ya da gelmemeyi tercih etmişlerdi, ama Alex ve Margaret da veda etmek için gelmemişti. Başını eğip, ağlamaya çalıştı.

Kolunda Bessie'nin teskin eden elini hissetti. “Gideceğini bil-selerdi, eminim burada olurlardı.”

Bessie'nin her zaman Isabel'in ne düşündüğünü tahmin edebilmesi çok esrarengizdi. Isabel zayıf bir ifadeyle gülümsemeyi başardı. “Ben o kadar emin değilim. Lütfen söyle onlara...”

“Geri geldiğinde kendin söylersin,” dedi Bessie kesin bir ifadeyle.

Bessie'nin, bir gün geri dönecekmiş gibi davranarak, Isabel'in acısını dindirmeye çalıştığını biliyordu. Ama ikisi de o günün pek gelecek gibi olmadığını biliyordu. Yaptıklarından sonra, Rory'nin onu affetmeyeceğini biliyordu. Ona kutsal bir şey vermişti, güvenini ve Isabel onu aldatmıştı.

Bessie'nin güçlü kollarının onu sıkıca sardığını hissettiğinde yine gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Çok sıkı tutuyordu. Bessie'nin de, sözleri aksini söylese de, birbirlerini bir süre hatta asla göremeyeceklerinden endişeli olduğunu gösteriyordu.

Colin veda zamanının sona erdiğini göstererek, boğazını temizledi.

“Bessie, canım, mutlu ol. Robert ve kızlarının sana ihtiyacı var. Beni merak etme, ben güçlüyümdür.” Çocukluğundan kalma yanağına konan son bir öpücükle, dönüp bekleyen kadirgaya bindi.

Kadirga kaleden uzaklaşırken, pusun dumanlı parmakla-

rı üzerindeki yanardöner ayın kusursuz yuvarlaklığını kapladı. Elini sessiz bir vadeyle, Bessie'nin deniz kapısı merdivenlerinin altındaki harap olmuş küçülen görüntüsüne salladı. Küreklerin suya batıp çıkarken çıkardığı homurtu, sessiz kadirgayı doldurdu. Kimse tek kelime etmiyordu. Daha dün onunla gülüp eğlenen adamlar, şimdi bir cüzamlıymış gibi davranıyordu. MacLeod klanından adamlarla dolu bir kadirgada, kendini yapayalnız hissediyordu. Isabel kadirgada der top olmuş oturuyor, şişmiş, gözyaşlarından ıslak yüzünü pelerinin içine gömerek meraklı bakışlardan gizliyordu.

Baş dönmüştü. Kader galip gelmişti. Kötü kaderli düşmanlar olarak başlamış, kötü kaderli düşmanlar olarak bitirmişlerdi.

Son kez, kızarmış gözlerini kaldırıp, yaşlı gözlerle sevmeye başladığı kasvetli kaleyi çaresizce hatırlayarak, siste kaybolan surlarına baktı. Gözleri Peri Kule'nin en üst katına, daha dün mutlulukla dışarıya baktığı o tanıdık pencereye takıldığında kalbini yeni bir çaresizlik kapladı.

Gözlerinin kaydığını hisseder gibi, bir gölge pencereden uzaklaştı. Nefesi bir an tıkanı. Kalbi umutla çarptı. Lütfen bana bir işaret ver, herhangi bir işaret. Kaçırma korkusuyla gözlerini kırpmadı. Gözlerini Peri Kulesi'ndeki pencereye kilitleyerek, her hücreleriyle bağışlanmanın işareti için dua etti. Kule hayalet gibi griliğe gömülüp, sis tarafından yutulana kadar gözlerini ayırmadı.

Rüya bitmişti.

Kalbi ikiye bölünmüştü, bir parçası sonsuza kadar gitmiş, çok sevdiği eski kalede çürümeye terk edilmişti.

BÖLÜM 23

Kapının açılma sesi, ölüm sessizliğini bozdu. Rory bu kadar uzun süre onlardan kaçabilindiği için şanlı olduğunu biliyordu. Isabel gideli neredeyse bir gün olmuştu. Margaret ve Alex durumu göz önünde bulundurarak, ciddi bir müamaha gööstermişlerdi ama artık sabırları tükenmiş ve onu kötühanede bulmuşlardı. Konu hakkında konuşmak istemiyordu ama sorularını anlayabiliyordu. Bir de cevabı olsaydı.

Rory bakışlarını tekrar son birkaç saati gözünü kırpmadan boşluğa bakarak geçirdiği, şömineye çevirdi. İhanenin acısı onu kör etmişti. Sandalyesine gömülerek, cuirminden büyük bir yvudum alıp, içkiyle içini kemiren boşluğu doldurdu.

Sandalyenin arkasında dikildiler.

Sonunda Margaret yanında dizlerinin üstüne çöküp, elini ellerinin arasına aldı. "Ne oldu, Rory? Isabel'i neden göndüğünü bizze söylemeyecek misin?" Rory'nin yanındaki boş İkadai kaldırdı. "Seni daha önce hiç böyle görmedim, korkuyorum. Daha önce duularını içkiyle köreltmeye çalıştığını hiç görmemiştin."

Keşke bu kadar kolay olsaydı, diye düşündü Rory. Kız kardeşinin karışmış, kalbi kırılmış ifadesine bakıp, Isabel McDonald'a tekrar lanetler yağdırdı. Bu kez ailesine yaptığı ihaneten dolayı; kallesliğiyle yıkılan tek kişi o olmayacaktı. Rory'den bir nefes alıp, tarafsızlıkla Isabel'i Peri Bayrağı'yla ya da Peri Bayrağı olduğunu sandığı şeyle yakalamasına kadar geçen olayları anlattı.

Şaşırmış ifadeleri, evvelsi gün Rory'nin yüzünün aldığı ifadeyle aynıydı. Isabel onları o kadar çok etkilemişti ki.

"İnanmıyorum," dedi Alex dili tutulmuş gibi.

"Ah, Rory," dedi Margaret aynı anda. "Hiçbir açıklama yapmaya çalışmadı mı?"

Rory küçümsememek için kendini tutamadı. "Ne için? Öğrenci dayısının piyonu olarak Dunvegan'a sahte kılıklarla geldiği için mi, yoksa casusluk yaptığı için mi, yoksa..." Kendini tuttu. *Beni kendine aşık ettiği için mi?* İcini burkan acıyı görmesinler diye tekrar şömineye baktı. Hâlâ bu kadar yanılabilmesine inanamıyordu.

Margaret, başını eğdi, omuzları sarsılmaya başladı. "Ah, Rory, hepsi benim suçum."

Rory, Margaret'in solgun yanağını okşadı. "Saçmalama. Bu ihanette ne gibi bir rolün olabilir ki?"

Margaret gözyaşlarına bulanmış yüzünü kaldırdı. "Toplantıda Isabel'in Sleat'le konuşmasını duydum. Onu tehdit ettiğini ve Bayrak'la ilgili bir şeyler söylediğini duydum. Sana gelmeliydim." Ellerini büktü. "Ben hiç... Bir şeyler gizlediğini biliyordum, ama sonunda sana açılacağını düşündüm."

Rory kardeşine sert bir ifadeyle baktı, beklemediği birinden, bir ihanet daha almanın öfkesini engelleyemedi. Büyük bir yudum daha alıp, biraz sakinleşmeyi bekledi. Kendisinin de yaptığı bir şey için, Isabel'e güvendiği için kardeşine patlamanın bir yararı yoktu.

"Bana gelmeliydin," dedi. "Ama kendini suçlama Margaret. Sadece dostuna sadakatini gösteriyordun. Başarılı bir yalancıydı. Kandırdığı tek kişi sen değildin." Sesindeki acı ifadeyi gizleyemedi.

Alex şoke olmuş bir şekilde kafasını salladı. "Yani Dunvegan'a bayrak için geldiğini kabul etti?"

Rory kısaca başıyla onayladı.

Margaret'in kaşları çatıldı. "Ama sandığına koyduğu bayrak değildi?"

"Hayır, Bessie'nin eski bir şalıydı. Ancak akıl almaz derecede benziyor. Bir an beni bile yanılttı."

"Ama bayrağı çalmayı düşündüyse, neden fırsatı varken yapmadı?" diye sordu Alex.

"Bize ihanet edemeyeceğine karar verdiğini ve dayısını kandırmak için şalı kullanmayı düşündüğünü iddia etti."

Margaret düşünceli bir şekilde dudağını ısırıldı. "Ona inanıyor musun?"

Bu tüm gün kaçınmaya çalıştığı soruydu. "Bilmiyorum. Fark eder mi?"

"Bence fark eder," dedi Margaret yumuşak bir ses tonuyla. "Seni seviyordu, ağabey. Bundan eminim. Dunvegan'a sahte kılıklarda geldiğini kabul ettiğini biliyorum ama söylediklerine göre Sleat'e yardım etmeyi, klanına Mackenzie'lere karşı yardım etmesi için kabul etmiş. Kulağa başka seçeneği yokmuş gibi geliyor, klanının ona ihtiyacı varmış. Isabel için ailesinin saygısını kazanmanın ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Çocukluğunu, dikkatlerini çekmek için çaresizce çabalayarak geçirmiş. Bence buraya gelmek sonunda değerini kanıtlamak için bir fırsattı." Margaret'in yüzü şefkatle doldu. "Ailesiyle bizim aramızda karar vermek zorunda kalmak onu çok zor bir duruma sokmuş olmalı. Ama eğer söyledikleri doğruysa, Isabel bizi seçmiş."

"Sleat'le ittifak kurmayı kabul etmişken, onu bu kadar kolay affedebilir misin, Margaret? Sana yaptıklarını unuttun mu?" diye sordu Rory.

"Elbette *Sleat*'in bana yaptıklarını unutmadım. Sleat gazabını hak ediyor. Ben de intikam için yanıp tutuşuyorum. Ama durup, fırsatın kendi ayaklarıyla gelmesini beklemeliyim. Isabel'in

yaptıklarına bahane bulmuyorum, ama koşullarını anlıyorum. Kendi tecrübeme dayanarak, Sleat'in ne kadar gaddar ve inatçı olabileceğini biliyorum. Her şeyi kendi amacı için kullanabilir. Isabel'den bir şey istemişse, reddedilemez." Margaret duraksadı. "Isabel'in benim için yaptıklarını unuttun mu?"

"Unutmadım," dedi Rory ifadesizce.

"Hiç mantıklı gelmiyor. Margaret'a katılıyorum, Isabel seni seviyor. Neden sana güvenip, açılmadı?" diye sordu Alex.

"Görünüşe bakılırsa, ben yaralandıktan sonra güvenmeye başladım ama affetmeyeceğimden korktu. Benim nişanı bozmayacağımdan emin olduktan sonra söylemeyi düşündüğünü iddia etti."

Alex hayretle kaşını kaldırdı. "Ona söylemedin mi?"

Rory kafasını salladı. "Kraldan haber alıncaya kadar söylemeyecektim."

"O zaman sana açılmamak için bahanesi varmış?" diye sordu Margaret sessizce.

Rory çenesini sıkı. "Bana yalan söyledi."

"Evet, ama seni seviyor da," dedi Margaret. Derin bir nefes alarak ekledi, "Hem bence sen de onu seviyorsun."

Rory dikleşti, söylediğini onaylamak istemeyerek, kız kardeşinden gözlerini kaçırdı. Güven olmadan aşkın önemi yoktu. "Bitti."

Tuhaf bir şekilde sessiz olan Alex'e döndü. "Peki ya sen, Alex? Sen de Margaret'la hemfikir misin, hain gelinimi bağışlamalı mıyım?"

Alex kafasını salladı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Isabel hepimize ihanet etti. Senin yerinde olsam, çok daha kötüsünü yapardım."

Rory başıyla onayladı.

Alex odayı terk etmek için döndü, son kez kız kardeşine baktı. "Onu yalnız bırak, Margaret. Buna ihtiyacı var."

Margaret üzgün bir ifadeyle gülümseyip, eğilerek, ağabeyini yanağından öptü. "Özür dilerim, Rory. Bunun canını nasıl yakabileceğini biliyorum. Yaptığı şey benim de canımı yaktı. En iyisinin ne olduğunu düşünüyorsan, onu yapmalısın. Ama başka bir seçenek olmadığından emin misin?"

Rory sessizce oturdu, Margaret'in sorusu karşısında dik durmaya çalıştı.

"Bu arada unutma," dedi uyararak. "Onu sen istemiyorsan, elbet başka biri isteyecektir."

Rory'ni parmakları kadehin sapını, gümüşünü bükünceye kadar sıkı. Tepkisi anıydı. Hırsıyla, bükülmüş kadehi yere çarpınca odadaki ölüm sessizliği dağıldı.

Margaret dönüp, Alex'in peşinden gitti. "Bence cevabını aldın, Rory. Eğer klanının Sleat'e muhtaç olduğu doğruysa, ne istediğine karar vermek için fazla zaman yok. Ailesi yakında başka bir ittifak kurmak zorunda kalabilir. Bu ittifak da onu sonsuza dek senden alır."

Rory, Margaret'i duyduğunu kanıtlayacak bir şey yapmadı. Ruh arındırıcı ateşin alevlerinin karşısında tekrar hareketsiz kaldı.

Ama Margaret'i duymuştu.

Üç gün sonra, Sleat Dunscaith Kalesi'nin meydanında durmuş, MacLeod klanı üyelerinin karışık, çimenli arazilerinden gelişini izliyordu. Atın üzerindeki kapüşonlu kadını hemen tanıdı, ne de olsa ona o pelerini kendisi almıştı.

Sleat, elinin tersiyle ağzındaki şarabı silerek küfretti. İşte sadakatsiz yeğeni korumalar eşliğinde geri dönmüştü, yakalanmış olmalıydı. Tam da tahmin ettiği gibiydi. Çocuk başarısız olmuştu. Aptal kız yakışıklı bir yüzün büyüüne kendini kaptırmıştı. Tiksintiyle omuz silkti. Bir kadından ne bekleyebilirdin ki? Kadınlar yalnızca iki şeyde iyiydi: Tatmin edici bir çeyiz ve bir

vâris sağlamak. Neyse ki Lordluk çalışmalarını sadece bir kızın yeteneklerine bağlamayacak kadar zekiymi. Zaten yedekte bir planı vardı.

Isabel'in dönüşünü düşünerek, parmaklarını çenesinde gezdirdi. Isabel'in Dunvegan'ın gizli girişinin nerede olduğunu bildiğinden emindi. Mackenzie'ler son saldırıdan sonra geri çekilen üç MacLeod'u Dunvegan'ın altındaki kayalık uçurumda gözden kayboluncaya kadar takip etmişti. Mackenzie reisi giriş için bölgeyi karış karış aramış ama bulamamıştı. Ama Isabel bulabilirdi. Sevgili yeğenini yakından takip edecekti. Bekleyecekti. Hâlâ işe yarayabilirdi.

MacLeod'a karşı berbat olmuş bir girişim daha diye düşündü, öğrenerek. Bu adamı öldürmenin çok zor olduğu belliydi. Bu son girişimin başarılı olacağına dair büyük umutları vardı, ta ki elçisi MacLeod'un mucizevi iyileşmesini haber verene kadar. Sleat aslında MacLeod'un bu kadar çok kez ölümden kurtulmasının büyü sayesinde olduğuna inanmıyordu, ama riske edemezdi. O lanet bayrak MacDonald'ları daha önce yenmişti; bunu bir daha yapamayacaktı. Büyü ya da şans fark etmezdi, çok yakında tükenecekti. Her şey hazırды; yakında Lordluğunu ilan edecek ve Batı Adalara hükmedecekti. Hayalinin gerçeğe dönüşmesine çok az kalmıştı.

Muhteşem Rory MacLeod yoluna çıkamayacaktı.

BÖLÜM 24

Isabel asla gelmeyen bir ertelemeyi bekledi. Aklında farklı olduğunu bilse de, kalbi onu bağışlamayacağını kabul etmeyi reddediyordu. Bessie ona öfkesinin dinmesi ve kavraması için zaman tanıması için ısrar etmişti. Ama Isabel yeterince uzun beklemişti. Daha fazla beklerse, Rory'yi bir başkasıyla evli görecekti.

Onu her düşündüğünde olduğu gibi, ki sürekli onu düşünüyordu, göğsüne keskin bir acı saplandı. Bir bakış açısı, zamanın kör ediciliğini aradı ama daha Rory onu göndereli bir hafta olmuştu.

Bu da ailesinin Dunscaith'e gelip, onu Strome Kalesi'ne götürmesi için beklemeye zorlanırken, dayısına beş gün katlanmak demektir. Babasıyla yüzleşmek için sabırsızlanıyor değildi. Çifte başarısızlık yapmıştı; hem ailesini hayal kırıklığına uğratmış, hem de Rory'yi kaybetmişti. Ama en azından ailesinin gelmesiyle Sleat'in günlük sorgulamalarından kurtulabilirdi. Dayısının sadece durup, Isabel'in hata yapmasını beklediğini hissediyordu. Belli ki dayısı, Mackenzie'lerin saldırısı üstüne şoka girmiş olduğundan, Dunvegan'a gizli girişe nasıl gidildiğini hatırlamadığı hikayesine inanmıyordu. Sleat bir şeyler planlıyordu. Ama Isabel ne olduğunu kestiremiyordu.

Günlerdir yaptığı gibi, muhteşem körfeze bakan odasındaki pencerenin kenarında dikilmiş, kalbini bıraktığı yönde Cuillin'in kuzeyine bakıyordu. Gözleri her an ona duymak için yanıp tutuştuğu haberleri getirecek bir atlıyı arıyordu.

O sırada şiddetli bir gürleme onu kasvetli hayallerinden uyanırdı. İçgüdüsel olarak, elleri açlıktan guruldayan midesinin üzerine gitti. Yemek düşününce burnunu kıristırdı. Geçen hafta boyunca pek bir şey yememişti. Yemeklerin keskin kokusu midesini bulandırıyor, ama kıyafetlerinin bolluğundan çok kilo verdiğini anlayabiliyordu. Eğer Rory için savaşıyorsa güçlü olması gerektiğini biliyordu.

Rory için savaşacak mıydı? Gözleri büyüdü. İstirabının kış uykusunda, bir tomurcuklanma ve ancak heyecan olarak adlandırılacak bir şeyler hissetti.

Bir şey yapması gerekiyordu, böyle devam edemezdi. Isabel'in yaptığı şeyler için ne kadar üzgün olduğunu bilmesi ve anlaması için bir yol bulması gerekiyordu. Keşke kendini affettirebilse ve güvenine layık olduğunu kanıtlayabilseydi... ve aşkını. Aşağıya, mutfığa indi. Önce bir şeyler yemesi gerekiyordu. Sonra düşünebilirdi. Plan kurabilirdi.

"Günaydın, Willie. Bir yere mi gidiyorsun?"

Isabel mutfaktan dönerken, dayısının odasından Willie'yi kafası dalgın bir halde çıkarken görüp, selamladı. Zorla yediği birkaç lokmadan sonra kendisini çok daha iyi hissediyordu, artık plan yapmaya hazırды.

Isabel'in sesini duyunca afallayarak, Willie sendeledi ve elindeki mektup yığını, bir parşömen sağanağıyla kafasından aşağı boca olup, etrafa yayıldı. Donakaldığı bir andan sonra, konuşmak için düşüncelerini toparlamayı başardı. "Günaydın, hanımım."

Uyumsuz tanımını düzeltmeye cesaret edemedi. Yeterince dağılmış görünüyordu. "Mektup göndermeye gidiyorsun gibi görünüyor."

"Evet, hanımım." Isabel'den gözlerini ayırmadan, kendini toparlamaya çalıştı. Bakışını fark ederek, Isabel konuşmaktan

vazgeçti. Yere dağılmış mektupları toplamasına yardım etmek için eğildi. Aniden, tanıdık yazı ve kolaylıkla fark edilen mühür gözüne çarptı: *Per Mare per Terras*.

Kader nihayet ona da gülüyor muydu?

Kime gittiğini görünce kalbi beklenti içinde hızla çarptı. Lütfen bu uğruna dua ettiğim şey olsun! Mektubu elbisesinin içine atarken, Willie'nin ne yaptığını görmediğinden emin olmak için dikkatle boynunu uzattı. Diğer mektupları Willie'ye uzatarak, bir haftadır ilk kez mutlulukla gülümsedi. Telaşla Willie'ye iyi yolculuklar dileyip, merdivenleri koşarak çıkmamak için kendini zor tuttu.

Isabel gideli bir haftadan biraz fazla olmuştu ve Rory şöminenin başında oturup, bolca *cuirn* içmekten başka bir şey yapmamıştı. Dolaşmış saçlarının arasından parmaklarını geçirip, birkaç düğümü açarak, tekrar yüzünden çekti.

Küçük bir kız güçlü Rory Mor'u yıkmıştı. Kinaye bu kadar acı verici olmasa kahkahayı basardı. Kontrol ve kararlılığıyla gurur duyan bir adamın duygulara bağışıklığının olmadığını fark etmesi çok ciddi bir darbeydi. Her erkeğin bir zaafı vardı. Görünüşe bakılırsa Rory'nin zaafı Isabel MacDonald'dı.

Asıl soru, bununla ilgili ne yapacaktı?

Aslında kendini görevlerine adanmak, Argyll'le olan ittifakını onarmak için bir yol bulmak ve Sleat'le kavgaya kaldığı yerden devam etmek için planlar kurmak istiyordu. Ama bunun yerine oturmuş, son birkaç ayın her dakikasını tüm detaylarıyla inceleyip, konuşmalarının her kelimesini çözümlüyor ve başka hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Nişanı atıp, Isabel'i göndererek, Rory her zamanki gibi davranmıştı: Soğukkanlı, ihtirassız ve kararlı. Kararı mantıklıydı. Daha önce hiçbir kararını sorgulamamıştı. Ama bu sefer,

sevdiği birinin kaderine karar verirken, tecrübesiz olduğunu gördü. Isabel'i sadece istediği için, öylece kalbinden söküp atamıyordu.

Onu yanıltmıştı, evet. Ama öfkesi dindiğinde, Rory, Isabel'in ihanetinin başta düşündüğü kadar açık ve net olmadığını fark etmişti. Farklı bir amaç için onunla nişanlanmıştı ama klanına sadık olduğu için onu suçlayamazdı. Tereddüdünü anlayabiliyordu ama Rory'ye gelmeliydi. Ona casusluk etmişti, ama bayrağı almamıştı.

Ancak hepsinden öte tek bir düşünce Isabel'i sonsuza kadar ardında bırakmasını imkansız kılıyordu. Gerçekten Rory'yi dayısına ve ailesine tercih mi etmişti?

Kapının çalınmasıyla düşüncelerinden uyandı.

Kafasını kaldırdığında Douglas'ı gördü. "Mektup geldi, Reis. Kraldan."

Rory boş gözlerle Douglas'a baktı, gözleri uykusuzluktan yanırıyordu. Elinde ne tuttuğunu algılaması zaman aldı. Douglas da biliyordu, talimat bekleyerek taş gibi dikilirken Rory ile göz göze gelmemeye çalıştı. Yavaşça Rory mührü kırdı, parşömeni açtı ve okumaya başladı. Bitirdiğinde acı dolu bir kahkaha attı.

"Görünüşe bakılırsa, önerime bir cevap gelmiş."

"Evet," dedi Douglas tepkisiz bir ifadeyle Rory'nin kesin hissettiği meraka dair hiçbir ipucu vermeyerek.

"Kral, Trotternish'i evliliğimiz karşısında Isabel'in çeyizi olarak MacLeod'lara devretmeyi kabul etmiş."

"Ne yapacaksın?"

Rory omuz silkti. "Bilmiyorum." Dualarının kabul olmuştu ama çok geç kalmıştı.

"Kraliyet elçisine cevabınızı beklemesini söyleyeyim mi?"

"Hayır, düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Douglas'ı göndererek, onu can evinden vuran yazıyı tekrar okudu.

Çok sevdiğimiz Isabel, mutlu olduğunu belirttiğinden ve Kraliçeye yakın zamanda yazdığı mektupta da Trotternish'in MacLeod'lara devrini talep ettiğinden, sizin mektubunuzda belirtilen koşullarda yerine getirmekten mutluluk duyarız.

Isabel, Rory'nin iyiliği için kraliçeye mektup mu yazmıştı? Kararındaki ufak çatlak, büyük bir yarık halini almıştı. Isabel onu seçmişti. Kısmen Isabel sayesinde, Trotternish'in MacLeod'lara ait olduğunu ilan etme hakkı vardı ve en azından kısmen Sleat'ten klanının onurunu kırmasının öcünü alabilirdi. Tabii eğer Isabel'le evlenirse.

Ama kendinde onu affetme gücü bulabilir miydi?

Rory içinde bir kıpırdanma hissetti. Ne olduğunu hemen anladı; ihtimal.

BÖLÜM 25

MacDonald'lardan Sleat, Isabel'in kayıp olduğunu öğrenince çığına döndü. Özellikle küçük bir kız tarafından aptal yerine konmaktan hiç hoşlanmazdı. Böyle bir şey olacağını tahmin ediyordu ama Isabel hızlı davranmıştı. Ancak şaşırtıcı bir şekilde, küçük yeğeninin onu etkilediğini itiraf etmek durumundaydı. Janet'in kızı görüldüğünden daha güçlüydü. Sleat ailevi duygulardan tamamıyla yoksun değildi. Hatta neredeyse yeğeninin kurban edilmek zorunda olmasına pişman olacaktı. Neredeyse.

Ama gerekliydi. Bakışları bin bir hesap yaparak yeni gelen misafirine kaydı. Mackenzie reisi, Isabel'in ölümünden daha az hiçbir şeyle tatmin olmazdı. Mackenzie'nin aptal oğlunun, Isabel'e tecavüz etmeye kalkması, savaşın talihsiz bir başka bedeli olmuştu. Sleat çenesini sıvazlarken hem düşünceli hem felsefi duruyordu. Hayır, Isabel'in ölümü kaçınılmazdı. Üzerine düşeni yapmış olsaydı, ona yardım edebilirdi. Ama birçok kadın gibi, o da onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Isabel'in kaybolduğu fark edildikten sadece birkaç saat sonra, Mackenzie'yi Dunscaith'e getiren sadece şanstı. Birkaç saat geç kalsalardı, ona yetişme şansları kalmayacaktı. Neyse ki Sleat'in Isabel'in gittiğinden neredeyse anında haberi olmuştu. Başka bir şans eseri idi. İyi kalpli bir hizmetçi, Isabel'in aklını özel balla tatlandırılmış yulaflı keklerle çelmek isteyerek odasına gitmiş, ama ortalıkta olmadığını fark etmişti. Sleat anında nereye gittiğini tahmin etti.

"Peşinden git," dedi Sleat diğer reise. "Ama ona yetişmek için hızlı gitmelisin. Ayrıca görünmemelisin. Yalnızca birkaç adam al, daha fazla değil. Sabırlı olursan, seni girişe götürecektir."

Mackenzie'nin gözleri kısıldı. "Dunvegan'a döndüğünden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Sleat omuz silkti. "İçgüdü. Kendisini ona aşık sanıyor. Ayrıca başka nereye gidecek ki?" Sleat alayla gülümsedi. "Kimsenin onu takip etmediğinden emin olmak için dikkatli davranacaktır, ama elbette sen onu takip etmiyor olacaksın."

"Doğrudan onları saldırıdan sonra kaybettiğimiz yere gideceğim. Tam nerede beklemem gerektiğini biliyorum. Onu içeriye kadar takip edeceğim ve adamlarım seni bekliyor olacak," dedi Mackenzie.

Sleat başıyla onayladı. "Sakin aceleci davranma. Arkada kalmayacağız."

MacLeod'un ölümü ve kaleye yapacakları ani bir saldırıyla, zafer sonunda onun olacaktı.

Belki de küçük yeğeni en sonunda işine yarayacaktı.

Isabel neredeyse varmıştı. Dunvegan'a, Rory'ye ve bağışlanma olduğunu umut ettiği şeye geri dönmüştü. Çünkü Isabel'in elinde Rory'ye bağlılığını kanıtlayacak araç duruyordu.

Sadece heyecanı ve beklentisi gitmesini sağlıyordu, vücudu işbirliği yapmayı çoktan bırakmıştı. Omuzları düşmüştü, derin, kemikleri sıızlatan bir yorgunlukla ağırlaşmıştı. Normalde harika bir binici olmasına rağmen, atın üzerinde dik oturmakta zorlanıyordu. Sırtını en son ne zaman hissetmişti? Kilometreler, saatler önce olmalıydı. Baldırlarının iç tarafı haftalarca ağrıyacaktı. Ama en kısa zamanda varabilmek için istikrarlı bir hızla gitmeliydi.

Kir ve tozdan yüzünde çizgiler oluşmuştu. Kolunun tersiyle, alındaki nemi sildi. Ensesinde toplanmış iri topuzunun altında

biriken ter damlaları için yapabileceği pek bir şey yoktu. Hava çok sıcaktı. Geniş kenarlı bir şapka takıyordu, ama at üstünde geçirdiği, uzun, güneşli günlerden sonra o bile yanaklarını ve burnunu lekeleyen koyu kırmızı güneş yanıklarının engellemeye yetmiyordu.

En azından kramp girmiş elleri, adet edindiği üzere giydiği ince eldivenler sayesinde güneşten korunuyordu. Maalesef, moda-ya uygun ince deri eldivenler güneşe ve sineklere karşı korusa da, uzun saatler boyu haşince aralıksız kullanıldıkları için, daha fazla bir şeye karşı koruyamıyordu. Geniş etekleri, ata bacaklarını açarak, rahat binmesi için kasıklarına kadar sıyrılmıştı, aksi takdirde bu kadar uzun ve çetin bir yolculuk için fazla kullanış-sız olurdu. Pantolon ve sağlam deri eldivenler bulabilmiş olmayı gerçekten çok isterdi ama zamanı olmamıştı.

Sleat'e ait olan batı yarımadasındaki Dunscaith'ten çıkıp, iki gece, iki gün boyunca kuzeye doğru yolculuk etmiş, seksen kilometrenin üstünde yol kat etmiş, zaman zaman patikalardan geçmek durumunda kalmıştı. Normalde üç tam gün ya da daha fazla sürecek bir mesafeyi iki günde almıştı. Dayısının kallesli-ğinin kanıtı üstünde, Dunscaith uyurken çıktığında ne kadar he-yecanlı olduğunu hatırladı. Willie'den aldığı mektup, hayal ede-bileceğinden bile fazlaydı. Babasının bile Sleat'in planlarından haberdar olduğunu sanmıyordu. Bu mektup sayesinde, Rory'nin Sleat'i ortadan kaldırmak için silahı olacaktı. Sleat'in kralın fa-vorilerinden olmamasını sağlayacak silah elinde olacaktı. Bu sa-yede Isabel ona her şeyden çok istediği şeyi verecekti: Sleat'in klanının onurunu kirmasının intikamını alabilecekti.

Isabel ayrıca bunun Rory'ye olan sadakatinin ne kadar su gö-türmez olduğunu kanıtlamasını umut ediyordu.

Gitmek için heyecanlanıyordu, ama yine de beklemek zorun-daydı, Willie'nin, Isabel yola çıkmadan diğer mektupları ulaştır-

mak için çıktığından emin olmalıydı – kimsenin bir mektubun kayıp olduğunun farkına varmaması gerekiyordu.

Ama koridordaki çarpışmalarından sonra Willie çıkmış, bu sayede Isabel de hemen o gece kaçabilmişti.

Şimdi yolculuğunun üçüncü gününde sabahın geç vakti ol-muştu ve istikametine birkaç yüz metre kalmıştı.

Atının sıcak boynunu şefkatle okşadı. Dayısının atları High-land ve Adalar'daki en iyilerdendi. Bu çalıntı atın ne kadar muh-teşem bir hayvan olduğu inkar edilemezdi. Onu kötü kullandığını biliyordu ama başka seçeneği yoktu. Yoluna devam etmek, pe-şinden gelen herhangi birinden çok daha önde olmak zorundaydı. Gece ata ve kendine uyumak için birkaç saat müsaade etmişti ama bunun dışında molaları asgaride tutmaya çalıştı. Dayısının adam-larına, eğer takip ediyorsa tabii, ona yetişmeleri için zaman veremezdi. Gün içinde bitkin hayvanın doyması ve su içmesine fırsat verecek zamandan daha fazla duramazdı. Dunscaith'teki son akşam yemeğinden ayırmayı başardığı pek az yemek de, dün bitmişti. Yemek yememekten çektiği inatçı baş ağrısı biraz geç-mişti ama attan iner inmez başının döneceğini biliyordu.

En azından yolun bu kısmını biliyordu. Kimi zaman zayıf yön bulma yeteneğinin onu yanlış yola yönlendireceğinden endişelen-di. Yolculuğun ilk gününde az kalsın, büyük Cuillin Dağları'nın altındaki çatallaşan patikanın yanlış yönüne, Dunvegan yerine Port Righ'a giden yola sapacaktı. Ondan sonra da çok daha dik-katli davrandı. Gün içinde kuzey yönünde devam edebilmek için güneşin yolunu takip etti ama gece yön bulması çok daha zordu. Dayısının adamları onu takip etmek için kullanır korkusuyla, du-rup insanlara yön sormaya cesaret edemedi.

Ona şimdiye kadar yetişememiş olmaları şaşırtıcıydı. Dunscaith'ten ayrıldığı gün havanın aydınlanmasından sonraki ilk birkaç saat, gittiğini fark etmiş olacakları zamanda, duyduğu

her sese sıçradı, her köye tuhaf tuhaf baktı ve arkaya o kadar çok baktı ki boynu ağrımaya başladı. Kendisini korumak için yayını da almıştı ama şimdiye kadar ihtiyacı olmamıştı. Ya dayısı Isabel'in nereye gittiğini fark etmemişti, ya da daha muhtemel olarak peşine düşmeden önce babasının gelmesini beklemeye karar vermişti.

Son derece bitkin olması, önünde uzanan kıyın bir şölen gibi cömertçe önünde uzandığını fark etmesine engel olmuştu. Tepeler yazın yaban çiçekleriyle dolmuştu. Lavanta renkli funda demetleri yola doğal bir sınır oluşturmuştu. Solunda deniz parıldıyor, sağında hafif meltemle yeşil, çim kaplı çalılar dalgalanıyordu. İleride verimli ormanların yoğunluğu onu çağırıyordu.

Aniden tarif edilemez bir ürperti, belki de hatırlamasıyla gelen soğuk rüzgar ensesinden aşağı süzüldü. Burası tam da Mackenzie'lerin Rory'ye saldırdığı yerd.

Dunvegan hemen ilerideydi.

Atını yoldan aşağı sürüp, koruluğa yöneldi.

Risk almayacaktı. Gizli girişi kullanmak zorundaydı. Rory'nin onun kaleye girmesini kabul etmemesi riskini göze alamazdı. Bu kez Rory'ye seçme hakkı vermeyecekti: Rory istese de istemese de, Isabel'i dinleyecekti.

Isabel önündeki göreve odaklandı, girişe giden yolu hatırlamaya yoğunlaştı. Gizli girişe yaklaştıkça, etrafı daha çok kontrol etmeye başladı. Hiçbir şey. Onu takip eden kimse yoktu; bundan emindi. Körfezin giriş noktası boyunca adımlarını takip etti ve kayalık uçurumun önünde durdu.

Dunvegan tüm görkemiyle, üstündeki kayada yükseliyordu. Surlar uçurumun o kadar ucuna yapılmıştı ki, en ufak bir itelemeye aşağı yuvarlanacak gibi duruyordu. Dik, kalın, gri taş mabet sıcak bir karşılamadan çok uzaktı. Ama Isabel'i amacından döndürmek yerine, vahşi güzellikteki kayaların görüntüsü kalbini

sonsuz bir neşeye doldurdu ve yorgun yüzüne başarının geniş gülümsemesini getirdi. Omuzlarını çektiğinde, sırtı dikleşti.

Dunvegan. Rory. Başarmıştı.

Neredeyse.

Isabel başını hiç hareket ettirmeden, çenesini kaldırıp, kulakları tetikte, gözleri her yanı taramakta, en ufak bir sesi dinliyor, en ufak hareketi görmeye çalışıyordu. Solundaki körfezin düzenli hareketleri ve sağındaki ormanın çalılarının ve yapraklarının arasından esen meltemin sesi dışında bir şey duymayınca, tekrar dikkatle arkasına bakıp, hemen önünde gizlenmiş sarp, kayalıklı girişe yöneldi.

Korkmuş atı öne, ormanın bittiği yere götürdü. Derin bir nefes alıp, güç için dua ederek, keskin bir sola dönüş için dizginleri çekti ve tünelin serin, karanlık rutubetine girdi.

BÖLÜM 26

İyi olana sınıksız tutun.
—Selanikliler 5:21

Isabel üşümüştü, yorgundu ve karnı acıkmıştı. Gizli kapıdan dikkatle kendisini yukarıya çekip, karanlık koridorlarda hızla ilerleyerek, Peri Kulesi'ne sinsice geçmeden önce, tünelde, yukarıda mutfaktaki seslerin dinmesini bekledi.

Nasıl karşılanacağından emin olduğu için, kuleye gittikçe artan bir huzursuzlukla yaklaştı. Acaba Rory onu odasında gördüğünde ne yapacaktı? Onu hiç dinlemeden dışarı mı atardı? Ya da daha kötüsü? Doğru şeyi yaptığından emin olabilmeyi dilerdi. Geçen bir buçuk hafta boyunca yaşadığı ıstırapı düşündü, başka şansı olmadığını biliyordu. İşleri doğru yapmaya çalışacaktı.

Peri Kule'nin girişinde durdu, kapıya geçmeden önce etrafa hızla göz attı. Tam merdivenlerden çıkmaya başlamıştı ki, biri onu arkadan tutup, taş gibi sert bir göğse sıkıca çekti. Boğazındaki çığlığı tuttu.

Onu yakalayan kişi, yüzüne bakması için onu çevirdi ve Isabel nefesini bıraktı. Rory. Buraya gelmek için yaşadıklarından, ayrılıklarının sonucu olan ıstırap dolu günlerden ve bir daha asla onu göremeyeceğini düşündükten sonra onu bulduğuna o kadar rahatlamıştı ki, yere yığılıp, gözyaşlarına boğulabilirdi. Dizleri zayıfladı; Rory tutmuyor olsa minnettar bir şekilde yere kayardı.

Sonra Rory konuştu ve Isabel'in rahatlığı yarıda kaldı. "Tanrı aşkına, Isabel," dedi, "burada ne yapıyorsun?"

Rory'nin sesindeki hiddet karşısında küçüldü. Dikkatle gözlerini gözlerine çevirdi. Bu anı o kadar uzun zamandır bekliyordu ki, sadece onu gördüğünde yaşadığı duygu yoğunluğu tahmin edebileceğinden çok daha güçlüydü. Yüzünün özlediği her detayını içine çekti. Muhteşem güzellikteki yüzünün güçlü, sert hatları, gözlerinin kusursuz maviliği, düzgün çenesi, saçlarının gür, altın... Isabel bir anda durup, kaşlarını çatı. Aslında Rory korkunç görünüyordu. Günlerdir uyumamış gibiydi. Gerçi mutlaka Isabel de en az onun kadar kötü görünüyordu. Isabel'in içinde bir şeyler kıpırdandı. Olabilir miydi? Rory onu özlemiş miydi? Umuda kapılmaya cesaret edemedi.

Ona dokunmayı o kadar çok istiyordu ki, elini Rory'nin göğsüne koyarak, avucunun altında hızla atan kalbini hissetmenin keyfine vardı. Kendisini Rory'nin kollarına atıp, af dilemekten fazla bir şey istemiyordu ama reddedilmenin acısını kaldıramazdı. Bir daha olmazdı. Önce Isabel'in söyleyeceklerini duymalıydı. Tabii eğer dinlerse.

Rory'nin gözleri Isabel'in üzerinde neredeyse aç gibi gezinirken alev alevdi. Bir an Rory'nin onu istediğini düşündü ve bedeni yumuşayarak karşılık verdi. Isabel'in kolunu sıkıp, onu kendine doğru çektiğinde, Rory'nin bedeninden yayılan ısıyı hissetti, funda ve baharatın o çok sevdiği kokusunu içine çekti. O kadar yakınındaydı ki, vücudunu vücuduna yaslayamamak canını acıtırıyordu.

Rory gerginlikten kasılmıştı. Dişleri kenetlenmişti ve çenesindeki seğirme onu ele veriyordu. "Pekala? Neden Dunscaith'te ya da babana gitmek yerine buradasın?"

"Seni görmem gerekiyordu. Biliyorum beni bir daha görmek istemediğini söylemiştin ama açıklamam gerekiyor." Rory cevap

veremedi, Isabel içindekileri döktü, "Dayıma yardım etmeyi kabul ettiğimde, seni veya aileni tanıımıyordum. Sadece klanıma yardım etmeye çalışıyordum. Sana karşı hislerimi anlar anlamaz, sana açıklamalıydım, ama yapamadım. Senin niyetinin ne olduğundan emin olamadan yapamazdım. Sen, Alex'e bayrağı nerede sakladığını söylerken sizi gözetlemem yanlıştı ancak öyle bir niyetim yoktu. Özür dilerim ama o zaman bile sana ya da ailene ihanet etmeyeceğimi biliyordum." Gözleri Rory'nin yüzünde dolaşarak, çelikten zırhını zayıflattığına dair bir ipucu aradı ama tek gördüğü öfkesini zor kontrol edebilen bir adamdı. "Bana inanmak için bir sebebin olmadığını biliyorum, o yüzden sana sadakatimin kanıtını da getirdim."

"Bu sadakat kanıtı yüzünden mi seni bu halde görüyorum? O kadar yorgunsun ki ayakta zor duruyorsun?" Rory'nin gözleri karardı. "Koruman nerede?"

Başını süklüm püklüm öne eğerek, Rory'nin delici bakışları altında huzursuzca kaçındı.

"Tüm Skye'yi tek başına mı geldin?" İnanmamış gibi sesi hiddetle titredi. "Cidden, başına neler gelebileceğinin farkında değil misin? Tanrım, Isabel, nasıl bu kadar düşüncesiz olabiliyorsun?"

Çok öfkeliydi ama Isabel sesinde panik de sezdi. Rory'nin elleri hâlâ omzundaydı ve Isabel, Rory'nin onu sarsmak mı yoksa göğsüne basmak mı istediğini anlayamıyordu. Rory'nin onu gördüğüne mutlu olduğuna inanmayı gerçekten çok istiyordu, acaba endişesini sadece hayal mi ediyordu? Akıtılmayan yaşlar gözlemleri alev alev yaktı. "Çaresizdim. Seni görmem gerekiyordu. Ben senin de..." *beni görmeyi isteyeceğini umut etmişim.* Kelimeleri ağzından çıkaramadı.

Rory'nin yüzünde bir şeyler parladı. Bir an Rory'nin onu kollarına alıp, öpeceğini sandı. Ama Rory ellerini çekip, arkası-

nı döndü, parmaklarını saçlarından geçirdi. Birkaç dakika sonra tekrar Isabel'in gözlerinin içine baktı. "Gizli girişi kullandın."

Isabel dudaklarını ısırarak, Buna kızacağını zaten biliyordu. "Çok dikkat ettim. Deniz kapısından gelirim, girmeme izin vermemenden korktum." Isabel başını kaldırıp, baktı. "Riske edemedim."

"Ne kadar sırrımızı bildiğini unutmuşum." Isabel'in yanağını okşamak için aşağıya uzanarak, yüzündeki kiri ve tozu sildi. Hareketinin yumuşaklığı, Isabel'i hayrete düşürdü. Boğazında sıcak ve güçlü duygular düğümlendi. Zamanında paylaştıkları yakınlığa, ona dokunmamak için kendini tutmasına gerek olmadığı zamanlara duyduğu özlem dayanılmazdı. "Ben seninle ne yapacağım, Isabel?" Isabel'e bir adım daha yaklaştı. "Bana önce seni buraya bunca telaş ve güvenliğini umursamadan getirenin ne olduğunu anlat."

Isabel'in hissettiği rahatlıkla başı döndü. Bir şansı vardı.

Ama o anda tüm bedenini korku sardı, bunun altında çok şey vardı. Derin bir nefes alıp, başladı. "Birkaç gün önce Dunscaith'te, Willie'ye yere düşürdüğü mektupları toplaması için yardım ederken, Salisbury Kontu, Robert Cecil'e gönderilen bir mektubun üstünde Sleat'in mührünü fark ettim." Isabel duraksayarak, Rory'nin ehemmiyeti anlaması için zaman verdi.

Rory'nin gözündeki ani parıltıyı fark edip, bu kez heyecanla devam etti. "O anda Sleat'in neden İngiltere Kraliçesi'nin devlet bakanına mektup yazacağını sorguladım. Dayımın Lordluğu elde etmek için başka bir yol aradığından şüphelendim. Toplantıda yaptığımız bir sohbet sırasında bana birçok ipucu vermişti. Mektubu bulduğumda, Sleat ve muhtemelen Mackenzie'nin, Kraliçe Elizabeth ile hain bir ilişki halinde olabileceğini fark ettim."

"Bunu yalnızca mektuptaki bu isimden mi çıkardın?" diye sordu Rory, etkilendiği belliydi.

"Sana ihanet etmeyeceğimi anlayan için *herhangi bir şey* bulmak zorundaydım. Mektup da tuhaf geldi. Elbette okuduğumda ne bulduğuma ben de inanmadım. Sleat Adalar'da yeni bir ayaklanma öneriyor. Elizabeth'in emrinde olduğunu belirterek, kendisinden 'Adalar'ın Lordu' olarak bahsetmiş. Kraliçeye Highland reislerini birleştirmeyi teklif etmiş ve Lordluğu da kendine saklamış. Bu arada MacLeod'ları da yok etmek planının bir parçası. MacLeod'lar enkaz altında kaldığında, Adalar'da onun iddiasına karşı gelebilecek güçte kimse kalmayacak."

Rory kafasını salladı. "Bu benim tahmin ettiğimden de kötü. Lordluğu tekrar kurmaya çalıştığını biliyordum ama bunu sağlamak için vatana ihanet edebileceğini düşünmezdim. Mimlenmiş olabilirim, James'in Adalar'ın 'barbarları' ile ilgili planını da onaylamayabilirim fakat lanet İngilizleri İskoçya'ya davet etmek son derece tehlikeli ve bir o kadar da aptalca bir teklif." Tekrar Isabel'e baktı, ifadesi renk vermiyordu. "Buraya gelerek neyi tehlikeye attığını biliyor musun? Eğer dayın senin bildiklerini fark ederse, hayatın tehlikeye girer."

"Bilmiyorum."

"Emin misin?"

Isabel başıyla onayladı, başı döndü. Bir şeyler ters gidiyordu, kendini hiç iyi hissetmiyordu.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Isabel? Eğer kral Sleat'in ne yaptığını öğrenirse, onu yok eder."

"Biliyorum."

"Ve sen de bana bunu söylemek için günlerdir at üstündesin?"

Isabel tekrar başını salladı, konuşmak için fazla beklenti doluydu. Sadakatini kanıtlamasına bu yetecek miydi? Rory onu affedebilecek miydi? Rory'nin yüzüne bakabilmek için kendisini zorladı. O yüzde gördükleri, zor tuttuğu gözyaşlarının akmasına

neden oldu. Rory ona o kadar duygu yüklü, o kadar özlemle bakıyordu ki, Isabel'in korkusu hafıfledi ve içinde tuttuğu umut onu yoğun duygularla doldurarak serbest kaldı.

"Ne demem gerektiğini bilmiyorum," dedi Rory kabaca.

"Bana inandığını söyle."

Rory, Isabel'in titreyen dudaklarında parmağını gezdirerek, yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Peki, sana inanıyorum. Ama maalesef mektup olmadan kanıtımız da olmaz."

Isabel kuşağına uzanıp, katlanmış parşömeni çıkardı. "Bu mektubu mu kastediyorsun?" Mutluluk gözyaşlarının arkasından gülümsedi.

Derken aniden bayıldı.

Rory, Isabel yere yığıldığında kalbinin durduğunu hissetti. Yere çarpmadan ileriye atılıp, Isabel'i tuttu. O gün ormanda hissettiği korkuyu tekrar hissetti. Sadece bayıldığını görünce, korku biraz da olsa dağıldı. Ama Isabel kendine ne yapmıştı böyle?

Dikkatle Isabel'i kollarına alıp, odasına taşıdı. Göğsüne dayanmış huzur içindeki solgun, toza bulanmış yanağa baktığında nabzının hızlandığını hissetti. Az kalsın kaybedeceği her şey, tüm hızıyla geri dönmüştü.

Isabel'i ilk gördüğünde afallamıştı. Yalnızca Isabel'in hayallerinden çıkıp gerçeğe dönüşmesine değil, bu kadar bariz yorgun görüldüğüne de şaşırmıştı. Parlak saçları yorgun yüzünün etrafında darmadağın olmuş, aydınlık menekşe rengi gözlerinin etrafında koyu halkalar oluşmuştu. Günlerdir bir şey yememiş olmalıydı; kırıksık elbisesi ince bedeninden sarkıyordu. İlk dürtüsü onu kollarına alıp, gerçek olduğunu kanıtlamak olmuştu ama onu o halde görmenin öfkesi Rory'yi kendine getirmişti.

Isabel'in ona ulaşmak için neler yaşadığını ve Sleat'in ihanet mektubunu getirerek aldığı riski düşündüğünde... Olasılıkları

düşündüğünde ürperdi. Isabel'e bir şey olduysa, kendini asla affetmeyecekti.

Isabel'in geliş zamanı daha kinayeli olamazdı. Kralın mektubunu aldıktan sonra Rory gelinini tekrar bulup getirmeye karar vermişti. Strome Kalesi'ne bir orduyla gitmesi de gerekse, onu geri alacaktı. Ancak başka bir planı vardı ve kuşatmaya gerek kalmayacaktı. Bu plan için de harekete geçmek, Isabel'i aramasını biraz ertelemişti.

Hâlâ aklında çok fazla soru vardı, fakat Isabel'in kraliçeye onun için gönderdiği mektup, sadakatini kanıtlıyordu. Hele şimdi getirdiğinden sonra, hiçbir şüphe kalmamıştı. Isabel sayesinde, elinde Sleat'i yok etmek ve klanının onurunu ayaklar altına almasının intikamı için bir araç vardı.

Isabel'i yatağa yatırdı. Isabel'in gözleri o anda açılınca, Rory rahatladığını hissetti.

"Ne oldu?" diye sordu Isabel kafası karışmış bir halde.

"Bayıldın."

"Ben bayılmam." Isabel doğrulmaya çalıştı ve tekrar uzandı.

Rory kaşlarını çatı. "En son ne zaman bir şeyler yedin?"

Isabel'in solgun yanaklarına hafif bir pembelik yerleşti. "Bilmiyorum."

"Bir şeyler göndermelerini isteyeceğim." Rory ayağa kalkıyordu ki, Isabel kolunu tuttu.

"Lütfen, yapma," diye yalvardı. "Bir şey istemiyorum, daha değil. Beni affedebileceğini bilene kadar bir şey istemiyorum. Çok özür dilerim, Rory..." Isabel'in sesi gitti. "Yaptığım çok yanlış var ve senden af dilemeye hakkım olmadığını biliyorum. Ama sana asla ihanet etmeyeceğimi bilmeni istiyorum."

Isabel'i kendine çekti, onu tekrar kollarının arasına almanın verdiği yoğun duygunun tadına vararak Isabel'in nemli yanağını göğsüne bastırdı. "Biliyorum."

Yaşlı gözlerle Rory'ye baktı. "Biliyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı Rory, sesi kısık bir şefkatle derinleşmişti. Isabel'i affedebilirdi. Aslında Isabel'in son aylarda fazla bir şey yapmadığını biliyordu. Isabel onu seviyordu; kendisine ihanet etmeyeceğini biliyordu. Bunu Isabel'i gönderdiğinde kabul etmiş olması gerekti, çünkü çok fazla sırlarını biliyordu. Eğer gerçekten hain olduğuna inansaydı, gitmesine izin vermezdi. MacLeod'ların düsturu "Sımsıkı Tutun" değil miydi? Tanrım, Isabel'e sımsıkı tutunabilirdi. Isabel ona aitti, onu alacaktı. Hem görevini yerine getirebilir, hem de sevdiği kadına sahip olabilirdi.

Rory Isabel'e doğru eğilip, çenesini eline aldı ve bakışlarını ona çevirmesini sağladı. "Bana dayının planını söylememeni affedeceğim ama bir daha istemeyerek ya da değil herhangi bir özel konuşmayı dinlemeyeceğine söz vereceksin."

Isabel kızardı. "Söz veriyorum. Artık kapılardaki ufak deliklerden bakmayacağım."

"Güzel." Isabel'in yüzünden bir saç buklesini çekip, şefkatle yüzüne baktı. "Daha da önemlisi, kendini bir daha bu şekilde tehlikeye atmayacağına da yemin edeceksin."

Isabel başını salladı, yanaklarından tekrar yaşlar süzölmeye başladı. "Başka ne yapacağımı bilemedim..."

"Şşş." Rory, Isabel'in hafif aralıklı dudaklarına parmaklarını koydu. Yeterince uzun zamandır bekliyordu, artık tadını almak istedi. Kendini daha fazla tutamayarak, başını eğip, Isabel'in ağzını kibar ve şehvetli bir öpücükle kapadı. Acı verecek kadar tadımlık olan tada kalp atışları hızlandı. Bu ilahi bir lezzetti; ağzının bal tadına, gözyaşlarının acı tatlı tuzu karışmıştı.

Ama Isabel nazik bir kurlaşma istemiyordu. Rory'nin dudaklarının ilk temasıyla inleyerek, kollarını Rory'nin boynuna dolayıp, onu kendine çekti. Kasılıp, vücudunu Rory'ninkine bastırarak, neredeyse çaresiz bir yakarıyla onu daha sert öptü.

Rory, Isabel'in şehvetinin vahşi çılgılığına karşılık vererek, tüm gerginliğinin koptuğunu hissetti. Birkaç dakika öncesinin tüm kışkırtıcılığı yerini şiddetli bir tutkuya bıraktı. Rory'nin ağzı Isabel'ininde açlıkla, sahiplenerek, dudakları ve diliyle onu mühürleyerek gezindi. Isabel ona aitti; şüpheye yer bırakmayacaktı. Isabel'in ağzı aralandı, Rory dilini içeri kaydırarak, Isabel'in diliyle birleşti.

Bu kadarı yetmezdi. Isabel'in içine girip, etrafına dolanmış boşalmanın spazmlarıyla sarsılmadan yetmezdi. Ayrılıklarının kötü anılarını, tutkularının ateşiyle yakana kadar yetmezdi.

Rory o zaman bile yetmeyeceğini biliyordu.

Rory'nin ağzının ilk temasıyla, Isabel'in tüm vücudu rahatlatma ve arzuyla titredi. Rory'nin tanıdık tadı ve farklı erkeksi kokusuyla neredeyse dağılmıştı. O tuz ve fundaların muhteşem birleşiminin oluşturduğu koku. İnleyerek, vücudunu Rory'nin tanıdık kucağına gömdü. Nazik kıvrımlarını sıcak ve sert kaslara dayadı.

Elleri çeliğin tanıdık bombelerini hissederek, Rory'nin sırtında ve omuzlarında dolaştı. Ateşlendikten sonra verdiği kiloların bir kısmını geri aldığını fark etti. Ama hâlâ saldırıdan önce olmayan aç bir zayıflığı vardı. Kasları, Isabel'in parmak uçları altında kabardı ve Isabel'in vücudu farkındalıkla sarsıldı. Aralarındaki ateş sanki hiç sönmemiş gibi hızla yandı. Sanki geçen iki haftada için için yanmamıştı. İkisinin de hareketlerinde uzun ayrılıklarını hatırlatan bir telaş vardı.

Isabel karnındaki tanıdık kıpırtıyı hissedip, içgüdüsel olarak kalçasını Rory'ninkine yasladı. Rory, Isabel'in acıyan poposunu sıkıp, sıkıca erkekliğine bastırdı. Eyerin acısı uçuşan duyguların sıcaklığında unutuldu.

Rory'nin elleri her yerdeydi, göğüslerini avuçluyor, kalçalarını

sarıyor, kasıklarından aşağı kayıyordu. Ağzını Isabel'in boynuna ve omuzlarına bastırmış, sert sakalını Isabel'in narin tenine sürüyordu. Isabel'in tüyleri diken diken oldu, Rory'yi istiyordu.

Rory'nin ellerinin ustalıklarla elbisesinin fermuarında gezindiğini hissetti. Kirli elbiseyi Isabel'in omuzlarından kaydırıp, kalçasından aşağıya itti. Sonra destekleri ve korsesi indi. Elleri ipek kombinezonundan içeri kayıp, göğüslerinin kıvrımında gezindi. Isabel, Rory'nin parmaklarının dokunduğu her yerin yandığını hissetti. Ağzı ellerini takip edince Isabel kıpırdandı. Tamamen çıplak kalıncaya kadar çoraplarının çıktığını, kombinezonunun kafasından geçtiğini hissetti. Bu farkındalıkla kızardı.

Ama utanmayı çoktan geçmişti.

Rory artık kendini tutamıyordu. Rory'nin bakışları çıplak vücudunda gezinirken, Isabel gözlerinden fışkıran şehvetin gücüyle büyüldü.

Rory'nin sesi duygu doluydu. "Çok güzelsin, sevgilim."

Rory eteğini tutan broşu açtı ve kırıksık *leine croichinn* kafasından geçirerek çıkardı.

Şimdi hayran kalma sırası Isabel'deydi. Gözleri hayranlıkla kaslarla çevrili düz karnında, geniş göğsünde, kaslı kolları ve bacaklarında dolaştı. Sertleşmiş penisinin dik büyüklüğüne baktı. Rory göz alıcıydı.

"Sen de," dedi Isabel kısıksık bir sesle.

"Çok uzun zaman oldu."

Isabel'in ağzı konuşamayacak kadar kurumuştü. Başıyla onayladı.

Rory, Isabel'in üzerine kayd. Teni tenine değince Isabel eridi. Vücutlarının birleştiği yerde, tatlı bir ıslaklık ve sıcaklık hissetti. Rory'nin vücudu karnına dayandığında, davetkar bir biçimde kalçasıyla daireler çizerek, ıslak açıklığını, onun uyarılmışlığının başına kayd. Rory'nin elleri her yerdeydi, göğüslerini avuçluyor, kalçalarını

"Isabel, bunu bir daha yaparsan, kendimi kaybederim." Rory'nin sesi şehvetle titriyordu.

Isabel onu duymazlıktan gelerek, Rory'nin erkekliğine uzanıp, kadife tenini elinde hissetti. Rory'nin ona öğrettiği ritimle elini hareket ettirdi. Rory'nin yüzünün sertleşip, acı çekercesine çenesini kenetleyişini izledi. Vahşice hızını arttırdı. Bu kadar güçlü bir adamın kontrolünün elinde olmasından büyülenerek, Rory'nin düz karın kaslarının gerilişini seyretti. Avcunun içinde artan baskıyı hissederek, parmağıyla ucundan gelen sıcak damlayı sildi.

"Lanet olsun, sevgilim. Böyle bir işkenceden senin ne kadar zevk aldığını göreceğiz."

Rory, Isabel'in elini iterek, tek eliyle Isabel'in ellerini kafasının üzerinde kilitledi. Isabel onun gücünü biliyordu; asla kurtulamazdı. İstese bile. Rory'nin altın saçları gözlerinin önünden sarkıyordu, ama Isabel'e kurnazca gülümsediğini görebiliyordu, bu da Isabel'in sırtında bir ürperti geçmesine neden oldu.

Rory'nin dili, Isabel'in göğsünden aşağı inerek, uyarılmış göğüs uçlarında dolandı. Üfleyip, dişlerini göğüs uçlarında hafifçe sıkı. Zevk içinde Rory'nin altında kıvranarak, kalçalarını kaldırdı. Rory talebi reddederek geri çekildi. Ağzıyla göğüs ucunu kapatarak, hafifçe emdi. Isabel, Rory'nin ağzının sıkışmasının derin zevkini hissetti, ama daha fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını.

Rory ağzını yavaşça, zarifçe karnından aşağı indirerek Isabel'in daha fazla eziyet çekmesini sağladı. Ürpemiş, narin tenini diliyle hafif vuruşlarla yaladı.

Elini Isabel'in bacaklarının arasına götürdü. Isabel beklenti içinde nefesini tuttu. Rory'nin eli ve ağzı dışında bir şey düşünmüyordu. Yalnızca Rory'nin ona dokunmasını istiyordu.

Rory, dokunarak ama arzuyla kenetlenen atışları okşamaya-

rak sataşılıyor ve oynasıyordu. Dudakları parmaklarının geçtiği yerlere tüy kadar hafif öpücükler konduruyordu. Sessiz bir yaka- rış içinde kalçasını Rory'nin ağzına kaldırdı.

"Nasıl bir his, sevgilim?"

"Lütfen, Rory."

Rory kıkırdadı. "Beni ne kadar istediğini söyle."

"Lütfen, bana dokunduğunu hissetmek istiyorum. Seni içimde istiyorum."

Rory inledi. "Bence işkenceden dersini aldın, sevgilim."

Isabel'i cennete uçurmaya çalışarak, parmağını içine soktu. Isabel, baskıyı arttırarak, bu tatlı sürtünmeyle parçalanacak gibi kasıklarını Rory'nin eline kapadı. Gelmek üzere olduğunu biliyordu, aniden basan ısı ve keskin spazmlar boşalmak üzere olduğunu haber verdiğinde düşünemez oldu. Rory hızla Isabel'in üstüne çıktı, ellerini serbest bırakarak, her şeyi tüketen bir hızla içine girdi. Isabel, Rory'nin içinde olmasının gücünü hissetmek için nefesini tuttu. İçini dolduran ağırlığını ve kalınlığını hissetti. Kasılmalar sertleşip, hızlandıkça bu duyguyla zirveye ulaşmasının yoğunluğu arttı.

Rory, Isabel'in kalçalarını tutarak, içine girmesini kolaylaştırmak için kaldırdı. Isabel sırtını yay gibi gerdi, daha sert ve daha derine girmesi için Rory'yi teşvik etti. Rory'nin ihtirasının gücünü, ona ne kadar ihtiyacı olduğunu hissetmek istiyordu.

Rory Isabel'in aceleciliğini hissetti ve kalçası onunkine dizginlenmemiş bir şehvetle çarptı. Ona daha önce hiç bu kadar sert davranmamıştı. Isabel'in içinde şehvet dalga dalga patlarken tekrar Rory'yi içinde tuttu.

Rory kafasını geriye atarak, daha derine girdi, boşalmanın gücü onu titreterek hızla çarpıyordu. Isabel'i daha derinde tutarak, gücü tüketip, Isabel'in üzerine yığılıncaya kadar tutkusunun onu çevrelemesini hissetti.

Çıplak tenleri birbirine değiyordu. Göğsü göğüslerinde, iki kalp şiddetle atıyordu. Isabel'in yanına yuvarlanıp, nazikçe nemli saçlarını Isabel'in gözünden çekti.

Rory'nin gözlerindeki şefkat Isabel'in nefesini kesti. Az kal-sın kaybedeceği şeyi düşündüğünde, Isabel'in gözlerinden yaş-lar süzüldü. Gelecekte onları neyin beklediğini bilmiyordu, ama Rory onu affetmişti. Bu kadarı yeterliydi.

Rory kafası karışmış bir ifadeyle baktı. "Ne oldu? Çok mu sert davrandım?"

Isabel kafasını sallayıp, gülümsedi. "Sadece çok mutluyum."

Rory, Isabel'in çenesini avcunun içine alıp, burnuna ufak bir öpücük kondurdu. "Çok yoruldun." Isabel'i kolunun altına alıp, emirler yağdırmaya başladı. "Önce yemek, sonra banyo, sonra da uyuyalım."

İlk defa, Isabel, Rory'nin emrini yerine getireceği için çok mutluydu.

BÖLÜM 27

Rory'nin ensesinde bir serinlik, onu uykunun mengene gibi kollarından ayırdı ama uyarı çok geç gelmişti. Uykusuz geçen neredeyse iki haftadan sonra Isabel'le uyuyakalmak du-yularını köreltmış, içgüdülerini kısıtlamıştı. Ensesine dayanmış soğuk çeliğin baskısına uyanmış, gözlerini açtığında tepesinde kötü kalpli, cam gözlü Mackenzie'yi görmüştü.

Rory donakaldı. Savaşma içgüdüleriyle kanın beynine sıçra-masının verdiği canlılık, vücudundan uykunun tüm izlerini sildi. Vücudundaki tüm sinirler gerilmiş, saldırmaya hazırды.

Rory'nin uyandığını gören Mackenzie reisi, Isabel'i dürttü. "Kalk, sürtük."

Rory onu korumak için uzanmak istedi, ama hareket etmeye cesaret edemedi. Henüz değildi. Kılıç bu kadar yakıncan olmazdı. Isabel'in uyku sersemliğinde ayılıp, neler olduğunu anlaması zaman aldı. Rory, Isabel'in gözlerinin korkuyla büyüdüğünü iz-ledi.

"Yavaş hareket et, sevgilim," diye rahatlatmaya çalıştı Rory. "Sakin ol."

Mackenzie yüzünde intikam ateşiyle dudak büktü. "Kalk de-dim seni sürtük."

Rory küfretti. "Ne diyorsa onu yap, sevgilim."

Isabel çıplak bedenine çarşafı alıp, yataktan kalktı. Ay, bede-ninin narin kıvrımlarını mükemmel bir şekilde aydınlatıyordu.

Mackenzie kılıcı Rory'nin ensesinden çekmedi ama gözleri

Isabel'in neredeyse çıplak vücudunun keyfini sürdürdü. Griye çalan dili dudaklarını ıslatmak üzere çıktı. Şehvetten çehresi ahlaksız bir zalimliğe dönüştü. Rory vücudundaki her kasın gerildiğini hissetti. Öfke tüm bedenini sarmıştı. Kadının tehdit etmeye cüret eden bir adamı öldürmek zevk olacaktı. Ama önce dikkatini başka yöne çekmesi gerekiyordu.

Maalesef, Isabel de aynısını düşünmüş gibiydi. Rory, Isabel'in ne kadar dehşete kapılmış olduğunu görebiliyordu, fakat tehlikeyi umursamadan, safça çarşafın göğüslerinden düşmesine izin vererek Mackenzie'nin bakışını üzerine çekti. *Lanet olsun*. Rory'nin içinde acı bir öfke kabardı. Isabel hayatını tehlikeye atmayacağına yemin etmişti. Bu iş bittiğinde, onunla hesaplaşacaktı. Şimdi bunu yapmasına engel olan tek şey, Isabel'in kendini onun için feda ettiğini bilmesiydi, işe de yarıyordu. Hem de çok işe yarıyordu.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu Rory, aslında tahmin etmiş olmasına rağmen.

Mackenzie'nin gözleri hâlâ Isabel'in vücuduna kenetlenmişti, ama en azından ona dokunmaya yeltenmemişti. "Bak sen, kızı takip ettim, tabii ki."

"Bu imkansız!" diye bağırdı Isabel. "Kimsenin takip etmediğinden emindim."

"Sen *arkanda* kimse olmadığından emin olmak için dikkatli davrandın. Ama benim bir üstünlüğüm vardı. Nereye gittiğini biliyordum; geçen sefer nerede gözden kaybolduğunu biliyordum. Böylece senin bana gelmeni bekledim."

Isabel sessizce küfrederek, Rory'ye döndü. "Özür dilerim, hepsi benim hatam."

İçgüdüsel olarak, Rory onu teskin etmek için hareketlenmişti ki, ensesindeki kılıcı hissederek durdu. Geri oturdu. "Bilemezdim ki, sevgilim." Tekrar Mackenzie'ye döndü.

Kale sessizdi. Bu iyiye işaretti. "Diğerleri nerede? Yalnız mı geldin?"

Mackenzie omuz silkti. "Sabır, MacLeod. Her şeyin sırası var." Isabel'e şehvet dolu bir bakış attı. "Bazı şeyler bekleyebilir."

Mackenzie onları öldürmeye can atıyordu. Rory hızla düşündü. Mackenzie, Isabel'i tek başına ya da sadece birkaç adamla takip etmişse üstünlük onlarda olabilirdi. Ama Rory hızlı hareket etmeleri gerektiğini biliyordu. Sleat de çok uzakta olmamalıydı. Mackenzie'nin dikkatini tekrar kendine çekti. "Ne istiyorsun?"

"Aaa, elbette Peri Bayrağını istiyorum. Başlangıç olarak." Mackenzie tekrar Isabel'e baktı. Rory, Mackenzie'nin şehvet düşkünü sırtan yüzünü parçalamamak için kendini zor tutuyordu.

"Asla," dedi Rory sert bir ifadeyle. Ensesine dayanan kılıca rağmen, sesine sakın bir otorite hakimdi.

"Göreceğiz." Mackenzie Isabel'e döndü. "Sen, sürtüğ, bana bayrağı getir. Kandırmaya da çalışma, neye benzediğini biliyorum."

"Asla." Isabel Rory'nin gözlerine baktı, sesi Rory'nin sesinde duyduğu sakın otoriteyi taklit ediyordu.

"Bana karşı mı geliyorsun? Sen oğlumu ölüme götüren fahişe? Seni yalvarırken izlemekten zevk alacağım. Eski nişanlım ne kadar önemsiyorsun?"

Mackenzie kılıcını indirdi, jilet gibi keskin kılıcı Rory'nin çıplak omzunda derin bir yara açtı. Rory kılıcı bile kıpırdatmadı, fakat Isabel yaradan kan fışkırınca korkuyla çığlık attı.

"Bakalım ben onu parça parça keserken bana ne kadar karşı gelebileceksin. Sence acısını ne kadar süre kaldırabilirsin? İşim bittiğinde, boğazını kesmem için bana yalvaracaksın."

Mackenzie konuştuğu yüzü zevkten parlıyordu. İntikam ate-

şı adamı öldürmüş, ruhunda kötülükten başka bir şey kalmamıştı. Rory bayrak olsun olmasın Mackenzie'nin onları öldüreceğini biliyordu. Teke tek adamı devireceğinden şüphesi yoktu, ama Mackenzie Isabel'e dönerse... Dikkatini dağıtması gerekiyordu – ve Isabel'i sunmadan – ki silahını alabilsin.

Bakışları şömineden, sandalyeye, oradan da Isabel'in almak için birilerini göndermediği sandığında gezindi.

Bakışları tekrar döndü. Şömine. Isabel'in sandıkları. Yüzünden ufak bir gülümseme geçti. Mackenzie'ye istediğini verecekti.

Rory Isabel'e döndü. "Isabel, sevgilim, başka seçeneğimiz yok. Ona bayrağı ver." Isabel'in sandığını işaret etti. "Oradaki sandığımda duruyor."

Rory, Isabel'in gözlerindeki rahatlamayı ve anladığını gösteren ifadeyi gördü. Isabel çıplaklığını kapatmak için çarşafı çekerek, sandığa gitti. Yavaşça kapağı kaldırıp, çamaşır yığınının içinden Bessie'nin şalını çıkardı. Şalı Mackenzie'nin görmesi için kaldırdı. Rory'nin gözlerine baktığında, Rory bakışını ateşe çevirdi.

Isabel başıyla onayladı, Rory anladığını biliyordu.

Isabel şömineye doğru masum görünen bir adım attı. "İşte burada." Mackenzie'nin görmesi için tuttu, sonra da ince ipeği hızla der top etti.

"Bayrağı bana ver, kızım yoksa kafasını bedeninden ayırırım. Şimdi!"

Rory, Mackenzie'nin aç bakışlarının "bayrağa" kenetlendiğinden emin olana kadar bekledi. Sadece birkaç saniyeye ihtiyacı vardı.

"Al, istiyorsan – yakala." Mackenzie daha ne yapmak üzere olduğunu anlayamadan, Isabel şalı ateşin çatırdayan alevlerine fırlattı.

"Hayır!" diye haykırdı Mackenzie.

Mackenzie kumaş parçasına yetişmek için atılarak, alevlerin arasından kılıcıyla almaya çalıştı, Rory çıplak halde yataktan fırlayarak, fırlatılıp atılmış kıyafetlerinin arasından bir kama aldı.

"Geri çekil, Isabel," diye emretti.

Isabel, Mackenzie'nin ulaşabileceği mümkün olan en uzak yere, odanın köşesine koştu.

Ama gerek kalmamıştı. Dikkatini başka yöne çekmeyi başarmışlardı.

Mackenzie'nin bakışları "bayrağa" odaklanmışken, Rory saldırı için ihtiyacı olan saniyeleri elde etmişti. Savaşta her zaman olduğu gibi, tanıdık sıcak kan hücumu ve açık zihni yerine gelmişti. Rory kamayı kaldırıp, Mackenzie'ye doğru atıldı. Ölümçül bir kesinlikle hareket ediyordu, gözleri öldürmeye kilitlenmişti.

Çok geç de olsa Mackenzie hatasını fark etti. Son anda darbeyi savuşturmak için döndü ama çabaları boşunaydı. Rory'den kurtulamazdı – kolaylıkla Mackenzie'nin kılıcının gelişini engelledi. Sevdigi kadını koruyan bir erkeğin çelik gibi azmiyle, Rory kamasını avının kalbine sapladı.

Mackenzie'nin gözleri iri iri olmuş, ağzı hayretle açılmıştı. Mackenzie kamayla şöminenin yanında mihlanmış kaldığında, ölümün gurultulu korkunç sesi odada yankılandı. Rory kamayı bıraktı ve Mackenzie reisi yere yığıldı. Yüzü hayret dolu bir ölüm maskesine bürünmüş, soğuk, donuk bakışları sonsuz bir boşluğa kenetlenmişti. Aylar önce oğlunun da olduğu gibi.

Bitmişti.

Isabel, Rory'nin kollarına koştu. "Bizi öldüreceğini sandım."

Rory, Isabel'in saçlarını okşadı. "Sana kimsenin zarar vermesine izin vermem." Ama kalbinin hızlı atışı, tehlikenin hoşuna gidebileceğinden çok daha yakın olduğunu söylüyordu. Hâlâ bir

saldırı sesi yoktu ama hazır olmak zorundaydı. Mackenzie yalnız gelmemiştir.

Isabel gözünde yaşlarla Rory'ye baktı. "Ah, Rory, özür dilerim. Yemin ederim beni izlediğini bilmiyordum."

Rory parmaklarını Isabel'in dudaklarına götürdü. "Şşş, sevgilim. Sana güveniyorum." Yüzüne bakmak için geri çekildi, aniden yakışıklı yüzünü kara bir somurtma kapladı. "Ama bir daha düşüncesizce bir şey yapmayacağını konuşmuştuk sanıyordum. O çarşafın kaymasına izin vermek kaza değildi."

Isabel'in yanaklarının renklendiğini gördü. Isabel neden bahsettiğini gayet iyi biliyordu. Isabel pişman görünmeye çalıştı. "O bıçağı ensenden uzaklaştırmalıydım. Mackenzie'nin dikkatini başka yöne çekmek için başka bir çare düşünemedim."

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ama gelecek sefer tahriklerini bana sakla. Sadece bana."

Isabel kaşlarını çatı. "Hatırlarsan denedim ama senin bağışıklığın vardı. Sinir bozucu derecede."

Rory kafasını salladı. "Hayır, tatlım, hiçbir zaman bağışıklığım olmadı." Isabel'i kendine çekip, öperek, ağzıyla ve vücudunun sertliğiyle Isabel'in onu ne kadar etkilediğini gösterdi. İstemeye istemeye, öpüşünü yarıda kesti. "Daha sonra. Adamları kaldırıp, kalenin güvenliğini sağlamalıyım." Hızla düşünüyordu. Mackenzie'nin Isabel'den önce gelmek için hızlı geldiğini fark etmişti, ama diğerlerinin ne kadar geride olduğundan emin olamazdı.

"Giriş?"

Rory başıyla onayladı. "Evet, oradan girmeye çalışacaklar." Kıyafetlerini toparlamak için döndüğünde Isabel'in nefesinin kesildiğini duydu.

Isabel'in tuttuğu çarşaf kana bulanmıştı. "Omzun, kanıyor."

"Önemli değil, sadece bir çizik." Deli gibi acıyan bir çizik.

Göz göze geldiler. Isabel'in tartışmak üzere olduğunu biliyordu, ama zaman yoktu. "Dikkat et de daha fazla olmasın," dedi Isabel.

Rory dudaklarına çabuk bir öpücük kondurdu. "Elimden geleni yapacağım."

Rory'nin tahmin ettiğinden daha kolay olmuştu. İntikam ateşi Mackenzie'nin Sleat'in gelişini beklemeden aceleci davranmasına sebep olmuştu. Mackenzie'ye eşlik eden korumalar, gizli girişin önünde reislerinin dönüşünü beklerken, karşılarında Rory ve adamlarını görünce afalladı. Sleat geldiğinde, onu bekleyen kimse kalmamış olacaktı. Gizli girişin yerini kimse bildiremeyecekti. Birkaç saat içinde Rory kaleyi güvene alıp, odasına döndü. Isabel, yarasını dikmek için bir iğneyle onu bekliyordu.

O sabah geç saatlerde, Isabel'in yemeğini yemesi için hazırlanmış küçük masanın etrafında oturuyorlardı. Rory uzun, kaslı bacaklarını uzatmış, elinde bir kadeh *cuirme* sandalyesinde geriye yaslanmış, kaybolur korkusuyla gözlerini ayırmadan, Isabel'i izliyordu. Hâlâ burada olduğuna inanamıyordu.

"Galiba daha önce hiçbir yemekten bu kadar keyif aldığını görmemiştim," dedi Rory.

Isabel utanmış gibi baktı, hanımefendilere pek yakışmayan bir iştahla tabağına saldırdığının farkındaydı. "Kurt gibi açım. Son birkaç haftadır mide bulantılarıla boğuşuyorum." Burnunu kırıttı. "Bazı yemeklerin kokusuna hiç dayanamıyorum, özellikle de ringa balığına," dedi titreyerek.

Tıpkı annem gibi, o da...

Rory donakaldı, sakın olmaya çabaladı ama nabızı olasılığı düşünerek hızlandı.

Olamazdı. Ama Rory, herkesten daha çok olabileceğinin farkındaydı. Neredeyse iki ay önceki kutlama gecelerinde kontrolü

kaybedip, içine boşalmıştı. Kalbi tekledi. *İkisinin çocuğu*. Isabel onun çocuğunu taşıyor olabilir miydi? Hayrete düşüren bir yoğunlukla içini bir duygu kapladı. Var oluşunun her hücresiyle bunu istiyordu.

Cuirmden büyük bir yudum aldı, kadehi o kadar sıkı tutuyordu ki, eklemleri ağardı.

Elinden geldiğince kayıtsız bir sesle, "Isabel, toplantıdan sonraki geceyi hatırlıyor musun?" diye sordu.

Sorgular bir ifadeyle Rory'ye baktı, kaşları küçük burnunun üzerinde çatılmıştı. "Tabii ki."

Rory özellikle gözlerini ayırmadı. "O zamandan beri hiç akıntın oldu mu?"

Kafasını eğip, düşündü. "Hayır, sanmam. Neden..." Derin bir nefes alarak durdu, anladığında eli ağzına gitti. Rory'ye hayret dolu gözlerle baktı. "Bebek mi?"

"Olabilir," dedi Rory, sesi duygu doluydu.

Isabel'in eli karnına gitti. "Tanrım, nasıl tahmin edemedim? Diğer şeylerle o kadar meşguldüm ki, hiç düşünmedim..."

Rory yüzünü ellerinin arasına alıp, ağlayabilirdi. Mutluluktan, aşklarının bu kadar değerli bir şey yaratmasından gelen mutlulukla. Ve pişmanlıktan. *Onu gönderdim. İkisini de kaybedebilir-dim. Bir daha asla.* Ayağa kalkıp, Isabel'i kucakladı kaybetmek üzere olduğu ama şimdi ona geri dönmüş olanların büyüyle ona sıkıca sarıldı.

"Ah, Rory, üzgünüm," diye hıçkırdı Isabel.

Isabel'in çenesini kaldırıp, derin menekşe rengi denizlere baktı. "Ne saçmalıyorsun? Neden üzgün olasin ki?"

"Olayları karıştıracak bir çocuk istemediğini biliyorum."

Rory gülümsedi. "Bir çocuk hiçbir şeyi karıştırmaz." Aslında daha mükemmel bir şey düşünemiyordu.

"Peki ya ittifaka ne olacak?"

"Artık Argyll'lerle bir ittifak falan yok. Bir süre önce seni bırakmamaya karar vermiştim."

Isabel sanki dünyalar onun olmuş gibi baktı. Rory'ye neye mal olduğunun farkındaydı. "Peki ya Trotternish?"

Rory, Isabel'e Kral James'ten gelen mektubu hızlıca anlattı. Rory, James'in Mackenzie'nin ölümüne kızacağını biliyordu ama kral kendi yatak odasında saldıran bir adamı öldürdüğü için onu suçlayamazdı.

Isabel'in yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Yani Kraliçe Anne'e yazdığım mektubun yararı oldu?"

"Tam da krala yazdığım mektubun üstüne gelince, bir zararı olmadığına eminim. Gerçi senin dayından getirdiğini de sayarsak, James'in her konuda bizim düşüncemize ikna olacağını düşünüyorum." Isabel'in gözlerinin içine baktı. "Görüyorsun ya, sen daha gelmeden önce de senin bana ihanet etmeyeceğini biliyordum." Gülümsedi. "Getirdiğinden memnun olmamış değilim. Ama zaten peşinden gelmek için planlar yapmıştım."

"Yapmış mıydın?"

"Babana mektup yazdım. Aslında yakında o da bize katılacaktır."

"Babam? Burada mı?"

"Evliliğin, bu kez gerçek bir evliliğin kendi yararına olacağına onu ikna ettiğimi umuyorum. Ona reddedemeyeceği bir teklifte bulunduğuma inanıyorum."

Isabel kaşlarını çatı. "Nasıl bir teklif?"

"Strome Kalesi'ni koruması için Mackenzie'lere karşı desteğimi teklif ettim."

Isabel kollarını Rory'nin boynuna doladı. "Bunu benim için mi yapacaktın?"

Rory sırtı. "Aslında, çok zor bir karar değildi. Mackenzie'ler bizim dostumuz değil, özellikle de bugün. Şimdi senin de mektu-

bunla, yakında kral üzerinde bir etkim de olur.”

“O zaman benimle evlenerek, hakkınız olan toprakları alabileceksin.”

Isabel’in ne düşündüğünü biliyordu. “Evet, ama seninle evlenmek istememin tek sebebi bu değil.” Isabel’e onun için ne kadar önemli olduğunu söylemesi gerekiyordu. “Sen bir MacLeod’sun. Ailenin bir parçasısın.” *Sensiz yolumu kaybetmişim.*

Isabel’in kaşları çatıldı. “Anlamıyorum. Sen nişanı bozdun.”

“Evet, sevgilim. Onun için üzgünüm.” Isabel’in tahmin edebileceğinden çok daha üzgündü. O günler gerçekten kötü günlerdi. Isabel’in dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Ama ozanın hikayesini hatırlamıyor musun? Peri Bayrağına yalnızca bir MacLeod dokunabilir.”

Isabel başını geriye atıp, güldü. “Keşke bunu beni dayıma geri göndermeden önce düşünseydin, beni büyük bir kalp acısından kurtarırdın,” dedi sert bir biçimde, ama gözlerindeki eğlenen kıpırtı tüm etkiyi bozdu.

“İş işten geçene kadar düşünemediğimi kabul ediyorum. Ama hep bana ait olduğunu biliyordum. Seni gördüğüm ilk andan beri.” Isabel’in inanmaz gözlerle bakışına gülümsedi. “Belki hiç öyle görünmüyordu Isabel, ama hep öyleydi.”

Neyse ki Rory çok geç olmadan anlamıştı. Isabel ona, varlığından hiç haberdar olmadığı bir parçasını göstermişti. Bir liderin hayatı aslında yalnız bir hayattı. Sadece görevler ve sorumluluklara harcanan bir hayat, Rory gerçekte neyin önemli olduğunu fark edemez olmuştu. Kız kardeşinin, Alex’in ve kendinin mutluluğu. Yanılmıştı. Isabel onun zaafi değildi, bilakis en büyük gücüydü.

Küçük sevgilisine duyduğu yoğun duygular kibrini kırmıştı.

Rory, Isabel’i kollarının arasına çekip, onları sonsuza kadar birbirlerine bağlayacak sözlerinin anlaşılması için doğrudan gözlerinin içine baktı. “Seni tüm kalbimle seviyorum, Isabel.”

O akşam geç saatlerde, Bessie, Margaret ve Alex’le gözyaşları içinde bir araya gelmelerinden sonra, Isabel derince iç çekip, arkasındaki sıcak ve sağlam güce yaslandı. Böylesine mutluluklara boğulmak nefesini kesmişti. Rory’nin kollarının karşılığında, onu daha kendine çekerek sarılmasını hissetti. Poposunu, Rory’nin kalçalarının ve bacaklarının doğal korumasına kaydırdı. Rory’nin kolu rahatlıkla Isabel’in göğüslerinin altına kaydı, diğer kolu da hâlâ düz olan karnını neredeyse korumacı bir şekilde sardı.

Bir bebek. Isabel hâlâ inanamıyordu. İçinde büyüyen ufak bir şeyin olduğunu keşfetmek onu kelimelerle tarif edilemeyecek kadar çok etkiledi. Rory’nin çocuğuna hamile olduğu düşüncesiyle gelen duygu yoğunluğunu hiç hayal etmemişti. Bu adama bir yıl önce anlayamayacağı kadar çok bağlıydı. Böyle bir lütfun o kadar zorlukta çıkabilmesi aşklarının gücü ve bağışlamanın kudretinin büyüleyici bir kanıtıydı.

Tüm olanlardan sonra hâlâ başı dönüyordu. Rory onu affetmişti, çılgın bir adamın ellerinde ölmekten kurtarmıştı, aşkını ilan etmişti ve ona bir çocuk hediye etmişti. Hepsi bir günün içinde olmuştu. Rory MacLeod gibi bir adam için bile etkileyici bir başarıydı. Ama Isabel’i asıl derinden etkileyen, Rory’nin az kalsın vazgeçecek olduğu şeylerdi. Kral Trotternish’i çeyizin bir parçası haline getirme teklifini kabul etmese bile, onunla evlenmeyi düşündüğünü itiraf ettiğinde Isabel utanmıştı. Onun için görevini tehlikeye atmıştı. Bu tercihin Rory’ye nelere mal olabileceğini düşünmek Isabel’in burnunu sürtmüştü.

Rory ona mümkün olduğunu düşündüğünden bile fazla şey vermişti. Ailesinde bir yer, kendine yeni bir bakış açısı, bir çocuk ve hepsinden öte sevgisi. Rory olmadan yarım kalırdı, Dunvegan’a gelmeden önceki hassas, kırılgan çocuk olurdu.

Ensesinde düzenli nefesini hissedebiliyordu. Onun uyuduğunu düşündüğünden, sesini duyunca irkildi.

"Ne düşünüyorsun, sevgilim?"

Isabel gülümsedi. "Daha önce hiçbir zaman bu kadar fevkalade bir mutluluk hissetmediğimi. Hayatımın geri kalanını bu pozisyonda geçirebilirim."

Rory üzerine çıktı, gözlerini görebilmek için Isabel'i sırt üstü çevirdi. Nazikçe burnunun ucunu öptü. "Hmmm," diye mırıldanarak, yanağından aşağı tüy kadar hafif öpücükler kondurdu. "O zaman belki de görevimi ihmal ettim." Rory'nin dili, Isabel'in aralık dudaklarından içeri girerek, ağzının içinde gezindi.

O anda Isabel tüm bedenini şefkatle saran duygu dalgaları hissetti. Sadece ağzının tahrik edici tadıyla bile, daha fazlası için yalvarabilirdi. "Ne demek istiyorsun?" diye sorabildi Isabel tüm bedenini saran arzuların pusundan.

Isabel'in üzerine yuvarlanıp, dili ve dudaklarıyla onu baştan çıkararak, nefesini kestiğinde, Rory'nin ağzı daha talepkar oldu. Bir süre sonra, Rory kafasını kaldırıp, sırttı. "Daha evli değiliz ve sen daha şimdiden tek bir pozisyonla memnun olabiliyorsun."

"Yaramaz! Öyle söylemeye çalışmadığımı biliyorsun. Hem ayrıca kesinlikle görevini ihmal etmedin." Kahkaha atarak Rory'yi itti. "Diğerine gelince, şimdi düşündüm de, evlenme teklif ettiğini hatırlamıyorum." Tek kaşını kaldırdı. "Ne cevap vereceğimden emin misin?"

Yüzünden sevimli bir şaşkınlık ifadesi geçti, sonra da yerini küstah bir sırıtmaya bıraktı. Karyolanın başlığına yaslanarak oturup, kollarını göğsünde bağladı. Isabel nefesini tuttu. Çok yakışıklıydı. Tüm bu güç. Kolları ve omuzlarının kaya kadar sert kaslarının arasında gerilmiş pürüzsüz, bronz teni. Kendine ait olduğu gerçeğine sevinerek, ona bakmaktan asla yorulmazdı.

"Benimle evlenmek zorundasın," dedi Rory. "Çocuk için."

Bakışları Isabel'in çıplaklığına kayarak, arkasının yuvarlak kıvrımında durdu. Kaşlarını çatı. "Kalçan çok dar. Güzel oğlumuz senin için çok büyük olabilir."

Isabel çocuklarını düşünmenin bir an keyfini sürdürdü, sonra Rory'nin ne dediğini algıladı. Kaşları kalktı. "Peki, bebeğin erkek olacağından nasıl emin olabiliyorsun?"

Rory kıkırdadı. "Elbette erkek olacak," dedi, sanki başka bir seçenek imkansızmış gibi. Daha da gururlanarak dikleşti. "Adını John koyacağız."

Isabel kafasını salladı. Rory'nin bir gün onun bile komuta edemeyeceği şeyler olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

"Seninle evlenmem için başka sebep var mı?" Isabel neredeyse sormaya korkuyordu.

Rory dalga geçmeyi bıraktı. Oyuncu küstahlık gitmiş, yerine Isabel'i baştan ayağa ısıtan yumuşak bir ifade gelmişti. Isabel'in gözlerinin içine bakmak için çenesini kaldırdı. "En iyi nedenimi sona sakladım."

Isabel nefesi göğsünde tıkanarak, bekledi.

"Çünkü hayatım sensiz anlamsız olur. Sen benim ışığımsın. Seni gönderdiğimde hayatımın en büyük hatasını yaptım ve ruhum karanlık bir perde indi. Seni hayal edebileceğinden çok seviyorum." Elini korumacı bir şekilde Isabel'in karnına götürdü. "Sana ve çocuğumuza sonsuza kadar bağlılığımı adıyorum."

Isabel, Rory'nin şefkatli bakışlarında gördüğü derin, kesin aşkla büyüldü. Yıldızlar sıraya dizilmiş, gözlerinde parlıyordu.

Rory, Isabel'i dudağından öptü. "Isabel, sen bana sevmenin ne demek olduğunu öğrettin. Beni karım olarak onurlandırır mısın?"

Isabel'in bedenini dizginsiz bir mutluluk sardı. Gözleri mutluluk gözyaşlarıyla buğulandı. Rory'nin saklanamadan, duyguyla yanan parlak gözlerinde yeni bir başlangıcın olağanüstü vaadini gördü. Sonsuzluğun vaadi.

Aşkları düşündüğü kadar kırılgan değildi, onları bir araya getiren değişken kaderin taşlarına ve oklarına karşı direnecek kadar güçlüydü.

Isabel başıyla onaylayıp, yalnızca "Hiç sormayacaksın sandım," dedi.

SONSÖZ

Holyrood Sarayı, Yaz 1603

Rory, Holyrood Sarayı'nın resmi görüşme odasında sunumların başlamasını beklerken yerinde sabırsızca kıpırdandı. Huzursuzluğunu hisseden Isabel, ona cesaretlendirici bir gülümseme sunmak için gözlerini kucağında uyuyan bebekten ayırdı.

"Rory, Margaret iyi olacak. Endişelenme. Emin ellerde." Isabel, Margaret'in yanında korumacı bir edayla duran asık yüzlü Viking'i işaret etti.

"Biliyorum," dedi Rory gülümsemesine karşılık vererek. Sevgili karısı ve çocuğunun görüntüsüne baktığında kalbi dolup taşıyordu. Daha güzel bir manzara hayal bile edemiyordu. Sanki annelik Isabel'i daha da güzel yapmıştı, ifadesine bir dinginlik ve daha önce olmayan bir olgunluk gelmişti. Sevmenin ve karşılığında sevilmenin rahatlığıyla çiçek gibi açmıştı. Bir de kollarındaki ufak melek vardı... Duyguların boğazında düğümlendiğini hissetti. Nazikçe, parmağının tersiyle kadifemsi yumuşaklıktaki yanağı okşadı.

Rory'nin karısına duyduğu aşk ve çocuklarına duyduğu sadakat her geçen gün daha da güçleniyordu. Daha önce varlığını hissetmediği bir huzur ve rahatlık bulmuştu. Güzel talihi ve Isabel'i Dunvegan'a getiren kaderin cilvesi için Tanrı'ya şükretti.

Bakışları odanın sonunda kürsüdeki yerini almayı beklerken saray kıyafetleri içinde göz kamaştırıcı duran kız kardeşine döndü. Margaret'in altın sarısı bukleleri başının üzerinde toplanmış topuzun-

dan sırtına dökülüyor, tavandan sarkan büyük kollu şamdanın titrek alevinde gümüş beyazı parlıyordu. Akli kısa bir süre önce tanık olduğu çok daha farklı bir sürece kaydı. "Margaret çok daha kötülerini gördü," dedi Rory daha çok kendi kendine. "Artık daha güçlü."

Ya da belki o hep güçlüydü ve onlara bu gerçeği hatırlatması için Isabel gerekmişti. Isabel şaşmaz bir inançla bugünü mümkün kılmıştı. Holyrood, Margaret ve Colin'in Highland boyunca uzanan evlilik yolculuklarındaki son duraktı. Söz verildiği gibi Isabel ve Rory de destek olmak için onlara katılmıştı. Rory, Margaret'in krallığın yeni favorilerinin yanında olmasının saraya kabul edilme şansına zarar vermeyeceğini biliyordu; kralı hain bir plana karşı uyarmanın da etkisi vardı. Yine de, bugünün Margaret için ne kadar önemli olduğunu bilmesine rağmen, emin olamamanın verdiği rahatsızlığı yok sayamayarak karşı çıkmıştı.

"Rory, eğer böyle somurtmayı kesmezsen, tüm hanımefendileri korkutacaksın," diye alay etti Isabel.

Rory kollarını göğsüne bağlayıp, çenesini kenetledi. "Güzel. Belki bu onlara gaddar dillerinin kamçısına gem vurmaları gerektiğini hatırlatır."

Isabel gözlerini kıstı. "Söz vermiştin..."

Rory suratını astı. "Evet, verdim." Karısı için yapmayacağı bir şey var mıydı? Şu anda sarayda olması muhtemelen bu soruya cevap veriyordu. "Ama adil bir dövüş olmadı."

Isabel gücenmiş gibi yaptı. "Benim onuruma dil mi uzatıyorsunuz, Sör Şövalye?" diye sordu, kralın ona şövalyelik verme niyetiyle dalga geçerek.

"Hayır, sadece ikna yöntemlerine uzatıyorum."

Isabel gözleri parlayarak omuzlarını silktili. "İşe yaradı, değil mi?"

"Sen küstah bir kadınsın, Isabel MacLeod."

"Bana bunu daha sonra hatırlat." Isabel kıkırdayıp, sunumları izlemeye döndü.

Margaret'in ismi söylendiğinde, Rory nefesini tutup, kendini alaylara hazırladı. Isabel elini uzatıp, sessiz bir iletişim içinde Rory'nin elini sıktı. Margaret'in omuzlarını geriye atıp, Colin'in onu İngiltere'nin yeni taçlandırılmış kral ve kraliçesi, Kral James ve Kraliçe Anne'in yanına götürmesine izin verdi.

Birilerinin "Bu tek gözlü kadın mı?" dediğini duydu Rory ve gerildi. Aynı ses, "Ama çok güzel, çok da büyüleyici."

Kürsüden inerken daha çok mırıldanmalar oldu.

"Ben sakat olduğumu sanıyordum?"

Arbedenin arasına bir de erkek sesi karıştı. "Sleat neden onunla nişanını Mackenzie'yle evlenmek için bozdu ki? Belki de tek gözünü kaybeden odur." Yabancıların seslerine kahkahalar katıldı.

Rory nefesini verdi. Kız kardeşi önlerinden süzülerek geçerken, Isabel ona güzel menekşe gözlerinde *Sana söylemiştim* der gibi bir ifadeyle döndü.

Rory'nin kalbi sıkıştı, ona bu kadar çok şey veren kadına duyduğu aşkla doldu.

Çok uzun yol kastetmişlerdi. İronik bir şekilde, dört yıl önce o korkunç yaz gününde Sleat'in Margaret'i düşürdüğü zalim rezilliği takip eden olaylar sayesinde bir araya gelmişlerdi. Sleat artık başına bela değildi, çünkü o sıralar kralın gardiyanları ona "misafirperverliği" gösteriyordu. Rory, Sleat'in sonsuza kadar kralın hapsinde kalmayacağını bilse de, MacDonald reisi artık onu ilgilendirmiyordu.

Rory istediği her şeye sahipti.

Kız kardeşinin gururlu yüzüne, karısının parlayan yüzüne, kıymetli kızı, Mairi'nin – Isabel John demekte ısrar etmişti – melekse yüzüne baktığında, Rory kalbindeki son intikam korlarının da söndüğünü gördü.

Kazanmıştı. Şüphesiz, mutluluk en iyi intikamdı.

YAZARIN NOTU

“Tek Gözlü Kadının Savaşı” aşağı yukarı anlattığım gibi oldu. MacDonald’lardan Sleat’in, Margaret MacLeod’la olan nişanını zalimce bozuşu iki yıl süren bir kavga başlattı. Tarih Margaret MacLeod’un gözünü kaybetmesinin nedenini ya da boyutlarını anlatmıyordu, ben de o yüzden ona mutlu bir son uygun gördüm. Sleat’in ona karşı korkunç tavırlarından sonra, böyle bir sonu hak ettiğini düşündüm.

Rory MacLeod, Glengarry’nin kızı Isabel ile muhtemelen 1602’den daha önce evlendi. Sleat ve Margaret’in aksine, Rory ve Isabel’in evlenmeden önce nişanlandığına dair bir kanıt yok. Rory ve karısı arasında bir aşktan bahsedilmiyor da olsa, sahip oldukları on bir çocuk en azından bir sebep gösteriyor.

Son zamanlarda yazarların nişanlanmayı ele alış biçimi hakkında bazı tartışmalar oldu. Bazıları deneme niteliğinde bir evliliğin hiçbir zaman olmadığını ve popüler roman kavramı “bir yıl, bir gün”ün tamamen uydurma olduğunu söylüyor. Nişanın yalnızca bir “sözlenme” olduğunu ve “sözlenme” sona erdiğinde, evliliğe dönüştüğünü söylüyorlar. Belki “yasal” açıklaması buydu, ama bence pratikte nişanlanma muhtemelen bir “deneme niteliğinde” evlilikti. “Tek Gözlü Kadının Savaşı” kesinlikle bunu gösteriyor. Bu hikayenin araştırması için kullandığım neredeyse her kitapta, nişanlanmayla ilgili imalar buldum ve her seferinde evlilikle ilgili imtiyazları olan bir çeşit deneme niteliğinde evlilik şeklinde görünüyordu.

MacLeod’ların Peri Bayrağı artık ince bir kumaş parçasından ibaret, ama hâlâ dikkatle gözetilen bir şey. Hâlâ MacLeod’ların MacLeod’unun yeri olan Dunvegan Kalesi’ndeki büyük salonda çerçevelenmiş bir halde asılı duruyor.

On sekizinci yüzyılın ortalarına kadar, Dunvegan’a yalnızca denizden giriş vardı. Şimdi kalenin kara tarafında çok güzel bir giriş bulunuyor. Olması gerekiyormuş gibi görünse de, kaleye gizli bir giriş olduğuna dair bir kanıt yok. Dunvegan görülmeye değer bir yer ve zindan tam tarif ettiğim gibi oldukça korkunç. Ayrıca gerçekten gaddar bir MacLeod reisi mutfakların havalandırma deliğini zindana açmış.

VI. James’in Isabel’in evliliğine aracı olması konusunda bir kayıt olmasa da, Kraliçe Anne’in maiyetinde olduğunun kanıtı var. Rory de o sıralarda, seilmeyen adam olduğundan, evliliklerinin Kral James için MacDonald ve MacLeod klanlarını birleştirmesinin diplomatik bir çözümü olabileceğini düşündüm.

Adalar Lordluğu Keltsiyasi gücünün boyutlarını ve İskoçya’nın kültürünü temsil ediyordu. Neredeyse 150 yıl boyunca, Donald Klanı’nın liderliğinde, Lordlar batı İskoçya’nın büyük kısmına ve Adalar’a ülkenin geri kalanından bağımsız olarak hükmettiler. Lordluk, hükümdarlığa karşı 1493’te kaybedildi. Tekrar canlandırmak için Donald Gorm Mor, yani MacDonald’lardan Sleat’in Kraliçe Elizabeth’e yazdığı mektup dahil birkaç girişim oldu. Lordluğun çöküşü Highland tarihinde “Kavgaların ve Akınların Çağı” denen çağı açtı ve Donald Klanı’ndan Gordon Klanı ve Campbell Klanı’na güç devri oldu.

Son olarak, 1603 yazında Margaret sarayda görüldüğünde, Kral James çoktan İngiltere’ye geçmişti. Kral James İngiltere’ye gitmek için 5 Nisan 1603’te Edinburgh’tan ayrıldı. İskoçya’ya yalnızca bir defa 1617’de döndü.